

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FARSEER SERİSİ

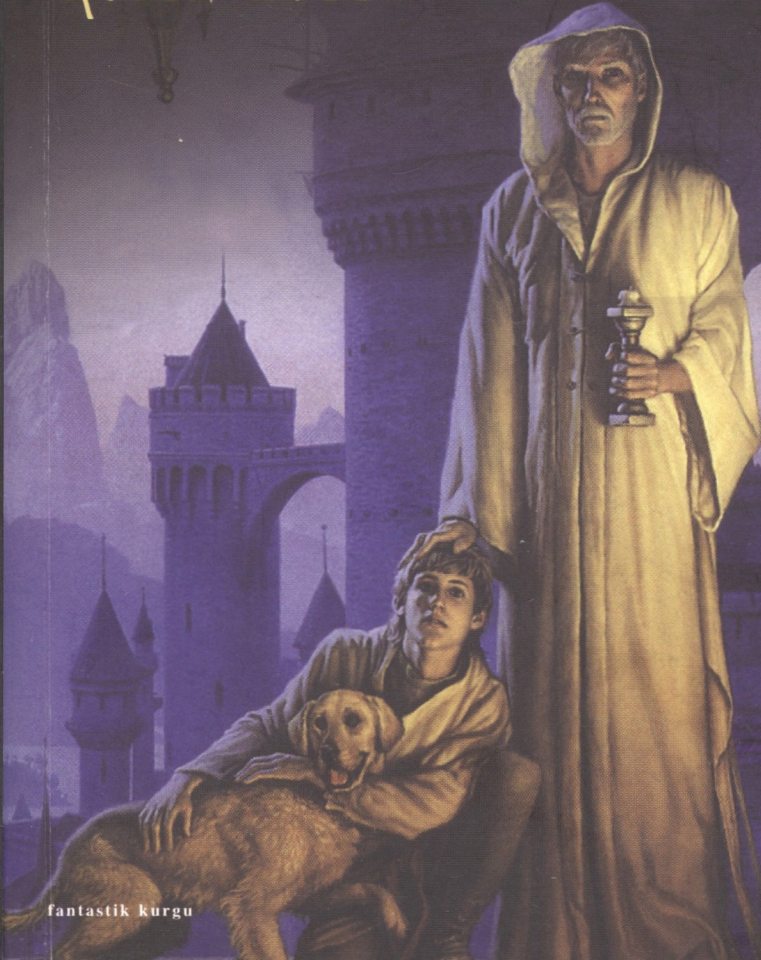
FARSEER SERİSİ

BİRİNCİ CİLT

SUIKASTÇININ ÇIRAĞI

ROBIN HOBB

ROBIN HOBB
SUIKASTÇININ ÇIRAĞI

fantastik kurgu

FARSEER SERİSİ

BİRİNCİ CİLT

SUIKASTÇININ ÇIRAĞI

ROBIN HOBB

Genç Fitz, soylu Prens Chivalry'nin gayrı meşru oğludur. Babasının sağ kolu olan, sert tabiatlı Burrich tarafından kraliyet sarayının gölgesinde yetiştirilir. Kral Shrewd dışında bütün kraliyet ailesi bireylerince dışlanır. Kral Shrewd, Fitz'in suikast sanatında gizlice yetiştirilmesini sağlar; çünkü Fitz'in kanında İrfan büyüğü saklıdır – ancak damarlarında çok daha karanlık bir büyü daha akmaktadır.

Barbar akıncılar kıyıları yakıp yıkmaya başladıklarında, Fitz de kralı için çok tehlikeli ve ruhunu paramparça edecek bir görev üstlenir. Bazıları onu tahta yönelik bir tehdit olarak görmektedir, oysa Fitz belki de krallığın kurtarılmasının anahtarı olacaktır. Suikastçinin Çırağı, büyü, kahramanlık, tutku ve macerayla yüklü bir roman olmakla kalmıyor, fantastik edebiyatın son yıllarda çıkardığı çekici ve yeni bir sesin de müjdesini veriyor...

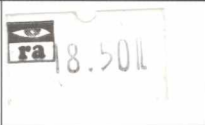
Edebiyat 257

www.ithaki.com.tr

ISBN 975-273-012-4

9 789752 730120

ROBIN HOBB

1952 California doğumlu olan yazar, Denver Üniversitesi'nde iletişim eğitimi aldı. Seattle, Washington'da yaşamaktadır.

Gerçek adı Margaret Alice Lindholm Ogden olan Robin Hobb, *Farseer* ve *The Liveship Traders* üçlemelerinin yazarıdır. Megan Lindholm imzasıyla da birçok roman yazmıştır.

İthaki Yayınları - 324
Edebiyat - 257
Farseer Serisi 1 / Suikastçının Çırağı
Robin Hobb
ISBN 975-273-012-4

Özgün Adı: Assassin's Apprentice

İngilizceden çeviren: Aslı Tohumcu
Redaksiyon: Gökçen Ezber

Robin Hobb©1995

©İthaki Yayınları, 2005
Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Bu eser, yazar ve ajansı Ralph M. Vicinanza, Ltd. ile yapılan anlaşmaya dayanarak yayımlanmıştır.

Eserin telif hakları, Kesim Telif Hakları Ajansı A.Ş. aracılığıyla alınmıştır.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: İbrahim Çeşmecioğlu
Düzeltili: Şule C. Koçak
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Cemile Öz
Kapak, İç Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlder Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.ithaki.com.tr
ithaki@ithaki.com.tr

Dağıtım:
Çatalçeşme Sok. Yavuz Han No: 26 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 76 00 Faks: (0212) 519 56 56

SUIKASTÇININ ÇIRAĞI

ROBİN HOBB

Çeviren: ASLI TOHUMCU

ERKEN TARİH

Altı Dükalık'ın tarihi ister istemez ona egemen olan ailenin, Farseerler'in tarihidir. Eksiksiz bir tarihçe, İlk Dükalık'ın kuruluşunun ötesine geçecektir, ve böyle isimler anıldığı takdirde, bize denizden akın eden, Dış Adalar'ın buz kaplı sabillerinden daha ılımlı ve yumuşak kıyıları korsan olarak ziyaret eden Dış Adalılar'dan bahsedecektir. Ancak bu ilk ataların adlarını bilmiyoruz.

Ve ilk gerçek Kral'a dair, adından ve bazı taşkın efsanelerden fazlası kalmış değil. Adı Taker¹ idi, gayet basit, ve belki de bu isimlendirmeye başladı soyundan gelen kız ve erkek çocuklara yaşamlarını ve varoluşlarını şekillendirecek isimler verilmesi geleneği. Halk inançları, böyle isimlerin yeni doğan bebeklere sibirle mühürlendiğini ve krallığa ait bu döllerin taşıdıkları isimlerin erdemlerine ihanet etmekten aciz olduklarını iddia eder. Ateşten geçirilmiş, tuzlu suya daldırılmış ve havanın rüzgarlarına sunulmuş ve böylece isimler bu seçilmiş çocuklara mühürlenmiş. Öyle deniyor. Hoş bir hayal ve belki de bir vakitler böyle bir ritüel vardı, ama tarih bize, bunun bir çocuğu, onu isimlendiren erdeme bağlamak için کافی olmadığını gösteriyor...

1) Bahse giren kimse.

* * *

Kalemim duraksıyor, ardından Fedwren'in kağıdında mürekkepten bir solucan izi bırakarak boğumlu parmakların arasından düşüyor. Boşuna olduğunu düşündüğüm bir çaba içinde, bu kaliteli kağıdın bir başka yaprağını daha berbat ettim. Bu tarihi yazabilecek miyim, yoksa her sayfasında, çoktan öldüğünü düşündüğüm acılığın, sinsi gösterişi mi olacak? Dikkatle biçimlendirilen her siyah harfin eski kırmızı bir yaranın üzerine kabuk bağladığından şüphelenene kadar, bütün kınlerden sıyrıldığımı düşünüyordum, ama kalemi kağıda dokundurduğumda, denizden çıkan mürekkeple birlikte bir çocuğun yarası da kanıyor.

Ne zaman Altı Dükalık'ın tarihinin yazılı bir dökümünden söz edilse, Fedwren ve Patience o kadar istekle doluyorlardı ki, kendimi, bunun yazılmasının değerli bir çaba olacağına inandırdım. Kendimi, bu işin düşüncelerimi acımdan uzaklaştıracağına ve zamanın geçmesine yardımcı olacağına ikna ettim. Ama dikkate aldığım her tarihsel olay, kişisel yalnızlık ve kaybımın gölgelerini uyandırmaktan başka bir işe yaramıyor. Korkarım bu işi tamamen bir kenara bırakmak ya da beni bu hale getiren her şeyi tekrar gözden geçirmeye razı olmak zorunda kalacağım. Ve bu nedenle tekrar ve tekrar başladım, ama sürekli, bu toprağın başlangıçları yerine kendi başlangıçlarımı yazdığımı fark ettim. Kendimi kime açıklamaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Yaşamım bir sırlar ağı olageldi, paylaşılması bugün bile sakıncalı sırlar. Onları, onlardan ateş ve kül yaratmak için kaliteli kağıda dökmeli miyim? Belki.

Anılarım altı yaşında olduğum zamanlara uzanıyor. Öncesinde, hiçbir şey yok, zihnimin hiçbir biçimde nüfuz edemediği boş bir uçurum sadece. Moonseye'daki o güne kadar hiçbir

şey yok. Ama anılar o gün birdenbire, beni boğan bir parlaklık ve ayrıntıyla başlıyor. Bazen aşırı eksiksiz görünüyor ve gerçekten bana ait olup olmadıklarını merak ediyorum. Bunu kendi zihnimden mi anımsıyorum, yoksa mutfak hizmetçileri lejyonları, aşçı yamağı sıraları ve seyis yamakları sürüsü varlığını birbirlerine açıklarken duyduğum düzinelerce öyküden mi? Belki de hikayeyi o kadar çok kaynaktan, o kadar çok duydum ki, şimdi kendi gerçek hafızamış gibi anımsıyorum. Ayrıntı, altı yaşında bir çocuğun çevresinde olup biten her şeye açık tuttuğu algısının bir sonucu mu? Ya da hafızanın eksiksizliği İrfanın parlak örtüsü ve bir adamın ona bağımlılığını kontrol etmek için aldığı kendince acılar ve özlemler doğuran haplar olabilir mi? Sonuncusu daha mümkün. Hatta belki de olası. İnsan, sorunun bu olmamasını umuyor.

Hatırlayış neredeyse fiziksel: solan günün soğuk griliği, beni sınırlıklam eden amansız yağmur, yabancı kasabanın sokaklarının kaygan sokak taşları, hatta küçük elimi kavrayan koca elin nasırlı kabalığı. Zaman zaman o kavrayışı merak ederim. El sert ve kabaydı, benimkini içinde kıstırmıştı. Yine de sıcaktı ve benimkini tutarken kaba değildi. Sadece sıkıydı. Ne buzlu sokaklarda kaymama, ne de kaderimden kaçmama izin verdi. Kasabanın içinde bir kale gibi yükselen güçlendirilmiş binanın devasa ahşap kapılarının dışındaki çakıl döşeli yolun ezilmiş buzu ve ayaklar altında çiğnenmiş karı camsılaştıran buz gibi, gri yağmur kadar amansızdı.

Kapılar, sadece altı yaşındaki bir oğlan çocuğu için değil, devleri alabilecek, beni himaye eden dağ gibi yaşlı adamı bile cüceleştirecek kadar yüksekti. Ne çeşit bir kapının ya da evin daha tanıdık gelebileceğini çıkarmasam da, bana garip göründüler. Sadece, siyah demir menteşelerle süslenmiş ve

tutturulmuş, bir erkek geyik kafası ve parlak pirinç bir tokmakla süslenmiş olması, benim tecrübemin ötesindeydi. Eriyen karın giysilerimi sınısıklam ettiğini ve ayaklarımla bacaklarımla ıslak ve üşümüş olduğunu anımsıyorum. Ve şimdiye kadar, yine, kışın son gazaplarının arasından yürüdüğümü mü, yoksa taşındığımı mı anımsayamıyorum. Hayır, her şey orada, kalenin kapılarının tam dışında, küçük elim uzun boylu adamkine kısıli olarak başlıyor.

Nerdeyse, bir kukla gösterisinin başlaması gibi. Evet, bunu bu şekilde görebiliyorum. Perdeler aralandı ve biz, orada, o büyük kapının önünde durduk. Yaşlı adam pirinç tokmağı kaldırdı ve vuruşunu yankılayan kapı kanadının üzerine bir, iki, üç kez hızla vurdu. Ve sonra, sahne arkasından bir ses duyuldu. Kapıların içinden değil, arkamızdan, geldiğimiz yoldan. "Baba, lütfen," diye yalvardı kadının sesi. Ona bakmak için döndüm, ama kirpiklere ve giysi kollarına dantel bir örtü gibi asılan kar tekrar yağmaya başlamıştı. Herhangi birini gördüğümü anımsayamıyorum. Kesinlikle, ne yaşlı adamın elimi kavrayışından kurtulmak için çırpındım, ne de "Anne! Anne!" diye bağırdım. Onun yerine durdum, bir izleyici olarak, durup kaleden gelen çizme seslerini ve kapı kilidinin açılma sesini duydum.

Kadın son bir kez daha seslendi. Kelimeleri ve bugün kulaklarıma genç gelen sesteki çaresizliği hâlâ mükemmel bir şekilde duyabiliyorum. "Baba, lütfen, yalvarırım!" Elimi kavrayan eli bir ürperti sarstı, ama öfkeden mi başka bir duygudan mı, asla bilemeyeceğim. Yaşlı adam, siyah bir karganın yere düşmüş bir parça ekmeği kavrayışı kadar yumuşak bir şekilde öne doğru eğildi ve kirli, donarak buz haline gelmiş topağı kavradı. Buzu, sessizce, büyük bir kuvvet ve öfkeyle fırlattı ve ben

olduğum yerde çömeldim. Bir feryat ya da ete çarpma sesi anımsamıyorum. Hatırladığım, kapıların nasıl dışa doğru salındığı; öyle ki, yaşlı adam, beni de beraberinde sürükleyerek aceleyle geri çekildi.

Ve işte durum bu. Kapıyı açan adam, bu hikayeyi sadece dinlemiş olsaydım hayal edeceğim gibi, hizmetçi değildi. Hayır, hafızam bana, az yaşlanmış, kastan ziyade sert iç yağından göbeğiyle bir asker, bir savaşçı gösteriyor; yapmacık bir hizmetçi değil. Hem yaşlı adama hem de bana, bir askerin alışkanlık haline gelmiş şüphesiyle baştan ayağa bakıyor ve sonra orada, derdimizi anlatmamız için sessizce bekliyor.

Sanırım bu, yaşlı adamı bir parça sarstı ve adamda korku yerine öfke uyandırdı. Çünkü birdenbire elimi bıraktı ve beni, ceketimin yakasından kavrayıp, müstakbel yeni sahibine sunulan bir köpek yavrusu gibi ileri salladı. “Çocuğu size getirdim,” dedi çatlak bir sesle.

Ve muhafız, yargı ya da merak bile içermeyen gözlerle kendisine bakmaya devam ettiğinden, ayrıntılara girdi. “Onu soframda altı yıl doyurdum ve kızımdan anladığım kadarıyla, bir piç döllediğinden haberi olduğu halde, babasından ne bir söz, ne bir kuruş, ne bir ziyaret görmedim. Ne ona daha fazla bakacağım, ne de sırtına giysi koymak için sabanda sırtımı kıracağım. İyisi mi onu peydahlayan beslesin. Ben kendimin kine ve annesine ve bunun annesine yeteri kadar baktım ve onları besledim. Çünkü hiçbir erkek onu almaz, biri bile; eteklerinde koşturan bu veletle almaz. Bu yüzden onu al ve babasına ver.” Ve beni o kadar ani bıraktı ki, muhafızın ayaklarına, taş eşığe serildim. Bir oturma pozisyonuna geçtim. Hatırladığım kadarıyla fazla canım yanmamıştı ve iki adamın arasında şimdi neler yaşanacağını görmek için baktım.

Muhafız dudaklarını hafiften bükerek, yargılamaktan çok beni nasıl sınıflandıracağını düşünerek bana baktı. “Kimden?” diye sordu ve ses tonunda merak yoktu, sadece üstüne düzgün bilgi verebilmek için bir durum hakkında daha kesin bilgi almaya çalışan bir adam havası vardı.

“Chivalry’nin,” dedi yaşlı adam ve çoktan, bana sırtını dönmüş çakıl döşeli yolda ölçülü adımlarla ilerlemeye başlamıştı. “Prens Chivalry,” dedi; sıfatı eklerken arkasına dönmedi. “Veliaht olan. Onu peydahlayan o. Bırakalım da ona baksın ve bir yerlerde bir çocuk dölediği için memnun olsun.”

Muhafız bir süre, yaşlı adamın gidişini seyretti. Sonra kapıyı kapayabilmek için sessizce öne doğru eğilip yakamdan kavrayarak beni yoldan çekti. Kapıyı sıkıca kapamak için beni kısa bir süre bıraktı. Bunu hallettikten sonra, bana bakarak ayakta dikildi. Gerçek bir şaşkınlık yoktu, bu sadece, bir askerin görevinin tuhaf kısımlarını ses çıkarmadan kabul edişiydi. “Kalk, çocuk ve yürü,” dedi.

Böylece loş bir koridor boyunca onu takip ettim, Sparta stilinde döşenmiş, pencereleri kışın soğuğuna karşı hâlâ kepenkli duran odalardan geçtik ve nihayet, zengin, yıllanmış ahşaptan oymalarla süslenmiş başka bir kapalı kapılar dizisine vardık. Burada durdu ve çabucak giysilerini düzeltti. Nasıl da bir dizinin üzerine çöküp gömleğime asıldığını ve bir ya da iki kaba vuruşla saçlarımı düzelttiğini neredeyse açıkça hatırlıyorum, ama bu, iyi bir izlenim bırakma amacı güden bir çeşit sevecen bir dürtüden mi kaynaklanıyordu, yoksa sadece paketinin iyi görünmesi kaygısı mıydı, asla bilemeyeceğim. Tekrar ayağa kalktı ve iki kanatlı kapıyı bir kez çaldı. Çaldıktan sonra, bir yanıt beklemedi ya da en azından ben bir yanıt duymadım. Kapıları iterek açtı; beni önü sıra iteledi ve kapıları içer-

den kapattı.

Bu oda, koridor ne kadar soğuksa o kadar sıcak ve diğer daireler ne kadar ıssızsa o kadar canlıydı. Odada bir miktar mobilya olduğunu hatırlıyorum, kilimler ve duvar halıları ve iyi kullanılmış ve rahat odalarda bulunan karmakarışık yayılmış raflar dolusu tablet ve parşömen. Devasa bir şöminede, odayı sıcaklık ve hoş bir sakızlı kokuyla dolduran bir ateş yanıyordu. Kocaman bir masa ateşe dik açıyla yerleştirilmişti ve masanın arkasında, tıknaz, bir deste kağıdın üzerine eğilmiş, kaşları çatık bir adam oturuyordu. Adam hemen bakmadı ve böylece onun oldukça karışık gür, koyu renk saçlarını bir süre inceleyebildim.

Baktığında, siyah gözlerinin hızlı bir hareketiyle hem beni hem de muhafızı görmüşe benziyordu. “Evet, Jason?” diye sordu ve o yaşında bile, pis bir bölünmeye karşı tevekkülünü sezebildim. Bu “neyin nesi?”

Muhafız beni omzumdan yumuşakça dürterek, adama bir adım kadar yaklaşmamı sağlamıştı. “Onu yaşlı bir sabancı bıraktı, Prens Verity¹, efendim. Prens Chivalry’nin piçi olduğunu söylüyor, efendim.”

Masanın arkasındaki rahatı bozulmuş adam bir süre beni şaşkınlıkla inceledi. Sonra yüz hatları eğleniyora benzeyen bir gülüşle aydınlandı. Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşıp yumrukları kalçalarında, bana bakarak ayakta durdu. İncelemesi bende tehdit hissi uyandırmadı; aksine sanki görünüşümle ilgili bir şey aşırı derecede hoşuna gitmişe benziyordu. Merakla ona baktım. Saçı kadar gür ve dağınık, kısa, koyu renk bir sakalı vardı ve yanakları solgun duruyordu. Koyu renk gözlerinin üzerinde kalın kaşlar bitmişti. Fıçı gibi bir göğ-

1) Gerçek, doğruluk. (Ç.N.)

sü ve gömleğinin kumaşını zorlayan omuzları vardı. Yumrukları kare ve çalışmaktan yaralıydı; hatta sağ elinin parmaklarında mürekkep lekeleri vardı. Bana bakarken gülüşü gitgide büyüdü ve sonunda bir kahkaha patlattı.

“Lanet olsun,” dedi sonunda. “Çocukta, Chiv’in havası var, değil mi? Bereketli Eda. Benim namlı ve erdemli ağabeyimin böyle bir şey yapacağına kim inanırdı ki?”

Muhafız hiçbir karşılık vermedi, zaten kendisinden bir karşılık vermesi de beklenmiyordu. Sıradaki emri bekleyerek tetikte durmaya devam etti. Bir askerin askeri.

Diğer adam beni merakla incelemeye devam etti. “Kaç yaşında?” diye sordu muhafıza.

“Sabancı altı diyor.” Muhafız bir elini yanağını kaşımak için kaldırdı, sonra birden, rapor vermekte olduğunu hatırlamış göründü. Elini indirdi. “Efendim,” diye ekledi.

Diğeri muhafızın disiplin hatasını fark etmemişe benziyordu. Siyah gözler üzerimde gezindi ve gülüşündeki neşe daha da büyüdü. “Karnının şişmesini de düşünürsek, yedi kadar falan. Lanet olsun. Evet. Chyurda’nın boğazı kapatmaya çalıştığı o ilk yıld. Chivalry, üç, dört ay bu yolda, onları geçidi bize açmaya ikna etmeye çalışıyordu. Anlaşılan, açmaya ikna ettiği tek şey o değilmiş. Lanet olsun! Kimin aklına gelirdi ki?” Durdu, sonra: “Anne kim?” diye sordu birden.

Muhafız rahatsızlık içinde kıpırdandı. “Bilmiyorum, efendim. Kapıda sadece yaşlı sabancı vardı ve tek söylediği, bunun Prens Chivalry’nin piçi olduğu ve onu daha fazla doyurmayacağı, ayrıca sırtına daha fazla elbise koyamayacağı. Ona artık onu peydahlayanın bakabileceğini söyledi.”

Adam, meselenin fazla bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. “Çocuk iyi bakılmışa benziyor. Bir hafta veriyorum, en fazla

on beş gün, annesi mutfak kapısında yavrusunu özlediği için ağlamaya başlayacaktır. Daha önce olmazsa o zaman anlarım. Çocuk, sana ne diyorlar?"

Yeleği, bir geyik kafasına benzeyen karmaşık bir kopçayla kapatılmıştı. Önce pirinç gibiydi, sonra altın, sonra şöminedeki alevler hareket ettikçe kırmızı. "Çocuk," dedim. Sadece onun ve muhafızın bana seslenişlerini mi tekrar ediyordum, yoksa bu kelime dışında gerçekten bir adım yok muydu bilmiyorum. Adam bir an için şaşkınlıkla baktı ve yüzünden acı-maya benzer bir duygu geçti. Ama geride sadece şaşırmış ya da biraz üzülmüş bir bakış bırakarak aynı hızla kayboldu. Masada hâlâ onu beklemekte olan haritaya şöyle bir baktı.

"Pekala," dedi sessizliğe. "Onunla bir şeyler yapılması şart, en azından Chiv gelene kadar. Jason, çocuğun yemek yediğinden ve bir yerlerde yattığından emin ol, en azından bu gece. Yarın onunla ne yapmamız gerektiğine dair bir şeyler düşünerim. Kraliyet piçlerinin kırlara dağılmasına izin veremeyiz."

"Efendim," dedi Jason. Söyleneni ne onaylayan ne de buna karşı çıkan bir havası vardı, sadece boyun eğiyordu. Ağır elini omzuma koydu ve beni kapıya doğru döndürdü. Oda aydınlık, hoş ve sıcak olduğundan, biraz isteksiz gittim. Üşümüş ayaklarım kanncalanmaya başlamıştı ve biraz daha kalabilseydim baştan ayağa ısınacağımdan emindim. Ama muhafızın eli acımasızdı ve sıcak daireden çıkarılıp kasvetli koridorların soğuk loşluğuna yönlendirildim.

Koridorlar, sıcaktan ve ışıktan sonra daha karanlık ve muhafız hızla ilerleyip ben onun adımlarına uymaya çalışırken sonsuz gözüküyorlardı. Belki sızlandım ya da belki adımlarımın yavaşlığından yoruldu, çünkü birden eğildi, beni kavradı ve nerdeyse hiç ağırlığım yokmuş gibi hiç zorlanmadan beni

omzuna attı. “Çok ıslaksın küçük velet,” dedi hınçsız bir şekilde ve sonra beni koridorlar boyunca, dönüşlerden, merdivenlerden aşağı ve yukarı taşıyıp, sonunda sarı ışıklı büyük bir mutfığa getirdi.

Mutfakta, yarım düzine başka muhafız tahta sıraların üzerine serilmiş, çalışma odasındakinden iki kat daha büyük bir ateşin önünde büyük çizikli bir masada yiyip içiyordu. Oda; yemek, bira, erkek teri, ıslak yün giysi, odun dumanı ve alevlere damlayan içyağı kokuyordu. Duvarlara yaslı büyük ve küçük fiçiler, kirşilere asılı dumanı tüten karanlık şekilli et parçaları vardı. Masada bir yemek ve bulaşık karmaşası vardı. Şişe geçirilmiş bir et parçası ateşten çekilmişti ve şöminenin taş tabanına yağı damlıyordu. Koku bolluğundan midem kasıldı. Jason, yüzü bir maşrapanın ardına gizlenmiş bir adamın dirseğini dürterek, beni biraz sertçe, masanın, ateşin sıcaklığına en yakın köşesine oturttu.

“Al, Burrich,” dedi Jason büyük bir doğallıkla. “Bu velet şimdilik senin.” Ve bana sırtını döndü. Siyah bir somundan yumruğu kadar büyük bir kenar koparmasını ve bir tekerlekten bir kama peynir almak için bıçağını çıkarmasını ilgiyle izledim. Bunları elime tutuşturdu ve sonra ateşe doğru ilerleyerek, buttan bir yetişkin porsiyonu doğramaya başladı. Ağzımı ekmek ve peynirle doldurmakta gecikmedim. Yanımda, Burrich denen adam maşrapasını bıraktı ve Jason’a baktı.

“Ne bu?” diye sordu; sıcak odadaki adamı andırıyordu. Saçlarında ve sakalında aynı asi siyahlık vardı, ama yüzü köşeli ve inceydi. Teni, vaktinin çoğu açık havada geçen bir adamın rengindeydi. Gözleri siyahtan çok kahverengiydi, ve uzun parmaklı, zeki elleri vardı. At, köpek, kan ve deri kokuyordu.

“Ona göz kulak olacaksın, Burrich. Prens Verity öyle diyor.”

“Neden?”

“Sen Chivalry’nin adamısın, öyle değil mi? Atına, tazılarına ve şahinlerine bakıyorsun?”

“Eee?”

“E’si, en azından Chivalry gelene ve onunla başka bir şey yapana kadar, onun küçük piçini alıyorsun.” Jason, suları damlayan etten bana büyük bir parça verdi. Ekmekle avuçladığım peynire baktım, her ikisini de bırakmaya gönülsüzdüm, ama sıcak eti de özlemiştim. Çelişkime bakıp omuz silkti ve savaştan bir adamın rahatlığıyla, eti masanın üzerine kalçamın yanına öylesine fırlattı. Ağzıma olabildiğince çok ekmek tıktım ve eti görebileceğim bir yere geçtim.

“Chivalry’nin piçi mi?”

Kendisine ekmek, et ve peynir almakla meşgul olan Jason omuz silkti. “Onu buraya bırakan yaşlı sabancı öyle dedi.” Et ve peyniri kalın bir dilim ekmeğin üzerine yerleştirdi, koca bir ısırik aldı ve sonra devam etti. “Dedi ki, Chivalry bir yerlerde bir çocuk ektiği için mutlu olmalıymış ve bundan böyle onu kendisi doyurup bakmalıymış.”

Mutfakta olağanüstü bir sessizlik oldu. Erkekler yemek yemeyi, ellerindeki ekmekleri, maşrapa ve ekmek tahtalarını bırakıp gözlerini Burrich denen adama çevirdiler. O da maşrapasını dikkatlice masanın kenarından uzağa koydu. Sesi sakın ve telaşsız, kelimeleri açtı. “Efendimin bir varisi yoksa, bu Eda’nın isteğidir, erkekliğinde bir kusur yoktur. Leydi Patience¹ her zaman zarif ve —”

“Öyle öyle,” diye hızla katıldı Jason. “Ve işte erkekliğinde hiçbir hata olmadığının en büyük kanıtı orada oturuyor, benim tüm söylediğim de bu, hepsi bu.” Ağzını aceleyle kol ağ-

1) Sabır, tahammül, inat.

zına sildi. “Prens Chivalry hakkında aynı şeyleri daha geçenlerde kardeşi söyledi. Kraliyet Prensi’nin bir suçu yok, Leydi Patience onun tohumunu taşıya....”

Ama Burrich aniden ayağa kalkmıştı. Jason, Burrich’in hedefinin kendisi değil de, ben olduğunu anlayana kadar hızla bir iki adım geriledi. Burrich omuzlarını tuttu ve beni ateşe döndürdü. Çenemi sıkıca eline alıp yüzümü kendi yüzüne yaklaştırması beni korkuttu ve ekmekle peyniri düşürdüm. Yine de buna bir önem vermeyerek yüzümü ateşe doğru çevirip beni bir haritaymışım gibi inceledi. Göz göze geldik ve gözlerimde, sanki yüzümde ona verdiğim bir zararı görmüş gibi bir çeşit yabancılık vardı. O bakıştan uzaklaşmaya davrandım, ama eli buna izin vermedi. Bu yüzden, cesaretimi toplayabildiğim ölçüde bir meydan okumayla ben de ona bakmaya başladım ve hayal kırıklığının aniden bir çeşit gönülsüz merakla gölgelendiğini gördüm. Ve son olarak bir çeşit acıya karşı bir an için gözlerini kapadı. “Bu, Leydimi adının son noktasına kadar zorlayacak bir şey,” dedi Burrich yumuşakça.

Çenemi bıraktı ve düşürmüş olduğum ekmekle peyniri almak için beceriksizce eğildi. Onları temizledi ve bana geri verdi. Gözlerimi, sağ baldırında, dizinin üzerindeki, ayağını bükmesini engelleyen kalın sargıya diktim. Tekrar oturdu ve maşrapasını masanın üzerindeki bir sürahiden tekrar doldurdu. Maşrapasının kenarından beni inceleyerek tekrar içti.

“Chivalry bunu kimden peydahlamış?” diye sordu masanın öbür ucundaki bir adam düşüncesizce.

Burrich maşrapasını masaya bırakırken gözlerini adama çevirdi. Bir an konuşmadı ve sessizliğin tekrar asılı kaldığını hissettirdi. “Annenin kim olduğu, Prens Chivalry’nin konusu değil ben, mutfak muhabbetinin değil,” dedi Burrich usulca.

“Öyle öyle,” diye katıldı ansızın muhafız ve Jason yaltaklanan bir kuş gibi onaylayarak başını salladı. Genç olduğum için, bir oda dolusu sert adamı bir bakışı ya da sözüyle ezen bu bir ayağı sargılı adamın, nasıl bir adam olduğunu hâlâ merak ediyordum.

“Çocuğun bir adı yok,” diye sessizliği böldü Jason. “Sadece ‘çocuk’.”

Bu söz herkesi, Burrich'i bile, sessizliğe boğdu. Ben, ekmek, peynir ve eti, Burrich'in sunduğu birayla birlikte bir ya da iki yudumda silip süpürdüğümde, sessizlik can çekişmeye devam ediyordu. Diğer adamlar odayı ikili üçlü gruplar halinde yavaş yavaş terk ediyorlardı ve Burrich hâlâ orada oturmuş birasını içerek bana bakıyordu. “Pekala,” dedi en sonunda. “Babanı tanıyorsam, dürüst bir şekilde ve doğru olanı yapacaktır. Ama yapılacak doğru şeyin ne olduğunu düşüneceğini sadece Eda bilir. Büyük olasılıkla en çok yaralayan neyse.” Bir süre daha beni sessizce seyretti. “Yeterince yedin mi?” diye sordu sonunda.

Başımla onayladım ve beni masadan yere savurmak için inatla dikildi. “Gel o zaman, Fitz¹,” dedi ve mutfaktan çıkıp bir başka koridora ilerledi. Bükülmeyen bacağı yürüyüşünü hantallaştırıyordu ve belki biranın da bunda payı vardı. Elbette yetişmekte güçlük çekmedim. Sonunda ağır bir kapıya geldik ve bir muhafız bana, beni hırsla yiyen bir bakışla bakarak başıyla geçebileceğimizi işaret etti.

Dışanda, soğuk bir rüzgar esiyordu. Gün boyunca yumuşamış bütün buz ve kar, gecenin gelişiyle tekrar keskinleşmişti. Yol, ayaklarımın altında çatlıyordu ve rüzgar, giysilerimdeki her açıklık ve boşluğu buluyora benziyordu. Ayaklarım ve

1) Kraliyet piçi. (Ç.N.)

tozluklarım, mutfaktaki ateşte ısınmış, ama tam kurumamıştı, bu yüzden soğuk işliyordu. Soğuk, karanlık avlu boyunca ayağı sargılı tuhaf adamı takip ederken, karanlığı ve birdenbire üzerime çöken yorgunluğu, beni sürükleyen, gözlerimi yaşartan korkunç uyuma isteğini hatırlıyorum. Etrafımızda yüksek duvarlar vardı ve duvarların tepesinde muhafızlar ara ara hareket ediyorlardı; sadece ara sıra gökteki yıldızları kararttıklarında görünür olan koyu gölgeler. Soğuk beni ısıırıyordu ve buzlu yolda sendeleyerek kayıyordum. Ama Burrich'le ilgili bir şey sızlanmamı ya da ondan bir barınak dilenmemi engeliyordu. Bunun yerine onu inatla takip ettim. Bir binaya vardık ve ağır bir kapıyı ağır ağır iterek açtı.

İçerden; sıcaklık, hayvan kokuları ve soluk sarı bir ışık aktı. Uykulu bir seyis yamağı samandan yuvasında, kırıışmış bir yavru kuş gibi göz kırparak doğruldu. Burrich'in bir sözöyle samanın içinde dertop olup gözlerini kapatarak tekrar uzandı. Burrich kapıyı arkamızdan sürüklerken, yamağın yanından geçtik. Kapının yanında donuk bir şekilde yanan feneri aldı ve yolu gösterdi.

Ondan sonra değıışik bir dünyaya girdim; hayvanların ahır bölmelerinde yer değııştirdiğı ve soluk aldığı, tazıların başlarını birbirine kavuşturdukları ön ayaklarından kaldırarak fenerin ışığında yeşil ya da sarı ışıldayan gözleriyle beni inceledikleri bir gece dünyası. Bölmelerinin yanından geçtikçe atlar hareketleniyordu. "şahinler aşağıda en uçta," dedi Burrich bölmeleri birbirini, ardı sıra geçtikçe. Bunu, bilmem gerektiğini düşündüğü bir şey olarak kabullendim.

"İşte," dedi nihayet. "Bu iş görür. şu an için, neyse. Seninle başka ne yapacağıımı bilsem zil takıp oynayacağıım. Leydi Patience olmasaydı, bunun iyi bir tanrının efendime bir jesti

olduğunu düşünürdüm. İşte, Nosy, biraz kenara kay ve bu çocuğa samanlarda yer aç. Doğru, Vixen'le orada koyun koyuna yatacaksın. Seni içeri alacaktır ve seni rahatsız etmeyi düşünen olursa ona güzel bir kırbaç indirecektir.”

Kendimi, içinde üç tazi bulunan, ferah, kutu gibi bir ahır bölmesinde buldum. Tazılar Burrich'in sesine uyandılar ve uzanıp baston gibi kuyruklarını samanda güm güm vurdular. Tereddütle aralarına girdim ve sonunda ağızlığı beyazlaşmış, bir kulağı yırtık, yaşlı bir dişi köpeğin yanına uzandım. Yaşlıca olan erkek beni belirgin bir şüpheyile süzdü, ama üçüncüsü yarı gelişmiş bir yavruydu ve Nosy beni kulaklarını yalayaarak, burnumu ısırarak ve bolca pati atarak karşıladı. Yatıştırmak için bir elimi üstüne attım ve sonra Burrich'in dediği gibi aralarına karıştım. Üzerime, at kokan kalın bir battaniye örttü. Yan bölmedeki epey büyük gri bir at aniden hareketlendi, ağır toynağını ahşap perdeye vurup, sonra gece heyecanının ne olduğunu görmek için kafasını bölmeden dışarı uzatarak. Burrich onu bir dokunuşla dalgınca yatıştırdı.

“Bu ileri karakol hepimiz için sıkıntılı bir karargah. Buck-keep'i daha konuksever bulacaksınız. Ama bu gece için, burada sıcak ve güvende olacaksınız.” Bize bakarak bir an için durdu. “At, tazi ve şahin, Chivalry. Hepsine uzun seneler boyunca senin için baktım ve iyi de baktım. Ama senin şu piçkurun; onunla ne yapılacağı beni aşıyor.”

Benimle konuşmadığını biliyordum. Feneri kancasından alıp kendi kendine mırıldanarak gezinirken, onu battaniyenin köşesinden seyrettim. O ilk geceyi, tazıların sıcaklığını, batan samanı, hatta yavru yanıma sokulup yattığında nihayet gelen uykuyu çok iyi hatırlıyorum. Zihnine aktım ve onun sonsuz bir kovalamacayla, hiç görmediğim, ama sıcak kokusu beni

ısırganlar, dikenli çalılar ve yassı çakılların ilerisine sürükleyen bir avı izlemeyle dolu loş rüyalarını paylaştım.

Ve tazının rüyasıyla, anının kesinliği uyuşturuculu bir rüyanın parlak renkleri ve keskin köşeleri gibi titreşti. Elbette o ilk geceyi takip eden günler, zihnimde aynı açıklıkta değil.

Ahırımdan mutfağa giden yolu öğrendiğim, ıslak kış sonunu hatırlıyorum. Oraya istediğim gibi gelip gitmekte özgürdüm. Bazen, şöminenin kancalarına et geçiren, ekmek hamuru yumruklayan ya da bir içki fıçısını delen bir aşçı hazır bulunurdu. Çoğunlukla olmazdı ve masada ne kaldıysa alır ve hızla sadık dostum olan yavru köpekle cömertçe paylaştım. Adamlar yiyip içerek, beni, normal bulmaya başladığım sorgulayıcı bir merakla inceleyerek gelip giderdi. Adamların sert yün pelerin ve tozlukları, sıkı vücutları ve çevik hareketleri ile hepsinin kalbinin üzerinde taşıdığı sıçrayan geyik armalarıyla bir aynılığı vardı. Varlığım bazılarını rahatsız ediyordu. Mutfaktan çıktığımda seslerin mırıldanmaya başlamasına alışmışım.

O günlerde Burrich sabitti, Chivalry'nin hayvanlarına gösterdiği özenin aynısını bana da gösteriyordu; besleniyor, sulanıyor, fırçalanıyor ve alıştırma yapıyordum. Söz konusu alıştırma genellikle, o diğer görevlerini yaparken ayaklarının dibinde tırta koşmak şeklinde oluyordu. Ama bu anılar bulanık ve yıkanmak, giysi değiştirmek gibi ayrıntılar, büyük olasılıkla, bir altı yaş çocuğunun bu tip şeyleri normal bulan sakın tavıyla silindi. Elbette yavru tazi Nosy'yı hatırlıyorum. Tüyleri kırmızı, parlak, kısa ve geceleri at battaniyesini paylaştığımızda giysilerimin üstünden beni iğneleyecek kadar kıllıydı. Gözleri bakır bir kron kadar yeşildi; burnu, pişmiş karaciğer renginde ve ağzının içi ve dili pembe siyah benekliydı. Mutfakta yemediğimiz zamanlar, avluda ya da kutu bölmenin samanlarında

güreşirdik. Orada bulunduğum günden beri dünyam böyleydi. Havanın değiştiğini hatırlamadığımdan, çok uzun sürmedi, diye düşünüyorum. O zamana ait bütün anılarım; yabancı günlere, fırtınalı rüzgara ve her gün kısmen eriyen, ama gecenin donuyla eski haline dönen kar ve buza dair.

O zamana ait bir anım daha var, ama o kadar keskin değil. Daha çok, loş bir odada görülen, renkli, eski bir duvar halısı gibi ılık ve yumuşakça renkli. Uykudan yavru tazının kıpırdanmalarıyla ve bir fenerin sarı ışığının üzerine tutulmasıyla uyandığımı hatırlıyorum. İki adam üzerime eğilmişti, ama Burrich inatla arkalarında duruyordu ve korkmamıştım.

“Uyandırdın onu işte,” diye uyardı biri; bu, ilk gecemin sıcak, aydınlatılmış odasındaki Prens Verity’ydi.

“Yani? Biz gider gitmez tekrar uyur. Lanet olsun, babasının gözlerini de almış. Yemin ederim, onu nerede görürsem göreyim soyunu bilirdim. Onu gören hiç kimsenin inkar etmesine olanak yok. Ama ne sende, ne Burrich’de bit kadar akıl yok mu? Piç olsun olmasın, bir çocuğu hayvanların arasında yatıramazsın. Onu koyabileceğiniz başka hiçbir yer yok muydu?”

Konuşan adamın çenesi ve gözleri Verity’yi andırıyordu, ama benzerlik burada son buluyordu. Bu adam kat kat gençti. Yanakları tüsüzdü ve esanslı, düzeltilmiş saçları daha güzel ve kahverengiydi. Yanakları ve alnı gecenin soğuşundan al al olmuştu, ancak bu yeni olmuş bir şeydi, Verity’nin aşınmış allığına benzemiyordu. Ve Verity adamları gibi giyinirdi; pratik, sağlam dokunmuş yünlü kumaşlar ve hafif renkler. Sadece göğsündeki arma, altın ve gümüş iplikleriyle daha parlak gözüküyordu. Fakat yanındaki genç adam, kırmızılar ve çuha çiçekleriyle parlıyordu ve pelerini bir adamı sarmaya yetecek kumaşın iki katı genişliğinde, omuzlarından düşüyordu. Pele-

rinin altından görünen yeleği koyu krem rengindeydi ve sırmalarla doluydu. Boynundaki atkı, altından ve tek gözü parıldaayan yeşil bir taştan yapılmış sıçrayan bir geyikle tutturulmuştu. Sözlerinin dikkatli dönüşleri Verity'nin basit halkalı konuşmasına kıyasla, altından bükülmüş bir zincire benziyordu.

"Hiç düşünmedim, Regal. Çocuklar hakkında ne bilirim ki? Onu Burrich'e teslim ettim. Chivalry'nin adamı ve tıpkı...."

"Soya saygısızlık etmek niyetinde değildim, efendim," dedi Burrich dürüst bir malcubiyetle. "Ben Chivalry'nin adamıyım ve çocuğa en iyi olduğunu düşündüğüm şekilde baktım. Ona bekçi odasında bir yer yatağı da yapabilirdim, ama her saat gelip gitmeleri, kavgaları, içmeleri ve gürültüleriyle, o tarz adamlarla bir arada olmak için küçük görünüyor." Ses tonu onların arkadaşlığından duyduğu tiksintiyi belli etti. "Burada yatıyor, sessizlik var ve yavrunun ona kanı kaynadı. Geceleri ona göz kulak olacak Vixen'im varken, Vixen'in dişleri geçiş ücretini almadan kimse ona bir zarar veremez. Lordlarım, ben çocuklar hakkında çok az şey bilirim ve bana öyle geliyor ki—"

"Her şey yolunda Burrich, her şey yolunda," dedi Verity alçak sesle Burrich'in sözünü keserek. "Düşünülmesi gerekiyor- duysa, bunu benim yapmam gerekirdi. Sana bıraktım ve bunda bir hata görmüyorum. Eda biliyor ya, bu kasabadaki bir sürü çocuğun sahip olduğundan daha iyi. Burası için, bu an için, iyi."

"Buckkeep'e döndüğünde farklı olmak zorunda." Regal hoşlanmamışa benziyordu.

"O halde babamız bizimle birlikte Buckkeep'e gelmesini istiyor?" Soru Verity'den gelmişti.

"Babam istiyor. Annem istemiyor."

"Ah!" Verity'nin ses tonu bunu daha fazla tartışmak isteme-

diğini belli etti. Fakat Regal kaşlarını çattı ve devam etti.

“Annem Kraliçe bunların hiçbirinden kesinlikle hoşnut değildir. Krala uzun uzun tavsiyede bulundu, ama boşuna. Annem ve ben çocuğu bir kenara bırakıyorduk. Sadece akıllılık. Varislik yolunda daha fazla karışıklığa hemen hemen hiç ihtiyacımız yok.”

“Ben bunda bir karışıklık göremiyorum, Regal.” Verity tarafsız konuşmuştu. “Chivalry, ben ve sonra sen. Sonra kuzenimiz August. Bu piç en erken beşinci olacaktır.”

“Benden önce geldiğinin pekala farkındayım; her fırsatta gösteriş yapmana gerek yok,” dedi Regal soğuk bir tavırla. Bana baktı. “Hâlâ onun etrafta dolaşmamasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Ya Chivalry Patience'dan asla yasal bir varis sahibi olamazsa? Ya bu... çocuğu tanımayı seçerse? Soylular için epey bölücü olabilir. Neden belaya davetiye çıkaralım? Annem ve ben böyle düşünüyoruz. Ama babamız Kral, bildiğimiz kadarıyla, aceleci bir adam değildir. Shrewd¹, Shrewd'un yaptığı gibidir, halk deyişindeki gibi. Meselenin bazı çözümlerini yasakladı. ‘Regal,’ dedi, o bildik tarzıyla. ‘Bir kere yaptuktan sonra ne yapamayacağını hesaba katmadan, geri alamayacağın şeyi yapma.’ Sonra güldü.” Regal de kısa, acı bir kahkaha attı. “Nüktedanlığından o kadar bıktım ki...”

“Ah,” dedi Verity tekrar ve kıpırdamadan uzandım. Kral'ın sözlerini mi anlamaya çalışıyor yoksa kardeşinin yakınmasına bir yanıt vermekten sakınmaya mı çalışıyor diye merak ettim.

“Gerçek nedenlerini elbette seziyorsundur,” dedi Regal.

“Nedir?”

“Chivalry hâlâ gözdesi.” Regal'in sesinde nefret vardı. “Her şeye rağmen. Aptal evliliğine ve tuhaf karısına rağmen. Bu pis-

1) Makul, akıllı, sağ görülü.

lięe rağmen. Ve şimdi de bunun insanları etkileyeceğini, ona karşı sıcaklaştıracağını dūřünüyor. Erkek olduğunun, Chivalry'nin bir çocuk dölleyebileceğinin kanıtı. Ya da belki bir insan olduğunun ve hepsi gibi hatalar yapabileceğinin kanıtı." Regal'in ses tonu, bunların hiğbirine katılmadığını açık ediyor-du.

"Ve bu da insanların ondan daha çok hoşlanmalarına, gelecekteki krallığını daha çok desteklemelerine neden olacak, öyle mi? Kraliçesiyle evlenmeden önce valşi bir kadından bir çocuk yapması?" Verity bu mantığa şaşırmış görünüyordu.

Regal'in sesindeki terslięi duydum. "Kral böyle dūřünüyo-ra benziyor. Rezaleti hię mi dūřünmüyor? Ama Chivalry'nin, piçinin bu řekilde kullanılması hakkında bařka türlü dūřüneceęinden řüpheliyim. Özellikle de sevgili Patience'ı ilgilendirir-se. Ama Kral, sen dönerken piçin Buckkeep'e getirilmesini emretti."

Verity üzülmüş görünüyordu, ama başıyla onayladı. Bur-rich'in yüz hatlarına sarı lamba ışığının kaldıramadığı bir göl-ge yerleşti.

Burrich, "Efendimin bu konuda söz hakkı yok mu?" diye-rek karşı çıkma cesaretini gösterdi. "Bana öyle geliyor ki, oę-lanın annesinin ailesine bir mevki vermek ve çocuğu bir ke-nara bırakmak istiyorsa, o zaman, neden Leydi Patience'ımın duyarlılığının hakkı için takdir hakkını kullanmasına izin—"

Prens Regal hor gören bir homurtuyla lafa karştı. "Takdir zamanı kızı yuvarlatmadan önceydi. Leydi Patience kocasının piçiyle yüzleşmek zorunda olan ilk kadın değil. Buradaki her-kes onun varlığından haberdar; Verity'nin beceriksizliği bunun icabına baktı. Onu saklamaya çalışmanın anlamı yok. Ve bir kraliyet piçi söz konusu olduğuna göre, bu tarz duyarlılıklar

hiçbirimizin harcı değil, Burrich. Böyle bir çocuğu böyle bir yerde bırakmak, Kral'ın boğazının etrafına dolanan bir silahı bırakmaya benzer. Şüphesiz bir tazi yetiştiricisi bile bunu görebilir. Ve sen göremesen bile, efendin görecektir."

Regal'in sesinde soğuk bir şiddet vardı ve Burrich'in onun sesi yüzünden hiçbir şeyden sinmediği kadar ürktüğünü gördüm. Bu beni korkuttu ve battaniyeyi kafama çekip samanların içine daha da gömüldüm. Yanı başımda, Vixen hafifçe homurdandı. Adamlar az sonra gittiler ve daha fazla konuştularsa da, bende hatırası yok.

Zaman geçti ve sanırım iki ya da belki üç hafta sonra, o soğuk kasabayı terk edip sıcak topraklara doğru bana sonsuzmuş gibi gelen yolculuğa başladığımızda, kendimi Burrich'in kemerine asılmış, onun arkasında, kısa bacaklarımı bir ata sarmaya çalışırken buldum. Sanırım Chivalry bir noktada babası olduğu piçi görmeye gelmiş ve benimle ilgili bir yargıya varmıştır. Ama bende babamla böyle bir karşılaşmanın anısı yok. Onunla ilgili zihnimde taşıdığım tek görüntü, Buckkeep'teki duvarda asılı portresinden. Yıllar sonra diplomasisinin iyi gittiğini anlamaya başladım. Gençliğim boyunca süren bir huzuru sağlamak ve Chyurdalar'ın saygısını ve hem de hoşnutluğunu kazanmak benim için çok önemliydi.

Gerçekte, o yıl yaptığı tek, ama muazzam bir hataydım. Tahttaki hakkından vazgeçtiği Buckkeep'e, eve bizden önce gelmişti. Biz vardığımızda, o ve Leydi Patience, Withywoods'un lord ve leydisi olarak yaşamak üzere saraydan ayrılmışlardı. Withywoods'ta bulundum. Adının, görünümüyle hiçbir bağlantısı yok. Nazikçe yükselen ve kıvrılan dağ etekleri arasında yuvalanmış geniş bir ovada kıvrılarak nazikçe akan bir nehri merkez almış, ılık bir vadi. Asma, tahıl ve gürbüz çocuk-

lar yetiştirebileceğin bir yer. Sınırlardan uzakta, saray politikalarından uzakta, Chivalry'nin hayatının bağlı olduğu her şeyden uzakta yumuşak bir mülk. Bir hava değişimi, Kral olacak bir adam için nazik ve soylu bir sürgün. Bir asker için saklayıcı bir kadife ve ender bulunan, yetenekli bir diplomat için bir susturucu.

Ve böylece hiç tanımadığım bir adamın tek çocuğu ve piçi olarak Buckkeep'e geldim. Prens Verity veliaht oldu ve Prens Regal varislik yolunda bir kertik daha ilerledi. Bütün yaptığım doğmak ve keşfedilmektiyse, bütün ülkede sonsuza dek bir iz bırakmış olmalıydım. Herkesin beni bir katalizör olarak kabul ettiği bir sarayda, babasız ve annesiz büyüdüm. Ve sonunda bir katalizör oldum.

ÇAYLAK

Buckkeep'i İlk Dükalık ilan eden ilk Dış Adalı ve kraliyet soyunun kurucusu Taker hakkında pek çok söylence vardır. Bunlardan biri, çıkmış olduğu akın yolculuğunun, soğuk ve sert adanın ona dayattığı her şeyden öteye ilk ve tek akını olduğudur. Buckkeep'in abşap kalesini görmesi üzerine, "Eğer orada ateş ve yemek varsa, orayı bir daha terk etmeyeceğim," dediği söylenir. Velakin vardı ve o da terk etmedi.

Fakat aile içi dedikodular, onun yükselip alçalan sülardan ve diğer Dış Adalıları zenginleştiren tuzlu balık tayınından bezmiş, zavallı bir denizci olduğunu söyler. Öyle ki, o ve mürettebatı denizde günlerce kaybolmuştu ve eğer Buckkeep'i zaptetmeyi ve kendisinin kılmayı başaramasaydı, kendi mürettebatı onu boğacaktı. Yine de Büyük Salon'daki eski goblenler, kürekçileri onu kütüklerden ve sadece çıplak taştan oluşan eski Buckkeep'e doğru ilerletirken, gemisinin pruvasında vahşice sırtan, bol adaleli cesur bir adam olarak gösterir.

Buckkeep, varlığına, çok iyi bir demir atma yeri olan bir koyun ağzındaki, denizciliğe elverişli, nehri savunabilecek bir pozisyonda başladı. Adı, tarihin sislerinde kaybolmuş önemsiz bir toprak yöneticisi, nehirdeki ticareti kontrol altında tutma

potansiyelini görüp ilk kaleyi buraya kurdu. Burayı kurmasının görünüşteki nedeni, hem nehri, hem de koyu, her yaz nehri boyunca yağma yapmak için gelen Dış Adalı akıncılara karşı savunmaktı. Hesap etmediğiye ise ilhanet sonucu kalesine sızan akıncılardı. Kuleler ve duvarlar onların ayak bastığı yerler haline geldi. Uğraşlarını ve egemenliklerini nehrin yukarısına taşıdılar ve alışıp kalesinin, taştan kuleler ve duvarlarla yeniden inşa edilmesi Buckkeep'i, sonunda İlk Dükalık'ın kalbi ve Altı Dükalık Krallığı'nın Altı Dükalığın başkenti haline getirdi.

Altı Dükalık'ı yöneten hanedanlık, Farseer'ler, bu Dışadallıların soyundan gelmedir. Nesiller boyunca, izdivaç seyahatleri yapıp evlerine kendi halklarından tıknaz ve esmer gelinlerle dönerek, Dışadallılarla ilişkilerini korumuşlardır. Ve böylece Dışadallıların kanı, siyah saçlı, siyah gözlü ve kaslı, sağlam uzuvlu çocuklar üreterek kraliyet ailesinde ve soylu hanedanlarda akmaya devam etti. Ve bu özelliklerle, İrfan ve böyle bir soya has bütün tehlikeler ve zayıflıklar için bir tercih süregeldi. Bu kalımdan ben de payımı aldım.

Fakat Buckkeep'le ilgili ilk deneyimim tarihli veya kalıtıma dair hiçbir şey içermiyordu. Orayı sadece bir yolculuğun son durağı olarak algıladım; bir gürültü ve insan panoraması, yük arabaları ve köpekler, binalar ve altında barındırdığı şehri yukarıdan gören, tepelerdeki, kocaman, taştan kaleye ulaşan kıvrımlı caddeler. Burrich'in atı yorgundu ve toynakları şehrin caddelerinin çamurlu, sık taşlarında kayıyordu. Şikayet edemeyecek kadar yorgun ve ağrılar içinde, vahşice Burrich'in kemrine tutundum. Başımı bir kez, tepemizdeki kalenin yüksek, gri kulelerine ve duvarlarına bakmak için kaldırdım. Denizden gelen esintinin alışılmadık ılıklığında bile, soğuk ve ür-

kütücü gözüküyordu. Alnımı Burrich'in sırtına dayadım ve uzsuz bucaksız suların acı tuzlu kokusunda kendimi kötü hissettim. İşte bu, Buckkeep'e gelişimin öyküsüdür.

Burrich'in karargahı, ahırların üstünde, şahin kafeslerinin yakınındaydı. Tazılarla ve Chivalry'nin şahiniyle birlikte beni götürdüğü yer orasıydı. Yolculuktan dolayı iyice kirlenmiş olduğu için önce şahinle ilgilendi. Köpekler, evde olmaktan çok hoşnutlardı ve en az benim kadar yorgun herhangi birinin sinirini bozacak, tükenmeyen bir enerjiyle etrafa yayılmışlardı. Yorgun ve yarı hasta olduğumu ve oyun oynayacak durumda olmadığımı o kalın kafalı tazının aklına sokana kadar, Nosy beni yarım düzineden daha çok kez devirdi. Her yavrunun vereceği şekilde karşılık verdi; benden önceki oyun arkadaşlarını arayıp, hiç vakit kaybetmeden birisiyle, Burrich'in bağırmasıyla yatışan yarı ciddi bir kavgaya tutuşarak. Chivalry'nin adamı olabilirdi, fakat Buckkeep'teyken, tazıların, şahinlerin ve atların efendisiydi.

Kendi hayvanlarıyla ilgilendikten sonra, yokluğunda yapılmış veya yapılmamış her şeyi inceleyerek ahırların arasından ilerlemeye koyuldu. Seyis yamakları, seyisler ve şahin bakıcıları yükümlülüklerini herhangi bir eleştiriye karşı savunmak üzere, birden, sanki büyüyle, ortaya çıktılar. Devam edebildiğim sürece adımlarına ayak uydurmaya çalıştım. Beni ancak, sonunda pes edip yorgunlukla bir saman yığınının çöktüğümde fark etmiş gibi gözüktü. Yüzünden kızgın bir bakış ve sonra müthiş bir yorgunluk geçti.

"Hey, sen, Cob! Genç Fitz'i mutfağa götür ve beslendiğinden emin ol ve sonra onu karargahıma geri getir."

Cob; kısa boylu, esmer, muhtemelen on yaşında, Burrich'in yokluğunda doğmuş bir yavrunun sağlıklı olmasından dolayı

daha yeni övgü toplamış bir köpek bakıcısıydı. Az önce, Burrich'in onayıyla, ateşin karşısına uzanıyordu. Bu sözleri duyunca gülümsemesi azaldı ve kuşkuyla bana baktı. Burrich beraberindeki endişeli bakıcılarla birlikte hızlı bölmelere doğru hareket ederken birbirimizi süzdük. Ardından, çocuk omuz silkti ve benimle yüz yüze gelmek için biraz çömeldi. Aynen yavruları Burrich'in onları görebileceği yere gelmeleri için kandırmak için kullandığı tonda, "Aç mısın bakalım, Fitz? Gidip sana ısıracak bir şeyler bulalım mı?" diye davetkar bir tavırla sordu. Başım la onayladım. Benden, bir yavrudan daha fazlasını beklemediğini anlayarak rahatlamıştım ve onu izledim.

Yetişip yetişemediğimi görmek için sık sık arkasına bakıyordu. Ahırlardan dışarı çıkmamızın üzerinden çok geçmemişti ki, Nosy hoplayıp zıplayarak bana katılmak üzere geldi. Tazının bana duyduğu belirgin sevgi, Cob'un gözündeki değerimi arttırdı, ve ikimizle de kısa, özendirici cümlelerle konuşmaya devam etti, yemeğin hemen ötemizde olduğunu söyleyerek, hadi gelin, hayır, o kedinin peşinden gitme, haydi gelin, bazı iyi adamlar var.

Ahırlar, Verity'nin atlarını ve takımlarını yerleştiren adamları ve yokluğunda onun istediği gibi yapılmamış her şeye bir kusur bulan Burrich'le telaş içerisindeydi. Ancak kalenin iç kısımlarına yaklaştığımızda yaya trafiği arttı. Bize aldırış etmeyen halk, işlerinin başındaydı, omzunda koca bir dilim pastırma taşıyan bir çocuk, kıkırdayan bir grup kız, saçılmış kamışlar ve süpürge otlarıyla yüklü kollar, içinde çırpınan balıklar olan sepetiyle kaşları çatık, yaşlı bir adam, sesleri de zilleri kadar neşeyle çınlayan rengarenk elbiseleri ve zilleriyle üç genç kadın.

Burnum, bana mutfağa yaklaştığımızı bildirdi, fakat içeri girip çıkan ciddi bir insan kalabalığının bulunduğu kapıya yak-

laşana kadar kalabalık gitgide arttı. Cob durdu ve Nosy'yle ben de, burunlarımız hayranlıkla işleyerek, arkasında duraksadık. Kapıdaki izdihamı dikkate alıp kaşlarını çattı. “Burası ağzına kadar dolu. Herkes, bu akşam Verity ve Regal için verilecek karşılama ziyafetine hazırlanıyor. Herkes, ama herkes bunun için Buckkeep'e geldi. Chivalry'nin krallıktan kaçındığı sözleri çabuk yayıldı. Bütün dükler bu konuda görüş belirtmek için ya kendileri geldiler ya da adamlarını gönderdiler. Chyurda'nın bile birilerini gönderdiğini duydum, Chivalry'nin anlaşmalarına uyulacağından emin olmak için, eğer Chivalry artık—”

Duraksadı, birden utandı, fakat babam hakkında, onun tahttan çekilmesine neden olan kişiyle konuştuğundan mı, yoksa sanki anlayabilirlermiş gibi yavru bir köpek ve altı yaşındaki bir çocukla konuştuğundan mı, emin değilim. Durumu yeniden değerlendirerek etrafa bakındı, “Bekleyin burada,” dedi bize sonunda. “İçeriye süzülüp sizin için bir şeyler getireceğim. Benim ezilme ihtimalim daha az... ya da yakalanma. Şimdi bekleyin.” Ve emrini, elinin sert bir hareketiyle pekiştirdi. Sırtımı duvara yaslayıp oracığa, kalabalıktan uzağa çömeldim ve Nosy itaatkar bir şekilde yanıma oturdu. Cob kapıya yaklaşıp gruplaşmış insanların arasından sıyrılarak mutfığa bir yılan gibi rahatça süzülürken onu hayranlıkla izledim.

Cob gözden kaybolunca, dikkatimi daha sıradan insanlar çekti. Yanımızdan geçenlerin çoğu hizmetkarlar ve aşçılarla, aralarına dağılmış ozanlar, tüccarlar ve teslimatçılardı. Gelip gitmelerini bitkin bir merakla izledim. O gün, onları yeterince ilginç bulamayacak kadar çok şey görmüştüm. Neredeyse yemekten çok, bu hareketlilikten uzak, sessiz bir yer arzuluyordum. Sırtım güneşin ısıttığı kale duvarında, yere yayıldım ve

alnımı dizlerime dayadım. Nosy bana yaslandı.

Nosy'nin toprağı döven sopamsı kuyruğı beni uyandırdı. Yüzümü dizlerimden kaldırıncı, önümde duran bir çift uzun, kalıverengi çizmenin farkına vardım. Gözlerim kaba deriden pantolon ve adi yün bir kazaktan, biber grisi dağınık saçlarla kaplı, kaba sakallı bir yüze doğru gezindi. Gözlerini dikmiş bana bakan adam, bir omzunda duran ufak bir fıçıyı dengeledi.

“O piç sensin, ha?”

Anlamını tam kavrayamamakla birlikte, bu kelimeyi, beni belirttiğini bilecek kadar sık duymuştum. Usulca başımı salladım. Adamın yüzü merakla aydınlandı.

“Hey,” dedi yüksek sesle. Benimle değil, geçip giden insanlarla konuşuyordu. “İşte piç burada. Bir sopa kadar cansız Chivalry'nin piçkurusu. Epeyce benziyor ona, ne dersiniz? Senin annen kim çocuk?”

Kendi paylarına, yoldan gelip geçenlerin birçoğı, duvar dibinde oturan altı yaşındaki çocuğa en fazla meraklı bir bakışla, geçip gitmeye devam etti. Ancak fıçılı adamın sorusu açıkça büyük ilgi uyandırmıştı ki, birkaç kafadan fazlası döndü ve mutfaktan henüz çıkmış birçok tüccar cevabı duymak için yaklaştı.

Fakat bir cevabım yoktu. Annem annemdi ve ona dair bildiğim ne varsa çoktan sönükleşmeye başlamıştı. Ben de cevap vermedim; sadece dikkatle adama baktım.

“Hey! Adını söyle o zaman çocuk!” Ve seyircilerine dönerek sırrını açıkladı, “Adı olmadığını duydum. Ne onu şekillendirecek mağnır soylu bir isim, ne de onu azarlayabileceğiniz sıradan bir isim. Doğru değil mi, çocuk? Bir adın var mı?”

Seyirci grubu giderek büyüyordu. Birkaçının gözlerinde merhamet vardı, ama kimse müdahale etmedi. Hissettiklerimin

bir kısmı, o kadim, köpeklere özgü, her zaman, “Ben sadece yavru bir köpeğim. Kendimi savunamam. Bana acıyın,” anlamına gelen işaretlerle, kuyruğunu güm güm vururken, yana doğru devrilen ve yalvararak karnını gösteren Nosy'ye geçti. Köpek olsalardı beni koklar ve sonra geri çekilirlerdi. Ancak insanlar bu tip bir yerleşik nezakete sahip değiller. Bu yüzden, ben cevap vermeyince, adam bir adım daha yaklaştı ve yineledi: “Bir adın var mı çocuk?”

Yavaşça doğruldum; biraz önce sırtımın arkasında ılık olan duvar, şimdi, geriye kaçmama soğuk bir engeldi. Ayaklarımda, Nosy sırtının üzerinde tozların içerisinde kıpırdandı ve yalvaran bir inilti çıkardı. “Hayır,” dedim alçak sesle, ve adam sözlerimi duymak için eğilir gibi yapınca, “HAYIR!” diye bağırdım ve homurdanarak duvar boyunca yanlamasına ilerlerken, onu *geri püskürttüm*. Fıçıyı kavramasını kaybederek geriye doğru bir adım sendelediğini gördüm, öyle ki, fıçı taş kaplı yola düştü ve kırılarak açıldı. Kalabalıktaki kimse ne olduğunu anlayamazdı. Kuşkusuz ben de. Çoğunlukla, insanlar bir çocuktan korkup sinen yetişkin bir adam gördüklerine gülüyorlardı. O anda, öfke ve cesaret üzerine ünüm yaratıldı, çünkü hava karmadan önce, eziyetçisine karşı koyan piçin hikayesi bütün şehre yayılmıştı. Nosy ayaklandı ve benimle beraber tüydü. Bir an için Cob'un, elinde turtalarla mutfaktan çıkıp Nosy'yle beni kaçarken görünce, şaşkınlıkla gerilmiş yüzünü gördüm. O Burrich olsaydı, muhtemelen durur ve güvenliğimi ona emanet ederdim. Ancak değildi ve bu yüzden Nosy'nin öne geçmesine izin vererek koştum.

Bir arada yürüyen hizmetkarların arasından kaçıp gittik, sadece avluda koşuşturan küçük bir çocukla köpeği daha, ve Nosy beni, besbelli ki dünyadaki en güvenli yer olarak düşün-

düğü yere götürdü. Mutfaktan ve kalenin iç kısmından uzakta, bezelye ve fasulye çuvallarının depolandığı, çökmek üzere olan bir ek binanın köşelerinden birinin altındaki Vixen'in kazdığı bir oyuk. Burrich'in kesin karşı çıkışlarına rağmen Nosy burada doğmuş, ve kendi yavrularını da neredeyse üç gün boyunca burada gizlemeyi başarmıştı. Onu orada Burrich kendisi bulmuştu. Onun kokusu, Nosy'nin hatırlayabildiği ilk insan kokusuydu. Binanın altından geçmek oldukça zordu, ama içeri girdiğimizde, sığınak ılık, kuru ve yarı karanlıktı. Nosy yanıma sokuldu ve kolumu ona doladım. Orada gizlenmiştik kalplerimiz çok geçmeden çılgınca atmayı bırakıp sakinleşmişti ve sakinlikten derin, rüyasız, ılık bahar öğleden sonralarına ve köpek yavrularına ayrılmış bir uykuya geçtik.

Saatler sonra titreyerek uyandım. Kapkaranlıktı ve erken bahar gününün cız sıcaklığı kaybolmuştu. Ben uyanır uyanmaz Nosy de uyanmıştı ve birlikte, kazıyarak ve düşe kalka sığınaktan çıktık.

Buckkeep üzerinde, ıslıl ıslıl parlayan yıldızları ve soğuşuyla gece göğü vardı. Koyun kokusu, sanki insanların, atların ve pişirilenlerin gündüz kokuları her gece okyanusun gücüne teslim olan geçici şeylermişcesine, daha kuvvetliydi. Terk edilmiş yollardan, talim alanlarının ve tahıl ambarlarıyla üzüm cenderelerinin arasından yürüdük. Her şey sakin ve sessizdi. Kalenin iç kısımlarına yaklaştığımızda hâlâ yanan meşaleler gördüm ve konuşmalardan yükselen sesleri duydum. Fakat, şafak gökleri aydınlatmak için gelmeden önce ziyafetin son kalıntıları yavaş yavaş kaybolurken, hepsi bir şekilde bitkin gözüküyordu. Yine de insanlardan yeterince çektiğimiz için, arada geniş bir mesafe bırakarak iç kısmın etrafından dolandık.

Kendimi Nosy'yi ahırlara doğru takip ederken buldum.

Ağır kapılara yaklaştığımızda içeri nasıl gireceğimizi merak ettim. Ancak yaklaştıkça Nosy'nin kuyruğu deli gibi sallanmaya başladı ve sonra benim zavallı burnum bile o karanlıkta Burrich'in kokusunu aldı. Kapının yanındaki, oturduğu tahta sandıktan doğruldu. "Buradasınız demek," dedi sakince. "Öyleyse benimle gelin. Haydi." Ve ayağa kalkıp ağır kapıları bizim için açtı ve bizi içeri aldı.

Karanlıkta, bölme sıralarının arasından, geceleri ahırda kalan seyislerin ve bakıcıların yanından ve ardından kendi atlarımızın ve köpeklerimizin ve onların arasında uyuyan seyis yamaklarının yanından ve sonra ahırları şahin kafeslerinden ayıran duvarı tırmanan merdivene doğru onu takip ettik. Gıcırdayan tahta basamaklardan yukarı Burrich'i izledik. Ve ardından bir kapıyı daha açtı. Bir masanın üzerinde titreyerek yanan mumdan gelen zayıf sarı ışık beni geçici olarak kör etti. Burrich ve Burrich'in işinin bir parçası olan deri, merhem ve şifalı otlar kokan, çatısı eğimli bir odaya doğru Burrich'i izledik. Kapıyı arkamızdan sertçe kapattı, ve masanın üzerinde neredeyse bitmiş olandan yeni bir mum yakmak için yanımızdan geçtiğinde, üzerinde şarabın hoşluğunu kokladım.

Işık yayıldı ve Burrich masanın yanındaki tahtadan iskemleye yerleşti. Farklı gözüküyordu, yeğinin üzerinden sarkan gümüş zincir ve kahverengi ve sarı renkte, güzel, ince kumaştan bir kıyafet giymişti. Elini, avuç içi yukarı gelecek şekilde, dizinin üzerine koydu ve Nosy hemen yanına gitti. Burrich onun sarkan kulaklarını kaşdı ve ardından, tüylerinden yükselen tozlar karşısında yüzünü buruşturarak, şefkatle kaburgalarına vurdu. "Siz iyi bir çiftsiniz, ikiniz," dedi. Benden çok yavruyla konuşuyormuş gibi bir hali vardı. "Şu halinize bakın! Dilenciler gibi kirlisiniz. Bugün kralıma sizin için yalan söyle-

dim. Hayatımda ilk defa yaptım bunu. Görünen o ki, Chivalry'nin gözden düşmesi beni de aşağıya çekecek. Ona yı-kandığını ve yolculuktan dolayı bitkin düşmüş, mışıl mışıl uyuduğunu söyledim. Seni görmek için beklemek zorunda kalmaktan hoşnut olmadı, ama şanslıyız ki, halletmesi gereken daha önemli şeyler var. Chivalry'nin tahttan vazgeçmesi birçok lordu tedirgin etti. Bazıları, bunu avantaj sağlayacak bir şans olarak görüyor ve diğerleri arzuladıkları bir kralın ellerinden alınmasından memnun değiller. Shrewd, hepsini yatıştırmaya çalışıyor. Chyurda'yla anlaşma sağlayan kişinin bu kez Verity olduğunu yayılmasına izin veriyor. Buna inanacakların kendi başlarına hareket etmelerine izin verilmemeli. Fakat Verity'ye yeniden bakmak için geldiler ve eğer yeni kralları olacaksa ne zaman ve nasıl bir kral olacağını merak ediyorlar. Chivalry'nin bunu başından savması ve Withywoods'a çekip gitmesi, tıpkı kovana çomak sokulmuş gibi, bütün dükalıkları karıştırdı.

Burrich gözlerini Nosy'nin hevesli yüzünden çekti. "İşte, Fitz. Sanırım bugün bunu yaşadın. O şekilde kaçman zavallı Cob'u ölesiye korkutmuş. Pekala, yaralandın mı? Birileri seni hırpaladı mı? Bütün bu karışıklıktan seni sorumlu tutacak kişilerin olacağını bilmeliydim. Gel buraya. Haydi."

Ben tereddüt edince, ateşin yakınına serilmiş ot şilteye doğru ilerledi ve şilteyi cezbedici bir biçimde patpatladı. "Bak! Burada senin için bir yer var, her şey hazır. Ve masanın üzerinde ikiniz için de ekmek ve et var."

Sözleri, masadaki üstü kapalı servis tabağının farkına varmamı sağladı. Et, diye onayladı Nosy'nin hisleri ve birden etin kokusuyla dolup taşım. Burrich masaya doğru saldırmamıza güldü ve kendi ağzıma tıkmadan önce bir parçasını Nosy'yle

paylaşmamı sessizce onayladı. Burrich, onca talihsizlikten sonra bir yavru köpekle bir çocuğun ne kadar aç olabileceğini hafife almadığı için tıkabasa yedik. Ve ardından, daha önceki uzun şekerlememize rağmen, ateşin yanı başındaki battaniyeler birden, gayet çekici geldi. Karınlarımız doymuş, alevler sırtımızı pişirirken kıvrıldık ve uyuduk.

Ertesi gün uyandığımızda güneş iyice yükselmiş ve Burrich çoktan gitmişti. Burrich'in karargahından inmeden önce, Nosy'yle önceki geceden kalan somunu sonuna kadar yedik ve artan kemikleri kemirip temizledik. Kimse bizimle dalaşmadı ya da bizim farkımıza varmamış gibi göründüler.

Dışarıda, kargaşa ve cümbüşün hakim olduğu bir gün daha başlamıştı. Kale, eğer bir şey söylemek gerekirse, insanlarla şişmişti. Geçişleri toz kaldırdı ve birbirine karışan sesleri rüzgarın hışırtısını ve daha uzaklarda mırıldanan dalgaları kaplayan bir örtüydü. Nosy hepsini zevkle içine çekti, tüm kokuları, tüm manzarayı, tüm sesleri. İkiye katlanmış algı etkisi beni sersemletti. Yürüdükçe, konuşmalardan yakaladıklarımın çıkardığım kadarıyla, gelişimiz bir araya gelinip eğlenilen bir bahar ayiniyle çakışmıştı. Chivalry'nin tahttan feragat etmesi hâlâ en önemli konuydu, fakat kukla gösterilerini engellemiyordu ve hokkabazları maskaralıklarını sergilemek için her köşeye sahne kurmaktan alıkoymuyordu. En azından bir kukla gösterisi şimdiden Chivalry'nin gözden düşüşünü müstehcen komedisine dahil etmişti, ve ben kalabalığın arasında tanınmadan, komşunun topraklarına ekmekle ilgili, yetişkinlerin kahkahalarla güldükleri bir diyaloga şaşıarak dikildim.

Fakat çok geçmeden kalabalık ve gürültü ikimize de bunalıcı geldi ve Nosy'ye tümünden uzaklaşmak istediğimi bildirdim. Cümbüşçüler gelip gittikçe onlarla cilveleşmek isteyen

nöbetçilerin yanından, kalın duvarlı kapıdan çıkarak kaleyi terk ettik. Balık satıcısı bir ailenin peşi sıra dışarı çıkan bir çocuk ve köpeği, dikkat edilecek bir şey değildi. Ve görünürde daha dikkat çekici bir şey olmadığından aileyi, kaleden uzaklaşıp Buckkeep'e doğru giden caddelerden aşağı doğru ilerlerken izledik. Gelen kokular, Nosy'nin araştırmasını ve ardından her köşeye işemesini gerektirdiğinden, gittikçe daha da arkalarında kaldık, ta ki şehirde baş başa gezinene kadar.

Buckkeep, rüzgarlı ve soğuk bir yerdi. Caddeler, geçen at arabalarının ağırlığı altında sallanmış ve yerlerinden çıkmış taşlarıyla, dik ve virajlıydı. Martıların ve deniz kuşlarının çığlıkları dalgaların ritmik hışırtısı üzerinde tuhaf bir melodi oluştururken, rüzgar, kıyıya vurmuş yosun ve balık bağırsağı kokusuyla burun deliklerimde patladı. Şehir, deniz salyangozları ve midyelerin koya doğru uzanmaya cüret eden kazıklara ve rıhtıma yapıştığı gibi, kayalı, siyah yamaçlara sıkı sıkı yapışmıştı. Daha ince ahşap işleri olanlar kayalık tarafın daha yukarılara inşa edilmiş ve temelleri daha derinde olmakla birlikte, evler taştan ve ahşaptandı.

Buckkeep kasabası, kaledeki kutlama ve kalabalığa kıyasla daha sessizdi. İkimizin de, kıyı boyundaki şehrin altı yaşında bir çocukla köpeği için gezinilecek en iyi yer olmadığını bilecek sezgisi ve deneyimi yoktu. Nosy ve ben, Bakers caddesi'nden aşağı, terk edilmiş gibi görünen bir pazarın içinden ve ardından şehrin en alt bölümü olan ambarlar ve kayıkhaneler boyunca yolumuzu koklayarak hevesle keşfe çıktık. Burada, su yakındı ve en az kum ve taşların üzerinde yürüdüğümüz kadar ahşap rıhtımların üzerinde de yürüdük. Burada işler, kaledeki karnaval havasına biraz göz yumarak, her zamanki gibi devam ediyordu. Gemiler, dalgaların yükselip alçalması izin

verdiği müddetçe rıhtıma yanaşmalı ve yüklerini boşaltmalıydı; ve geçinmek için balık tutanlar yüzgeçli yaratıkların programlarını takip etmeliydi, insanlarınkini değil.

Çok geçmeden çocuklarla karşılaştık. Kimi, ebeveynlerinin teknelerinin basit işleriyle meşgul, fakat kimi de bizim gibi aylak. Onlarla, takdimlere ya da herhangi bir yetişkin nezaketine gerek duymadan, kolayca kaynaştım. Çoğu benden büyüktü, ama birkaçı aynı yaşta ya da daha küçüktü. Hiçbiri dışarıda ve kendi başıma olmamın garip olduğunu düşünüyorsa benzemiyordu. Son gelgitte kıyıya vurmuş olan şişmiş bir ineği de kapsayan şehrin tüm önemli manzaralarıyla tanıştırıldım. Kıvrık talaşlar ve sert kokan zift döküntüleriyle kirlenmiş bir tersanede yapılmakta olan yeni bir balıkçı teknesini görmeye gittik. Kayıtsızca ilgisiz bırakılmış, balık kokan bir harabe, yarı düzinemize bir gün ortası yemeği için yer sağladı. Birlikte olduğum çocukların, küçük işleriyle uğraşanlardan daha hırpani görünümlü ve gürültülü olup olmadıklarına dikkat etmedim. Ve birisi bana, günü, eli uzunluklarından dolayı kaleye girmeleri yasaklanmış bir grup arsız dilenci çocuğuyla geçirdiğimi söyleseydi sarsılırdım. O anda bildiğim tek şey, günün birdenbire, gidilecek bir sürü yer ve yapılacak bir sürü şeyle dolu neseli ve keyifli bir güne dönüştüğüydü.

Nosy yanımda olmasaydı ve ilk saldırgan itişmeye dişlerini göstermeseydi, yeni geleni yere yıkma fırsatını kullanacak daha iri ve zaptedilemez birkaç çocuk vardı. Fakat liderliklerine meydan okumak istediğime dair hiçbir belirti göstermediğinden, onları izlememe izin verildi. Bütün sırlarından oldukça etkilenmiştim, ve uzun öğleden sonrasının bitiminde, şehrin daha fakir kısmını, buranın yukarısında büyümüş olan birçoğundan daha iyi bildiğimi söylemeye cüret edeceğim.

İsmim sorulmadı, sadece Çaylak denildi. Diğerlerinin Dirk veya Kerry gibi basit ya da Netpicker ve Nosebleed gibi açıklayıcı isimleri vardı¹. Sonuncusu, daha iyi koşullar altında küçük şirin bir şey olabilirdi. Benden bir ya da iki yaş daha büyüktü, fakat sözünü sakınmayan ve her şeyi çok çabuk kavrayan biriydi. On iki yaşındaki büyük bir oğlanla bir tartışmaya girdi, fakat onun yumruklarına karşı hiçbir korku belirtisi göstermedi, ve sivri dilli alayları çok geçmeden herkesi oğlana güldürdü. Zaferini sakince karşıladı ve dayanıklılığıyla beni saygıyla karışık bir korkuya düşürdü. Fakat kulağının altında kurumuş kan ismini yalanlarken, yüzündeki ve ince kollarındaki bereler pembe, mavi ve sarının tonlarında katmanlaşmıştı. Yine de, Nosebleed neşeli biriydi; sesi, üstümüzde dönen martılardan daha tizdi. Öğleden sonrasının geç saatleri, Kerry, Nosebleed'le beni, Nosebleed bana kayalara sıkı sıkı tutunmuş midyeleri kazımayı öğretirken, ağ tamircilerinin kulübelerinin ötesinde kayalık bir sahilde buldu. Ucu sivriltilmiş bir çubukla ustaca yerlerinden oynattı bunları. Başka bir kız bizi yüksek sesle selamlarken, bana, kayış gibi yaratıkları kazıyarak kabuklarından dışarı çıkarmak için bir çiviye nasıl kullanacağını gösteriyordu.

Etrafında uçuşan temiz, mavi pelerin ve ayaklarındaki deri pabuçlar, onu arkadaşlarımdan ayırıyordu. Hasatımıza katılmak için değil, yalnızca seslenebileceği kadar yakına geldi, "Molly, Molly, her yerde seni arıyor. Bir saat önce yarı ayık uyandı, senin gittiğini ve ateşin söndüğünü fark eder etmez sana saydırmaya başladı."

Nosebleed'in yüzünden karşı koyma ve korkuyla karışık

1) Netpicker, balıkçı ağlarından balıkları yürüten; Nosebleed, burnu kayan. (Ç.N.)

bir bakış geçti. “Kaç Kittne, ama teşekkürlerimi de yanına al. Bir dahaki sefere gelgitler yengeç yuvalarını açığa çıkardıklarında seni hatırlayacağım.”

Kittne, kısa bir onaylamayla başını çabucak eğip kaldırdı ve hemen geri dönüp aceleyle, geldiği yola koyuldu.

Midye bulmak için taşları devirmeye devam etmeyince, Nosebleed’e “Başın dertte mi?” diye sordum.

“Dert?” dedi küçümseyerek. “Duruma bağlı. Eğer babam beni bulmaya yetecek kadar uzun ayık kalabilirse, belki birazcık. Muhtemelden de öte, bana fırlattığı bir tek şey bile isabet etmeyecek kadar sarhoş olacak bu gece. Muhtemelden de öte!” diye tekrarladı metanetle, Kerry itiraz etmek için ağzını açacak olduğunda. Ve bununla birlikte kayalık sahile ve midye arayışımıza geri döndü.

Kabuklularla kaplı kayalardaki ağır bir çizmenin çıtırtısı hepimizin kafasını yukarıya çevirdiğinde, bir gelgit havuzunda karaya vurmuş bulduğumuz, çok bacaklı gri bir yaratığın üzerine eğilmiş durumdaydık. Kerry bir çığlık atıp, arkasına bakmak için hiç duraksamadan sahile doğru kaçtı. Nosy beni sıkıştırdı ve ikimiz birden, kuyruğu ödlele küçük karnını gıdık-larken dişleri cesurca dışarıda, geri sıçradık. Molly Nosebleed ya tepki vermek için yeterince hızlı davranmamıştı ya da kendisini olacıklara teslim etmişti. Sırık gibi bir adam, kafasının yanına patlattığı bir tokatla onu yakaladı. Sıska bir adam, kırmızı burunlu ve çok zayıftı, öyle ki, yumruğu, kemikli kolunun ucundaki bir boğum gibiydi, fakat vuruş yine de Molly’i yere sermeye yeterliydi. Kabuklar, rüzgar yanığı dizlerini kes-ti, ve ona nişanladığı hantal tekmeyle savuşturmak için yana doğru süründüğünde, taze yaraları dolduran tuzlu kum karşısında irkildim.

“Sadakatsiz küçük misk kedisi! Sana kalıp daldırma işiyle ilgilenmeni söylemedim mi? Ve kaptaki mumyağı katılaşmışken seni burada, sahilde dalga geçerken buluyorum. Bu gece kaledede daha fazla mum istiyor olacaklar ve ben onlara ne satacağım?”

“Bu sabah yaptığım üç düzineyi. Fitillemek için bana bıraktığının tümü buydu, seni içkili yaşlı ayyaş!” Molly doğruldu ve yaşlar taşan gözlerine rağmen cesurca dikildi. “Ne yapmalıydım? Mumyağını kıvamda tutmak için bütün yakıtı harcasaydım da, sonunda fitilleri bana verdiğinde çaydanlığı ısıtacak bir yolumuz kalmasa mıydı?”

Rüzgar kuvvetlice esti ve adam buna karşı hafifçe sallandı. Rüzgar bize onun kokusunu getirdi. Ter ve bira, diye bilgece bildirdi Nosy. Bir an için adam pişman gözüksü, fakat ardından ekşimiş midesinin acısı ve başının ağrısı onu sertleştirdi. Aniden eğildi ve suların sürüklemiş olduğu, beyazlaşmış bir dalı kavradı. “Benimle bu şekilde konuşamazsın, seni asi piçkurusu! Burada dilenci çocuklarla, El bilir ne yapıyorsun! Bahse girerim ki, yine tütsü raflarından çalılıyorsun ve bana daha fazla utanç veriyorsun! Kaçmaya cüret et de seni yakaladığımda iki mislini al.”

Ona inanmış olmalıydı ki, üzerine ilerlediğinde sadece, zayıf kollarını kafasını korumaları için kaldırıp, ardından öyle daha iyi olacağını düşünüp elleriyle sadece yüzünü saklayarak sindi. Nosy dehşete düşmeme acı acı havlayıp ayağıma işediği sırada korkudan donakalmıştım. Sopa alçalırken ağaç dalından topuzun havada ilerlerken çıkardığı ışıltı duydum. Kalbim, göğsümün içerisinde bir yandan bir yana sıçradı ve gücün tuhaf bir biçimde karnımdan dışarı silkinmesiyle adamı *ittim*.

Düştü, fırlı adamın önceki gün düştüğü gibi. Fakat bu

adam, ağaç dalından silahı zararsızca uzağa savrulurken, göğsünü kavramaya çalışarak düştü. Kuma düştü, bir kasılma bütünü vücudunu sarstı ve ardından hareketsiz kaldı.

Bir an sonra Molly, hâlâ gelmesini beklediği darbe nede niyle sinmiş, gözlerini araladı. Babasını kayalık sahile yıkılmış gördü ve hayret, yüz ifadesini sildi. Ona doğru atıldı, ağlayarak “Baba, babacığım, iyi misin? Lütfen ölme, böyle kötü bir kız olduğum için özür dilerim! Ölme, iyi olacağım, söz veriyorum iyi olacağım,” dedi. Kanayan dizlerine aldırmadan yanına çömeldi, kumun içinde solumaması için başını çevirdi ve ardından boşu boşuna, onu oturtmaya çalıştı.

“Seni öldürecekti,” dedim ona, tüm bu olanlardan bir anlam çıkarmaya çalışarak.

“Hayır. Bana vurur, biraz, kötü biri olduğumda, ama beni asla öldürmez. Ve ayıkken ve hasta değilken, bunun için ağlar ve çok kötü biri olmamam ve onu kızdırmamam için bana yalvarır. Onu kızdırmamak için daha dikkatli olmalıyım. Ah, Çaylak, galiba öldü.”

Ben de emin değildim, ama bir an içinde berbat bir inilti çıkarıp gözlerini biraz araladı. Onu yere yığan her ne ise, artık geçmişe benziyordu. Şaşırılmış bir halde, Molly’nin kendi kendini suçlamalarını ve endişeli yardımını kabul etti ve benim isteksiz yardımına bile karşı çıkmadı. Kayalık sahilden aşağı, engebeli yol üzerinde ilerlerken ikimize yaslandı. Nosy, havlayarak ve etrafımızda daireler çizerek bizi takip etti.

Geçerken gören birkaç kişi bize dikkat etmedi. Molly’nin, babasının eve gitmesine yardım etmesinin hiçbirine yabancı bir sahne olmadığını tahmin ettim. Molly her adımda bumunu çekip özür dilerken, küçük mumhanenin kapısına kadar onlara yardım ettim. Onları orada bıraktım ve Nosy’yle ben her

adımda, insanların hallerinden endişelenerek, kıvrılan cadde-lerden ve engebeli yoldan geriye, yukarı, kaleye giden yolu-muzu bulduk.

Kasabayı ve dilenci çocukları bir kez keşfettikten sonra, ta-kip eden her gün beni bir mıknaş gibi çektiler. Burrich'in günleri vazifeleriyle dolu geçiyordu ve akşamları içki ve Bahar Bayramı'nın eğlencesiyle. Beni her akşam ocağının önündeki ot şiltemde bulduğu sürece, geliş gidişlerimle pek ilgilenmi-yordu. Gerçekteyse, iyice büyümeme yetecek kadar beslendi-ğimi ve geceleri kapıların ardında güvenli bir biçimde uyudu-ğumu görmenin dışında, benimle ne yapması gerektiği hak-kında çok az fikre sahip olduğunu düşünüyorum. Onun için iyi bir dönem olamazdı. Chivalry'nin adamıydı ve şimdi Chi-valry kendini devirdiğine göre, ona ne olacaktı? Bu sık sık ak-lını kurcalıyor olmalıydı. Ve bacağıyla ilgili durum vardı. Mer-hemler ve sargılama hakkındaki bilgisine rağmen, düzenli ola-rak hayvanlarına sunduğu tedavi kendi üzerinde işe yaramıyor gözüküyordu. Bir ya da iki kez yarayı açıkken gördüm ve so-run çıkarmadan iyileşmeyi reddedip şişik kalan ve kanayan perişan yara karşısında irkildim. Burrich, başta adamakıllı kü-fürler savurdu ve yarayı temizleyip yeniden sararken her gece vahşice dişlerini sıktı, fakat günler geçtikçe ona her şeyden çok, hasta bir umutsuzluk gözüyle baktı. Nihayet yaranın ka-panmasını sağladı, ancak bu berbat yara bacağına çarpıttı ve yürüyüşünü bozdu. Onun bakımına emanet edilmiş küçük bir piçle çok ilgilenmemesine şaşmamak gerek.

Böylece, sadece küçük çocukların yapabileceği şekilde, çoğu zaman dikkat çekmeden serbestçe dolaştım. Bahar Bay-ramı bittiği zaman, kale kapısındaki nöbetçiler benim günlük gidiş gelişlerime alışmışlardı. Muhtemelen, beni, kalede bun-

lardan çok sayıda olduğu için, ayak işleri yapan, olduğum yaştan biraz daha büyük bir çocuk zannettiler. Kalenin mutfağından erkenden, hem Nosy'ye hem de bana iyi bir kahvaltı etmek için yeterli şeyleri yürütmeyi öğrendim. Diğer yiyecekleri karıştırmak –fırınlardan yanmış ekmek kabukları, sahilden midye ve deniz yosunu, sahipsiz raflardan tütsülenmiş balık–günlük aktivitelerimin düzenli bir parçasıydı. Bana en sık yoldaşlık eden Molly Nosebleed'idi O günden sonra babasının ona vurduğunu çok nadir gördüm; çoğu zaman onu bulmak için ya da tehditlerini savurduğu zamanlarda yerine getirebilmek için oldukça sarhoştı. O gün yaptığım şey üzerine, Molly'nin benim sorumlu olduğumu fark etmemesine minnettar olmak dışında, çok az düşündüm.

Şehir, uyumak için gittiğim bir yer olan kaleyle birlikte benim dünyam olmuştu. Yazdı, bir liman şehrinde muhteşem bir zaman. Nereye gidersem gideyim, Buckkeep kasabası gelip gidenlerle hayat doluydu. İç Dükalıklar'dan gelen mallar Buck Nehri'nden aşağı, terleyen mavnacılar tarafından idare edilen, düz nehir mavnalarında gelirdi. Derin bilgileriyle balık sürüleri, kum ve çakıl setleri, sınır işaretleri ve nehir sularının yükselip alçalmaları hakkında konuşurlardı. Korkuları, şehirdeki dükkanlara ve ambarlara doğru yükselir, ve sonra limana ve açık deniz gemilerinin içlerine doğru yeniden azalırdı. Bu gemilerin mürettebatı nehir adamlarını ve karasal rotalarını küçümseyen, küfreden denizcilerdi. Yıldızların bile onlara yol göstermek için yüzlerini göstermediği zamanlardaki gelgitler, fırtınalar ve geceler üzerine konuşurlardı. Ve Buckkeep limanlarına bağlanıp kalmış balıkçılar da vardı ve bunlar grubun en cana yakın olanlarıydı. En azından bol balık olduğu zamanlarda öyleydiler.

Kerry, bana limanları ve meyhaneleri öğretti, ve hızlı ayaklara sahip bir çocuğun, şehrin dik caddelerinden yukarı mesajlar taşıyarak, nasıl günde üç, hatta beş sent kazanabileceğini öğretti. Kendimizi sert ve cüretkar görüyorduk. Bu nedenle sadece bir ayakışı için iki sent, hatta daha fazla isteyen büyük çocuklardan daha düşük fiyatlar teklif ediyorduk. Hiçbir zaman, o zamanlar olduğum kadar cesur olduğumu zannetmiyordum. Gözlerimi kaparsam, o muhteşem günleri koklayabiliyordum. Tersane işçilerinin ağaç bıçaklarını ve tokmaklarını kullandıkları kuru limanlardan, kalafat ipi, katran ve taze odun talaşı. Taptaze balıkların hoş kokusu, ya da sıcak bir günde çok bekletilmiş bir mahsulün zehirli kokusu. Güneşin altındaki odun balyaları, meşe varillerdeki yılanmış konyak manzarasına kendi notalarını katarlardı. Gemilerin pruvalarını tatlandırmak için bekleyen Fevergone saman balyalarıyla, kavun sandıklarının iç içe geçmiş görünümü. Ve tüm bu kokuların, koydan gelen bir rüzgarla girdaplanması, tuz ve iyotla çeşnilenmesi. Nosy, kendi keskin duyuları, benim sönük duyularımı bastırduğu için, kokusunu aldığı her şeyi bana taşıdı.

Kerry ve ben, karısına hoşçakal demeye gitmiş bir kılavuzu alıp getirmek ya da bir dükkandaki alıcıya baharat örneği götürmek için gönderilirdik. Liman şefi bizi, bir grup mürettebata, ahmağın birinin halatları yanlışı bağladığını ve akıntının gemilerini alabora etmek üzere olduğunu söylemek üzere aceleyle gönderebilirdi. Ama en çok, bizi meyhanelere yönlendiren ayak işlerinden hoşlanıyordum. Buralarda hikaye anlatıcıları ve dedikoducular iş görüyordu. Hikaye anlatıcılar, keşif gezileri ve korkunç fırtınalarla yüzleşen cesur denizciler ve içindeki herkesle birlikte gemilerini batıran ahmak kapitanlar hakkında klasik hikayeler anlatırlardı. Geleneksel olanlardan

çoğunu ezbere biliyordum, fakat en sevdiğim hikayeler, profesyonel hikaye anlatıcılardan değil, denizcilerin kendilerinden geliyordu. Bunlar herkesin duyması için ateşin başında anlatılan hikayeler değil, adamlar bir şişe konyağı ya da bir somun sarı polen ekmeğini paylaştıkça, bir mürettebattan diğerine geçen uyarılar ve haberlerdi.

Avladıklarından konuşurlardı, neredeyse tekneyi batıracak kadar dolu ağlar, ya da dolunay, geminin su üzerinde bıraktığı izi kestiğinde bir an için gözükken olağanüstü balıklar ve yaratıklardan. Dışadallıların, hem deniz kıyısındaki, hem de Dükalığımızı çevreleyen adalardaki köylere yaptığı akınlar hakkında ve korsanlar, deniz savaşları ve de hazineleri için isyanla ele geçirilen gemiler hakkında hikayeler vardı. En sürükleyicisi Kızıl Gemi Akıncıları'nın hikayeleriydi; hem saldırıp hem de yağmalayan ve sadece bizim gemilerimizle şehirlerimize değil, aynı zamanda diğer Dışadallıların gemilerine de saldıran Dışadallılar. Bazıları kızıl karinalı gemi düşüncesine küfreden, kendileri gibi korsan olan diğerlerine düşman olan Dışadallı korsanlardan bahsedenlerle dalga geçerlerdi.

Fakat Kerry, ben ve Nosy sırtlarımız bacaklara yaslanmış şekilde, para kadar tatlı somunları kemirerek masaların altında oturur, ve direklerinde bir düzine insan, hayır ölü değil, ancak martılar onlara bakmak için alçaldıklarında kıvranıp çığlıklar atan bağlı insanlar sallanan, kızıl karinalı gemilerin hikayelerini gözlerimizi kocaman açarak dinlerdik. Tıkış tıkış meyhaneye bile buz gibi soğuk olana kadar inanılmaz derecede korkunç hikayeleri dinler ve ardından bir sent kazanmak için yeniden limanlara doğru acele ederdik.

Bir seferinde Kerry, Molly ve ben denizin sürüklediği ağaç kütüklerinden bir sal yaptık ve limanların altında kürek çek-

tik. Onu oraya bağlayıp bıraktık ve gelgit zamanı geldiğinde, limanın bütün bir bölümünde serbest bırakarak iki sandala zarar verdi. Günlerce, birilerinin bizim suçlu olduğumuzu ortaya çıkaracağından korktuk. Ve bir defasında bir meyhaneci, Kerry'nin kulağına bir yumruk patlattı ve ikimizi de hırsızlıkla suçladı. İntikamımızı masaların ayaklarının altına sıkıştırdığımız kokan bir ringa balığıyla aldık. Çürüdü, leş gibi koktu ve adam onu bulana kadar günlerce sinek yaptı.

Gezilerimde ticaret hakkında az çok bir şeyler öğrendim: balık alımı, ağ tamiri, sandal yapımı ve avarelik. Hatta insan doğası hakkında da daha çok şey öğrendim. İletilmiş bir mesaj için kimin gerçekten söz verdiği parayı ödeyeceğini ve kimin parayı almaya gittiğinde bana sadece güleceğini çabucak kestirebilecek hale geldim. Hangi fırıncıya yalvarılabileceğini ve hangi dükkanlardan kolayca çalınabileceğini biliyordum. Ve bütün bunlar sırasında, Nosy yanı başımdaydı. Bana öyle bağlanmıştı ki, zihnimi onunkinden tamamen ayırdığım çok nadirdi. Onun burnunu, gözlerini, çenesini benimkilerim gibi serbestçe kullandım ve bunun biraz olsun tuhaf olduğunu asla düşünmedim.

Böylece yazın daha iyi olan kısmı geçti. Ancak güzel bir günde, güneş, denizden daha mavi bir gökyüzünde yol alırken, iyi şansım sonunda tükendi. Molly, Kerry ve ben bir tüt-sü evinden güzel bir parça ciğer sosisi yürütmüştük ve asıl sahibi peşimizde, caddeden aşağı kaçıyorduk. Nosy her zaman ki gibi bizimleydi. Diğer çocuklar onu benim bir parçam olarak kabul etmeye başlamışlardı. Zihinlerimizin tekliğinin sebebi öğrenmeyi akıllarından geçirdiklerini sanmıyorum. Çaylakla Nosy'dik biz, ve muhtemelen Nosy'nin, paylaştığımız ödüllü yakalamak için nerede olması gerektiğini ben fırlatma-

dan önce bilmesinin, zekice bir oyun olduğunu düşünüyorlardı. Dolayısıyla arkamızdan bağırıp umutsuzca bizi kovalayan mal sahibiyile, sosisleri yağmacı bir elden ıslak çenelere ve tekrar ele geri geçirerek düzensiz caddeden aşağı kaçan aslında dördümüzdük.

Derken Burrich bir dükkandan dışarı adımını attı.

Ona doğru koşuyordum. Karşılıklı bir dehşet anında birbirimizin farkına vardık. Yüzünde beliren bakışın karalığı, ben de, davranışım hakkında hiçbir kuşku bırakmadı. Sıvış, diye karar verdim bir nefeste ve uzanan ellerinden uzağa kaçtım. Sadece, her nasılsa, ani bir şaşkınlıkla ona çarptığımı anladım.

Sonra olanlar üzerinde durmak istemiyorum. Gürültülü bir biçimde tokatlandım; yalnızca Burrich tarafından değil, sosislerin hiddetli sahibi tarafından da. Nosy dışındaki bütün suç ortaklarım, caddenin kuytu köşelerine doğru gözden kayboldular. Nosy sızlanarak, tokatlanmak ve azarlanmak için Burrich'e doğru geldi. Burrich'in sosislerin sahibine vermek için kesesinden madeni para çıkartmasını ızdırapla seyrettim. Gömleğimin arkasından, neredeyse ayaklarımı yerden kesen kavramasını sürdürdü. Sosislerin sahibi ayrıldığında ve rahatsızlığımı seyretmek için toplanmış olan küçük kalabalık dağılırken, nihayet beni bıraktı. Bana tiksintiyle bakmasına şaşırdım. Enseme elinin tersiyle bir tokat daha attuktan sonra emretti, "Eve gidin. Hemen."

Eve gittik, daha önce hiç gitmediğimiz kadar hızla. Yatağımızı ateşin önünde bulduk ve endişeyle bekledik. Ve bekledik, bekledik, uzun öğleden sonra boyunca, akşamın erken saatlerine kadar. İkimiz de acıktık, fakat buradan ayrılamayacağımızı pekala biliyorduk. Burrich'in yüzünde, Molly'nin babasının öfkesinden bile daha korkutucu bir şeyler vardı.

Burrich geldiğinde, gece her yeri sarmıştı. Basamaklardaki ayak seslerini duyduk ve onun içkili anlamak için Nosy'nin keskin duyularına ihtiyacım olmadı. Loş odaya girdiğinde ikimiz de büzüştük. Nefes alıp veriş i ağırdı ve benim yaktığım tek mumdan diğerlerini tutuşturması her zamankinden daha uzun sürdü. Bunu yaptıktan sonra, bir sıraya yığılıp ikimize dikkatle baktı. Nosy inledi ve yavru köpek yalvarışıyla onun yanına yığıldı. Aynısını yapmayı istedim, ancak ona korkuyla bakmakla yetindim. Bir süre sonra konuştu.

"Fitz. Sana ne olacak? Her ikimize de, ne olacak? Damarlarında kralların kanıyla, caddelerde dilenci hırsızlarla koşuşturmak. Hayvanlar gibi boş gezinmek."

Konuşmadım.

"Sanırım ben de senin kadar suçluyum. Gel buraya bakalım. Gel buraya, evlat."

Bir ya da iki adım atmaya cesaret edebildim. Çok yaklaşımdan hoşlanmadım.

Burrich bu tedbirliliğim karşısında kaşlarını çattı. "Bir şeyin mi var evlat?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"O zaman gel buraya."

Tereddüt ettim ve Nosy kararsızlığın ızdırabıyla inledi.

Burrich şaşkınlıkla ona baktı. Zihninin, şarabın neden olduğu sisin arasından çalıştığını görebiliyordum. Gözleri köpekten bana ve tekrar geri hareket etti ve yüzüne tiksinti dolu bir ifade yayıldı. Başını iki yana salladı. Yavaşça kalktı ve yaralı bacağına kollayarak masadan ve köpekten uzaklaştı. Odanın köşesinde, türlü çeşit tozlu alet ve edevatı barındıran küçük bir raf vardı. Burrich yavaşça uzandı ve birini aldı. Tahayla deriden yapılmıştı, ve kullanılmamaktan kaskatıydı. Sa-

vurdu ve kısa deri kamçı, bacağında şık bir biçimde şakladı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun evlat?” diye nazik bir sesle kibarca sordu.

Sesimi çıkarmadan başımı salladım.

“Köpek kamçısı.”

Boş boş ona baktım. Benim ya da Nosy’nin deneyimlerinde buna nasıl tepki gösterileceğine dair hiçbir şey yoktu. Şaşkınlığımı görmüş olmalıydı. Dostça gülümsedi ve sesi cana yakınlığını korudu, fakat tavrında gizli bir şey hissettim, bekleyen bir şey.

“Bu bir alet, Fitz. Bir eğitim aracı. Aldırmayan bir yavru köpek geldiğinde –bir yavruya ‘Buraya gel,’ dersin ve o gelmeyi reddeder– o zaman, bununla, sert birkaç kamçı darbesi ve yavru dinlemeyi ve ilk seferinde uymayı öğrenir. Bir yavrunun itaat etmeyi öğrenmesi için ihtiyacın olan sadece birkaç sert kesiktir.” Kamçıyı indirirken ve kısa ucun, yerin biraz üzerinde yavaşça dans etmesine izin verirken, kayıtsızca konuştu. Ne Nosy ne de ben, gözlerimizi ondan alamıyorduk ve bütün nesneyi birden Nosy’ye fırlattığında, yavru dehşetle havladı ve geriye sıçradı, ardından arkama saklanmak için koştu.

Ve Burrich, ocağın yanındaki bir sıraya kıvrılırken gözlerini elleriyle örterek, yavaşça çömeldi. “Ah, Eda,” diye iç geçirdi. Bunu, dua ve beddua arasında bir edayla yapmıştı. “İkinizi birlikte o şekilde koşarken gördüğümde, tahmin etmiştim, şüphelenmiştim, fakat El’in kahrolası gözleri, haklı çıkmak istemedim. Haklı çıkmak istemedim. Hayatımda şu lanet şeyle bir yavruya bile vurmam. Nosy’nin ondan korkmak için hiçbir nedeni yoktu. Onunla zihinlerinizi paylaşmadığınız sürece.”

Tehlike her ne idiye geçtiğini hissettim. Kucağıma sımsan ve endişeyle burnunu dokunduran Nosy’nin yanına otur-

mak için çömeldim. Bekleyip bundan sonra ne olacağını görmeyi önererek onu susturdum. Çocuk ve yavru köpek, Burrich'in durgunluğunu seyrederek oturduk. Sonunda yüzünü kaldırdığında, ağlamış gibi gözüküğünü gördüğüme şaşırdım. Annem gibi, diye düşündüğümü hatırlıyorum, fakat tuhaftır ki, şu anda annemin ağlarkenki halini anımsayamıyorum. Sadece Burrich'in hüznü yüzünü anımsıyorum.

"Fitz. Evlat. Gel buraya," dedi tatlılıkla ve bu kez, sesinde karşı çıkılamayacak bir şeyler vardı. Nosy ayaklarımın dibinde olduğu halde doğrıldım ve ona doğru gittim. "Hayır," dedi köpeğe ve çizmelerinin yanındaki bir yeri işaret etti, fakat beni yanına, koltuğun üzerine kaldırdı.

"Fitz," diye başladı söze ve ardından duraksadı. Derin bir nefes aldı ve yeniden başladı. "Fitz, bu yanlış. Bu köpekle yapmış olduğun şey kötü, çok kötü. Anormal bir şey. Çalmaktan ve yalan söylemekten daha kötü. Bir insanı, insandan daha aşağı bir şey yapar. Beni anlıyor musun?"

Ona boş boş baktım. İç geçirdi ve tekrar denedi.

"Evlat, sen kraliyet soyundansın. Piç veya değil, sen Chivalry'nin öz oğlusun. Ve yapmakta olduğun şey, yanlış. Sana uygun değil. Anlıyor musun?"

Sessizce başımı salladım.

"İşte, gördün. Artık konuşmuyorsun. Şimdi konuş benimle. Bunu yapmayı sana kim öğretti?"

Denedim. "Neyi yapmayı?" Sesim gıcırtılı ve kaba çıkıyordu.

Burrich'in gözleri büyüdü. Kendini kontrol etmek için harcadığı çabayı algıladım. "Ne kastettiğimi biliyorsun. Sana köpekle birlikte onun zihninde olmayı, onun aracılığıyla görmeyi, onun senin aracılığınla görmesine izin vermeni, birbirinize bir şeyler söylemeyi kim öğretti?"

Bunun üzerinde bir süre düşündüm. Evet, olagelen buydu. “Kimse,” diye cevapladım sonunda. “Sadece oldu. Birlikte çok vakit geçirdik,” diye ekledim. Söylediklerimin yeterli bir açıklama olduğunu düşünüyordum.

Burrih bana ciddiyetle baktı. “Bir çocuk gibi konuşmuyorsun,” dedi birden. “Fakat, kadim İzana sahip olanların böyle olduğunu duydum. En başından beri, hiçbir zaman gerçek anlamda çocuk olmadıklarını duydum. Her zaman çok şey bilirlerdi ve yaşlandıkça daha da fazlasını bilirlerdi. Bu nedenle, eski günlerde, onları avlamak ve yakmak hiçbir zaman suç sayılmadı. Sana ne anlattığımı anlıyor musun Fitz?”

Başımı salladım ve sessizliğim karşısında kaşlarını çatınca, “Fakat çabalıyorum. Kadim İzan nedir?” diye eklemek için kendimi zorladım.

Burrih inanmaz ve ardından şüpheli gözüktü. “Evlat!” diye tehdit etti beni, ama ben ona sadece baktım. Bir süre sonra bunu bilmediğimi kabul etti.

“Kadim İzan,” diye başladı yavaşça. Yüzü karanlıklaştı ve eski bir günahı hatırlarmışçasına ellerine baktı. “Hayvan kanının gücüdür, tıpkı İrfanın kralların soyundan gelmesi gibi. Sana hayvanların dilini bahşederek bir lütuf gibi başlar. Fakat sonra seni ele geçirir ve aşağı çeker, seni tıpkı diğerleri gibi bir hayvan yapar. Ta ki, sonunda, içinde bir insanlık kırıntısı kalmayana dek ve koşarsın, ulursun ve kanı tadarsın, sanki bildiğin her şey o sürüymüş gibi. Ta ki, hiçbir insan sana bakamayana ve bir zamanlar insan olduğunu düşünemeyene kadar.” Konuştukça sesi gitgide alçaldı ve bakışlarını benden uzaklaştırdı, ateşe döndü ve sönmekte olan alevlere bakakaldı. “Bazıları o zaman bir hayvan şeklini aldığını, fakat bir hayvanın basit açlığından ziyade bir insanın hırsıyla öldürdüğünü

söyler. Öldürmek için öldürür...

“İstedğin bu mu, Fitz? İçindeki, kralların kanını alıp, onu, vahşi avın kanında boğmak mı? Yalnızca sana sunduğu bilgiler uğruna, hayvanların arasında bir hayvan gibi olmak mı? Şimdi en kötüsü, önce hangisinin geleceğini düşün. Taze kanın kokusu öfkeni mi körükleyecek, avının görünüşü düşüncelerini mi örtecek?” Sesi yumuşamaya devam ediyordu ve bana şunu sorarken hissettiği tiksintiyi duydum: “Bir yerlerde dişi köpeğin teki iş üstünde olduğu ve yoldaşın bunu kokladığı için, ateşler içinde mi uyanacaksın? Eşinin yatağına götüreceğin bilgi bu mu olacak?”

Yanında küçüldüm. “Bilmiyorum,” dedim alçak bir sesle.

Yüzüme bakmak için, çileden çıkmış bir halde döndü. “Bilmiyor musun?” diye homurdandı. “Ben sana nereye varacağını söylüyorum ve sen bilmediğini mi söylüyorsun?”

Dilim, ağzımın içinde kurumuştı ve Nosy ayaklarımın dibinde korkmuş bir haldeydi. “Ama bilmiyorum,” diye itiraz ettim. “Yapana kadar ne yapacağımı nasıl bilebilirim? Nasıl söyleyebilirim?”

“Pekala! Sen söyleyemezsen, ben söyleyebilirim!” diye kükredi ve öfkesinin alevlerini nasıl dizginlemiş olduğunu ve ayrıca o gece ne kadar içmiş olduğunu hissettim. “Köpek gidiyor ve sen kalıyorsun. Burada, benim gözetimimde, gözümü üzerinde tutabileceğim bu yerde kalacaksın. Eğer Chivalry beni yanına almayacaksa, en azından onun için bunu yapabiliyim. Oğlunun bir insan olarak büyüdüğünü göreceğim, bir kurt olarak değil. İkimizi öldürse de yapacağım bunu!”

Nosy'yi ensesinin arkasından tutmak için, koltuktan yana doğru uzandı. En azından maksadı buydu. Fakat köpek ve ben sıçrayarak ondan uzaklaştık. Birlikte kapıya doğru atıldık,

fakat mandal kapalıydı ve ben açmadan Burrich tepemize bindi. Nosy'yi çizmesiyle kenara itirdi, beni bir omzunmdan yakaladı ve kapıdan uzağa savuşturdu. “Gel buraya, yavrum,” diye emretti, ancak Nosy benden yana kaçtı. Burrich nefes nefese ve ters ters bakarak kapının yanında dikildi ve ben düşüncelerinin altından akan homurtuları yakaladım, ikimizi de paramparça etmek ve sorunu böylece çözmek için onu kışkırtan öfkeyi. Kontrolü bunu bastırdı, ancak o kısa bakış beni korkutmaya yeterliydi. Ve birden üzerimize atladığında, korkumun bütün gücüyle onu *geri püskürttüm*.

Uçarken, taşlanmış bir kuş gibi aniden düştü ve bir süre yerde oturdu. Eğildim ve Nosy'yi kendime doğru çekip sıkıca kavradım. Burrich, saçlarından yağmur tanelerini silkermişcesine, başını yavaşça salladı. Üzerimizde yükselerek ayağa kalktı. “Kanında var,” diye kendi kendine mırıldandığını duydum. “Kahrolası annesinin kanından... Şaşırmamalıydım. Fakat çocuk eğitilmeli.” Ve ardından gözümün içine baktığında beni uyardı, “Fitz. Bunu bana bir daha asla yapma. Asla. Şimdi o köpeği bana ver.”

Üzerimizde yeniden hakimiyet kurmuştu ve gizli öfkesinin sarmalayışını hissettiğimde, kendime hakim olamadım. Onu yeniden *geri püskürttüm*. Fakat savunmam bu kez, *onu* bana geri savuran bir duvar tarafından karşılandı, bu yüzden sendeledim ve neredeyse bayılmak üzere, zihnim karanlık tarafından bastırılmış olarak yere yığıldım. Burrich bana doğru eğildi. “Seni uyardım,” dedi sakın bir şekilde. Sesi, bir kurdun hırıltısına benziyordu. Ardından, son kez, parmaklarının Nosy'nin ensesini kavradığını hissettim. Köpeği tamamen kaldırdı ve onu kapıya doğru kaba bir biçimde değil taşıdı. Beni engelleyen mandalı hızla açtı, ve bir an içinde merdivenlerden

aşağı inen çizmelerinin kuvvetli adımlarını duydum.

Kısa bir süre sonra toparlandım ve kendimi kapıya atarak ayağa fırladım. Fakat Burrich bir yolunu bulup kilitlemiş olmalıydı. Umutsuzca kilidi kurcaladım. Nosy'i algılamam, o benden gitgide daha uzağa taşındıkça, yerinde umutsuz bir yalnızlık bırakarak, azaldı. Kapıyı tırmıklayarak ve onunla olan temasımı arayarak inledim, sonra uludum. Aniden kızıl bir acı belirdi ve Nosy gitmişti. Köpeklere özgü duyuları beni tamamen terk ettiğinde, altı yaşındaki herhangi birinin yapacağı gibi, çılgınlık attım ve ağladım, boş yere kapının kalın ahşap doğramalarını yumruklayıp durdum.

Burrich dönene kadar saatler geçmiş gibi geldi. Ayak sesini duydum ve kafamı, nefes nefese ve bitkin bir halde yattığım kapının eşiğinden kaldırdım. Kapıyı açtı ve ardından ben yanından atılmaya çalışırken, beni gömleğimin arkasından ustaca yakaladı. Beni odaya geri ittirdi, kapıyı çarptı ve yeniden kilitledi. Kendimi, konuşmadan kapıya doğru savurdum ve boğazımda bir inilti yükseldi. Burrich yorgun bir halde oturdu.

"Aklından bile geçirme evlat," diye uyardı beni, sanki beni dışarıya bırakacağı bir sonraki sefer için çılgın planlarımı duyabiliyormuş gibi.

"Gitti. Köpek gitti ve yazık ki, iyi bir kandandı. Soyu neredeyse seninki kadar köklüydü. Fakat bir insandansa, bir tazıyı harcamayı yeğlerim." Ben kıpırdamayınca, neredeyse kibarca, "Onu özlemekten vazgeç. Bu şekilde daha az acı verir," diye ekledi.

Ama vazgeçmedim ve sesinde, benden bunu gerçekten yapmamı beklemediğini duyabiliyordum. İç geçirdi ve yatmaya hazırlarken yavaşça hareket etti. Benimle bir daha konuşmadı, yalnızca lambayı söndürdü ve yatağına yerleşti. Ama uyuy-

madı ve kalkıp, beni yerden kaldırıp, vücudunun battaniyelerin içinde oluşturduğu ılık yere yerleştirdiğinde, sabaha çok yakın saatlerdi. Yeniden dışarı çıktı ve birkaç saat dönmedi.

Bana gelince, günlerce kalbi kırık ve ateşliydim. Burrich, inanıyorum ki, bir çocuk hastalığına yakalandığımı sanılmasını sağladı ve böylece huzur içinde yalnız bırakıldım. Dışarı çıkmama izin verilmeden önce günler geçti ve çıktığımda da kendi başıma değildim.

Daha sonraları, Burrich, bana herhangi bir hayvanla bir bağ kurmak için hiç şans verilmemesine özen gösterdi. Eminim ki başardığını düşünüyordu ve bir yere kadar da haklıydı, hiçbir tazı ya da atla özel bir bağ oluşturmadığım konusunda. Kötü niyetli olmadığını biliyorum. Fakat onun tarafından korunduğumu değil, daha çok hapsedildiğimi hissediyordum. Ateşli bir fanatiklikle tecridimi sağlayan gardiyandı o. Mutlak yalnızlığın tohumları o zamanlardan içime bırakılmıştı ve derin köklerini içime saldı.

İrfanın orijinal kaynağı büyük ihtimalle sonsuza kadar gizle örtülü kalacak. Elbette kraliyet ailesinde ona karşı belirgin bir eğilim vardır ve yine de yalnızca kraliyet ailesine mahsus değildir. Burada, 'Kan denizi ovaların kanıyla beraber aktığı vakit, İrfan serpilecektir,' halk deyişinin bir parça doğruluk payı vardır. Dışadallıların İrfana karşı hiçbir yönelimleri olmamasını belirtmek ilginçtir, ne de sadece Altı Dükalık'ın orijinal abalisinin soyundan gelen halkın.

Her şeyin bir ritim ve bu ritimde bir çeşit huzur araması dünyanın doğasında mı var? Bana her zaman böyle geldi. Bütün olaylar, ne kadar sarsıcı ya da şaşırtıcı olursa olsun, meydana geldikleri süre zarfında gündelik yaşamın gerekli rutinlerinin sürekliliğiyle sulandırılmıştır. Savaş alanında yaralıları aramak için ölülerin arasında dolaşan adam yine de öksürmek, burnunu çekmek için duracaktır; yine uçan kazların V'sini seyretmek için gözlerini kaldıracaktır. Birkaç mil ötelinde çarpışan orduları önemsemeyerek saban sürmeye ve ekime devam eden çiftçiler gördüm.

Aynı şey benim için de geçerliydi. Kendime bakıp merak ediyordum. Annemden koparılmış, yeni bir şelire ve iklime sü-

rüklenmiş, babam tarafından adamının bakımına bırakılmış ve enik dostumdan ayrılmış olmama rağmen, yine de bir sabah yataktan kalktım ve küçük bir çocuğun hayatını sürdürdüm. Benim için, bu Burrich beni uyandırdığında kalkmak ve onu, yanında yemek yediğim mutfığa doğru takip etmekte. Bundan sonra, Burrich'in gölgesiydim. Beni nadiren gözünün önünden ayırırdı. Görevlerini yaparken onu seyrederek ve sonunda ona bir sürü küçük şekilde yardım ederek topuklarından ayrılmıyordum. Gece, bir bankın üzerinde yanı başında oturup yediğim bir yemeği getirirdi ve tavırlarım keskin gözlerince denetlenirdi. Sonra konutuna çıkar, gecenin geri kalanında o içerken ben sessizce ateşi seyreder, ya da onun dönmesini beklerken sessizce ateşi seyrederdim. İçerken çalışırdı, koşulları tamir eder ya da yapar, bir merhem karıştırır ya da bir at için bir ilaç hazırlardı. O çalıştı ve ben aramızda hatırlayabildiğim çok az söz geçmesine rağmen onu izleyerek öğrendim. İki yılın ve bir diğerinin çoğunun bu şekilde geçtiğini düşünmek tuhaf.

Molly'nin yaptığını yapmayı, Burrich bir ava destek olması ya da bir kısırağın doğurmasına yardımcı olması için çağıldığı günlerde kendim için zaman dilimleri çalmayı öğrendim. Bir keresinde kaldırabileceğinden fazlasını içtiğinde sıvışmaya cesaret ettim, ama bunlar tehlikeli gezintilerdi. Özgür kaldığımda, hemen şehirdeki genç arkadaşlarımı arar ve cesaret edebildiğim kadar uzun süre onlarla koştururdum. Nosy'yi, Burrich vücudumdan bir organ kesip çıkarmış gibi bir keskinlikle özlüyorum. Ama ikimiz de bu olaydan asla bahsetmedik.

Geçmişe baktığımda, onun da en az benim kadar yalnız olduğunu sanıyorum. Chivalry, Burrich'in sürgününe eşlik etmesine izin vermemişti. Onun yerine, isimsiz bir piçe bakmak için geride bırakıldı ve piçin baştan çıkarıcı olarak nitelediği

bir eğilimi olduğunu keşfetti. Ve ayağı iyileştikten sonra bile, bir zamanlar yaptığı kadar iyi at binemeyeceğini, avlanamayacağına, hatta yürüyemeyeceğini fark etti; bütün bunlar zor olmalıydı, Burrich gibi bir adam için zor. Duyduğum kadarıyla, bundan kimseye yakınmadı. Ama yine, geçmişe baktığımda, kime şikayet edebileceğini hayal edemiyorum. İkimiz de yalnızlığa hapsolmuştuk ve her gece birbirimize bakıyor ve bunun suçlusu olan kişiyi görüyorduk.

Yine de her şey geçmedi, özellikle de zaman, ve aylar ve sonra yıllarla, olayların düzeninde yavaşça bir yer edindim. O rica etmeyi düşünmeden Burrich'e gerekeni getirdim, hayvanların bakımından sonra etrafı toparladım, şahinlerin sularını temizledim ve avdan eve dönen köpeklerin sakırgalarını kopardım. İnsanlar beni görmeye alıştılar ve gözlerini dikmeyi bıraktılar. Bazıları beni hiç görmüyorsa benziyordu. Burrich beni gözetlemeyi giderek hafifletti. Daha özgürce gelir gider oldum, ama yine de kasabaya yaptığım ziyaretleri öğrenmemesine dikkat ettim.

Kalede, çoğu benim yaşımda, başka çocuklar da vardı. Hatta bazılarının benimle akrabalıkları vardı. Bunlar, ikinci ya da üçüncü kuşak kuzenlerdi. Yine de hiçbiriyle hiçbir gerçek bir bağ kurmadım. Küçük olanlar anneleri ya da bakıcıları tarafından yetiştiriliyordu, büyüklerinse onları meşgul edecek görevleri ve günlük işleri vardı. Çoğu bana karşı acımasız değildi; sadece muhitlerinin dışındaydım. Bu yüzden, Dirk, Kerry ya da Molly'yi aylarca göremesem de, benim en yakın arkadaşlarım olarak kaldılar. Kaleyi incelemelerimde ve kış gecelerinde herkes ozanlar, kukla gösterileri ya da oda oyunları için Büyük Salon'da toplandığında, nerede hoş karşılandığımı ve nerede hoş karşılanmadığımı hızla öğrendim.

Kendimi Kraliçe'nin gözlerinden uzak tuttum, çünkü ne zaman beni görse, davranışında hep bir kusur bulur ve bunu Burrich'in kafasına kakardı. Regal de bir tehlike kaynağıydı. Erkeklik yolunun çoğunu aşmıştı, ama beni yolundan itmekte ya da oynamak için bulduğum şeyin üzerinden dikkatsizce geçmekte tereddüt etmezdi. Verity'de, hiç rastlamadığım bir adilik ve kindarlık yeteneği vardı. Verity benimle hiç vakit geçirmediği halde, tesadüfi karşılaşmalarımız asla tatsız değildi. Beni fark ederse, saçımı karıştırır ya da bana bir bozukluk veririrdi. Bir keresinde bir hizmetçi, Burrich'in konutuna, Verity'nin giysi sandığının bir köşesinde bulduğunu ve onlardan hoşlanabileceğimi düşündüğü mesajıyla birlikte boyalanı solmuş bazı ahşap oyuncaklar, askerler, atlar ve bir yük arabası getirmişti. Daha fazla kıymet verdiğim başka hiçbir şey düşüneyorım.

Ahırlardaki Cob bir başka tehlike mıntıkasıydı. Burrich ci vardaysa, benimle doğru konuşur, tarafsız davranırdı, ama diğer zamanlarda benimle hiç işi olmazdı. Beni çalıştığı yerin ci varında ya da ayak altında istemediğini anlamamı sağlamıştı. Nihayet beni kışkandığını ve bakımımın Burrich'in bir vakitler ona yönelttiği ilginin yerine geçtiğini öğrendim. Bana karşı hiç açıkça acımasız olmadı, bana hiç vurmadı ya da haksız yere azarlamadı. Ama benden hoşlanmadığını hissedebiliyordum ve ondan uzak durdum.

Askerlerin tamamı bana karşı büyük bir hoşgörü gösterdiler. Buckkeep kasabasının sokak çocuklarından sonra, büyük ihtimalle arkadaşına en yakın tanışlarımdılar. Ama erkekler, dokuz ya da on yaşındaki bir çocuğa karşı ne kadar hoşgörülü olurlarsa olsunlar, pek az ortak noktaları vardır. Kemik oyunlarını seyretiltim, hikayelerini dinledim, ama onlarla birlikte ge-

çirdiğim her saate karşılık, aralarına neredeyse hiç karışmadığım günler oluyordu. Ve Burrich bekçi odasına gitmemi yasaklamadığı halde, orada geçirdiğim zamanı onaylamadığını gizlemiyordu.

Bu nedenle kale ahalisinin hem bir üyesiydim, hem de değildim. Bazılarından sakınıyor, bazılarını inceliyor ve bazılarına itaat ediyordum. Ama hiçbiriyle bir bağım olduğunu hissetmiyordum.

Derken bir sabah, onuncu yaşım yüzünden hâlâ bir parça çekingenken, Büyük Salon'daki masaların altında köpek yavrularıyla yuvarlanıp şakalaşarak oynuyordum. Günün epey erken bir vaktiydi. Bir gün önce bir tür kutlama olmuş ve ziyafet bütün gün sürmüş ve geceye de sarkmıştı. Burrich kendinden geçercesine içmişti. Soylu ya da hizmetçi, neredeyse herkes hâlâ yataktaydı ve mutfak o sabahki açlığımıza çok fayda etmemişti. Ama Büyük Salon'daki masalar bir tatlı ve et yemekleri hazinesiydi. Peynir dilimlerinin yanı sıra taslar dolusu elma da vardı; kısacası bir oğlanın talan etmeyi isteyebileceği her şey. Büyük köpekler en iyi kemikleri alıp, bir sürü yavruyu küçük parçaları eşelemeleri için bırakarak salondaki köşelerine çekilmişlerdi. Epeyce büyük bir parça eti masanın altına almış, yavrulardan en sevdiğimle paylaşıyordum. Nosy olayından beri, Burrich'in herhangi bir yavruya gereğinden çok sevgi beslediğimi görmemesine dikkat ettim. Bir taziyle yakınlık kurmama niye karşı çıktığını hâlâ anlayamıyordum, ama bunu onunla tartışmak için bir yavrunun hayatını da riske atamazdım. Bu yüzden saman yayılı zemin boyunca ağır ayak sesleri duyduğumda eti üç enikle sırayla ısıırıyorduk. İki adam alçak sesle tartışarak konuşuyorlardı.

Etrafı toplamaya gelen mutfak hizmetçileri olduklarını dü-

şündüm. Onlar gitmeden artıklardan birkaç çeşit daha kapmak için masanın altından eşelendim.

Ama ani ortaya çıkışımdan irkilen bir hizmetçi değil, yaşlı Kral, bizzat büyükbabamdı. Az gerisinde, dirsek hizasında Regal vardı. Kızarmış ve buruşmuş gözleri geçen geceki aleme katıldığını gösteriyordu. Kralın yeni, ama yakın zamanda aldığı soytarısı arkalarından geliyordu, solgun gözleri ince suratında şaşı bakıyordu. Solgun teni ve siyahlı beyazlı soytarı elbisesiyle o kadar tuhaf bir yaratıktı ki, ona bakmaya cesaret edemeyecek kadar ürktüm. Ondan farklı olarak Kral Shrewd son derece dingindi; sakalı ve saçları yeni taranmıştı ve giysileri tertemizdi. Kral bir an için şaşırdı ve sonra, “Görüyorsunuz ya Regal, tam sana söylediğim gibi. Bir fırsat kendini gösterir ve biri onu yakalar; bu genellikle, gençten ya da gençliğin enerjisi ve açlığıyla dürtülen biri olur. Kraliyet ailesinin bu tarz fırsatları görmezden gelecek ya da başkaları için yaratılmasına izin verecek boş vakti yoktur,” dedi.

Kral, sözleriyle övünerek, gezinmesini benden öteye doğru sürdürdü, bu arada Regal kanlı gözleriyle bana uğursuz uğursuz baktı. Elini çırpışı ortadan kaybolmam gerektiğini gösteriyordu. Hızlı bir baş sallamayla anladığımı gösterdim, ama önce masaya hamle ettim. Yeleğime iki elma tıktırdım ve Kral aniden dönüp bana baktığında neredeyse bütün bir beктаşi üzümü turtasını almıştım. Soytarısı onu taklit etti. Oduğum yerde donakaldım.

“Şuna bak,” diye emretti yaşlı Kral.

Regal bana ters ters baktı, ama kımıldamaya cesaret edemedim.

“Ondan ne yaratacaksın?”

Regal şaşırmışa benziyordu. “Ondan mı? O Fitz. Chi-

valry'nin piçi. Her zamanki gibi aşınıp çalıyor.”

“Soytarı.” Kral Shrewd gülümsedi, ama gözleri sertliğini koruyordu. Kendisine seslenildiğini sanan Soytarı, tatlı tatlı gülümsedi. “Kulakların mumla mı tıkalı? Söylediğim hiçbir şeyi duymuyor musun? Sana ‘ondan ne yarattığını’ sormadım, ‘ondan ne yaratacağını’ sordum. Karşında duruyor; genç, güçlü ve becerikli. Yatağın yanlışı tarafından doğmuş olmasından başka, hatlarının her parçası en az seninkiler kadar soylu. Bu yüzden ondan ne yaratacaksın? Bir piyon? Bir silah? Bir yoldaş? Bir düşman? Yoksa başka birinin alıp sana karşı kullanması için onu bir kenarda mı bırakacaksın?”

Regal gözlerini kısarak bana baktı, sonra salonda başka kimseyi bulamayarak benden öteye baktı ve şaşkın bakışlarını bana çevirdi. Ayak bileğimde bir yavru daha önce yemeğimizi paylaştığımızı hatırlatırcasına inledi. Onu susması için uyardım.

“Piç mi? O sadece bir çocuk.”

Yaşlı Kral içini çekti. “Bugün. Bu sabah ve şu an o bir çocuk. Bir dahaki sefere dönüp baktığında bir genç ya da daha kötüsü bir adam olacak ve ondan bir şey yaratman için çok geç olacak. Onu şimdi al Regal ve şekillendir ve bir on yıl sonra sadakatine hükmedersin. Tahtta hak iddia etmeye ikna edilmiş hoşnutsuz bir piç olmasındansa, aileye kanla olduğu kadar ruhla da bağlı güvenilir bir hizmetkar olur. Bir piç, Regal, eşsiz bir şeydir. Eline bir mühür yüzüğü ver ve onu ileri sür, hiçbir yabancı hükümdarın geri çeviremeyeceği bir diplomat yaratmış olursun. Aileden bir prensin riske edilemeyeceği bir yere o rahatlıkla gönderilebilir. Kraliyet soyundan olan ve yine de soydan olmayan birinin faydalarını düşün. Rehine mübadeleleri. Evlilik ittifakları. Sessiz iş. Bıçak diplomasisi.”

Kral'ın son sözleriyle Regal'in gözleri büyüdü. Bir mola ve-

rerek, hepimiz dinleyerek sessizce soluk aldık. Regal konuşmaya başladığında, sesi boğazına kuru ekmek kaçmış gibi çıkıyordu. “Bunlardan çocuğun yanında konuşuyorsun. Onu bir piyon, bir silah olarak kullanmaktan bahsediyorsun. Büyüdüğünde sözlerini hatırlamayacağını mı sanıyorsun?”

Kral Shrewd bir kahkaha attı ve sesi Büyük Salon'un taş duvarları boyunca çınladı. “Hatırlamak mı? Elbette hatırlayacak. Buna güveniyorum. Gözlerine bak Regal. Onlarda zeka var ve muhtemelen İrfan potansiyeli. Ona yalan söylemek için aptal olmam lazım. Eğitimi hiçbir açıklama yapmadan basit bir şekilde başlatmak içinse daha da aptal olmam lazım. Çünkü bu, zihnini diğerlerinin oraya ekeceği herhangi bir tohum için boş bırakmak olur. Öyle değil mi, çocuk?”

İnatla bana bakıyordu ve birden ona karşılık verdiğimi fark ettim. Bütün konuşması boyunca bakışlarımız birbirimizi okuyormuşuz gibi birbirine kenetlenmişti. Büyükbabam olan adamın gözlerinde kaya gibi, kemiksi türden bir dürüstlük vardı. Gözlerinde teselli yoktu, ama hep orada olacağına güvenebileceğimi biliyordum. Yavaşça başımı salladım.

“Buraya gel!”

Yavaşça ona doğru yürüdüm. Yanına vardığımda benimle göz göze gelebilmek için bir dizinin üstüne çöktü. Soytağı ağırbaşlıca yanıma diz çöktü ve ciddiyetle ve sırayla yüzlerimize baktı. Regal hepimize ters ters bakıyordu. O sıralar piç tonunun önünde diz çöken yaşlı Kral'ın ironisini kavrayamamıştım. Bu yüzden turtayı elimden alıp arkamdan sürünen yavrulara attığında ağırbaşlıydım. Boğazındaki ipek kıvrımlarından bir iğne çıkarttı ve gömleğimin basit yününe ciddiyetle iğneledi.

“Artık benimsin,” dedi ve bu açıklamayı paylaştığımız kandan daha önemli kıldı. “Hiçbir adamın artıklarını yemek zo-

rında değilsin. Sana bakacağım ve bunu iyi yapacağım. Eğer herhangi bir adam ya da kadın sana benim verdiğimden fazlasını önererek seni bana düşman etmeye çabalarsa, bana gel ve önerilerini söyle, onları yerine getiririm. Asla ne cimri olduğuma hükmedeceksin, ne de bana karşı bir ihanet nedeni olarak kullanılacaksın. Bana inanıyor musun çocuk?”

Hâlâ alışkın olduğum sessizlikle başımı salladım, ama inatçı kahverengi gözleri daha fazlasını istiyordu.

“Evet, efendim.”

“Güzel. Seni ilgilendiren bazı emirler çıkaracağım. Onlara uymaya dikkat et. İçlerinden sana tuhaf gelen olursa, Burich’le konuş. Ya da benimle. Sadece dairemin kapısına gel ve o iğneyi göster. İçeri alınacaksın.”

Gümüş yatağında parıldayan kırmızı taş a baktım. Tekrar, “Evet, efendim,” diyebildim.

“Ah,” dedi yumuşakça ve sesinde pişmanlığın izini hissettim ve ne için olduğunu merak ettim. Gözleri beni salıverdi ve birden etrafımdakilerin bir kez daha farkına vardım; eniklerin, Büyükle Salon’un ve yüzünde canlı bir hoşnutsuzlukla bana bakan Regal’in ve dalgın tarzıyla hevesle başını sallayan Soytan’ının. Derken Kral ayağa kalktı. Bana sırtını döndüğünde üzerime sanki aniden bir pelerini çıkarıp atmışım gibi bir ürperme geldi. Bu benim, bir ustanın elinden ilk İrfan deneyimimdi.

“Onaylamıyorsun, değil mi Regal?” Kral’ın konuşkan bir ses tonu vardı.

“Kralım diledikleri gibi davranabilirler,” dedi somurtarak.

Kral Shrewd içini çekti. “Sana sorduğum bu değildi.”

“Annem, Kraliçe, kesinlikle onaylamayacaklardır. Oğlanın tarafını tutmanız sadece onu tanıdığınız gibi görünmesine neden olacaktır. Ona ve diğerlerine fikir verecektir.”

“Pöhl!” Kral eğleniyormuş gibi kıkırdadı.

Regal hemen kızdı. “Annem, Kraliçe, ne fikrinize katılacak, ne de bu durumdan hoşnut olacaktır. Annem-”

“Epey zamandır ne benimle aynı fikirde, ne de benden hoşnut. Artık neredeyse hiç farkına varmıyorum Regal. Çırpı-nacak, ciyaklayacak ve bana yine Düşüş olmak için Farrow’a döneceğini ve kendisinden sonra da senin Dük olacağını söy-leyecektir. Ve eğer çok kızgınsa, beni eğer o yaparsa Tilth ve Farrow’un isyanla ayaklanması, kendisinin Kraliçesi olduğu ayrı bir krallık haline gelmesiyle tehdit edecektir.”

“Ve kendisinden sonra da benim Kral olacağımı!” diye ek-ledi Regal meydan okurcasına.

Shrewd kendi kendine başını salladı. “Evet, zihnine bu tarz cerahatli hiyanet ektiğini düşünüyordum. Dinle, evlat! Önüne geleni azarlayıp hizmetkarlara çanak çömlek fırlatabilir, ama asla bundan fazlasını yapamayacak. Çünkü ayaklanma halin-deki bir Düklüğü Düşesi olmaksızın, barış içindeki bir kral-lığın Kraliçesi olmanın daha iyi olduğunu biliyor. Onun kafa-sında yarattıklarını bir kenara koyarsak, Farrow’un bana karşı ayaklanması için bir neden yok. Hırsları hep yeteneklerinin ötesinde olmuştur.” Durdu ve doğrudan Regal’e baktı. “Krali-yet ailesinde, bu en acınacak hatadır.”

Regal’in, yere bakarken bastırmaya çalıştığı öfke dalgasını hissedebiliyordum.

“Gel,” dedi Kral ve Regal, Kral’ın arkasından, herhangi bir tazı gibi itaatkar bir biçimde ilerledi. Ama giderken bana yö-nelttiği bakışları nefret doluydu.

Durdum ve yaşlı Kral’ın salondan çıkmasını seyrettim. Yan-kılanan bir kayıp hissettim. Tuhaf adam. Piç olmama rağmen, büyükbabam olduğunu ilan edebilir ve satın almayı tercih et-

tiği Şeyi rica edebilirdi. Solgun Soyтары kapıda duraladı. Bir an için dönüp bana baktı ve ince elleriyle anlaşılmaz bir hareket yaptı. Kfr ya da kutsama olabilirdi. Ya da sadece bir soytarının ellerinin titreyiŐi olabilirdi. Sonra gülümsedi, dil çıkardı ve Kral'a yetişmek için döndü.

Kral'ın sözlerine rağmen, yeleğimi tatlı pastalarla doldurdum. Eniklerle birlikte hepsini ahırların arkasındaki gölgede paylaştık. Hepimizin alışık olduğundan daha büyük bir kahvaltıydı ve ertesinde midem saatlerce tatsız tatsız homurdandı. Enikler kıvrılıp uyudular, ama ben dehşetle bekleyiş arasında gidip geldim. Neredeyse Kral'ın bana söylediklerini unutacağını ve bunlardan bir Şey çıkmayacağını umut etmeye başlamıştım. Ama unutmadı.

O gece geç vakit sonunda merdivenleri tırmanıp kendimi Burrich'in odasına attım. Günü, sabahki sözlerin benim için ne anlama gelebileceğini düşünüp taŐınmakla geçirmiŐtim. Kendimi bu dertten kurtarabilirdim. Çünkü odaya girdiğimde, Burrich tamir etmekte olduğu koŐumu bir kenara koyup bütün dikkatini üzerime çevirdi. Bir süre beni gözleriyle sessizce inceledi ve ben de ona baktım. Bir Şeyler değişmişti ve korkuyordum. Nosy'yi yok ettiğinden beri, Burrich'in benim üzerimde de yaşam ve ölüm gücü olduğuna inanıyordum; bir piç de en az bir enik kadar kolaylıkla yok edilebilirdi. Bu ona karşı bir yakınlık hissi geliŐtirmeme engel olmadı; kişinin güvenmek için sevgiye ihtiyaı yoktur. Burrich'e güvenebileceğim hissi, hayatımdaki tek gerçek dengeydi ve Şimdi altımda titrediğini hissediyordum.

“Demek yle!” Sonunda konuştu ve kelimeye bir kesinlik verdi. “Demek yle! Onun gözüne görünmek zorundaydın, değil mi? Dikkati zerine çekmek zorundaydın. Pekala. Senin-

le ne yapacağına karar vermiş.” İcini çekti ve sessizliği değişti. Kısa bir an için, neredeyse bana acıdığını hissettim. Ama bir süre sonra konuştu. “Yarın senin için bir at seçmek durumundayım. Genç bir at olmasını önerdi, ki ikinizi birlikte eğitebi-leyim. Ama onunla seni daha yaşlı, tutarlı bir hayvanla başlatmak için konuştum. Bir kerede bir öğrenci, dedim ona. Ama seni daha... az hassas bir hayvanla bir araya getirmek için nedenlerim var. Doğru davranmaya gayret et; dalga geçtiğinden haberim olur. Birbirimizi anlıyor muyuz?” Hızla başımı salladım. “Cevap ver, Fitz. Öğretmenler ve ustalarla bir arada olacaksan, dilini kullanmak zorunda kalacaksın.” “Evet, efendim.” Tam Burrich usulüydü. Bana bir at emanet etmek aklındaki ilk şeydi. Kendi endişesi halledildikten sonra, kalanını tamamen umursamazlıkla açıkladı. “Bundan böyle güneşle birlikte kal-kacaksın, evlat. Sabahları benden öğreneceksin. At bakımı ve hakimiyeti. Ve tazılarını nasıl gerektiği gibi ava çıkaracağını ve kendini nasıl umursatacağını. Sana bir erkeğin hayvanları kontrol etme yöntemini öğreteceğim.” Bu sonuncusu üzerinde şiddetle durdu ve anladığımdan emin olmak istedi. Yüreğim ağırlaştı, ama tam baş sallıyordum ki, onu, ‘Evet, efendim’e çevirdim. “Öğleden sonraları, seni alacaklar. Silahlar ve o tarz şeyler için. Büyük ihtimalle İrfan, er geç. Kış aylarında, içerde eğitim alacaksın. Diller ve işaretler. Yazma, okuma ve rakamlar, kuşkum yok. Tarihler de. Bütün bunlarla ne yapacaksın hiçbir fikrim yok, ama Kral’ı memnun etmek için iyi öğrenmeye dikkat et. Bırak ters düşmeyi, hoşnutsuz edilecek bir adam değildir. En akıllıcası, seni fark etmesine izin vermemektir. Ama seni bu konuda uyarmadım ve artık çok geç.” Aniden boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı. “Ah, değişecek bir şey daha var.” Üzerinde çalıştığı deri parçasını aldı ve tekrar ona

eğildi. Parmaklarına konuşuyormuşa benziyordu. “Artık kendine ait, uygun bir odan olacak. Yukarıda, bütün o soylu kanların uyuduğu kalede. Bundan böyle orada uyuyacaksın, kendini vaktinde gelmek zahmetine sokarsan.” “Ne? Anlamıyorum. Bir oda mı?” “Ah, demek canın istediğinde hızlı konuşabiliyorsun. Beni duydun, evlat. Yukarıda kalede, kendine ait bir odan olacak.” Duraksadı, sonra konuşmasına içtenlikle devam etti, “Nihayet mahremiyetime kavuşuyorum. Ah, ayrıca yarın kıyafetler için ölçün alınacak. Ve çizmeler için. Büyümeye devam eden bir ayağa çizme giydirmenin ne anlamı var bilmesem—” “Ben orada bir oda istemiyorum.” Burrich’le yaşamak ne kadar bunaltıcı hale gelmiş olursa olsun, birdenbire bunu bilinmeyene tercih edilir buldum. Köşelerinde gölgelerin pusuda beklediği büyük, soğuk taş bir oda görür gibi oldum. “Ama bir odan olacak,” diye bildirdi Burrich acımasızca. “Ve vakti gelmişti de geçiyordu bile. Uygun bir şekilde doğmuş bir oğul olmasan da, sen Chivalry’ninsin ve seni başıboş bir enik gibi buraya ahırlara yerleştirmek, şey, pek uygun değil.” “Umurumda değil,” diye umutsuzca bağırdım. Burrich gözlerini kaldırdı ve bana sertçe baktı. “Ooo! Bu akşam olumlu bir şekilde konuşkanız, değil mi?” Gözlerimi onunkilerden kaçırıp yere çevirdim. “Sen burada yaşıyorsun,” diye belirttim somurtarak. “Sen başıboş bir enik değilsin.” “Bir prensin piçi de değilim ama,” dedi kısaca. “Artık kalede yaşayacaksın Fitz, bu kadar.” Ona bakmaya cesaret ettim. Yine parmaklarına konuşuyordu. “Başıboş bir enik olmayı tercih ederdim,” demeye cüret ettim. Ve, “Başıboş bir eniğe bunu yapmalarına, her şeyi bir anda değiştirmelerine izin vermezdin,” diye eklerken bütün korkularım sesimi çatlattı. “Tazı yavrusunu Lord Grimsby’ye verdiklerinde, yerleşene kadar ev kokan bir şeyi olsun diye es-

ki bir gömleğini de onunla beraber göndermiştin.”

“Şey,” dedi, “ben..... gel buraya Fitz. Gel buraya, evlat.” Ve köpek yavrusu gibi ona, sahip olduğum tek efendiye gittim ve hafifçe sırtıma vurup tıpkı bir tazıymışım gibi saçımı karıştırdı. “Korkma artık. Korkacak hiçbir şey yok. Ve, her halükarda,” dedi ve merhamet ettiğini duydum, “bize sadece orada, kalede bir odan olacağını söylediler. Kimse her akşam orada uyman gerektiğini söylemedi. Bazı akşamlar, olaylar senin için fazla sakın olursa, buranın yolunu bulabilirsin. Ha, Fitz? Bu sana uygun gözüksü mü?” “Sanırım,” diye mırıldandım.

Ertesi iki hafta, değişim üzerime hızla ve şiddetle yağdı. Burrich beni şafakta kaldırdı ve teknede yıkanıp ovalandım, saçım, göz hizamdan itibaren kesildi ve kalanı kalenin yaşlı erkeklerinde görmüş olduğum gibi arkamdan toplandı. En iyi giysimi giymemi söyledi, sonra üzerime ne kadar küçük geldiğini görünce dilini şaklattı. Omuz silkerek idare etmek zorunda olduğumu söyledi.

Sonra, artık benim olan kısağı görmek için ahırlara gittik. Tüyleri benekliye benzer bir griydi. Yelesi ve kuyruğu, burnu ve ayakları ise bulanmış gibi kararmıştı. Ve adı da buydu. Uysal bir hayvandı, iyi biçimli ve iyi bakılmış. Daha az meydan okuyan bir binek atı düşlemek zordu. Çocukça, en azından heyecanlı bir iğdiş ummuştum. Ama onun yerine atım Sooty'di¹. Hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım, ama Burrich sezmış olmalıydı. “Fazla olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Pekala, dün bir atın mı vardı ki, Fitz, şimdi Sooty gibi istekli, sağlıklı bir hayvana burun kıvınıyorsun? Lord Temperance'ın² pis doru aygırının tayını taşıyor, o yüzden ona nazik davranmaya

1) İslî.

2) İlmî, ölçülü.

dikkat et. Bugüne kadar eğitimini Cob¹ yaptı; ondan bir yarış atı yaratmayı umuyordu. Ama ben sana daha uygun olacağına karar verdim. Buna biraz canı sıkıldı, ama başka bir tayla baştan başlayabileceğine söz verdim.”

Burrich, eski bir eyeri bana uydurmuştu, Kral ne demiş olursa olsun, iyi bir binici olduğumu ispat etmeden benim için yeni bir tane yapılmasına izin vermeyeceğine yemin etti. Soty güzelce dışarı çıktı ve dizginlerimle dizlerime hemen karşılık verdi. Cob mükemmel bir iş çıkarmıştı. Tabiatı ve zihni, bana sakın bir gölcüğü anımsattı. Herhangi bir düşüncesi var-dıysa bile yaptığımız şeyle ilgili değildi ve Burrich beni, zihnini okumayı deneme riskine atılamayacağım kadar yakından izliyordu. Bu yüzden onu körlemesine, onunla sadece dizlerim ve dizginlerim, ve ağırlığımı kaydırma aracılığıyla konuşarak sürdürdüm. Bunun gerektirdiği fiziksel güç, beni ilk dersin bitimine epey kala tüketmişti ve Burrich bunu biliyordu. Ama bu, beni hayvanı temizleyip beslemekten ve eyerimi ve halatları temizlemekten azat ettiği anlamına gelmiyordu. Mutfağa gidip yemek yememe izin verilene kadar yelesinin dolaşık her teli açılmış ve eski deri yağla pırıl pırıl olmuştu. Ama mutfağın arka kapısına doğru atılmışken, Burrich'in eli omzumu kavradı. “Artık oraya gitmeyeceksin,” dedi sebatla. “Bu, askerler, bahçıvanlar ve öyleleri için iyi. Ama yüksek halkın ve onların özel hizmetkarlarının yemek yediği bir salon var. Ve bundan böyle sen de orada yiyeceksin.” Ve böyle diyerek, beni başında daha yüksek bir başka masanın olduğu, uzun bir masanın hakim olduğu loş bir odaya iteledi. Üzerinde her çeşit yemek vardı ve insanlar yemeklerinin türlü aşamalarıyla meşguldüler. Bugün olduğu gibi, Kral, Kraliçe ve prensler yüksek masada

1) Mısır koçanı.

bulunmadıkları zaman kimse formalitelere uymuyordu. Burrich dirseğiyle beni masanın sol tarafında bir yere, çok olmasa da ortasının ilerisine iteledi. Kendisi de aynı tarafta yedi, ama daha aşağıda. Açtım ve kimse bana cesaretimi kıracak kadar dikkatle bakmıyordu, bu yüzden büyücek bir yemeği hızla lüpledim. Doğrudan mutfaktan aşırılan yemek daha sıcak ve taze oluyordu. Ama bu tip konular büyümekte olan bir oğlan çocuğu için fazla önemli olmuyordu ve aç sabahımın ardından iyi yedim. Midem dolu, öğlen güneşiyle ısınmış ve tavşan yuvalarıyla dopdolu, tazı yavrularıyla beraber sakın öğleden sonraları geçirdiğimiz belirli bir kumlu toprak seti düşünüyordum. Masadan kalkmaya davrandım, ama arkamda aniden, “Efendim?” diyen bir çocuk sesi duydum. Kiminle konuştuğunu görmek için etrafa bakındım, ama diğer herkes tabaklarıyla meşguldü. Benden uzun ve birkaç yaş büyüktü, bu yüzden gözlerime bakıp tekrar, “Efendim? Yemeğinizi bitirdiniz mi?” dediğinde ona hayretle baktım. Konuşamayacak kadar şaşımış olduğumdan başımı evet anlamında eğdim. “O halde benimle gelmelisiniz. Beni Hod gönderdi. Bu öğleden sonra iç avluda silah talimi için bekleniyorsunuz. Burrich’in sizinle işi bittiyse, böyle.” Burrich aniden yanımda belirdi ve yanımda bir dizinin üzerine çökerek beni şaşkına çevirdi. Bir yandan konuşurken yeleğimi ve saçımı düzeltti. “Bir süre için olması gerektiği kadar bitti. Pekala, o kadar ürkek durma Fitz. Kral’ın sözünün eri olmadığını mı düşündün? Ağzını sil ve yola koyul. Hod benden daha sert bir hocadır; silah avlusunda yavaşlık hoş görülmez. Brant’la birlikte hızla yol koyul, hemen.” Ağırlaşan bir yürekle birlikte ona itaat ettim. Salondan çıkıp çocuğu takip ederken Burrich’ten daha sert bir hoca hayal etmeye çalıştım. Korkutucu bir düşünceydi. Salondan çıkınca, çocuk terbiyeli

tavrını hızla bir kenara bıraktı. “Adın ne?” diye ısrarla sordu, beni silah deposuna ve ona bakan avluya giden çakıllı yola yöneltince. Omuz silktim ve yolu sınırlayan çalılığa karşı ani bir ilgi duymuşum gibi yaparak diğer yana baktım. Brant kas-ten homurdandı. “Pekala, sana bir şey diyor olmalılar. İhtiyar topal-bacak Burrich sana ne diyor?” Çocuğun Burrich’e karşı açık horgörüsü beni o kadar şaşırtmıştı ki, ağzımdan kaçırdım, “Fitz. Bana Fitz diyor.” “Fitz mi?” Kıs kıs güldü. “Evet, doğrudur. İhtiyar, açıksözlüdür.”

“Bacağına bir yabandomuzu parçaladı,” diye açıkladım. Bu çocuk Burrich’in topallamasından gösteriş olsun diye yaptığı aptalca bir şeymiş gibi bahsediyordu. Bir nedenle, alayından yüreğim acıdı.

“Bunu biliyorum!” Horgörüyle homurdandı. “Onu ta kemiğe kadar yarmış. Koca ihtiyar yabandomuzu, Burrich yoluna çıkmasaymış, Chiv’i parça parça edecekmiş. Duyduğuma göre onun yerine Burrich’i ve yarım düzine tazıyı almış.” Sarmaşık kaplı bir duvardaki açıklıktan geçtik ve talim avluları birdenbire önümüzde belirdi. “Hayvan ayağa kalkıp peşine düştüğünde, Chiv sadece domuzun işini bitirmesi gerektiğini düşünerek ilerliyormuş. Ağzıyla Prens’in mızrağını kapıp onu yere devirdiğini de duydum.”

Söylediklerine dalmış, çocuğun adımlarını takip ediyordum ki, birdenbire bana döndü. O kadar şaşırmıştım ki, debelenerek geriye doğru düştüm. Çocuk bana güldü. “Burrich’in Chivalry’nin talihini üstlenme yılı olduğunu düşün, ha? Adamların böyle dediğini duydum. Burrich’in, Chivalry’nin ölümünü alıp onu kendisi için topal bir ayağa dönüştürdüğünü ve Chiv’in piçini alıkoyup kendine oyuncak ettiğini. Benim öğrenmek istediğimse, nasıl oldu da birdenbire silah eğitimi almaya başla-

dın? Evet, bir de at, duyduğuma göre.”

Ses tonunda kıskançlıktan öte bir şey vardı. Çoğu adamın bir diğerrinin iyi talihini kendilerine hakaret olarak algıladıklarını öğrenmeye başlamıştım. Kabaran düşmanlığını bir köpeğin bölgesine habersiz girmişim gibi hissettim. Ama bir köpek olsaydı zihinlerimizi bir kılabilir ve niyetim konusundaki şüphelerini giderebilirdim. Brant’da sadece yükselen bir fırtına gibi bir düşmanlık vardı. Bana vuracak mı ve karşılık vermemi ya da geri çekilmemi mi bekliyor merak ettim. Brant’ın arkasında baştan ayağa grilere bürünmüş cüsseli biri belirip ense-sini sıkıca kavradığında neredeyse kaçmak üzereydim.

“Kral’ın eğitim ve evet, biniciliği öğrenmesi için bir at almasını söylediğini duydum. Ve bu benim için yeterli ve senin için yeterliden de öte olmalı Brant. Ve duyduğuma göre, sana da onu alıp buraya getirirsen ve daha sonra da senin için yeni ayak işleri olan Tullume Usta’ya gitmen söylenmiş. Senin duyduğun da bu değil mi?”

“Evet, hanımefendi.” Brant’ın kavgacılığı aniden reverans yapan bir anlaşmaya dönüşmüştü.

“Ve bütün bu hayati dedikoduları ‘duyduğuna’ göre, akıllı bir adamın bildiği her şeyi söylemediğine de dikkatini çekmeliyim. Ve hikayeler nakleden kişinin aklında çok az şey olduğunu da. Beni anlıyor musun Brant?”

“Sanırım evet, hanımefendi.”

“Sanıyorsun ha? O halde daha açık olayım. Meraklı küçük bir dedikoducu olmayı bırak da, kendi işlerine bak. Özenli ve istekli ol, yoksa insanlar senin benim ‘oynacağım’ olduğunun dedikodusunu yapmaya başlarlar. Dedikodu yapamayacak kadar meşgul olmanı sağlayabilirim.”

“Evet, hanımefendi.”

“Sen, çocuk.” Kadın bana döndüğünde Brant çoktan, yol boyunca hızla ilerlemeye başlamıştı. “Beni izle.”

Yaşlı kadın sözünü dinleyip dinlemediğini görmek için beklemedi. Sadece açık talim alanları boyunca, beni ona yetiştirmek için koşuşturmak zorunda bırakan sistemli bir yürüyüş tutturmuştu. Alanın tıka basa dolu toprağı acayip ısınmıştı ve güneş omuzlarımı yakıyordu. Neredeyse anında terlemeye başladım. Ama kadın hızlı adımlarından rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Baştan aşağı grilere bürünmüştü: uzun koyu gri bir tunik, daha açık gri tozluklar ve hepsinin üzerine neredeyse dizlerine varan gri deriden bir önlük. Giydiği yumuşak gri çizmelelere şaşırsam da, bir çeşit bahçıvan olduğunu düşündüm.

“Hod’la ders yapmaya.... geldim,” demeyi başardım.

Sertçe başını salladı. Silah deposunun gölgesine vardık ve açık bahçelerin parıltısından gözlerim minnetle kocaman açıldı.

“Cephane ve silah eğitimi almam gerekiyor,” dedim ona, sözlerimin anlamını yanlış anlamış olma ihtimaline karşı.

Tekrar başını salladı ve ahıra benzeyen dış cephaneliğin kapısını iterek açtı. Bildiğim kadarıyla, talim silahları burada tutuluyordu. Güzel demir ve çelik silahlarsa kaledeydi. Cephanelikte odun, ter ve taze serilmiş saman kokusunun yanı sıra yumuşak bir yarı aydınlık ve hafif bir serinlik vardı. Hiç duraksamadı ve onu bir miktar sıyrılmış kazığı destekleyen bir parmaklığa kadar izledim.

“Seç bir tane,” dedi. Bunlar, onu takip etmem için beni yönlendirdiğinden beri söylediği ilk kelimelerdi.

“Hod’u beklesem daha iyi olmaz mı?” diye sordum ürkekçe.

“Hod benim,” diye karşılık verdi sabırsızlıkla. “Şimdi kendine bir değnek al, çocuk. Diğerleri gelmeden, seninle biraz

yalnız kalmak istiyorum. Neyden yapıldığını ve ne bildiğini görmek için.”

Sıfıra yakın bilgim olduğunu ve kolayca yıldırılabilmediğimi saptaması uzun sürmedi. Kendi kahverengi çubuğuyla yaptığı birkaç vuruş ve darbeden sonra, benimkini acıyan ellerimden kolaylıkla savurdu.

“Hımın,” dedi, ne sert ne de yumuşak bir tonla. Tohumluk patatesin üzerinde bir parça küf gören bir bahçivanın çıkarcığı türden bir sestti. Ona doğru iz sürdüm, ama kısırakta karşılaştığım türden bir sukünetle karşılaştım. Onda Burrich’in bana karşı koruyuculuğunun zerresi yoktu. Sanırım ilk kez bazı insanların, tıpkı bazı hayvanlar gibi, onlara uzandığımdan tamamiyle habersiz olduklarını fark ettim. Uyandırmaya korktuğum bir düşmanlıkla karşılaşmadığım için rahatlamış olmasaydım, zihninde daha çok iz sürebilirdim. Bu yüzden teftişinde küçük ve hareketsiz olarak durdum.

“Çocuk, sana ne diyorlar?” diye sordu aniden.

Tekrar. “Fitz.”

Yumuşak sözlerim üzerine kaşlarını çatı. Kendimi toparlayıp dikleştım ve yüksek sesle konuştım. “Fitz der Burrich bana.”

Yavaşça yana kaydı. “Diyecektir. Burrich, piçe piç, ite it der. Pekala.... Sanırım nedenlerini anlayabiliyorum. Sen Fitz’in ve benim tarafımdan da Fitz olarak çağınlacaksın. Şimdi. Sana seçtiğin değneğin senin için neden uzun ve çok kalın olduğunu göstereceğim. Daha sonra bir başkasını seçeceksin.”

Gösterdi de ve ben de başka bir değnek seçtim ve bana yavaşça, o sıra son derece karışık görünen bir dizi alıştırma yaptırdı, ama haftanın sonunda atımın yelesini örmekten daha zor gelmiyordu. Diğer öğrencileri grup halinde içeri girdiğinde birtirdik. Dört kişiydiler, benimle hemen hemen aynı yaşıydılar,

ama hepsi de benden deneyimliydi. Benimle birlikte sayıları tek olmuştu ve bu tuhaf bir durumdu. Kimse özellikle yeni gelenle eşleşmek istemiyordu.

Sanki kutsal bir havayla ortaya çıkan sis içinde, solsa da, bir şekilde günü atlattım. Nihayet bizi salıverdiğinde ne kadar acı içinde olduğumu ve ben arkalarından ayaklarımı kederle sürükler ve Kral'ın dikkatini çektiğim için kendimi paylarken diğerlerinin yol boyunca kaleye doğru nasıl yarış ettiklerini hatırlıyorum. Kaleye tırmanmak uzun sürdü; salon kalabalık ve gürültülüydü. Fazla yiyemeyecek kadar bitkindim. Sanırım bütün yediğim, türlü ve ekmekti ve masadan kalkıp kapıya doğru topallarken tek düşündüğüm ahırların sıcaklığı ve sessizliği ki, Brant yanıma yaklaştı.

“Odanız hazır,” demekle yetindi.

Umutsuzca Burrich'e baktım, ama yanında oturan adamla sohbetে koyulmuştu. Yalvarışımı fark etmedi bile. Böylece bir kez daha kendimi Brant'ı takip ederken buldum, bu kez kalenin şimdiye kadar hiç dolaşmadığım bir kısmına doğru taş basamaklardan yukarı engin bir seyirde.

Bir merdiven sahanlığında durduk ve oradaki bir masadan bir şamdan alıp mumlarını tutuşturdu. “Kraliyet ailesi bu karnatta yaşar,” diye umursamayarak bilgilendirdi beni. “Bu koridorun sonunda Kral'ın ahır kadar büyük bir yatak odası var.” Bana söylediklerine körlemesine inanarak başımı salladım, ki çok geçmeden Brant gibi bir ayakçı çocuğun, kraliyet kanadına asla girmiş olamayacağını anladım. Bu daha önemli uşaklar için geçerli olabilirdi. Beni bir başka kata daha tırmandırdı ve tekrar durdu. “Konuklar burada yatarlar,” dedi ışıkla birlikte işaret ederek, böylelikle hareketinin rüzgarı alevleri dalgalandırdı. “Önemli olanlar, tabii.”

Ve basamakları gözle görülür şekilde darlaşan bir başka merdiven dizisi daha tırmandık. Bir sonraki merdiven sahanlığında tekrar durduk ve daha dar ve dik basamaklara dehşet içinde baktım. Ama Brant beni o yana götürmedi. Onun yerine bu kanat boyunca üç kapı aşağı indik ve derken enli ahşap bir kapının mandalını kaydırıp kapıyı omuzlayarak açtı. Kapı ağır ağır sallandı, yumuşakça değil. "Oda bir süredir kullanılmamış," dedi neşeyle. "Ama artık senin ve odana hoşgeldin." Bunu derken şamdanı bir sandığın üzerine koydu, bir mum kopardı ve gitti. Giderken ağır kapıyı da arkasından kapatarak beni büyük ve yabancı bir odanın yarı karanlığında bıraktı.

Her nasılsa kendini onun arkasından koştuktan ya da kapıyı açmaktan alıkoydum. Bunun yerine, şamdanı aldım ve duvar apliklerini yaktım. Diğer iki mum dizisi gölgeleri köşelerde itti. İçinde acınacak bir ateşin yandığı bir şömine vardı. Ateşi ısıdan çok ışık için biraz dürttüm ve yeni meskenimi do-laşmaya başladım.

Tek pencereli, sade, kare bir odaydı. Ayaklarımın altında kilerle aynı taştan taş duvarlar, bir duvara asılı goblenle yumuşatılmıştı. Daha iyi görmek için mumumu yukarı kaldırdım, ancak fazla aydınlatamadım. Bir çeşit parlayan ve kanatlı yaratığı ve onun önünde yalvaran kralı bir şahsiyeti seçebildim. Daha sonra kendisine bir Elderling tarafından yardım edilen Kral Wisdom olduğu konusunda bilgilendirildim. O vakit bana tehditkar gözüküyordu. Başımı başka yana çevirdim.

Biri odayı havalandırma konusunda zoraki bir çaba göstermişti. Yerlere temiz bir saman ve ot yığını yayılmıştı ve tüy yatağın, tumbul, yeni silkelenmiş bir havası vardı. Üzerindeki iki battaniye de iyi yündendi. Yatak perdeleri açılmıştı ve tozu alınan diğer mobilyalar da sandıkla sıraydı. Benim deneyimsiz

gözlerim için, doğrusu zengin bir odaydı. Etrafında örtü ve duvar halılarıyla gerçek bir yatak ve üzerinde minder olan bir sıra ve içine bir şeyler koymalık sandık daha önce sahip olduğumu hatırladığımdan çok daha fazla mobilyaydı. Şahsi kullanımım için olmaları onları bir şekilde daha büyük kılıyordu. Ayrıca cesurca bir odun parçası daha attığım şömine ve önünde meşe bir sandalye olan ve akşam havasına karşı örtülmüş, ama büyük ihtimalle denize bakan bir pencere vardı.

Sandık, köşeleri pirinç aksesuarlarla çevrelenmiş sade bir şeydi. Dışı koyu renkti, ama açtığımda iç yüzeyi nazik renklerde ve hoş kokuluydu. Sandıkta, ahırlardan getirilmiş kısıtlı gardrobum vardı. İki gecelik entarisi eklenmişti ve sandığın köşesinde, katlanmış yünlü bir battaniye vardı. Hepsi bu. Bir gecelik entarisi aldım ve sandığı kapadım.

Gecelik entarisini yatağın üzerine koydum ve güçbela yatağa tırmandım. Uyumayı düşünmek için çok erkendi, ama bedenim sızlıyordu ve yapacak başka bir şeyim yoktu. Aşağıda ahır odasında, Burrich şimdiye oturmuş içiyor ve koşum takımlarını ya da her neyse onu tamir ediyor olurdu. Ocakta bir ateş ve atların aşağıdaki bölmelerinde kaydıķa çıkardıkları örtük sesler olurdu. Oda deri, yağ ve Burrich kokardı, nemli taş ve toz değil. Gecelik entarisini kafamdan geçirdim ve giysilerimi yatağın ayak ucuna iteledim. Tüy yatağın içine yuvalandım; soğuktu ve tüylerim diken diken oldu. Yavaş yavaş beden ısım yatağı ısıttı ve rahatlamaya başladım. Dolu dolu ve yorucu bir gün olmuştu. Bedenimdeki her kas hem sızlıyordu, hem de yorgundu. Mumu söndürmek için bir kez daha kalkmam gerektiğini biliyordum, ama gereken enerjiyi toplayamadım. Ne de onları üfleyip odayı daha koyu bir karanlığın basması istemini. Böylece yarı açık gözlerle küçük şömine ateşi-

SUİKASTÇININ ÇIRAĞI

nin çırpınan alevlerini seyrederek pinekledim. Aylakça başka bir şey, bu terk edilmiş oda ve Burrich'in gerginliğinden başka bir durum diledim. Belki de bir zamanlar bir yerde bildiğim, ama artık hatırlamadığım bir huzuru. Ve böylece unutuşa daldım.

ÇIRAKLIK

Nibayet Farrow Dükalık'ı olan iç kısımları fetheden Kral Victor'a dair bir hikaye anlatılır. Sandsedge topraklarını kendi hakimiyetine kattıktan kısa süre sonra, Victor toprağını fethetmeseydi, Sandsedge Kraliçesi olacak olan kadını getirir. Kadını Buckkeep'e büyük endişeyle, gitmekten korkarak, ama kendisini saklamaları için çağrıda bulunursa insanların başına gelebileceklerden daha çok korkarak yolculuk eder. Buckkeep'e vardığında Victor'un kendisini bir hizmetçi olarak değil de, halkının dilini ve âdetlerini öğrensinler diye çocuklarına bir öğretmen olarak kullanmak niyetinde olduğunu göerek hem hayrete düşer, hem de üzülür. Ona çocuklarının neden halkının usullerini öğrenmelerini istediğini sorduğunda, Kral şu yanıtı verir, "Bir hükümdar bütün tebaası olmalıdır, çünkü insan ancak bildiğine hükmedebilir." Daha sonra kadın büyük oğlunun gönüllü karısı olur ve taç giyme töreninde Kraliçe Graciousness' adını alır.

Yüzüme düşen güneş ışııyla uyandım. Biri odama girmiş ve pencere kepenklerini güne açmıştı. Sandığın tepesine bir leğen, bez ve su testisi bırakılmıştı. Bunlar için minnettardım,

1) Cana yakınlık.

ama yüzümü yıkamak bile beni canlandırmadı. Uyku beni sersemleştirmişti ve birinin odama girip beni uyandırmadan serbestçe dolaşabilmesinden huzursuz olduğumu hatırlıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, pencere denize bakıyordu, ama manzaraya ayıracak fazla zamanım yoktu. Güneşe bir bakmam, uyu yakaldığımı anlamama yetmişti. Giysilerimin üzerine atladım ve kahvaltı için mola vermeden ahırlara doğru koşturdum.

Ama o sabah Burrich'in benim için çok az zamanı vardı. Bana, "Kaleye geri dön," tavsiyesinde bulundu. "Hasty¹ Hanım seni bulması için çoktan Brant'i buraya yolladı. Giysiler için ölçünü alacak. Gidip hemen onu bulsan iyi olur; adıyla müsemmadır ve sabah programını bozmanı takdir etmeyecektir."

Kaleye koşuşum bir gün önceki bütün sızılarımı tekrar uyandırdı. Şu Hasty Hanım'ı arayıp ihtiyaç duymadığımdan emin olduğum giysiler için ölçümün alınmasından korkmaktan çok, bu sabah tekrar at sırtında olmadığım için ferahlamıştım.

Mutfaktan yolumu sora sora nihayet yatak odamdan birkaç kapı aşağıda bir odada Hasty Hanım'ı buldum. Kapıda utançla duraladım ve içeri girdim. Üç geniş pencere odayı gün ışığı ve hafif tuzlu bir esintiyle dolduruyordu. Yün ipliği ve boyanmış yünle dolu sepetler bir duvarın karşısına istiflenmişti, bir diğer duvardaki uzun raf da giysi kumaşlarından bir gökkuşağını taşıyordu. İki genç kadın bir dokuma tezgahında konuşuyorlardı ve benden fazla büyük olmayan bir delikanlı, odanın ucunda dönen bir çemberin nazik pedalını sallıyordu. Geniş sırtı bana dönük duran kadının Hasty Hanım olduğundan şüphem yoktu.

İki genç kadın beni fark edip konuşmayı kestiler. Hasty Hanım neye baktıklarını görmek için döndü ve bir an sonra

1) Acelece, tez, çabuk, aceleci, telaşlı.

onun pençelerindeydim. İsimlerle uğraşmak ya da ne yapmakta olduğunu açıklamak zahmetine katlanmadı. Kendimi bir taburenin üstünde durmuş, itibarım ya da hiç yoksa insanlığım hesaba katılmadan çevrilip ölçülür ve vızıldanırken buldum. Giysilerimi genç kadınlara kötiledi, sakince ona genç Chivalry'yi hatırlattığımı ve ölçülerimle rengimin benim yaşımda olduğu zamana çok benzer olduğunu belirtti. Daha sonra değişik kumaş toplarını üzerime tutarken fikirlerini öğrenmekte ısrar etti.

“Şu,” dedi dokumacı kadınlardan biri. “O mavi, esmerliğini epey öne çıkarır. Babasında çok güzel dururdu. Patience'ın çocuğu asla görmek zorunda olmaması merhametli bir durum. Chivalry'nin izi onda gurur bırakmayacak kadar belirgin.”

Yün kumaşlarla örtülü olarak orada dururken, Buckkeep'teki diğer herkesin baştan sona bildiği şeyi ilk kez duydum. Dokumacı kadınlar varlığımın haberinin Buckkeep'e ve babam ona kendisi söylemeden Patience'a nasıl ulaşmış olduğunu ve haberin onda yarattığı derin ızdırabı ayrıntılı bir biçimde tartıştılar. Chivalry hiç onun aleyhinde konuşmadığı halde ve Patience kısır olduğundan, onun gibi bir varis için adını üstlenecek bir çocuğunun olmamasının ne kadar zor olması gerektiğini hepsi tahmin ettiler. Patience varlığımı en büyük ceza olarak algılamış ve sağlığı da, bir dolu düşüktükten sonra, kalbiyle birlikte parçalanmış. Chivalry'nin tahttan çekilmesi ve geçersiz karısını kendi memleketinin ılık ve yumuşak topraklarına götürmesi, görgü kuralları için olduğu kadar onun da iyiliği içinmiş. Lakırdı orada iyi ve rahatları yerinde yaşadıkları, Patience'ın sağlığının yavaş yavaş düzeldiği ve esasen daha önce olduğundan daha sakin bir adam haline gelen Chivalry'nin, üzüm bağlarıyla dolu vadisinin kahyalığını gitgide öğrendiği yönündeydi. Chivalry'nin

ahlaken sapmasından Patience'ın Burrich'i de sorumlu tutması çok yazıktı ve o adamı görmeye tahammülü olmadığını bildirmişti. Ayağının yaralanmasıyla Chivalry'nin onu terk etmesi arasında geçen zamanda ihtiyar Burrich eskiden olduğu kişi değildi. Bir vakitler kaledeki hiçbir kadın yanından hızla yürüyüp geçmezdi; onunla göz göze gelmek, gömlek giyecek kadar büyümüş neredeyse herkesi kışkırtmak demekti. Ya şimdi? İhtiyar Burrich diyorlardı ona ve o hâlâ en güzel çağındaydı. Ve hizmetkarın efendisinin yaptığı hakkında söz söyleme hakkının olmaması çok adaletsiz bir şeydi. Ama her şeyin iyilik için olduğunu, diye tahmin ettiler. Her şeye rağmen, Verity, Chivalry'den daha iyi bir veliaht olmamış mıydı? Chivalry o kadar şiddetle soyluydu ki, varlığında diğer herkesin kendini pasaklı ve cimri hissetmesine neden olurdu; kendini doğru olandan bir an bile ayırmamıştı ve öyle yapanları küçümseyecek kadar da şövalye ruhlu olduğu için, insanda hep kendinden daha az iradesi olanlara en mükemmel tavrının sessizce yaklaşmak olduğu hissini uyandırır. Ah, ama derken piç geldi, onca yıldan sonra, ve olduğunu söylediği adam olmadığını kanıtıydı. Verity, halkın kraliyete ait bakacağı ve göreceği bir kraldı. İyi at biner ve adamlarıyla birlikte askerlik yapardı ve ara sıra sarhoş ya da zaman zaman tedbirsiz olsa da, pekala, adı gibi dürtüst oluşunu hak ediyordu. İnsanlar onun gibi bir adamı anlar ve izlerdi.

Bütün bunları bir sürü kumaş üzerime tutulur, tartışılıp seçilirken hevesle ve sessiz olmak şartıyla dinledim. Kaledeki çocukların neden yalnız başıma oynamama izin verdikleri konusundan daha derinlemesine bir anlayış kazanmıştım. Kadınlar konuşmalarıyla ilgili düşünce ya da duygularım olabileceğini hesaba kattılsa da, bunu hiç belli etmediler. Hasty Hanım'ın özellikle bana söylediğini hatırladığım tek söz, ensemin

yıkamaya daha fazla özen göstermem gerektiği idi. Daha sonra Hasty Hanım beni sinir bozucu bir tavukmuşum gibi odadan kovaladı ve kendimi biraz yemek için mutfağa ilerlerken buldum.

O öğleden sonra tekrar Hod'la, değneğim gizemli bir şekilde iki katı ağırlaşana kadar talim yaptım. Sonra yemek ve yatak ve sabah tekrar kalkma ve Burrich'in eğitimi. Eğitimin günlerimi dolduruyordu ve bulduğum her boş vakit Burrich için halat bakımı ya da cephaneliği süpürmek ve Hod için her şeyi yerli yerine koymakla da olsa, eğitimimle ilintili görevlerle yutuluyordu. Bu arada bir öğleden sonra yatağımın üstünde bir ya da iki bile değil, tam üç takım elbise ve çorap buldum. İki tanesi yaşıtım çoğu çocuğun giydiğine benzer bildik kalhverengi, oldukça sıradan şeylerdi, ama bir tanesi açık mavi kumaştandı ve göğsünde gümüş iplikle işlenmiş bir geyik kafası vardı. Burrich ve diğer askerler amblem olarak sıçıran bir geyik taşırlardı. Geyiğin kafasını sadece Regal ve Verity'nin yeleşinde görmüştüm. Bu yüzden ona baktım, şaşıtım ve desenin tam üstünden geçen kırmızı taksim dikişini merak ettim.

Burrich'e sorduğumda açıkça, "Senin bir piç olduğun anlamına geliyor," dedi. "Kraliyet soyundan olduğu kabul edilmiş, ama bir piç yine de. Hepsi bu. Senin kraliyet kanı taşıdığını, ama gerçek soydan olmadığını söylemenin kısa bir yolu sadece. Hoşlanmadıysan değiştirebilirsin. Eminim Kral buna rıza gösterecektir. Kendine ait bir isim ve arma."

"İsim mi?"

"Kesinlikle. Yeterince basit bir istek. Soylu evlerde piçler nadirdir, özellikle de Kralınkinden. Ama duyulmamış değildir." Bana eyer bakımı öğretiyor kisvesi altında, halat odasında yürüyor ve bütün eski ve kullanılmayan halatlara bakıyorduk.

Eski halatları korumak ve bakmak Burrich'in tuhaf alışkanlıklarından biriydi. "Kendin için bir isim ve arma düşün ve sonra da Krala-"

"Ne ismi?"

"Nasıl yani, istediğin herhangi bir isim. Bu harap olmuşa benziyor; biri onu nemliyken kaldırmış ve küflenmiş. Ama onunla ne yapabileceğimizi göreceğiz."

"Gerçekmiş gibi olmaz."

"Ne?" Bana bir kucak dolusu pis kokulu demir uzattı. Aldım.

"Benim şimdi kendime koyduğum bir isim. Gerçekten benimmiş gibi olmaz."

"Pekala, ne yapmak niyetindesin o halde?"

Derin bir nefes aldım. "Beni Kral isimlendirmeli. Ya da sen." Kendimi dikleştirdim. "Ya da babam. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Burrich kaşlarını çatı. "Garip fikirlere kapılıyorsun. Bir süre kendi kendine düşün. Uygun bir isim bulacaksın."

"Fitz," dedim alayla ve Burrich'in çenesini kastığını gördüm.

"Hadi şu deriyi tamir edelim," önerisinde bulundu sakince.

Deriyi tezgahına taşıdık ve silmeye başladık. "Piçler o kadar da ender değil," gözleminde bulundum. "Hem kasabada, aileleri onları isimlendiriyor."

"Kasabada piçler ender değil," diye kısa bir süre sonra fikrime katıldı Burrich. "Askerler ve denizciler etrafta fuhuş yapıyor. Basit insanlar için basit bir usul. Ama kraliyet için değil. Ya da bir parça gururu olan biri için. Daha küçükken, geceleri etrafta dolanıp odaya bir kadın getirseydim, benim hakkımda ne düşünürdün? Kadınlara bakışın nasıl olurdu? Ya da erkeklere? Âşık olmak iyidir, Fitz ve kimse genç bir kadına ya da erkeğe bir iki öpücüğü fazla görmez. Bingtown'da nasıl oldu-

ğunu gördüm. Tüccarlar güzel kızları ya da yapılı delikanlıları çarşıya bir dolu tavuk ya da patates gibi getirirler. Ve doğurmak durumunda kaldıkları çocukların adları olabilir, ama başka şeyleri yoktur. Ve alışkanlıklarını... evlendikleri zaman bile bırakmazlar. Doğru kadını bulacak olursam, onun başka birini aramayacağımı bilmesini isterim. Ve bütün çocuklarımin benim olduğunu bilmeyi isterim.” Burrich neredeyse hırslanmıştı.

Ona mutsuz bir ifadeyle baktım. “Peki benim babam ne yaptı?”

Birden yorgun göründü. “Bilmiyorum, evlat. Bilmiyorum. Çok gençti, sadece yirmi civarı falan. Evden uzaktaydı ve ağır bir yükü omuzlamaya çalışıyordu. Bunlar ne neden, ne de özür. Ama ikimizin de bütün bileceği bu.”

Ve hepsi bu kadardı.

Hayatım, yerleşik düzeninde devam etti. Burrich’le beraber ahırlarda ve nadiren, gezgin bir ozan ya da kukla gösterisi geldiğinde Büyük Salon’da geçirdiğim akşamlar oluyordu. Bu süre zarfında bir kez kasabada bir gece geçirmek için sıvışmıştım, ama bunun da cezasını ertesi gün uykusuz kalarak çekmiştim. Öğleden sonraları kaçınılmaz şekilde bazı özel öğretmenler ya da eğitmenlerle geçiyordu. Bunların benim yaz derslerim olduğunu ve kışın beraberinde kalemler ve harfleri getiren türden bir öğrenime başlayacağımı anlamaya başlamıştım. Körpe hayatımda hiç olmadığım kadar meşgul ediliyordum. Ama programıma rağmen kendimi çoğunlukla yalnız hissediyordum.

Yalnızlık.

Beni her akşam koca yatağımda, boşuna küçük ve sıcak bir nokta bulmaya çalışırken yakalıyordu. Ahırların üstünde Burrich’in odalarında uyuduğumda, gecelerim çakırkeyif, rüyala-

rım hemen altımda uyuyan ve kıpırdanan ve çiftleyen iyi kullanılmış atların ılık ve yorgun rahatlığıyla renkli oluyordu. Düşündeki takipte havlayan ve seyiren bir tazıyı seyretmiş herhangi birinin çok iyi bileceği gibi atlar ve köpekler rüya görürler. Rüyaları bir pişim iyi ekmekten yükselen tatlı koku gibidir. Ama artık, taştan duvarlı bu odada tek başıma, insanların payına düşen mahvedici, acıtıcı düşler için nihayet zamanım oldu. Karşısında ısınacağım ılık bir anam, yakınım konuşturulmuş kardeş ya da akrabam yoktu. Onun yerine uzadır ve annemle babamı ve her ikisinin de nasıl olup da beni hayatlarından bu kadar kolay çıkarabilmiş olduklarını merak ederdim. Diğerlerinin dikkatsizce sarf ettikleri lakırdıları aklımdan geçirir ve yorumlarını kendi korkutucu usulümlerle yorumlardım. Büyüdüğümde ve ihtiyar Kral Shrewd ölüp gittiğinde bana ne olacağını merak ederdim. Zaman zaman, Molly No-sebleed ve Kerry'nin beni özleyip özlemediğini ya da anı ortadan kayboluşumu da gelişimi karşıladıkları kolaylıkla karşılayıp karşılamadıklarını merak ederdim. Ama çoğunlukla yalnızlıkla sızlardım, çünkü o koca kalede dost bildiğim tek bir kişi bile yoktu. Hayvanlar dışında dostum yoktu ve Burrich onlarla herhangi bir yakınlığa girmemi yasaklamıştı.

Bir gece yatağa bitkin girmiş, uyku beni istemeden çekip alana dek kendime korkularıyla işkence ediyordum. Yüzüme vuran bir ışık beni uyandırdı, ama bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederek uyandım. Yeterince uzun uyumamıştım ve bu ışık, genelde pencereden dökülen gün ışığının beyazlığından farklı olarak sarıydı ve dalgalanıyordu. İsteksizce doğruldum ve gözlerimi açtım.

Yukarıda bir lamba tutarak yatağımın ayakucunda duruyordu. Bu bile kendi içinde Buckkeep'te nadirdi, ama gözlerimi

lambanın yağı ışığından fazlası kaldırdı. Adamın kendisi de tuhaftı. Cübbesi aralıklı olarak ve yakın zamanda değil, yıkanmış, boyasız koyun yünü rengindeydi. Saçları ve sakalı da hemen hemen aynı renkteydi ve dağınıklıkları aynı izlenimi uyandırıyordu. Saçının rengine rağmen, kaç yaşında olduğuna karar veremedim. Geçişleriyle insanın yüzünde iz bırakan şişlikler vardır. Ama onunkiler kadar belirginini hiç görmemişim; küçük şişliklerle çizgili, kızgın pembeler ve küçük yanıklar gibi kırmızılar ve lambanın sarı ışığında bile kurşuni. Elleri kağıdımsı beyaz tenle sarılı kemik ve kirişlerdi sadece. Gözlerini bana dikmişti ve lamba ışığında bile, gözleri şu âna dek gördüğüm en yırtıcı yeşildi. Bana bir kedinin bir şey avlarkenki gözlerini hatırlattılar; aynı keyif ve vahşilik bileşimi. Yorganımı çeneme doğru çektim.

“Uyanıksın,” dedi. “Güzel. Kalk ve beni izle.”

Yatağımın başucundan hızla dönüp kapıdan uzağa, odanın şömineyle duvar arasındaki gölgeli bir köşesine yürüdü. Kıpırdamadım. Dönüp bana baktı, lambayı daha yukarı kaldırdı. “Çabuk ol, evlat,” dedi sinirle ve yaslandığı sopayı karyola direğine vurdu.

Çıplak ayağım soğuk zemine değince irkilerek yataktan kalktım. Giysilerime ve pabuçlarıma uzandım, ama beni beklemiyordu. Beni neyin geciktirdiğini görmek için bir kez daha dönüp baktı ve o yırtıcı bakış giysilerimi düşürmeme ve titrememe yetti.

Gecelik entarimle, tek söz söylemeden, kendime açıklayabileceğim hiçbir neden olmaksızın onu takip ettim. Onun önermesi dışında. Onu, daha önce orada olmayan bir kapıya ve sadece başının yukarısında tuttuğu lambayla aydınlanan rüzgarlı dar basamaklar boyunca takip ettim. Gölgesi arkasına,

üzerime düşüyordu, bu yüzden her basamağı ayağımla yoklayarak kayan bir karanlıkta ilerliyordum. Merdivenler soğuk taştan, aşınmış, pürüzsüz ve dikkat çekecek derecede muntazamdı. Ve kaledeki herhangi bir kulenin boyunu geçecek kadar tırmandığımızı düşünmeye başlayana kadar yukarı, yukarı, yukarı çıkıyorlardı. Bu merdivenlerden soğuk bir esinti akıyordu ve gecelik entarimin üzerinden, beni saf soğuğun yapamayacağı kadar büzüştürüyordu. Yukarı çıktık ve sonra nihayet büyük bir kapıyı iterek, ama yine de sessizce açtı. Bir odaya girdik.

Görünmeyen bir tavandan güzel zincirlerle sarkıtılmış birçok lambayla sıcak bir şekilde aydınlatılmıştı. Oda büyük-tü, rahatlıkla benimkinin üç katı kadar. Bir ucu beni çağırıyordu. O yana tüy yataklar ve minderlerle kabarmış kocaman ahşap bir karyola hakimdi. Yerde birbirinin üstüne binmiş kırmızı, orman yeşili ve mavis, hem koyu hem soluk halılar vardı. Vahşi bal rengine de ahşaptan yapılmış bir masa vardı ve üzerinde bir tas, o kadar olgun meyveler vardı ki, kokularını alabiliyordum. Parşömen kitaplar ve tomarlar nadirlikleri önemli değilmiş gibi dikkatsizce etrafa saçılmıştı. Üç duvar da ağaçlı tepelerle açık, engebeli bir araziye resmeden goblenlerle örtülmüştü. Ona yöneldim.

“Bu taraftan,” dedi rehberim ve duraksamadan beni odanın diğer ucuna yönlendirdi.

Burada değişik bir gösteri vardı. Burayı, yüzeyi fazlasıyla lekelenmiş ve yanmış bir masanın taş tablası kaplıyordu. Üzerinde çeşitli aletler, kaplar ve donanımlar, bir tartı, bir havanla havaneli ve adlarını bilmediğim daha birçok şey vardı. Çoğunun üzerini, projeler aylar, hatta yıllar önce yarıda bırakılmış gibi iyi bir miktar toz örtmüştü. Masanın ötesinde kenarları mavi ya

da yaldızlı, dağınık bir parşömen tomanı koleksiyonunu barındıran bir raf vardı. Odanın kokusu bir anda keskin ve aromalı olmuştu; bir diğer rafıta ot demetleri kurumaya bırakılmıştı. Bir hışırdama duydum ve bir an için uzak bir köşede bir hareket görür gibi oldum, ama adam bana araştırmak için zaman tanımadı. Odanın bu ucunu ısıtması gereken şömine kara ve soğuk duruyordu. Gözlerimi tetkikten ayırıp rehberime çevirdim. Yüzümdeki dehşet onu şaşırtmışa benziyordu. Sırtını döndü ve yavaş yavaş odayı kendisi inceledi. Bir süre üzerinde düşündü ve sonra mahcup bir üzüntüye kapıldığını hissettim.

“Karışık. Karışıkta da öte, sanırım. Ama, şey. Epey oldu, sanırım. Hatta epeyden de çok. Şey. En kısa zamanda düzene sokulmalı. Ama önce, sırada takdimler var. Ve sanırım sadece bir gecelik entarisiyle ayakta durmak bir parça acı. Bu taraftan, evlat.”

Onu odanın rahat ucuna doğru takip ettim. Battaniyelerle örtülü, hurdası çıkmış ahşap bir sandalyeye oturdu. Çıplak ayak parmaklarım yünlü bir kilimin yumuşak yüzeyini minnetle eşeledi. O yeşil gözler üzerimde sinsice dolaşırken önünde bekleyerek dikildim. Birkaç dakika boyunca sessizlik havada asılı kaldı. Derken konuştu.

“Önce, seni kendine takdim etmeme izin ver. Soyun yüzünden okunuyor. Shrewd bunu kabul etmeyi tercih etti, çünkü aksi takdirde bütün inkarları kimseyi inandırmaya yetmeyecekti.” Bir an için durdu ve bir şey onu eğlendirmiş gibi gülmüşedi. “Galen’in sana İrfanı öğretmeyi reddetmesi çok yazık. Ama yıllar önce, çok yaygın bir araç haline geleceği korkusundan yasaklanmıştı. Bahse girerim, ihtiyar Galen sana öğretmeyi deneyecek olsaydı, seni zeki bulurdu. Ama olmayacak şey için endişelenecek vaktimiz yok.” Dalgınlıkla içini çekti ve bir

süre sessiz kaldı. Birden konuşmaya devam etti: “Burrich sana nasıl çalışılacağını ve nasıl itaat edileceğini öğretmiş. Burrich’in kendisinin de üstün olduğu iki konu. Özellikle güçlü, hızlı ya da akıllı değilsin. Olduğunu düşünme. Ama senden güçlü, hızlı ya da akıllı birini altedecek inatçılığa sahip olacaksın. Ve bu herkesten çok senin için bir tehlikedir. Ama bu, şu an seninle ilgili en önemli şey değil.

“Artık Kral’ın adamısın. Ve seninle ilgili en önemli şeyin bu olduğunu, şimdi, tam şu an, anlamaya başlamalısın. Seni doyuruyor, seni giydiriyor, eğitim almanı sağlıyor. Ve karşılığında bütün istediği, şimdilik, sadakatin. Daha sonra hizmet etmeni isteyecek. Sana bu koşullar altında eğitim vereceğim. Kral’ın adamı ve ona tamamen sadık olman. Çünkü eğer başka türlü olursan, seni benim sanatımda eğitmek çok tehlikeli olur.” Durdu ve uzun bir süre sadece birbirimize baktık. “Razı mısın?” diye sordu ve bu basit bir soru değil, bir anlaşmanın mührüydü.

“Razıyım,” dedim ve sonra o beklerken: “Size söz veriyorum.”

“Güzel.” Kelimeyi içtenlikle telaffuz etmişti. “Şimdi. Diğer meselelere geçelim. Beni daha önce hiç görmüş müydün?”

“Hayır.” Bir anda bunun ne kadar garip olduğunu fark ettim. Çünkü, kalede çoğunlukla yabancılar olsa da, bu adam açıkça uzun, uzun bir süredir kalenin sakinlerindendi. Ve ne-redeyse orada yaşayan herkesi, ismiyle olmasa bile yüzünden tanırdım.

“Kim olduğumu biliyor musun, evlat? Ya da neden burada olduğunu?”

İki soruya da kafamı hızla hayır anlamında sallayarak cevap verdim. “Şey, bunları kimse bilmiyor. Bu yüzden bunun böyle kalmasına dikkat et. Bunu böyle bil –ne burada ne yap-

tığımızdan ne de öğrendiğin herhangi bir şeyden kimseye bahsetme. Anladın mı?"

Sandalyesinde kaykıldığına bakılırsa baş sallamam onu tatmin etmiş olmalıydı. Kemikli elleri yünlü cübbesinin üzerinden dizkapaklarını kavradı. "Güzel. Güzel. Şimdi. Bana Chade diyebilirsin. Ben sana nasıl hitap edeceğim?" Durdu ve bekledi, ama ben bir isim önermeyince, boşluğu tamamladı, "Evlat. Her ikimiz için de uygun isimler değil, ama birlikte geçirdiğimiz süre içinde iş görür. Evet. Ben Chade'im, Shrewd'un senin için bulduğu bir başka öğretmen. Burada olduğumu hatırlaması biraz zaman aldı ve sonra bana soracak cesareti bulması epey uzun sürdü. Ve benim de sana öğretmeyi kabul etmem daha da uzun bir süre aldı. Ama bunların hepsi olup bitti. Sana ne öğreteceğime gelince..... şey."

Kalktı ve ateşe doğru ilerledi. Ateşe bakarken başını yan çevirdi, sonra ocak demirini alıp alevleri canlandırmak için karıştırmak için eğildi. "Cinayet, ne fazla ne az. İnsanları öldürmek. Diplomatik suikast güzel sanatları. Ya da körleştirme ya da sağırlaştırma. Organların zayıflaması ya da bir inme ya da güçten düşüren bir öksürük ya da iktidarsızlık. Ya da erken bunama ya da delilik, ya da... ama önemi yok. Hepsi de benim işim oldular. Ve eğer razı olursan, senin olacak. Sana nasıl insan öldürüleceğini öğreteceğimi başından bilmen yeterli. Kral'ın için. Hod'un sana öğrettiği gösterişli usulle değil, diğerlerinin seni görüp alkış tuttukları savaş alanlarında değil. Hayır. Sana insanları öldürmenin iğrenç, sinsi, nazik yollarını öğreteceğim. Bundan ya zevk alacaksın ya da almayacaksın. Bu benim sorumlu olduğum bir şey değil. Ama nasılinı bildiğinden emin olacağım. Ve bir şeyden daha emin olacağım, çünkü Kral Shrewd'da şart koştuğum şey buydu. Ne öğrendiğini

bildiğinden emin olacağım; bu, benim senin yaşındayken bilmediğim bir şeydi. Evet. Sana bir suikastçı olmayı öğreteceğim. Şimdi, tamam mı, evlat?”

Şüpheli bir şekilde, tekrar başımı salladım, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Bana dikkatle baktı. “Konuşabilirsin, değil mi? Bir piç olduğun gibi dilsiz de değilsin, değil mi?”

Yutkundum. “Hayır, efendim. Konuşabilirim.”

“Peki o zaman, konuş. Sadece başını sallama. Bana bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü söyle. Kim olduğum ve az önce yapmamızı önerdiğim şey hakkında.”

Konuşmaya davet edilmiştim, ama hâlâ sessiz duruyordum. İzli yüzüne, ellerinin kağıdımsı derisine baktım ve yeşil gözlerinin pırıltısını üstümde hissettim. Dilimi ağzımın içinde kıpırdattım, ama sadece sessizlikle karşılaştım. Tavırları konuşmaya davet ediyordu, ama çehresi şimdiye kadar düşlediğim her şeyden daha korkutucuydu.

“Evlat,” dedi ve sesindeki yumuşaklık beni onunla göz göze gelmekten irkiltti. “Benden nefret etsen ya da dersleri küçümse sen de, sana öğretebilirim. Sıkılsan, tembel ya da aptal olsan da sana öğretebilirim. Ama benimle konuşmaktan korkarsan sana öğretemem. En azından, öğretmeyi istediğim şekilde olmaz. Ve bunun öğrenmemeyi tercih edeceğin bir şey olduğuna karar verirsen de sana öğretemem. Ama bana söylemek zorundasın. Düşüncelerini saklamayı o kadar iyi öğrenmişsin ki, nerdeyse ne olduklarını kendinin bilmesine izin vermeye bile korkuyorsun. Ama onları yüksek sesle dile getirmeye dene; şimdi, bana. Cezalandırılmayacaksın.”

“Çok hoşlanmadım,” diye aniden ağzımdan kaçırıldım. “İnsanları öldürme fikrinden.”

“Ah!” Durdu. “İş ona varınca ben de hoşlanmamıştım. Hâlâ daha hoşlanmıyorum.” Aniden derin derin içini çekti. “Her defasında, karar vereceksin. İlki, en zoru olacak. Ama şunu bil ki, şu an için, o karar yıllarca ötede. Ve bu arada, öğrenmen gereken çok şey var.” Duraksadı. “Şu var, evlat. Ve bunu her durumda hatırlayacaksın, sadece bunda değil. Öğrenmek asla yanlış değildir. Nasıl öldüreceğini öğrenmek bile yanlış değildir. Ya da doğru. Sadece öğrenilecek bir şey, benim sana öğretebileceğim bir şey. Hepsi bu. Şu an için, nasıl yapılacağını öğrenebileceğini ve yapmayı isteyip istemediğine daha sonra karar verebileceğini düşünüyor musun?”

Bir çocuğa sorulacak ne soru! O an bile, içimde bir şey tüylerini kabarttı ve bu düşünceye burun kıvrırdı, ama bir çocuk-tum, yöneltecek bir itiraz bulamıyordum. Ve merak içimi kemiriyordu.

“Öğrenebilirim.”

“Güzel.” Gülümsedi, ama yüzüne bir yorgunluk gelmişti ve olması gerektiği kadar hoşnut görünmüyordu. “Bu yeterince iyi o halde. Yeterince iyi.” Odaya göz gezdirdi. “Bu akşam da başlayabiliriz. En iyisi etrafı düzenlemekle başlamak. Orada bir süpürge var. Ah, ama önce, gecelik entarini şöyle değiştir..... ah, orda hırpani eski bir cübbe var. Şimdilik idare eder. Çamaşırcıların gecelik entarinin neden kafuru ve ağrı yatıştırıcı koktuğunu merak etmesini istemeyiz, değil mi? Şimdi, ben birkaç şeyi kaldırırken sen de yerleri azıcık süpür.”

Ve sonraki birkaç saat böyle geçti. Taş zemini süpürüp sonra da paspasladım. Büyük masadan kişisel eşyaları kaldırırken beni yönlendirdi. Bitkileri kurudukları rafa kaldırdım. Köşede kafeslediği üç kertenkeleyi, bir kerede yutuverdikleri, nemli eski eti kalın parçalar halinde doğrayarak besledim. Bir miktar

çömleği ve tası silip kaldırdım. Ve refakatten minnettar görünerek o da yanımda çalıştı ve her ikimiz de ihtiyar adamlarmı-sız gibi benimle sohbet etti. Ya da genç adamlarmışız gibi.

“Demek harfleri öğrenmedin daha? Monogram da. Yazık! İhtiyar adamın kafasında ne var? Pekala, hızla halledilmesini sağlayacağım. Babanın alnını almışsın evlat ve tam da onun kırıştı-rma şeklini. Daha önce sana söyleyen biri oldu mu? Ah, işte buradasın, Slink¹, seni yaramaz! Ne haylazlıklar peşindeydin?”

Bir goblenin arkasından kahverengi bir gelincik belirdi ve birbirimizle tanıştık. Chade, Slink'i masanın üstündeki bir tasta bıldırcın yumurtasıyla beslememe izin verdi ve küçük hayvan daha fazlası için yalvararak peşime takılınca güldü. Masanın altında bulduğum bir bakır bileziği, beni bileğimi yeşil-leyebileceği ve biri bana onunla ilgili soru soracak olursa, ahır-larda bulduğumu söylemem konusunda uyararak bana verdi.

Zaman zaman ballı kekler ve sıcak baharatlı şarap molala-rı verdik. Şöminenin önünde alçak bir masada birkaç kilimin üzerine oturduk ve şömine ışığının yaralı yüzünde dans etme-sini seyrettim ve neden bu kadar korkutucu göründüğünü me-rak ettim. Onu seyrettiğimi fark etti ve yüzü bir gülümsemeye çarpıldı. “Tanıdık görünüyor, değil mi evlat? Yüzümü kaste-diyorum.”

Tanıdık değildi. Solgun beyaz derideki grotesk izlere bakı-yordum. Ne dediği hakkında fikrim yoktu. Ne olduğunu çıkar-maya çalışarak, sorarcasına ona baktım.

“Bu konuda kendini üzme, evlat. İzlerini hepimizde bırakı-yor ve er ya da geç sen de nasibini alacaksın. Ama şimdi, şey...” Gerinerek ayaklandı, öyle ki, kemikli beyaz baldırları cüppesinden göründü. “Artık daha ziyade geç. Ya da erken,

1) Gizlice ya da sinsi sinsi yürümek.

günün hangi ucundan daha çok hoşlandığına bağlı olarak. Yatağına dönme vakti. Şimdi. Bütün bunların çok karanlık bir sır olduğunu hatırlarsın, değil mi? Sadece ben ve bu oda değil, her şey, gece uyanmak ve insanların nasıl öldürüleceği dersleri ve hepsi.”

“Hatırlayacağım,” dedim ona ve sonra ona bir şey ifade edeceğini hissederek, “Söz veriyorum,” diye ekledim.

Kıkırdadı ve neredeyse hüzünle başını salladı. Gecelik entarimi giyindim ve beni merdivenlerden indirdi. Parlayan lambasını ben tırmanırken yatağıma tuttu ve Burrich’in konutundan ayrıldığımdan beri kimsenin yapmadığı gibi battaniyeleri mi üzerime çekti. Sanırım daha yatağımın başucundan ayrılmadan uyuyakaldım.

Ertesi sabah kalkmakta çok geç kaldığımdan beni uyandırması için Brant gönderilmişti. Sersem bir halde uyandım, başım acı verici bir şekilde zonkluyordu. Ama Brant gider gitmez, yatağımdan sıçradım ve odamın köşesine koştum. Oradaki duvarı ittiğimde ellerim soğuk taşla karşılaştı, sıvada bir çatlak ya da taş orada olması gerektiğini düşündüğüm gizli kapıdan hiçbir iz taşımıyordu. Bir an için bile olsa Chade’in bir düş olduğunu düşünmedim ve düşünmüş olsam bile, düş olmadığının ispatı sade bakır bilezik bileğimde duruyordu.

Hızla giyindim ve ahırlara girdiğimde hâlâ yiyor olduğum bir dilim ekmek ve peyniri almak için mutfaklara uğradım. Burrich yavaşlığı yüzünden aksiydi ve biniciliğimin ve ahır görevlerimin her yönünde hata buldu. Beni nasıl azarladığını hatırlıyorum. “Kalede bir odan ve gömleğinde bir arma var diye, bütün gün yatakta horuldayan ve yataktan sadece saçlarını kabartmak için kalkan sinsî bir hilekara dönüşebileceğini sanma. Buna müsaade etmeyeceğim. Piç olabilirsin, ama Chi-

valıy'nin piçisin ve ben seni onun gurur duyacağı bir adam yapacağım.”

Tımar fırçaları elimde duraksadım. “Regal'i kastediyorsun, değil mi?”

Alışılmışın dışındaki sorum onu irkiltti. “Ne?”

“Bütün sabah yatakta kalan ve sadece saçları ve giysileri yüzünden telaşa düşen hilekarlardan bahsederken, Regal'in olduğu şeyi kastediyordun.”

Burrich ağzını açtı ve sonra kapattı. Rüzgardan kızarmış yanakları daha da kızardı. Sonunda, “Ne sen ne de ben,” diye fıslıdadı. “Prenslerden herhangi birini eleştirecek konumda değiliz. Ben sadece genel bir kuraldan bahsettim: Sabahları tembellik yapmak, yetişkin bir adama uymadığı gibi, bir delikanlıya hiç uymaz.”

“Bir prentseyse asla.” Bunu dedim ve düşüncenin nereden geldiğini merak ederek durdum.

“Bir prentseyse asla,” diye vahşice katıldı Burrich. Yan bölmede bir iğdişin ateşli bacağıyla meşguldü. Hayvan aniden irkildi ve Burrich'in hayvanı tutma çabasıyla homurdandığını duydum. “Baban bir gece önce içtiği için asla günün ortasına kadar uyumadı. Elbette, şaraba karşı o güne kadar görmediğim bir düşkünlüğü vardı, ama ona karşı disiplini de vardı. Ayrıca onu uyandıracak adamları da yoktu. Yataktan kendi kalkar ve sonra emrindekilerin onu örnek almasını beklerdi. Bu onu hep popüler kılmadı, ama askerleri ona saygı duyardı. Onun gibi bir adam lider olduğunda, onlardan beklediğinin aynısını kendinden de talep ederdi. Ve sana başka bir şey söyleyeceğim. Baban kendini tavus gibi donatmak için bir kuruş bile harcamadı. Genç bir adamken, Leydi Patience'la evlenmeden önce, bir akşam daha küçük kalelerden birinde yemek-

teydi. Beni, onun aşağısında ona çok da uzak olmayan bir yere oturtmuşlardı, ki benim için büyük bir onurdur ve Veliath'ın yanına büyük umutlarla oturttukları kızlarıyla konuşmasının bir kısmına kulak misafiri oldum. Kız ona taktığı zümrütler hakkında ne düşündüğünü sordu ve o da ona zümrütler üzerinden iltifat etti. 'Bu gece hiç takmadığınız için, efendim, mücevherlerden hoşlanıp hoşlanmadığınızı merak ettim,' dedi flörtöz bir edayla. Ve Prens neredeyse ciddiyetle, kendi mücevherlerinin en az onunkiler kadar parlak bir şekilde parladığı ve onunkilerden daha büyük olduğu yanıtını verdi. 'Ah, böyle mücevherleri nerede saklıyorsunuz, çünkü onları görmekten gerçekten mutluluk duyarım.' Şey, diye yanıt verdi prens, onları bu gece geç vakit kendisine göstermekten mutluluk duyacaktı. Kadının bir tür randevı umuduyla kızardığını gördüm. Ve daha sonra kadını dışarı, kendisiyle birlikte sipperlere gelmeye davet etti, ama konukların yarısını da beraberlerinde götürdü. Karanlıkta apaçık parlayan sahil gözcü kulelerini gösterdi ve ona, onları en iyi ve en sevgili mücevherleri saydığını ve babasının vergilerinden gelen parayı onların parlamasını sürdürmekte kullandığını söyledi. Ve sonra konuklara o lordun kendi kalesinin istihkamlarındaki bekçileri gösterdi ve düklerine baktıklarında bu parlayan ışıkları, alındaki mücevherler gibi görmeleri gerektiğini söyledi. Bu, Dük ve Düşes'e bir iltifat sayılırdı ve oradaki diğer soylular bunun farkına vardılar. Dışadalılar'ın o yaz başarılı çok az akını olmuştu. Chivalry'nin hükmetme şekli buydu. Örnekle ve sözlerinin inceliğiyle. Her gerçek prensin yapması gerektiği gibi."

"Ben gerçek bir prens değilim. Ben bir piçim." Sıklıkla duyduğum ve çok nadir telaffuz ettiğim o kelime ağzımdan tuhaf bir şekilde çıkmıştı.

Burrich yavaşça iç geçirdi. “Soyuna uygun davran evlat ve herhangi birinin hakkında düşündüklerine aldırma.”

“Bazen zor şeyleri yapmaktan yorgun düşünüyorum.”

“Ben de öyle.”

Bunu Sooty'nin omzundan inerken bir süre sessizlik içinde sindirdim. Hâlâ iğdişin yanında çömelmiş olan Burrich, aniden konuştu. “Senden, kendimden istediğimin fazlasını istemiyorum. Bunun böyle olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” diye yanıtladım, konuyu sürdürmesine şaşarak.

“Senin yanında elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum.”

Bu benim için tamamıyla yeni bir düşünceydi. Bir süre sonra, “Chivalry'nin benimle, beni dönüştürdüğün şeyle gurur duymasını sağlarsan, belki geri döner diye mi?” diye sordum.

Burrich'in ellerinin iğdişin bacağına sürmekte olduğu ilacın ritmik sesi yavaşladı, derken aniden kesildi. Ama atın yanında çömelmiş bir halde durmaya devam etti ve bölmenin duvarından yavaşça konuştu. “Hayır. Böyle düşünmüyorum. Herhangi bir şeyin onu geri getireceğini sanmıyorum. Ve geri dönse bile,” Burrich daha da yavaş konuştu, “geri dönse bile, önceden olduğu kişi olmayacaktır. Önceden, demek istiyorum.”

“Gitmesi tamamıyla benim suçum, değil mi?” Dokumacı kadınların sözleri kulaklarımda çınlıyordu. *Ama çocuğa gelince, bâlâ Kral olma yolunda olacak.*

Burrich uzun bir süre duraksadı. “Doğmasında hiç kimse-nin suçu olduğunu sanmıyorum.” İç geçirdi ve kelimeler ağzından daha gönülsüzce çıkmaya başlamışa benzedi. “Ve elbette bir bebeğin kendini piç yapmamasının bir yolu yok. Hayır. Benim için söylemesi zor bir şey olsa da, Chivalry kendi çöküşünü kendi hazırladı.” Ellerinin iğdişin bacağındaki işine

geri döndüğünü duydum.

“Ve senin çöküşünü de.” Bunu Sooty’nin omzuna, yumuşakça söylemişim, duyacağını asla hayal etmeden.

Ama bir iki dakika sonra şöyle mırıldandığını duydum, “Kendim için yeterince iyisini yapıyorum, Fitz. Yeterince iyisini yapıyorum.”

İşini bitirdi ve Sooty’nin bölmesine geldi. “Dilin bugün kasaba dedikoducusu gibi sallanıyor Fitz. Senin neyin var?”

Duraksayıp endişelenme sırası bendeydi. Chade’le ilgili bir şey olduğunda karar kıldım. Öğrendiğim şeyi anlamamı ve hakkında bir şey söylememi isteyen biriyle ilgili bir şey dilimi nihayet yıllardır taşıdığım bütün soruları sormam konusunda serbest bırakmıştı. Ama bunu iyi söyleyemeyeceğimden, omuz silktim ve dürüstçe, “Sadece, uzun bir süredir merak ettiğim şeyler,” yanıtını verdim.

Burrich cevabı kabul ettiğine dair homurdandı. “Pekala. Sana her seferinde cevap vermeyi garanti edemesem de sorman bir gelişme göstergesi. Bir erkek gibi konuştuğunu görmek güzel. Seni hayvanlara kaybetmek konusunda daha az endişelenmeme neden oluyor.” Son sözlerini söylerken bana baktı ve sonra uzaklaştı. Gidişini seyrettim ve onu gördüğüm o ilk geceyi ve bir bakışının bir oda dolusu adamı nasıl bastırdığını hatırladım. Aynı adam değildi. Ve kendini taşıma şeklini ve insanların ona bakışını değiştiren sadece topallama değildi. Hâlâ ahırların kabul edilmiş efendisiydi ve oradaki otoritesinden hiç kimse şüphe duyamazdı. Ama artık Veliaht’ın sağ kolu değildi. Bana göz kulak olmak dışında, artık Chivalry’nin adamı bile değildi. Bana kızgınlıkla bakamamasına şaşmamak gerek. Çöküşüne neden olan piçin babası değildi. Onu tanıdığımdan bu yana ilk kez, ona karşı tedbirliliğim acımayla çınladı.

BAĞLIKLAR

Bazı krallıklarda ve memleketlerde, erkek çocuğun miras konularında kız çocuğa üstün olması bir gelenektir. Altı Dükalık'ta vaziyet hiçbir zaman böyle olmamıştır. Unvanlar yalnızca doğum sırasıyla miras kalır.

Unvanı miras alan kişinin, bunu bir kahyalık olarak gördüğü farz edilir. Bir lord ya da leydi bir kerede çok fazla orman kesecek, ya da üzüm bağlarını boşlayacak ya da sığırların doğum oranının düşmesine izin verecek kadar aptalsa, Düklüğün balkı ayaklanıp Kral'dan adalet istemeye gelebilir. Bu olmuştur ve olabileceğinin her soylu farkındadır. Halkın refahı halka aittir ve eğer dükleri onu kötü bir şekilde idare ediyorsa itiraz etme hakları vardır.

Unvan sahibi evlendiğinde, bunu aklında tuttuğu farz edilir. Seçilen eş de aynen bir kahya olmaya istekli olmalıdır. Bu nedenle, daha düşük bir unvan taşıyan eş, onu gelecek genç kardeşlere teslim etmelidir. İnsan ancak bir mülkün gerçek kahyası olabilir. Bazı durumlarda, bu bölünmelere yol açar. Kral Shrewd, teklifini kabul edip Kraliçe olmayı seçmeseydi Farrow Düşesi olacak olan Leydi Desire¹ ile evlendi. Kararına

1) Arzu, istek, rica, dilek, tutku, şehvet.

hayıflandığı ve kendisini, Düşüş olarak kalsaydı gücünün daha büyük olacağına inandığı söylenir. Shrewd'la pekala onun ikinci kraliçesi olduğunu ve ilkinin ona çoktan iki varis doğurduğunu bilerek evlendi. İki Prense duyduğu borgörüyyü asla gizleme gereği duymadı ve çoğunlukla Kral Shrewd'un ilk kraliçesinden daha soylu olduğunu belirtmekle, oğlu Regal'in iki üvey kardeşinden daha krala yakışır olduğunu addetti. Bu fikri, diğerlerine oğlu için yaptığı isim seçimiyle aşılamaıyı denedi. Planları için çok yazık ki, çokları bu taktiği bayağı bir beğeni olarak gördüler. Hatta bazıları ona alayla İçada Kraliçesi olarak gönderme yaptılar, çünkü sarhoş edildiğinde acımasızca Farrow ve Tilth'i yeni, Kral Shrewd'un hükmünü kendi emriyle yok sayacak bir krallık altında birleştirebilecek politik nüfuza sahip olduğunu iddia ederdi. Ama çokları bu iddialarını onun hem alkollü, hem bitkisel sarhoşlatıcı maddelere düşkünlüğüne bağlardı. Sonunda alışkanlıklarına yenik düşmeden önce İçada ve Sabil Dükalıkları arasındaki anlaşmazlıkların beslenmesinden sorumlu olduğu, yine de, doğrudur.

Chade'le esrarlı saatlerdeki karşılaşmalarımızı dört gözle bekler olmuştum. Ne bir programı, ne de anlayabildiğim bir düzenleri vardı. Buluşmaların arasında bir, hatta iki hafta zaman geçebiliyordu ya da beni gündüz işlerimde tökezletecek şekilde bir hafta boyunca her akşam çağırabiliyordu. Bazen kale yatağa girer girmez çağırır; başka zamanlarda sabahın çok erken saatlerinde çağırırdı. Büyümekte olan bir oğlan için yorucu bir program olsa da, Chade'e bundan yakınmayı ya da çağrılarından birini reddetmeyi hiç düşünmedim. Gece derslerimin benim için bir sıkıntı yarattığının aklına geldiğini de düşünmedim. Geceye ait biri olarak, ona, bana öğretmek için ta-

mamen doğal bir zaman gibi görünmüş olmalıydı. Ve öğrendiğim dersler de tuhaf bir şekilde dünyanın karanlık saatlerine göre idi.

Derslerinde muazzam faaliyet alanları vardı. Bir gece, bulundurduğu büyük bitkibilim kitabındaki resimler üzerindeki yorucu çalışmam ve ertesi gün o resimlerle uyuşan altı örnek bulmam talebiyle geçebiliyordu. O bitkiler için mutfak bahçesine mi yoksa ormanın karanlık kuytularına mı bakmam gerektiği konusunda imada bile bulunmuyordu, ama buldum onları ve bu süreç sırasında gözlem hakkında çok şey öğrendim.

Oynadığımız oyunlar da vardı. Örneğin, bana, ertesi gün aşçı Sara'ya gitmemi ve ona bu yılki domuz etlerinin geçen yıllardan daha zayıf olup olmadığını sormamı söylerdi. Ve sonra o gece Chade'e bütün konuşmayı mümkün olduğunca kelimesi kelimesine bildirmek ve aşçının nasıl durduğu, solak mı olduğu, duymakta güçlük mü çektiği ve o sırada ne pişirmekte olduğuyla ilgili bir düzine soruya cevap vermek zorundaydım. Çekingenliğim ve az konuşmam, böyle bir görevi yerine getirmekte başarısız olmam için asla yeterince iyi bir özür sayılmıyordu ve böylece kendimi, kaledeki aşağı tabakadan insanların birçoğuyla tanışır ve onları tanırken buldum. Sorularım Chade tarafından esinlendirilse bile, ilgim hepsince hoş ve bilgiyi paylaşma isteğinden öte karşılandı. Niyetlenmeden, 'zehir gibi çocuk' ve 'iyi bir delikanlı' olarak nam yapmaya başladım. Yıllar sonra dersin sadece bir hafıza alıştırması olmadığını, sıradan insanlara nasıl dostça davranacağım ve düşünceleri konusunda bir eğitim olduğunun farkına vardım. Bana gülümsemesi, atımın ne kadar bakımlı olduğuna dair bir iltifat ve seyis yamağına yöneltilen hızlı bir soru, bana krallıktaki tüm paranın ondan alamayacağı bilgiyi verdi.

Diğer oyunlar, gözlem gücüm kadar soğukkanlılığımı da artırıyordu. Bir gün Chade bana bir çile yün gösterdi ve Hasty Hanım'a sormadan bununla uyuşan yün stoğunu tam olarak nerede sakladığını ve boyamasında hangi bitkilerin kullanıldığını öğrenmemi söyledi. Üç gün sonra en iyi makaslarını kaçırap onları üç saat boyunca şarap mahzenindeki belli bir şarap rafında saklamamı ve sonra onları daha önce bulundukları yere götürmemi ve bütün bunları o ya da başka biri tarafından fark edilmeden yapmam söylendi. Bu tarz alıştırma, başta bir oğlanın yaramazlığa karşı doğal sevgisine çekici geldi ve nadiren başarısız oldum. Başarısız olduğumda, sonuçları benim kendi sorunumdu. Chade, beni kimsenin gazabından korumayacağı konusunda uyarmıştı ve olmamam gereken bir yerde olmamı ya da sahip olmamam gereken bir şeye sahip olmamı açıklayacak uygun bir hikayeyi hazırda bulundurmamı önermişti.

Yalan söylemeyi çok iyi öğrendim. Bunun bana yanlışlıkla öğretildiğini sanmıyorum.

Suikastçımın okuma kitabındaki dersler bunlardı. Ve daha- sı vardı. El çabukluğu ve sinsice hareket etme sanatı. Bir adama, onu bilinçsiz kılmak için nereden saldırmak gerektiği. Bir adama onu ses çıkarmadan öldürmek için nereden saldırmak gerektiği. Bir adamı çok fazla kan akıtmadan ölmesi için nereden bıçaklamak gerektiği. Hepsini Chade'in çabuk kavrayan zekamı onaylamasıyla gelişerek hızla ve iyi öğrendim.

Çok geçmeden, beni kaledeki küçük işler için kullanmaya başladı. İlerleyen zamanda, bunların becerimi sınama yolları mı, yoksa başarmamı istediği gerçek görevler mi olduğunu bana asla söylemedi. Benim için fark etmezdi; hepsini de Chade'e ve buyurduğu her şeye körü körtüne adanmayla gerçek-

leştirmeye çalışıyordum. O yılın ilkbaharında Bingtown tüccarlarından konuk bir delagasyonun şarap kadehlerini ele aldım; böylelikle arzu ettiklerinden çok daha fazla sarhoşladılar. Daha sonra aynı ay, konuk bir kukla grubundan bir kuklayı saklayınca, o akşam için planladığı uzun tarihli dram yerine neşeli bir masal olan Eş Kupalar Olayını canlandırmak zorunda kaldı. Yazdönümü bayramında servis yapan kızın öğleden sonra çayına belli bir bitki ekledim ve kızla üç arkadaşı öyle bir bağırsak gevşemesine tutuldular ki, o gece masaları bekleyemediler. Sonbaharda konuk bir soylunun atının topuğuna, hayvana, soyluyu Buckkeep'te planladığından iki gün fazla kalmaya ikna eden geçici bir topallama vermek için bir iplik bağladım. Chade'in verdiği görevlerin altında yatan nedenleri hiç bilmedim. O yaşta, aklım nedenden çok bir şeyi nasıl yapacağımıyla meşguldü. Ve bunun da, öğrenmemi planladıkları bir şey olduğuna inanıyorum: bir emre, neden verildiğini sormadan itaat etmek.

Beni hoşnut eden özellikle bir görev vardı. O zaman bile görevin Chade'in kapisinden öte bir şey olduğunu biliyordum. Beni şafaktan önceki son karanlık kırıntısında çağırttı. "Bu son iki hafta Lord Jessup ve eşi konuklar. Onları görünüşlerinden tanıyorsun; lordun çok uzun bir bıyığı var ve leydi sürekli, sofrada bile saçına titizleniyor. Kimi kastettiğimi biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. Bir grup soylu Dışadalılar'ın akınlarındaki artışı tartışmak üzere bir konsey oluşturmak için Buckkeep'te bir araya gelmişti. Sahil Dükalıklarının daha fazla savaş gemisi istedikleri, ama İçada Dükalıklarının sadece bir kıyı problemi olarak gördükleri bir şey için vergileri paylaşmaya karşı çıktıkları sonucunu çıkarmıştım. Lord Jessup ve Leydi

Dahlia¹ içyerliyidiler. Jessup'la bıyığı düzensiz yaratılıştta ve sürekli ateşliye benziyordu. Öte yandan, Leydi Dahlia konseyle hiç ilgilenmiyor ve zamanının çoğunu Buckkeep'i keşfetmekle harcıyora benziyordu.

“Saçına sürekli çiçekler takan kadın mı? Hani sürekli düşüp duruyorlar?”

“İşte o,” diye kesin olarak yanıtladı Chade. “Güzel. Onu tanıyorsun. İşte görevin, ve onu senin için planlayacak zamanım yok. Bugün bir ara, bugün herhangi bir an, Prens Regal'in odasına bir uşak yollayacak. Uşak bir şey teslim edecek –bir not, bir çiçek, bir tür nesne. O nesneyi, Regal onu görmeden odasından çıkaracaksın. Anladın mı?”

Başımı salladım ve bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama Chade aniden ayağa kalktı ve beni odadan neredeyse kovladı. “Vakit yok; neredeyse tan vakti!” diye bildirdi.

Regal'in odasına girmenin ve uşak geldiğinde saklanmanın yolunu buldum. Kızın içeri süzülüşünden, bunun ilk görevi olmadığından emin oldum. Regal'in yastığına ufacık bir parşömen ve bir çiçek goncası bıraktı ve odadan dışarı süzüldü. Bir an içinde, her ikisi de yeleğimin içinde ve derken kendi yastığımın altındaydı. Sanırım görevin en zor kısmı kendini parşömeni açmaktan alıkoymaktı. O gece geç vakit parşömeni ve çiçeği Chade'e götürdüm.

Sonraki birkaç gün boyunca bir çeşit şamata kopacağından emin ve Regal'i tamamıyla yenilmiş görmek umuduyla bekledim. Ama ne yazık ki, hiçbirini olmadı. Her zamankinden daha bile sert olmak dışında, Regal her zamanki gibiydi ve hatta bütün leydilerle daha saldırganca flört ediyora benziyordu. Leydi Dahlia'ya gelince, konseyde olup bitenlerle birden-

1) Yıldız çiçeği.

bire daha ilgili hale gelmişti ve savaş gemisi vergilerinin ateşli savunuculuğunu yaparak kocasını şaşkına çevirmişti. Kraliçe bu müttefiklik değişikliğine karşı duyduğu hoşnutsuzluğu, Leydi Dahlia'ya kendi odasında bir şarabın tadına bakarak belirtmişti. Bütün olanlar kafamı karıştırmıştı, ama nihayet olanlardan Chade'e bahsettiğimde, beni payladı.

"Kral'ın adamı olduğunu unutma. Sana bir görev verilir ve sen onu yerine getirirsin. Ve verilen görevi yerine getirmekle yeterince tatmin olmalısın: Bütün bilmen gereken bu. Hamleleri sadece Shrewd planlayabilir ve oyununu kurabilir. Sen ve ben, piyonları oynuyoruz belki de. Ama onun en iyi damgalarıyız; bundan emin ol."

Ama çok geçmeden, Chade itaatimin sınırlarını öğrendi. Atı topallaştırırken, hayvanın tırnağını kesmemi önermişti. Bunu yapmayı düşünmedim bile. Atlarla büyümüş birinin bütün dünyevi bilgeliğiyle, onu, bir atı, ona zarar vermeden topallaştırmanın birçok yolu olduğu ve uygun bir yol seçeceğim konusunda bana güvenmesi konusunda bilgilendirdim. Chade'in reddedişim hakkında ne hissettiğini bugüne kadar öğrenmedim. O vakit kınamak ya da hareketlerimi onaylamak için hiçbir şey söylemedi. Birçok konuda olduğu gibi, bunda da kendi fikrini kendine sakladı.

Yaklaşık üç ayda bir Kral Shrewd beni konutuna çağırtırdı. Benim için yapılan çağrı genelde sabahın çok erken saatlerinde olurdu. Genellikle banyodayken ya da saç, sadece Kral'ın saçında olabileceği gibi arkadan altın sırmalı bir at kuyruğu halinde toplanır ya da adamları giysilerini sererken karşısında dururdum. Ritüel hep aynıydı. Satın almayı düşündüğü bir atmışım gibi büyümemi ve tımarımı inceleyerek bana baştan aşağı dikkatlice bakardı. Biniciliğim ya da genelde silah çalış-

malarım hakkında bir ya da iki soru sorar ve benim kısa yanıtlarımı ciddi bir şekilde dinlerdi. Ve sonra neredeyse usulen, "Seninle yaptığım anlaşmaya sadık olduğumu hissediyor musun," diye sorardı.

"Evet, efendim," diye yanıtlardım hep.

Onun yanıtı da hep, "o halde sana düşen kısmını yerine getirmeye dikkat et," olurdu ve benim salıverilmemden bahse-derdi. Ve ona hizmet eden ya da girip çıkmam için kapıyı açan hizmetkar kim olursa olsun, ne benim ne de Kral'ın sözlerinin farkındaymışa benzerdi.

O yılın sonbaharının sonu geldi, kışın dişinin ucunda en zor görevim tayin edildi. Chade, neredeyse gece mumumu söndürür söndürmez beni odasına çağırttı. Chade'in şöminesi-nin önüne oturmuş, şekerleme ve bir parça baharatlı şarap paylaşıyorduk. Çamaşırhane bahçesinin kurutma iplerinde ası-lı bütün gömlekleri, yakalanmadan tersine çevirmemi gerekti-ren son maceramı bol keseden övüyordu. Zor bir görev ol-muştu; en zor kısmı, gençten iki çamaşırhane delikanlısının eşek şakamı su cinlerinin işi ilan edip, o gün daha fazla çama-şır yıkamayı reddetmeleri üzerine yüksek sesle gülmemi en-gellemek ve boyalı bir fıçdaki gizlenme yerimi ele vermemek-ti. Chade, her zamanki gibi, ben daha ona bildirmeden bütün hikayeyi biliyordu. Çamaşırcıların ustası Lew'un, bahçenin her köşesine Sinjon otu asılmasına ve her kuyunun çelenklendir-iyerek cinleri ertesi günün işlerinden defetmeye karar verdiğini bilmemi sağlayarak beni sevindirdi.

"Bunun için bir hediyen var, evlat." Chade kıkırdadı ve sa-cımı karıştırdı. "Neredeyse sana yapamayacağın bir görev ve-remeyeceğimi düşüneceğim."

Ateşin önünde, dik arkalıklı sandalyesinde oturuyordu ve

ben yanı başında, sırtımı bacaklarından birine yaslamış yerde oturuyordum. Burrich'in iyi iş çıkaran yavru bir kuş köpeğini okşayacağı gibi hafifçe vurdu bana ve sonra eğilerek, yumuşakça, "Ama senin için bir sınavım var," dedi.

"Nedir?" diye ısrar ettim hevesle.

"Seninki kadar hafif dokunuşlu biri için bile kolay olmayacak," diye uyardı beni.

"Sına beni!" diye meydan okudum ona karşılık olarak.

"Ah, bir ya da iki ay içinde, belki, biraz daha öğrendiğinde. Bu akşam sana öğretecek bir oyunum var, gözlerini ve hafızanı keskinleştirecek bir oyun." Bir keseye uzandı ve bir şeyden bir avuç dolusu çıkardı. Elini önümde açtı: renkli taşlar. El kapandı. "İçlerinde sarı var mıydı?"

"Evet. Chade sınav nedir?"

"Kaç tane?"

"Görebildiğim kadarıyla iki. Chade, iddiaya girerim ki, şimdi yapabilirim."

"İkiden fazla olabilir mi?"

"Olabilir, eğer bazıları üst tabakanın tam altında gizlenmişse. Sanmıyorum öyle olsun. Chade, sınav ne?"

Sıksa yaşlı elini açtı, taşları uzun işaret parmağıyla karıştırdı. "Haklıymışsın. Sadece iki tane sarı var. Tekrar yapalım mı?"

"Chade, yapabilirim."

"Öyle sanıyorsun, değil mi? Tekrar bak, taşlar burada. Bir, iki, üç ve tekrar kayboldular. Hiç kırmızı var mıydı?"

"Evet. Chade, görev nedir?"

"Kırmızılar mavilerden çok muydu? Bana Kral'ın gece masasından kişisel bir şey getirmek."

"Ne?"

"Kırmızı taşlar mavilerden çok muydu?"

“Hayır, yani görev neydi demek istedim.”

“Yanlış evlat!” Chade neşeyle ilan etti. Yumruğunu açtı. “Bak, üç kırmızı ve üç mavi. Tamamen aynı. Meydan okumamla karşılaşacaksan bundan daha hızlı bakmalısın.”

“Ve yedi yeşil. Bunu biliyorum Chade. Ama... Kral’dan çalmamı mı istiyorsun?” Bunu duyduğuma hâlâ inanamıyordum.

“Çalmak değil, sadece ödünç almak. Hasty Hanım’ın makaslarında yaptığın gibi. Böyle bir oyunda hiçbir kötülük yoktur, değil mi?”

“Yakalanırsam, kırbaçlanacak olmam dışında hayır. Ya da daha kötüsü.”

“Ve yakalanmaktan korkuyorsun. Gördün mü, sana becerilerin gelişene kadar bir ya da iki ay beklemenin daha iyi olacağını söylemişim.”

“Ceza yüzünden değil. Yakalanırsam... Kral ve ben.... biz bir anlaşma yaptık....” Kelimelerim yok olup gitti. Ona şaşkınlık içinde baktım. Chade’in dersi, Shrewd’la benim yaptığımız anlaşmanın bir parçasıydı. Her karşılaşmamızda, bana ders vermeye başlamadan önce, usulen bana o anlaşmayı hatırlatırdı. Kral’a olduğu gibi Chade’e de sadık olacağıma dair söz vermiştim. Muhakkak ki Kral’a karşı hareket edersem anlaşmanın bana düşen kısmını bozmuş olurum.

“Bu bir oyun, evlat,” dedi Chade sabırla. “Hepsi bu. Sadece bir parça yaramazlık. Senin düşündüğün kadar ciddi bir şey değil. Bunu bir görev olarak seçmenin nedeni, Kral’ın odasının ve eşyalarının çok yakından gözetlenmesi. Bir kadın terzinin makaslarını herkes halledebilir. Biz şimdi gerçek bir gizli hareketten bahsediyoruz, Kral’ın konutuna girmekten ve ona ait bir şeyi almaktan. Bunu yapabilirsen, sana öğretmekle vakitimi iyi değerlendirdiğime inanacağım. Sana öğrettiklerimi tak-

dir ettiğini hissedeceğim.”

“Bana öğrettiklerini takdir ettiğimi biliyorsun,” dedim hızla. Neden bu değildi. Chade anlatmak istediğimi tamamıyla kaçırıyor gibiydi. “Sadakatsiz hissedeceğim. Bana öğrettiklerini Kral’ı kandırmak için kullanıyormuşum gibi. Neredeyse onunla alay etmiş gibi.”

“Ah!” Chade yüzünde bir gülümsemeyle sandalyesinde geriye kaykıldı. “Bunun canını sıkmasına izin verme evlat. Kral Shrewd, kendisine iyi bir şaka yapıldığında bunu takdir edebilir. Ne alırsan al, ona kendi ellerimle geri götüreceğim. Bu, sana ne kadar iyi öğrettiğimin ve senin ne kadar iyi öğrendiğinin bir işareti olacak. Eğer seni o kadar endişelendiriyorsa basit bir şey al; başından tacını ya da parmağından yüzüğünü alman gerekmez! Sadece saç fırçası ya da etraftaki bir parça kağıt –hatta eldiveni ya da kemeri de olur. Çok kıymetli olmayan bir şey. Sadece bir hatıra.”

Düşünmek için duraksamaya ihtiyacım olduğunu düşündüm, ama ihtiyacım olmadığını biliyordum. “Yapamam. Yani, yapmayacağım. Kral Shrewd’dan olmaz. Başka birini söyle, herhangi birinin odası, onu yaparım. Regal’in parşömenini aldığımı hatırlıyor musun? Göreceksin, her yere süzülebilirim ve-”

“Evlat?” Chade’in sesi yavaşça ve hayretle çıkmıştı. “Bana güvenmiyor musun? Sana bir sorun olmadığını söylüyorum. Bahsettiğimiz sadece bir meydan okuma, vatana ihanet değil. Ve bu defa yakalanırsan, sana söz veriyorum doğrudan gelip her şeyi açıklayacağım. Cezalandırılmayacaksın.”

“Sorun bu değil,” dedim çılginca. Reddedişim üzerine Chade’in artan hayretini hissedebiliyordum. Ona açıklayacak bir yol bulmak için kendi içimde debelendim. “Shrewd’a sadık olmaya söz verdim. Ve bu-”

“Bunun sadakatsiz bir tarafı yok!” diye terslendi Chade. Başımı kaldırıncı gözlerindeki kızgın pırıltıları gördüm. İrkilerek ondan uzaklaştım. Daha önce hiç öyle baktığını görmemiştim. “Sen ne diyorsun evlat? Senden Kralına ihanet etmemi istediğimi mi? Aptal olma. Bu sadece basit küçük bir sınav, seni ölçmemim ve Shrewd’e ne öğrendiğini göstermemin bir yolu ve sen buna direniyorsun. Ve sadakat hakkında gevezelik ederek korkaklığını gizlemeye çalışıyorsun. Evlat, beni utandırıyor-sun. Bundan daha maneviyatlı olduğunu sanıyordum, yoksa asla sana öğretmeye başlamazdım.”

“Chade!” diye korku içinde konuşmaya başladım. Sözleri beni sersemletmişti. Kendini benden geri çekti ve soğukça konuşmaya devam ederken küçük dünyamın etrafımda sallandığını hissettim.

“En iyisi yatağına geri dön ufaklık. Bu gece bana nasıl hareket ettiğini aynen düşün. Kralımıza karşı bir şekilde sadakatsiz olabileceğimi demeye getirmek. Merdivenlerden aşağı emekle, seni küçük korkak. Ve bir dahaki sefere seni çağırdığımda... Halı, eğer seni bir daha çağırırsam, bana itaat etmeye hazırlıklı gel. Ya da hiç gelme. Şimdi git.”

Chade benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Bana sesini yükselttiğini bile hatırlamıyorum. Cübbesinin kolundan dışarı çıkmış zayıf çiçek izli koluna, küçümsemeyle kapıyı ve merdivenleri işaret eden uzun parmağına neredeyse anlamadan bakakaldım. Ayağa kalkarken kendimi fiziksel olarak hasta hissettim. Sendeledim ve geçerken bir sandalyeye tutunmak zorunda kaldım. Ama bana söylediğini yaparak gittim, yapacak başka bir şey düşünmekten aciz. Chade, dünyamın ana sütunu haline gelmiş olan, değeri olan bir şey olduğuma inanmamı sağlayan kişi hepsini alıyordu. Sadece onayını değil, bera-

her geçirdiğimiz zamanı, ömrümde bir şey olacağım hissini de.

Tökezledim ve merdivenlerden aşağı sendeledim. Hiç bu kadar uzun ve soğuk görünmemişlerdi. Alt kapı arkamdan sert bir sesle kapandı ve tam bir karanlık içinde kaldım. Yatağıma giden yolu el yordamıyla buldum, ama ne battaniyelerim beni ısıtabilirdi, ne de o gece uykudan herhangi bir iz bulabildim. En kötü tarafı, kendimde bir kararsızlık bulmamdı. Chade'in yapmamı istediği şeyi yapamazdım. Bu nedenle onu kaybedecektim. Onun dersleri olmadan, Kral için hiçbir kıymetim yoktu. Ama esas ızdırap bu değildi. ızdırap basitçe Chade'in hayatımdan çıkmasıydı. Önceleri o kadar yalnızken nasıl hayatta kaldığımı hatırlayamıyordum. Günden güne yaşamanın angaryasına dönmek, işten işe koşmak imkansız göründü.

Umutsuzca yapacak bir şey düşünmeye çalıştım. Ama bir yanıt yok gibiydi. Bizzat Shrewd'e gidebilir, iğnemi gösterebilir, kabul edilir ve ona çelişkimden söz edebilirdim. Ama ne diyecekti? Beni aptal küçük bir çocuk olarak mı görecekti? Chade'e itaat etmiş olmam gerektiğini mi söyleyecekti? Daha kötüsü, Chade'e itaatsizlik etmekle haklı olduğumu söyleyecek ve Chade'e kızacak mıydı? Bunlar, bir çocuğun zihnini için zor sorulardı ve bana yardımcı olan yanıtlar bulamadım.

Nihayet sabah olduğunda, kendimi yatağımdan sürükleyerek çıkardım ve her zamanki gibi Burrich'e gittim. Bana ilk başta azarlar ve karnımın durumuyla ilgili bir tahkikat getiren gri bir neşesizlik içinde görevlerime koşturdum. Ona basitçe iyi uyuyamadığımı söyledim ve beni tonik verme tehdidini gerçekleştirmeden salıverdi. Silahlarda da iyi değildim. Dikkatim o kadar dağınıktı ki, benden çok daha genç bir çocuğun kafatasına sağlam bir darbe indirmesine izin verdim. Hod, her ikimizi de dikkatsizliğimiz yüzünden azarladı ve bana bir süre

oturmamı söyledi.

Kaleye döndüğümde kafam zonkluyor ve bacaklarım titriyordu. Ne öğle yemeği için, ne de yemekteki yüksek sesli konuşmalar için hevesim olmadığından, odama gittim. Gözlerimi sadece bir süre kapatmak niyetiyle yatağıma uzandım, ama derin bir uykuya daldım. Neredeyse öğleden sonra uyandım ve öğleden sonra derslerimi kaçırdığım için işiteceğim azarları düşündüm. Ama bu, beni uyandırmak için yeterli değildi ve yatağa devrildim, Burrich'in ısrarı üzerine akşam yemeği saatinde bana bakmaya gelen hizmetçi kız tarafından uyandırılana kadar. Kızı bağırsaklarımın ağrıdığını ve düzelene kadar oruç tutacağımı söyleyerek defettim. Kız gittikten sonra uyukladım, ama uyumadım. Uyuyamadım. Gece ışsız odamda koyulaştı ve kalenin geri kalanının dinlenmeye çekildiğini duydum. Karanlık ve sessizlikte, cevaplamaya korkacağım bir çağrıyı bekleyerek uzandım. Ya kapı açılsaydı? Ona itaat edemeyeceğimden, Chade'e gidemezdim. Şu daha da kötüydü: beni çağırmasa ya da kapıyı benim için açarsa ve ben girmeye korkarsam? Endişe içinde kendime eziyet ediyordum ve sabahın gri sürünmesinde cevabı buldum. Beni çağırarak zahmetine girmemişti bile.

Bugün bile, sonraki birkaç günü hatırlamaktan hoşlanmıyorum. Günlerin içinden kamburlaşarak geçtim, kalben doğru dürüst yiyip dinlenemeyecek kadar hastaydım. Hiçbir işe odaklanamıyordum ve öğretmenlerimin azarlarını kasvetli bir kabulle karşılıyordum. Hiç dinmeyen bir baş ağrısı edindim ve midem o kadar kasılıydı ki, yemeğe karşı bir ilgi duymuyordum. Yemenin düşüncesi bile beni yoruyordu. Burrich, beni köşeye sıkıştırıp bir iştah açıcı ve kan yapıcı tonik içmeye zorlayana kadar buna iki gün katlandı. Karışım o gün yediğim

azıcık şeyi de kusmama neden oldu. Sonra ağzımı ekşi şarapla çalkalattı ve bugüne kadar ekşi şarabı burnumu tıkamadan içmem. Daha sonra, yorgun hayretim içinde, beni merdivenlerden yukarı tavan arasındaki odasına sürükledi ve kabaca, gün boyunca orada dinlenmemi emretti. Akşam olduğunda, beni kaleye çağırttı ve uyanık bakışları altında bir tas sulu çorba içmeye ve iri bir parça ekmek yemeye zorlandım. Kendi yatağında ısrar etmeseydim beni tekrar kendi tavan arasına götürecekti. Gerçekte, odamda olmam gerekiyordu. Chade'in en azından beni çağırmayı deneyip denemediğini, gidip gidemeyeceğimi bilmek zorundaydım. Bir başka uykusuz gece boyunca karanlıkta odamın daha karanlık bir köşesine bakıp durdum.

Ama beni çağırmadı.

Sabah, penceremi griledi. Yuvarladım yatakta kaldım. Üzerime yerleşen kasvetin derinliği savaşılamayacağını kadar katıydı. Muhtemel bütün seçeneklerim gri sonlara varıyordu. Yataktan çıkmanın boşunallığıyla yüzleşemezdim. Baş ağrısına benzer bir uyku haline kapıldım. Her ses fazla yüksek görünüyordu ve ben örtülerimi nasıl örtersem örteyim ya çok sıcak ya çok soğuk oluyordu. Gözlerimi kapadım, ama düşlerim bile parlak ve sinir bozucuydu. Yatağında benimle birlikteymiş gibi yüksek, tartışan sesler ve en sinir bozucusu da kendi kendisiyle tartışan ve her iki tarafı da seslendiren adamdı. "Bunu da öbürünü parçaladığın gibi parçala!" diye mırıldanıyordu kızgınlıkla. "Sen ve senin aptal sınavların!" ve sonra: "Çok dikkatli olamazsın. Bir kişiye bile güvenemezsin. Soy söyleyecektir. Mizacını sına, hepsi bu." "Maden! Sen beyinsiz bir kılıç istiyorsun, git de onu kendin döv. Düz dövmeye dikkat et." Ve daha sessizce: "Benim buna dayanacak yüreğim yok. Bir daha

kullanılmayacağım. Sabrımı denemek istiyorduysan, bunu başardın.” Sonra: “Bana soydan ve aileden bahsetme. Senin neyin olduğumu hatırla! Kraliçenin kaygılandığı onun ya da benim sadakatim değil.”

Kızgın sesler dağıldı, birleşti ve bir başka tartışma haline geldi, bu kez daha tiz. Gözkapaklarımı açmaya çalıştım. Odam apaçık bir savaş sahnesi haline gelmişti. Burrich’le Hasty Hanım arasında kimin yetkisine girdiğimle ilgili heyecanlı bir tartışmaya uyandım. Birçok şişenin boynunun dışarı uzandığı ince dallardan örülmüş bir sepeti vardı. Yakıdaki hardal ve papatya kokusu o kadar üzerime o kadar kuvvetle sürüklendi ki öğürmek istedim. Burrich onunla yatağım arasında metanetle duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve Vixen ayağının dibinde oturuyordu. Hasty Hanım’ın sözleri kafamın içinde çakıltaşları gibi tıkırdadı. ‘Kalede’, ‘o temiz çarşıflar’, ‘oğlanları bilirim’, ‘o pis kokulu köpek.’ Burrich’in tek kelime ettiğini hatırlamıyorum. Orada sadece o kadar katı bir şekilde duruyordu ki, onu gözlerim kapalıyken bile hissedebiliyordum.

Sonra Burrich gitmişti, ama Vixen yataktaydı, ayakucumda değil yanımdaydı, şiddetle soluyor, ama soğuk zemine inip beni bırakmayı reddediyordu. Gözlerimi tekrar açtım, erken alacakaranlığa. Burrich yastığımı başımın altından kurtardı, azıcık salladı ve soğuk tarafını beceriksizce tekrar başımın altına koydu. Sonra ağır bir şekilde yatağa oturdu.

Boğazını temizledi. “Fitz, sende daha önce hiç görmediğim bir sorun var. En azından, sorunun her neyse bağırsakların ya da kanında değil. Biraz daha büyük olsaydın, kadın problemlerin olduğundan şüphelenirdim. Üç gündür sarhoş bir asker gibi davranıyorsun, ama şarapsız. Evlat, senin neyin var?”

Bana içten bir kaygıyla baktı. Bu, bir kısrağın düşük yap-

masından korktuğu zamanki ya da avcılar yabandomuzlarının saldırdığı köpekleri geri getirdikleri zamanki bakışıyla aynı bakıştı. Bana ulaştı ve istemeden, zihnine doğru yöneldim. Her zamanki gibi duvar oradaydı, ama Vixen hafifçe inledi ve burnunu yanağıma değdirdi. Chade'e ihanet etmeden içimdekileri ifade etmeye çalıştım. "Artık o kadar yalnızım ki," dediğimi duydum ve bana bile zayıf bir şikayet gibi göründü.

"Yalnız mı?" Burrich'in kaşları çatıldı. "Fitz, ben tam buradayım. Yalnız olduğunu nasıl söyleyebilirsin?"

Ve konuşma her ikimiz de bir diğerine bakıp, birbirimizi anlamazken sona erdi. Daha sonra bana yemek getirdi ve yememde ısrar etmedi. Ve Vixen'i gece yanımda kalması için bıraktı. Bir yanım kapı açılırsa nasıl davranacağından endişelenirdi, ama daha büyük bir yanım endişelenmem gerekmediğini biliyordu. O kapı bir daha hiç açılmayacaktı.

Tekrar sabah oldu. Vixen bana burnunu sürttü ve dışarı çıkmak için sızlandı. Burrich beni yakalarsa diye tasalanamayacak kadar umutsuz olarak zihnine yöneldim. Aç, susuz ve mesanesi patlamak üzereydi. Ve onun rahatsızlığı birdenbire bana geçti. Üzerime bir tunik geçirdim ve onu merdivenlerden indirip dışarı çıkardım ve sonra tekrar, yemek yemek için mutfağa götürdüm. Aşçı beni gördüğüne herhangi birinin sevinebileceğini tahmin ettiğimden daha çok sevindi. Aşçı bana günün ilk ekmeğinin sıcak kabuğuna altı dilim kalın kesilmiş jambon hazırlamakta ısrar ederken, Vixen'a geçen gecenin yahnisinden koca bir tas verildi. Vixen'in keskin burnu ve kurt gibi iştahı benim duyularımı da kıvılcımlandırmıştı ve kendimi normal iştahımla değil, genç bir yaratığın yemeğe karşı duyuşsal takdiriyle yerken buldum.

Oradan beni ahırlara yöneltti ve içeri girmeden zihnimi on-

dan çektiğim halde, kendimi temas sayesinde canlanmış hissettim. İçeri girdiğimde Burrich yapmakta olduğu işten doğruldu, bana baştan aşağı baktı, Vixen'a göz attı, kendi kendine acı acı homurdandı ve sonra bana bir biberon ve fitil verdi. "Bir adamın kafasında," dedi bana, "çalışmakla ve başka bir şeyin bakımını üstlenmekle tedavi edilemeyecek fazla şey yoktur. Bu sıçan köpeği birkaç gün önce yavruladı ve diğerleriyle yarışamayacak kadar zayıf bir enik var. Onu bugün yaşatıp yaşatamayacağına bir bak."

Kalhverengi tüylerinin arasından pembe derisi görünen çirkin küçük bir enikti. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı ve büyürken kullanacağı deri fazlası burnunun üzerinde birikmişti. Sıska küçük kuyruğu tıpkı bir fareninkine benziyordu, bu yüzden, annesinin sırf bu benzerlik uğruna kendi yavrularının ölmesinden kaygılanmadığını düşündüm. Zayıf ve edilgendi, bir miktar emene kadar onu sıcak süt ve fitille rahatsız ettim ve annesinde onu yalama ve burnunu sürtme isteği uyandırınca onunla işim bitmişti. Daha kuvvetlice kız kardeşlerinden birini memeden çektim ve benim yavruyu onun yerine tıkadım. Kız kardeşinin küçük karnı nasılsa yuvarlak ve doluydu; sadece inat için emiyordu. Bir gözünün üzerinde siyah bir leke olan beyaz bir köpek olacaktı. Serçe parmağımı yakalayıp emmeye başladı ve şimdiden o çenelerin günün birinde taşıyacakları kocaman kuvveti hissedebiliyordum. Burrich, bana bir boğanın burnuna asılabilen ve boğa ne yaparsa yapsın orada asılı kalabilen sıçan köpekleri hakkında hikayeler anlatmıştı. Bir köpeğe bunu yapmayı öğretecek adama ihtiyacı yoktu, ama bir boğayla dövüşebilecek bir köpeğin cesaretine saygısını kontrol edemiyordu. Sıçan köpeklerimiz fare avlamak için beslenir ve sığır ahırlarıyla buğday ambarlarında düzenli dev-

riyelere çıkarılırdı.

Bütün sabahı orada geçirdim ve öğleyin, eniğin küçük karının sütle şiş ve gergin olduğunu görmenin hoşnutluğuyla ayrıldım. Öğleden sonra bölmeleri temizlemekle geçti. Burrich beni bu işe verdi, bana çalışmak dışında bir şey yapacak zaman bırakmayacak şekilde bir işi bitirir bitirmez bir başkasını vererek. Ne benimle konuştu ne de bana sorular sordu, ama sürekli bir adım ötede çalışıyor benziyordu. Yalnız olduğuma dair şikayetimi kelime anlamıyla almışa ve sorunun onu görebileceğim bir yerde bulunmasıyla çözüleceğini düşünmüş benziyordu. Günü, esasen sabah olduğundan daha güçlü olan eniğimle geçirerek bitirdim. Onu göğsümde salladım ve o da hissiz küçük burnuyla süt arayarak çeneme sürtündü. İleride pembe burunlu olacaktı. Erkekler pembe burunlu sıçan köpeklerinin kavgada daha vahşi olduklarını söylerdi. Ama küçük zihni şu an sadece güvenliğin belirsiz sıcaklığı, süt isteği ve kokuma karşı sevgiyle doluydu. Onu kendi korumamla sardım ve yeni kuvveti için övdüm. Parmaklarımda kımıldadı. Ve Burrich bölmenin kenarından eğilip, yumruğuyla kafama hafifçe vurdu. Hem enik hem de ben acı bir sesle havladık.

"Bu kadar yeter," diye uyardı beni sertçe. "Bu bir erkeğin yapacağı bir şey değil. Ve ruhunu çiğneyen her neyse onu çözmeyecek. Eniği annesine geri ver, hemen!"

Böylece eniği geri verdim, ama bunu yaparken gönülsüzdüm ve Burrich'in bir eniğe bağlanmanın hiçbir şeyi çözmeyeceği konusunda haklı olduğundan emin değildim. Onun samandan, kardeşlerden, süt ve anneden oluşan ılık, küçük dünyasını özlüyordum. O an daha iyisini düşleyemezdim.

Sonra Burrich'le ben yemeğe çıktık. Beni, davranışlardan başka bir şeyin olmadığı ve kimsenin konuşmayı istemediği

askerlerin yemekhanesine götürdü. Dikkatsizce boşverilmek, yemeğin kimse benden tedirgin olmadan başımın üzerinden geçirilmesi rahatlatıcıydı. Burrich yine de yediğimden emin oldu ve sonra mutfağın arka kapısının yanında oturduk ve içtik. Daha önce bira ve şarap içmiştim, ama daha önce hiç, şimdi Burrich'in gösterdiği maksatlı biçimde içmemiştim. Aşçı gelip de yalnız bir çocuğa sert içkiler içirdiği için onu azarladığında, kadına, bir oda dolusu askerle Chivalry'nin iyi namı hakkında karşı karşıya kaldığı, onunla ilk karşılaştığım geceyi anımsatan sessiz bakışlarından biriyle baktı. Ve kadın gitti.

Beni odama bizzat o götürdü; yatağımın yanında kararsız dururken tuniğimi kafamdan çekip çıkardı ve sonra dikkatsizce beni yatağa yuvarladı ve üzerime bir battaniye çekti. "Artık uyuyacaksın," diye bilgilendirdi beni kalın bir sesle. "Ve yarın aynı şeyleri tekrar yapacağız. Ve tekrar. Bir sabah kalkıp her neydiyse, seni yine de öldürmediğini fark edene kadar."

Mumumu söndürdü ve gitti. Günün yorgunluğundan başım dönüyor ve bedenim acıyordu. Ama yine de uyumadım. Kendimi ağlarken buldum. İçki, kontrolümü tutan hangi düğüm-düye onu gevşetmişti ve ağladım. Sessizce değil. Hıçkırığa ağladım ve hıçkırdım ve sonra çenem titreyerek feryat ettim. Boğazım tıkanıp, burnum aktı ve o kadar şiddetli ağladım ki, nefes alamadığımı hissettim. Büyükbabamın annemi beni terk etmeye zorladığı günden bu yana dökmediğim bütün gözyaşlarını döktüm sanırım. "Yalnız!" diye bağırdığımı duydum ve birden beni sınıksız saran kolları hissettim.

Chade beni tutup sanki daha da küçük bir çocukmuşum gibi sarstı. Karanlıkta bile o sıska kolları, onun bitki ve toz kokusunu tanıdım. İnanamayarak, ona sıkıca sarılıp sesim kısılana kadar ağladım ve ağzım o kadar kurumuştur ki, hiç sesim

çıkılmıyordu. “Haklıydın,” dedi başımın üstünden sessizce ve rahatlatmaya çalışarak. “Haklıydın. Senden yanlış bir şey yapmanı istemiştim ve onu reddetmekte haklıydın. Bir daha bu şekilde sınanmayacaksın. Benim tarafımdan sınanmayacaksın.” Ve nihayet sakinleştiğimde beni bir süre yalnız bıraktı ve sonra bana soğuk ve neredeyse tatsız, ama su olmayan bir içecek getirdi. Fincanı ağzıma tuttu ve bardaktakini soru sormadan içtim. Sonra yatağa o kadar ani uzandım ki, Chade’in odamdan gidişini bile hatırlamıyorum.

Şafağa doğru uyandım ve sağlam bir kahvaltıdan sonra Burrich’e gittim. Görevlerimde hızlı ve sorumluluklarımda dikkatliydim ve onun neden başı o kadar ağrıyarak ve hırçınlığı üstünde uyandığını hiç anlayamadım. Bir keresinde “babasının başı” diye bir şeyler mırıldandı ve sonra başka yerde ılık çalmamı söyleyerek erken gitmeme izin verdi.

Üç gün sonra Kral Shrewd şafakta beni çağırttı. Çoktan giyinmişti ve üzerinde birden fazla insan için hazırlanmış yemek olan bir tepsi vardı. Ben gelir gelmez adamlarını yolladı ve oturmamı söyledi. Odasındaki küçük masadan bir sandalye çekip oturdum ve aç olup olmadığımı sormadan bana kendi elleriyle servis yapıp karşıma oturup yemeğe başladı. Hareketinin anlamını kavramıştım, ama yine de kendimi çok yemeğe ikna edemedim. Sadece yemekten bahsetti ve anlaşmalar, sadakat ya da sözünü tutmak hakkında tek kelime etmedi. Yemeyi bitirdiğimi görünce, tabağını bir kenara itti. Sandalyesinde rahatsızca kaykıldı.

“Benim fikrimdi,” dedi aniden, neredeyse sert bir şekilde. “Onun değil. Hiç onaylamadı. Ben ısrar ettim. Daha büyüdüğünde anlayacaksın. Riske atılamam, kimse üzerinden. Ama ona bunu benden duyacağına söz verdim. Hepsi benim ken-

di fikrimdi, asla onun fikri değildi. Ve bir daha ondan asla seni bu şekilde sınamasını istemeyeceğim. Bu konuda sana bir kral sözü veriyorum.”

Gidebileceğimi belirten bir hareket yaptı. Ayaklandım, ama bunu yaparken tepsisinden meyve doğramakta kullandığı, tamamıyla oymalı, küçük gümüş bir bıçak aldım. Bunu yaparken gözlerine baktım ve neredeyse açıkça gömleğimin kolundan içeri kaydırdım. Kral Shrewd'un gözleri kocaman açıldı, ama tek kelime etmedi.

İki gece sonra, Chade beni çağırttığında, derslerimiz sanki hiç duraksama olmamış gibi devam etti. O konuştu, ben dinledim, taş oyununu oynadım ve hiç hata yapmadım. Bana bir ödev verdi ve beraber küçük espriler yaptık. Bana, gelincik Slink'in bir sosis için nasıl dans ettiğini gösterdi. Aramız tekrar iyi olmuştu. Ama o gece odasından ayrılmadan, kalbine girdim. Bıçağı, tek kelime etmeden, şömine rafının tam ortasına bıraktım. Aslında, onu kullandım, önce rafın ahşabına sürttüm. Sonra ne bıçaktan bahsederek ne de onunla göz göze gelerek odadan çıktım. Aslında, bu konudan hiç konuşmadık.

Bıçağın hâlâ orada durduğuna inanıyorum.

CHİVALRY'NİN GÖLGESİ

Kraliyet soyuna, erdem ve yeteneklerini vurgulayan isimler verme âdeti üzerine iki gelenek vardır. Çoğunlukla kabul gören, bu isimlerin bir biçimde bağlayıcı olduğudur; öyle ki, böyle bir isim İrfanda eğitilecek bir çocuğa takıldığında, İrfan bir şekilde, ismi çocuğa nüfuz ettirir, ve çocuk, ona ismiyle yüklenmiş erdemi uygulamak üzere yetismekten kendini alamaz. Bu ilk gelenek en çok, aynı zamanda birazcık asalet karşısında şapkalarını çıkarmak için en fazla eğilen kişiler tarafından, inatla kabul görür.

Daha eski bir gelenek, bu isimleri, en azından başlangıçta, kaza eseri olarak nitelendirir. Kral Taker ve Kral Ruler'in¹, Altı Dükalık olacak toprakları yöneten Dışadalılar'ın ilk ikisinin, böyle isimlere sahip olmadığı söylenir. Bundan ziyade, kendi dillerindeki isimleri, Dükalık dilindeki bu kelimelerin söylenişine çok benzerdi ve böylece kendi gerçek isimlerinden-se, bunların eşseslileriyle tanınır oldular. Fakat kraliyetin çıkarları gereği, halkın, asil bir isim verilen bir çocuğun asil bir mizaca sahip olarak yetişeceğine inanması daha iyidir.

1) Hükümdar.

"Çocuk!"

Başımı kaldırdım. Ateşin etrafında dinlenen yarım düzine kadar delikanlı arasından başka hiç kimse irkilmedi bile. Efendi Fedwren'in diz çöküp oturduğu alçak masanın diğer tarafındaki yerimi almak üzere hareketlendiğimde, kızlar daha da az ilgi gösterdiler. *Çocuk* sözcüğünün ne zaman 'çocuk', ne zaman 'piç' anlamına geldiğini herkesin anlamasını sağlayan bir ses oyununda ustalaşmıştı.

Dizlerimi alçak masanın altına soktum ve ayaklarımın üzerine oturdum, ardından Fedwren'e yumuşak kağıttan yaprağımı sundum. Gözlerini dikkatle yazdığım harf sütunları arasında gezdirirken, dikkatimin dağılmasına izin verdim.

Kış bizi hasat etmiş ve burada, Büyük Salon'da depolamıştı. Dışarıda, büyük dalgalar zaman zaman altımızdaki taş zemin üzerinden sarsıntılar gönderen bir kuvvetle kayalıkları döverken, bir deniz fırtınası kalenin duvarlarını kamçıliyordu. Ağır hava koşulları, kışın bize bıraktığı birkaç sulu gün ışığı saatini bile bizden çalmıştı. Bana öyle geliyordu ki, bir karanlık, hem dışarıda hem de içeride, üzerimize bir sis gibi örtülmüştü. Loşluk gözlerime öyle sızdı ki, yorgunluk hissetmeden uyukum geldi. Kısa bir süre için algılarımın genişlemesine izin verdim ve köşelerde uyuklayıp seğirten tazıların kış mahmurluğunu hissettim. Orada bile ilgimi çekecek bir düşünce ya da görüntü bulamadım.

Büyük şöminelerin üçünde de ateş yanıyordu ve her birinin önünde farklı gruplar toplanmıştı. Birinde, ertesi günün, avlanmaya izin verecek kadar açık olması korkusuyla, okçular kendilerini işleriyle meşgul ediyorlardı. Orada olmak istedim, çünkü Sherfin yumuşak sesi bir hikaye anlatırken yükselip alçalıyor, dinleyicilerinin kıymet bilen kahkahalarıyla sık sık ke-

siliyordu. En sondaki şöminede, çocukların sesleri bir şarkının korosunda tizleşerek birleşiyordu. Çobanın Şarkısı olduğunu fark ettim; bir kontluk ezgisi. Birkaç dikkatli anne, Jerdon'ın arpin üzerindeki kırıksık, yaşlı parmakları, genç sesleri neredeyse aynı tonda tuttuğu sırada, dantellerini örerken, topuklarıyla ritim tutuyordu.

Burada, bizim şöminemizde, kıpırtısız oturup harfleri öğrenecek yaşta olanlar, bu işi yapıyordu. Fedwren bununla ilgileniyordu. Keskin mavi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. “Burada,” dedi bana işaret ederek. “Kuyrukları kıvırmayı unutmuşsun. Sana nasıl gösterdiğimi hatırla? Justice, gözlerini aç ve yazmana geri dön. Bir daha uyukla da, seni bize, ateş için bir başka kütük getirmeye göndereyim. Charity, bir daha sırtırsan sen de ona yardım edebilirsin. Bundan başka” –ve dikkati birdenbire tekrar benim çalışmama dönmüştü– “harflemen oldukça gelişti, sadece bu Dükalık karakterlerinde değil, aynı zamanda Dışadalı rünlerinde de. Böyle kötü bir kağıda doğru düzgün işlenememelerine rağmen. Yüzey çok gözenekli ve mürekkebi emiyor. Rünler için iyi gözenekli bir kağıt gerek,” ve parmağını takdirle incelediği kağıdın üzerinde gezdirdi. “Bu tarz işler yapmaya devam edersen, kış bitmeden benim için *Kraliçe Bidewell'in Devaları*’nın bir kopyasını yapmana izin veririm. Buna ne dersin?”

Gülümsemeye ve gerektiğinde polhpohlanmaya çalıştım. Kopyalama işi genellikle öğrencilere verilmezdi; kaliteli kağıtlar çok nadir bulunurdu ve dikkatsiz bir fırça darbesi bir yapırağı mahvedebilirdi. *Devalar*’ın bitkilerin özellikleri ve kehanetlerden oluşan oldukça basit bir seri olduğunu biliyordum, ancak herhangi bir kopyalama, arzulanan bir onurdu. Yerime dönmek için kalktığımda beni durdurmak için elini kaldırdı.

“Evlat?”

Durakladım.

Fedwren rahatsızsız görünüyordu. “Bunu senin dışında kime soracağımı bilmiyorum. Aslında, ebeveynlerine sormam gerekir, ancak...” Neyse ki, cümlesini büyük bir iyi niyetle yanda kesti. Mürekkep lekeli parmaklarıyla düşünceli bir şekilde sakalını kaşıdı. “Yakında kış sona erecek ve ben yeniden kendi yoluma gideceğim. Yazları ne yaparım, biliyor musun evlat? Mürekkeplerim için şifalı bitkiler, küçük meyveler ve kökler toplayarak, ve ihtiyacım olan kağıtları temin ederek bütün Altı Dükalık’ı dolaşıyorum. İyi bir yaşam, yazın yollarda özgürce yürümek ve bütün kış burada, kalede konuk olmak. Yaşamını kazanmak için yazmak hakkında söylenecek çok şey var.” Düşünceli bir şekilde bana baktı. Ben de nereye varmaya çalıştığını merak ederek ona baktım.

“Bir çırak alırım; her birkaç senede bir. Bazıları başarılı olur ve daha küçük kaleler için yazmaya devam ederler. Bazıları başaramaz. Bazıları ayrıntılar için gereken sabra, mürekkep için gereken hafızaya sahip değildir. Bence sen yaparsın. Bir katip olmak hakkında ne düşünürsün?”

Soru beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve ona sessizce baka kaldım. Bu sadece bir katip olma fikri değildi, bu tamamıyla Fedwren’in, benim onun چراğı olmamı istemesi düşüncesi idi; onu izlemek ve sanatının sırlarını öğrenmek. Yaşlı Kral’la anlaşmama başladığımdan bu yana birçok yıl geçmişti. Chade’in eşliğinde geçirdiğim gecelerin ya da Molly ve Kerry ile izinsiz öğleden sonralarım dışında, bırak çıraklık için iyi bir malzeme olmayı, herhangi birinin beni eşlik edilebilir bulacağını bile asla düşünmemiştim. Fedwren’in önerisi karşısında dilim tutuldu. Şaşkınlığımı hissetmiş olmalı ki, o cana yakın

genç-yaşlı gülümsemesiyle gülümsedi.

“Pekala, düşün evlat. Katiplik iyi bir sanat ve önünde başka ne gibi seçeneklerin var? Aramızda kalsın, bence Buckkeep’ten bir süre ayrılmak sana iyi gelecektir.”

“Buckkeep’ten ayrılmak mı?” diye merakla yineledim. Sanki biri bir perdeyi açar gibiydi. Bu fikri hiç düşünmemiştim. Birden Buckkeep’ten ayrılan yollar zihnimde parıldadı ve üzerinde çalışmaya zorlandığım sıkıcı haritalar gidebileceğim yerler haline geldi. Bu beni, olduğum yere mıhladı.

“Evet,” dedi Fedwren sakince. “Buckkeep’ten ayrılmak. Sen büyüdükçe Chivalry’nin gölgesi daha da küçülecek. Seni her zaman korumayacak. Onun koruması tamamen yok olmaktan önce, seni rahat ettirecek mesleğin ve kendine ait hayatınla, kendinin adamı olman daha iyi. Ama bana şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Üzerinde düşün. Hatta Burrich’le konuş.”

Yumuşak dokulu kağıdımı bana verdi ve beni yerime geri gönderdi. Söylediklerini düşündüm, fakat paylaştığım kişi Burrich değildi. Yeni bir günün zayıf saatlerinde, Chade ve ben çömelmiş, kafa kafaya, Chade her yöne dağılmış güzel siyah tohumları kurtarıırken, ben Slink’in düşürdüğü kırılmış bir çömleğin kırmızı parçalarını topluyordum. Slink, bükülmüş bir goblenin tepesine tutunmuş ve özür dilercesine çekirge gibi sesler çıkarıyordu; ancak keyfini algıladım.

“Şu tohumlar, Kalibar’dan onca yolu geldi, seni sıkı post!” diye azarladı onu Chade.

“Kalibar,” dedim ve yeri taradım, “Sandsedge sınırimızdan bir günlük mesafede.”

“Bu doğru evlat,” diye mırıldandı Chade onaylayarak.

“Hiç orada bulundun mu?”

“Ben mi? Ah, hayır. O kadar uzaktan geldiklerini kastettim. Onlar için Fircrest'i göndermek zorunda kaldım. Orada büyük bir pazarları var; bütün Altı Dükalık'tan ve aynı zamanda komşularımızdan ticaret çeken bir yer.”

“Ah, Fircrest. Sen hiç orada bulundun mu?”

Chade düşündü. “Bir ya da iki kez, gençlik yıllarımda. Daha çok gürültüyü hatırlıyorum ve sıcaklığı. İçyer bölgeleri böyledir –oldukça kuru, oldukça sıcak. Buckkeep'e döndüğüm için memnun olmuştum.”

“Hiç gidip de Buckkeep'ten daha çok hoşlandığın bir yer oldu mu?”

Chade yavaşça doğruldu, solgun eli bir avuç dolusu güzel siyah tohumla doluydu. “Neden lafı dolandırmak yerine bana sormak istediğini doğrudan sormuyorsun?”

Böylece ona Fedwren'in teklifinden ve haritaların çizgiler ve renklerden daha fazlası olduğunu ani fark edişimden bahsettim. Bunlar yerler ve ihtimallerdi, buradan ayrılabilir ve başka biri olabilirdim, bir katip veya–

“Hayır.” Chade yumuşak, ama aniden konuştu. “Nereye gidersen git, sen yine Chivalry'nin piçi olacaksın. Fedwren sandığımdan daha da akıllı, ama yine de anlamıyor. Resmin tamamını göremiyor. Onun gördüğü, bu kalede daima bir piç olmanın gerektiği, toplumun dışına itilmiş bir şey. Farkında olmadığı şeyse, burada, Kral Shrewd'in cömertliğine ortak olduğun, derslerini öğrendiğin, onun gözü önünde olduğun sürece, ona karşı bir tehdit olmadığın. Kesinlikle, burada Chivalry'nin gölgesi altındasın. Kesinlikle, bu seni koruyor. Fakat buradan uzaklaşırsan, böyle bir korumaya ihtiyaçtan uzak, Kral Shrewd'e karşı bir tehlike ve ondan sonra gelecek varislerine karşı daha da büyük bir tehlike haline gelirsin. Gezgin bir ka-

tip olarak, özgürlükten ibaret basit bir hayatın olmaz. Bunun yerine bir sabah, kaldığın handaki yatağında boğazın kesilmiş ya da yolda ok saplanmış bir halde bulunursun.”

Bir soğukluk tüylerimi diken diken etti. “Ama neden?” diye sordum yavaşça.

Chade iç geçirdi. Tohumları bir çanağa boşalttı, parmaklarına yapışanlardan kurtulmak için ellerini hafifçe silkeledi. “Çünkü sen bir kraliyet piçisin ve kendi soyundakilerin elinde rehinsin. Şimdilik, söylediğim gibi, Shrewd’e karşı bir tehdit oluşturmuyorsun. Çok gençsin ve ayrıca, seni, tam da izleyebileceği yerde tutuyor. Ama yolun ilerisine bakıyor. Ve sen de böyle yapmalısın. Huzursuz günler geçiriyoruz. Dışadahlılar, akınlarında gittikçe daha da cesaretleniyorlar. Kıyı halkı söylenmeye başladı, daha çok devriye gemisine ihtiyacımız olduğunu, bazıları, bize yapıldığı gibi saldırmak üzere kendi savaş gemilerimiz olması gerektiğini söylüyorlar. Fakat İçyer Dükalıkları herhangi bir gemi için, özellikle de bizi tam bir savaşa sürükleyebilecek savaş gemileri için kendilerine bir ödeme yükü düşmesini istemiyorlar. Kral’ın, tarıma önem vermeden, bütün düşündüğünün kıyılar olmasından şikayetçiler. Ve dağ halkları da geçitlerinin kullanılması konusunda daha ihtiyatlı olmaya başladılar. Ticaret harçları her geçen ay artıyor. Ve tüccarlar söylenip birbirlerine yakınıyorlar. Güneye doğru, Sand-sedge’de ve ötesinde, kuraklık var ve zor günler geçiriyorlar. Oradaki herkes, sanki Kral ve Verity bunun da sorumlusuymuş gibi lanet okuyor. Verity saldırmak için ideal biri, ancak ne Chivalry gibi bir asker, ne de bir diplomat. O, kötü hava koşullarında, diğer düklerle temas halinde olmak için kışın zorlaştırdığı yolları tepmektense, kışın geyik avlamayı ya da ateşin yanında bir ozanı dinlemeyi tercih eder. Er ya da geç,

eğer işler düzelmezse, insanlar şöyle bir bakınacaklar ve, 'Pekala, bir piç çok da büyütülecek bir şey değil. Chivalry gücü ele geçirmeli; yakında bütün bunlara bir son verir. Protokol konusunda biraz inatçı olabilir, ama en azından bazı şeyleri yaptırdı ve yabancıların bizi ezip geçmesine izin vermedi,' diyecekler."

"Öyleyse Chivalry yine de Kral olabilir mi?" Bu soru bana garip bir heyecan verdi. Hemen onun Buckkeep'e muzaffer dönüşünü hayal ettim, nihayet buluşmamızı ve... ya sonra?

Chade yüzümü okur gibi göründü. "Hayır, evlat. Pek mümkün değil. Bütün halk onu istese bile, kendisi için hazırladığı şeye, ya da Kral'ın isteklerine karşı bir tavır sergileyeceğinden şüpheliyim. Ama söylentilere ve şikayetlere neden olacaktır ve bunlar ayaklanmalara ve çatışmalara kadar gidebilir, alı, ve genellikle bir piç için ortalıkta özgürce dolaşmanın kötü olacağı bir ortam. O ya da bu şekilde bir yere yerleştirilmek zorundasın. Ya bir ceset, ya da Kral'ın piyonu olarak."

"Kral'ın piyonu. Anlıyorum." Üzerime bir sıkıntı çöktü. Sarı yollar üzerinde kıvrılan mavi gökyüzü ve Sooty üzerinde bu yollarda seyahat eden kendime yönelttiğim anlık bakışım, birdenbire kayboldu. Bunun yerine kulübelerindeki tazılan ya da gözleri bağlı ve kayışlı olarak Kral'ın bileğinde yolculuk eden ve sadece Kral'ın isteklerini yerine getirmek için çözölen şahinleri düşündüm.

"Bu kadar kötü olmak zorunda değil," dedi Chade sessizce. "Hapishanelerin çoğunu kendi kendimize yaratınız. Bir insan kendi özgürlüğünü de yaratabilir."

"Asla hiçbir yere gitmeye izin verilmeyecek, değil mi?" Fikrin yeniliğine rağmen, yolculuk etmek bana birden çok önemli gözükmeye başlamıştı.

“Ben öyle demezdim.” Chade, tohumlarla dolu çanağın ağzını kapatacak bir şeyler aranıyordu. Sonunda üzerine bir çay tabağı kapatıp kendini memnun etti. “Birçok yere gidebileceksin. Sessizce ve aile çıkarları oraya gitmeni gerektirdiğinde. Fakat bu aynı kandan herhangi bir prens için de çok farklı değil. Chivalry'nin diplomasisini sürdürmek üzere nereye gideceğini seçmesine izin verildiğini mi sanıyorsun? Verity'nin eğer daha sağlam surları veya daha iyi askerleri olsaydı, bunların hiçbirinin olmayacağı konusunda ısrar eden halkın şikayetlerini dinlemek için Dışadalılar tarafından saldırılmış köyleri görmeye gönderilmekten hoşlandığını mı sanıyorsun? İş nereye gideceğine ya da vaktini nasıl harcayacağına geldiği zaman, gerçek bir prens çok az özgürlüğe sahiptir. Chivalry şimdi ikisine de, muhtemelen, bundan önce hiç olmadığı kadar sahip.”

“Elbette Buckkeep'e geri gelememesini saymazsak,” işin iç yüzünü bir anda kavramak, beni, ellerim kırık çömlek parçalarıyla dolu bir halde, kaskatı kesti.

“Buckkeep'e geri gelememesini saymazsak. Bu, eski bir veliahtın ziyaretleriyle halkı telaşlandırmaması için yapılmıyor. Sessizce kaybolması daha iyi.”

Kırık parçaları şömineye fırlattım. “En azından bir yerlere gitmesine izin veriliyor,” diye mırıldadım. “Bense kasabaya bile gidemiyorum...”

“Ve bu senin için bu kadar önemli mi? Buckkeep kasabası gibi pis ve yağlı bir limana gitmek?”

“Orada başkaları var...” tereddüt ettim. Chade bile kasabalı arkadaşlarını bilmiyordu. Hemen anlatmaya başladım. “Bana Çaylak diyorlar. Ve bana her baktıklarında ‘piçi’ düşünüyorlar.” Bunu daha önce hiç dile getirmemiştim, ama aniden, kasabanın çekiciliği bana oldukça net gözüktü.

“Ah,” dedi Chade, ve omuzlan, iç geçirmişçesine hareket etti, ancak sessizdi. Ve bir an sonra bana, birinin bir insanı aynı öğünde yalnızca keçikulağı ve ıspanakla besleyerek nasıl zehirleyebileceğini ve eğer porsiyonlar yeterliyse, masaya bir gram bile zehir koymadan ölümüne neden olabileceğini anlatıyordu. Aynı masada oturan diğerlerinin zehirlenmelerini nasıl engelleyeceğini sordum ve bu noktadan sonra konu dağıldı. Chivalry ile ilgili sözlerinin isabetli olduğunu, ancak daha sonra kavradım.

İki gün sonra Fedwren’in bir ya da iki günlüğüne hizmeti mi talep etmesinin bana söylenmesi üzerine şaşırdım. Kasabadan istediği malzemelerin bir listesini ve benim için ekstra iki bakır parayla, listedekileri almak için yeterli gümüşü bana verdiği zaman daha da şaşırdım. Burrich ya da diğer efendilerimden birinin buna izin vermeyeceğini bekleyerek, nefesimi tuttum, ama bunun yerine bir an önce yola koyulmam söylendi. Bu ani özgürlükten sersemlemiş bir şekilde, kolumda bir sepetle kapılardan çıktım. Buckkeep’ten en son sıvışabilmemden bu yana geçen aylan saydım ve bir sene ya da biraz daha az olduğunu fark edip şok oldum. Hemen, kasabayla olan eski tanışıklığımı yenilemeyi planladım. Kimse bana ne zaman dönmek zorunda olduğumu söylememişti ve en akılcısı, başkasına değil de, kendime bir ya da iki saat ayırabileceğimden emindim.

Fedwren’in listesindeki maddelerin çeşitliliği beni bütün kasabada dolaştırdı. Bir katibin kurutulmuş denizkızı saçı veya çok miktarda ormancı yemişiyle ne işi olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de onları renkli mürekkeplerini yapmak için kullanıyordur, diye düşündüm ve bunları sıradan dükkanlarda bulamayınca, bir örtüsü ve satacak bir şeyleri

olan herhangi birinin kendisini tüccar olarak tanıtabileceği li-
man çarşısına gittim. Yosunu orada oldukça çabuk buldum ve
balıklı sebze çorbasının yaygın malzemelerinden biri olduğu-
nu öğrendim. Yemişleri bulmak daha uzun zaman aldı, çünkü
bunlar deniz yerine iç bölgelerden gelen şeylerdi ve bu tür
şeylerle ilgilenen daha az tüccar vardı.

Fakat istenenleri buldum; kirpi oku, oyulmuş ahşap bon-
cuk, yemiş külahı ve dövülmüş kabuk kumaşı sepetlerinin ya-
nında. Örtünün başında duran kadın yaşlıydı ve saçları beyaz ya-
dı gri yerine gümüş rengini almıştı. Güçlü, düz bir burnu var-
dı ve gözleri yanaklarının üzerindeki kemiksi oyuklara kaç-
mıştı. Bu bana hem garip, hem de bambaşka bir şekilde tanı-
dık gelen bir ırk kalıtımıydı ve dağlardan olduğunu aniden an-
ladığımda sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Ben alışverişimi tamamladığım sırada yan tezgahdaki kadın
"Keppet," dedi. Henüz ödeme yaptığım kadını kastettiğini dü-
şünerek bir an için ona baktım. Fakat o bana bakıyordu. "Kep-
pet," dedi biraz ısrarlı bir tavırla ve bunun, onun dilinde ne
demek olduğunu merak ettim. Bir rica gibi gözüküyordu, an-
cak yaşlı kadın sadece caddeye soğukça dik dik baktı, ben de
özür dileyerek genç komşusuna omuz silktim ve yemişleri se-
petime yerleştirirken arkamı döndüm.

Bir düzine adımdan daha fazla atmamıştım ki, yeniden
"Keppet!" diye feryat ettiğini duydum. Dönüp baktığımda, iki
kadının tartışmaya başladığını gördüm. Yaşlı olan, gencin bi-
leklerini kavramıştı ve genç olan ondan kurtulmak için çaba-
lıyor, dövünüyor ve tekme atıyordu. Etrafında, diğer tüccarlar
tetikte bekliyorlar ve zarar görmemeleri için kendi mallarını
kaçırıyorlardı. Daha tanıdık başka bir yüz görmüş olmasay-
dım, izlemek için geri dönebilirdim.

“Nosebleed!” diye bağırdım.

Benimle yüz yüze gelmek için döndü ve bir an yanıldığımı düşündüm. Onu son gördüğümünden bu yana bir yıl geçmişti. Bir insan nasıl bu kadar değişebilirdi? Güzel bir örgüyle kulaklarının arkasında toplanmış koyu renk saçları, şimdi serbestçe omuzlarına düşüyordu. Ve bir yelekle bol bir pantolon değil de, bir bluz ve etek giymişti. Bu yetişkin giysileri karşısında dilim tutuldu. Sakince “Nosebleed?” diye sorduğunda koyu renk gözleri beni zorlamasaydı, dönebilir ve başkasına seslenmişim gibi davranabilirdim.

Fikrimde ısrar ettim. “Sen Molly Nosebleed değil misin?”

Yanağındaki bir tutam saçı geriye atmak için elini kaldırdı. “Ben Molly Chandler.” Gözlerinde tanıdık bir ifade gördüm, ancak “Sizi tanıdığımdan emin değilim. İsminiz bayım?” diye eklerken sesi soğuktu.

Aklım karışık, düşünmeden tepki verdim. Ona doğru ilerledim, gerginliğini hissettim ve korkuları karşısında şaşırdım. Yatıştırmak için bir fikir ve doğru ses tonunu aradım. “Ben Çaylak,” dedim tereddüt etmeden.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve ardından şaka zannettiği şeye güldü. Aramıza koyduğu bariyer sabun köpüğü gibi patlayıverdi ve aniden onu eskiden olduğu gibi algıladım. Aramızda, hiçbir şeyi Nosy kadar hatırlatmayan, aynı sıcak arkadaşlık vardı. Bütün tuhaflık yok oldu. Tartışan kadınların etrafında bir kalabalık oluşuyordu, fakat kaldırım taşlı caddelerden yukarı dolaşmaya başladığımızda, bunu geride bıraktık. Eteğine hayran kaldım ve bana artık aylardır etek giymekte olduğunu ve pantolona tercih ettiğini belirtti. Bu etek daha önce annesininmiş; ona, artık bu kalitede yün dokumanın veya bunun boyandığı kadar parlak bir kırmızının kolayca bulunmadığını

söylemişler. O da benim elbiselerimi beğendi ve birden, belki de ona, onun bana görüldüğü kadar farklı görüldüğümün farkına vardım. Üzerimde en iyi gömleğim vardı, pantolonum yalnızca birkaç gün önce yıkanmıştı ve Burrich'in ne kadar çabuk küçük gelmeye başladıklarına dair itirazlarına rağmen, herhangi bir askerinkiler kadar iyi botlar giyiyordum. Bana işimi sordu ve ben de ona kaledeki katip ustasının işleri için geldiğimi söyledim. Ona, iki adet balmumu muma ihtiyacı olduğunu da söyledim; bu tamamen benim uydurmamdı, fakat kıvrılan caddelerden yukarı yürürken yanında kalmamı sağlayacak bir bahaneydi. Dirseklerimiz dostça çarpışırken konuştu. Kolunda kendi sepetini taşıyordu. İçinde birçok paket ve ot yığını vardı, bana, mumlara koku vermek için olduğunu söyledi. Ona göre balmumu, kokuyu içyağına göre daha iyi alıyor-muş. Buckkeep'teki en iyi kokulu mumları o yaparmış; hatta kasabadaki diğer iki mumcu bile bunu kabul ediyormuş. Bununı, bunu kokla, bu lavanta, ne güzel değil mi? Annesinin ve de onun favorisi. Bu ezikşeker ve bu arıyağı. Bu harmanacı kökü, favorisi değil, hayır, ancak bazıları bundan, baş ağrısına ve kış kasvetine iyi gelen mumlar yapıldığını söylüyor. Mavis Threadsnip ona, Molly'nin annesinin bunu başka otlarla karıştırıp sancılı bebekleri bile sakinleştiren muhteşem bir mum yaptığını söylemiş. Bunun üzerine Molly, deneyerek, doğru otları bulup bulamayacağını ve annesinin tarifini yeniden yaratıp yaratamayacağını görmek için uğraşmaya karar vermiş.

Bilgisi ve yeteneklerini sakince göz önüne sermesi, beni, onun gözünde değer kazanmak için yanıp tutuşur bir hale soktu. "Harmanacı kökünü biliyorum," dedim ona. "Bazıları ağrıyan omuzlar ve sırt için merhem yapmakta kullanır. İsmi de buradan geliyor. Fakat içindeki tentürü damıtırsan ve şaraba

iyice kanştırırsan, tadı asla alınmaz, yetişkin bir insanı bir gün, bir gece ve yine bir gün daha uyutur ya da bir çocuğu uykusunda öldürür.”

Ben konuştukça gözleri büyüdü ve son sözlerimden sonra yüzüne bir dehşet ifadesi yayıldı. Sessiz kaldım ve tekrar o şiddetli beceriksizliği hissettim. “Bu tür şeyleri nereden biliyorsun?” diye atıldı soluğu kesilmiş bir biçimde.

“Ben... Ben yaşlı bir gezici ebeyi kaledeki ebeyle konuşurken duydum,” diye uydurdum. “Bu... anlattığı üzücü bir hikayeydi, dinlenmesine yardımcı olması için bundan verilen yaralı bir adam hakkında, ancak bebeği de etkilenmiş. Çok, çok üzücü bir hikaye.” Yüzü yumuşuyordu ve yeniden bana karşı ısındığını hissettim. “Sadece kök konusunda dikkatli olduğundan emin olmak için anlatıyorum. Çocukların alabileceği bir yerlerde bırakma.”

“Teşekkür ederim. Bırakmam. Otlara ve köklere ilgi duyuyor musun? Bir katibin bu tür şeylerle ilgilendiğini bilmezdim.”

Birden beni katibin yardımcısı sandığının farkına vardım. Ona aksini söylemek için herhangi bir sebep görmedim. “Ah, Fedwren boyaları ve mürekkepleri için birçok şey kullanır. Bazı kopyaları oldukça sade yapar, ama diğerleri süslüdür, hepsini kuşlar, kediler, tosbağalar ve balıklarla bezeler. Bana, her sayfasının kenarları o sayfadaki otun yeşilleri ve çiçekleriyle çizilmiş bir şifa kitabı gösterdi.”

“Onu görmeyi gerçekten isterdim,” dedi içten bir biçimde, ve anında, onu birkaç günlüğüne aşırmanın yollarını düşünmeye başladım.

“Sana okuman için bir kopya getirebilirim... kalması için değil, birkaç gün incelemen için,” diye tereddütle önerdim.

Güldü, ama gülüşünde hafif bir gerginlik vardı. “Sanki oku-

yabilirmişim gibi! Ah, ancak katibin işleri için koştururken senin bir şeyler kaptığını tahmin ediyorum.”

“Biraz,” dedim ve ona listemi gösterip, yazan yedi kelimenin hepsini okuyabildiğimi itiraf edince gözlerindeki kıskançlığa şaşırdım.

Üzerine ani bir utangaçlık geldi. Daha yavaş yürüyordu ve mumhaneye yaklaştığımızı fark ettim. Babasının onu hâlâ dövüp dövmediğini merak ettim, ancak sormaya cesaret edemedim. En azından yüzünde, dövüldüğüne dair bir iz yoktu. Mumhanenin kapısına vardık ve duraksadık. Kolumu yakalamasından, ani bir karar verdiğini anladım. Derin bir nefes aldı ve sordu, “Benim için bir şeyler okuyabilir misin? Hatta herhangi bir kısmını?”

“Denerim,” diye önerdim.

“Ne zaman ki... Artık etek giydiğimden babam bana annemin eşyalarını verdi. Annem küçükken kaledeki bir hanıma hizmet etmiş ve o da anneme bazı harfleri öğretmiş. Yazdığı bazı tabletler var bende. Ne yazdığını bilmek isterim.”

“Denerim,” diye tekrarladım.

“Babam dükkanda.” Bundan daha fazlasını söylemedi, ancak bilincinin benimkine aksedışindeki bir şeyler yeterliydi.

“Katip Fedwren’e iki adet balmumu mumu almak zorundayım,” diye hatırlattım ona. “Onlar olmadan kaleye dönmeye cesaret edemem.”

“Benimle çok samimi olma,” diye uyardı beni ve ardından kapıyı açtı.

Yavaşça, sanki ikimiz kapıya birlikte bir tesadüf eseri gelmişiz gibi onu izledim. Bu kadar ihtiyatlı olmam gerekmiyordu. Babası, şöminenin yanındaki bir iskemlede oldukça gürültülü bir şekilde uyuyordu. Ondaki değişim karşısında şok ol-

dum. Sıskalığı, iskeletliğe dönüşmüştü; yüzündeki et bana, toprak toprak meyveli turta üzerindeki az pişmiş hamurunu hatırlatıyordu. Chade beni iyice eğitmişti. Adamın tırnaklarına ve dudaklarına baktım ve odanın diğer ucunda olmama rağmen, çok uzun yaşayamayacağını anladım. Artık Molly'yi dövmüyordu, çünkü artık belki de gücü yoktu. Molly bana sessiz olmamı işaret etti. Beni, dükkanı incelemem için yalnız bırakarak, evlerini dükkanlarından ayıran örtülerin arkasında gözden kayboldu.

Keyifli bir yerdi, büyük değildi, fakat tavan, Buckkeep'teki birçok dükkan ve evdenkinden daha yüksekti. Burayı temiz ve toplu tutanın Molly'nin gayreti olduğundan şüphelendim. Mesleğinin hoş kokuları ve hafif ışığı odayı dolduruyordu. Malları, raftaki uzun ahşap çivilerde, fitillerinden bağlanmış çiftler halinde asılıydı. Gemilerde kullanılan büyük mumlar başka bir rafı kaplıyorlardı. Vitrinde, bu tür şeyleri karşılayabilecek güçte olanlar için üç tane camla kaplanmış çanaklı lamba bile vardı. Mumlardan başka, dükkanın arkasında tuttuğu arı kovanının bir yan ürünü olan, en iyi ürünleri için balmumunu cilalayan bal çanakları olduğunu fark ettim.

Ardından Molly yeniden ortaya çıktı ve bana, gelip ona katılmamı işaret etti. Masaya bir miktar mum ve birkaç tane tablet getirdi ve bunları masaya yaydı. Daha sonra geri çekildi ve yaptığının akıllıca olup olmadığını merak edencesine dudaklarını birbirine bastırdı.

Tabletler eski usulle yapılmıştı. Ağaçtan damarlarıyla birlikte basit tabakalar kesilmiş ve düzlemek için kumlanmıştı. Harfler dikkatlice işlenmiş ve sonra sararmış bir reçine tabakasıyla ahşaba mühürlenmişti. Kusursuzca yazılmış beş tane tablet vardı. Dört tanesine, şifalı mumlar için bitkisel reçete tarifleri dik-

katlice işlenmişti. Her birini Molly'ye yavaş bir sesle okurken, bunları hafızasına kazımak için uğraştığını görebiliyordum. Beşinci tablette duraksadım. "Bu bir tarif değil," dedim ona.

"Peki nedir o zaman?" diye fısıltıyla sordu.

Omzumu silktim ve ona okumaya başladım. "Bugün, herhangi bir çiçek demeti kadar tatlı Molly Nosegay'im doğdu. Doğum sancıları için, iki defne mumu ve Dowell'in Değirmeni civarında yetişen küçük menekşelerden iki avuç dolusuyla kokulandırılmış, iki fincan mumu yaktım. Çocuk doğurma vakti geldiği zaman o da aynısını yapabilir ve sancısı benimki kadar az ve meyvesi de mükemmel olacaktır. Ben buna inanıyorum."

Hepsi buydu ve okuduğum zaman, sessizlik büyüdü ve geliştirdi. Molly son tableti elimden alıp iki eliyle kavradı ve harflerde benim görmediğim şeyleri okurcasına dikkatle baktı. Ayağımı sürüdüm ve bu ona orada olduğumu hatırlattı. Sessizce bütün tabletlerini topladı ve bir kez daha onlarla birlikte gözden kayboldu.

Geri geldiğinde, hızlıca rafa yürüdü ve iki uzun balmumu mumu indirdi ve ardından iki büyük pembe mumu indirdiği başka bir rafa yöneldi.

"Sadece..."

"Şşş. Bunların hiçbirisi için bir şey ödemene gerek yok. Tatlı-yemiş çiçekleri sana sakın rüyalar verecektir. Onlardan çok hoşlanıyorum ve sanıyorum ki, sen de hoşlanacaksın." Sesi dostçaydı, ancak bunları sepetime yerleştirirken, gitmemi beklediğini biliyordum. Yine de benimle kapıya kadar yürüdü ve babasını uyandırır korkusuyla kapıyı yavaşça açtı. "Hoşçakal, Çaylak," dedi ve bana gerçek bir gülücük verdi. "Nosegay. Onun bana böyle dediğini hiç bilmiyordum. Nosebleed dedi-ler bana sokaklarda. Sanıyorum bana ne isim verdiğini bilen

yaşlılar komik olduğunu düşündüler. Ve muhtemelen bir süre sonra aslında başka bir şey olduğunu unuttular. Her neyse. Umurumda değil. Şimdi biliyorum. Annemden bir isim.”

Ani bir cesaret patlamasıyla, “Sana yakışıyor,” dedim ve ardından bana dik dik bakar ve yanaklarımda bir sıcaklık yükselirken, kapıdan aceleyle uzaklaştım. İkinci vakti, hatta neredeyse akşam olduğunu fark ettiğimde çok şaşırdım. Diğer işlerim için aceleyle koşuşturdum; listemdeki son şey olan gelincik derisi için, satıcıya kepenklerin arasından yalvardım. Kapısını, akşam yemeğini sıcak yemekten hoşlandığından yakınarak, istemeye istemeye açtı, fakat ona o kadar abartılı teşekkür ettim ki, benim bir deli olduğuma inanmış olmalı.

Arkamda atların beklenmedik seslerini duyduğumda, kaleye giden yolun en dik kısmında koşturuyordum. Kasabanın tersane kısmından yukarı doğru geliyorlardı ve zorlu bir biçimde sürülüyorlardı. Saçmaydı. Yollar atlardan yararlanmak için çok dik ve kayalık olduğu için, kasabada kimse at beslemezdi. Ayrıca, kasaba öyle küçük bir alanda yoğunlaşmıştı ki, at sürmek rahatlıktan çok abes bir davranıştı. Öyleyse bunlar kalenin ahırlarından atlar olmalıydı. Bu zayıf ışıktaki, atları kaygan ve düzensiz taşlar üzerinde bu hızla sürerek Burrich’in gazabına kapılma riskini kimin göze aldığını merak ederek, yolun bir tarafına geçtim ve bekledim.

Şaşırtıcı bir biçimde, Burrich’in gururu olan uyumlu siyah atların üzerindeki Regal ve Verity’ydi. Verity, taşıdıkları haber son derece önemli olduğu zaman, kaleye gelen habercilerinki gibi tüylü bir değnek taşıyordu. Beni yolun kıyısında sessizce bekler görünce, ikisi de atlarına öyle vahşice yüklendiler ki, Regal’inki yana devrildi ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu.

"Eğer o tayın dizlerini kırarsanız, Burrich size uygun bir şeyler düşünür," diye dehşetle haykırdım ve ona doğru koştum.

Regal anlaşılmaz bir feryat savırdı ve hemen sonra Verity ona kahkahalarla güldü. "Bir hayalet olduğunu düşündün; benim gibi. Vay, çocuk, öyle sessiz durarak bizi iyi döndürdün. Ve ona çok benziyorsun, değil mi Regal?"

"Verity, sen bir aptalsın. Tut şu dilini." Regal atının gemini intikam duygusuyla hızla çekti ve ardından yeleğini tekrar düzeltti. "Bu saatte bu yolda ne arıyorsun, piç? Bu saatte kaleden kasabaya sızışarak ne yaptığını sanıyorsun?"

Regal'in beni hor görmesine alışkındım. Yine de, bu sert azarlama, yeni bir şeydi. Genellikle, benden sakınmaktan ya da taze gübreymişim gibi benden uzak durmaktan daha fazla bir şey yapmazdı. Bu sürpriz, çabuk bir cevap vermeme neden oldu. "Ben geri dönüyordum, kasabaya gitmiyordum efendim. Fedwren'in işleri için koşuşturuyordum." Ve kanıt olarak sepetimi kaldırdım.

"Elbette öyledir," diye alay etti. "Ne uygun bir hikaye. Bir tesadüften daha öte bir şey bu, piç," diye yine bana laf attı.

Hem incinmiş hem de aklım karışık görünmüş olmalıyım ki, Verity her zamanki aldırmaazlığıyla burnundan homurdandı ve şöyle dedi, "Ona aldırma, evlat. İkimizi de yoldan çevirdin. Özel mesaj flaması taşıyan bir nehir gemisi kasabaya az önce geldi. Ve Regal'le ben mesajı almak için at sürdük, ne olsa beğenirsin, Patience'tan geliyor, bize Chivalry'nin öldüğünü bildirmek için. Sonra, yola koyulduğumuzda, tam da onun gençliğini, önümüzde sessizce dikilirken gördük ve elbette öyle bir ruh halindeydik ve—"

"Sen tam bir aptalsın, Verity," diye tükürdü Regal. "Kral'a bile söylemeden önce bütün kasabanın duyması için bağır is-

tersen. Ve piçin kafasına, Chivalry gibi görüldüğü tarzında fikirler sokma. Duyduğuma göre, zaten bazı fikirleri varmış, bunun için sevgili babamıza teşekkür edebiliriz. Haydi. İletilecek bir mesajımız var.”

Regal, atının gemini yine çekiştirdi ve onu mahmuzladı. Gidişini izledim ve yemin ederim ki bir an tek düşündüğüm, kaleye döndüğümde zavallı hayvanı kontrol etmek ve ağzının ne kadar kötü yaralandığına bakmak için ahıra gitmemin iyi olacağıydı. Fakat bir nedenle Verity'ye baktım ve “Babam öldü.” dedim.

Atında kıpırdamadan oturuyordu. Regal'dan daha büyük ve daha hacimli olmasına rağmen, her zaman atın üzerinde hareketsiz olarak daha iyi dururdu. Bunun içindeki asker olduğunu düşünüyorum. Bir süre bana sessizce baktı. Sonra, “Evet. Kardeşim öldü,” dedi. Amcam, akrabam, bunu tasdik etti ve sanırım bundan böyle bu adama bakışımı değiştirdi. “Atla arkama evlat, seni kaleye geri götürüyüm,” önerisinde bulundu.

“Hayır, teşekkür ederim. Bu yolda ata iki kişi bindiğim için Burrich derimi yüzer.”

“Bunu yapar, evlat,” diye kibarca beni onayladı Verity. Ardından: “Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Hiç beklemiyordum. Gerçek olabilecek gibi gözüküyor.” Bir an için gerçek acısını gördüm, ardından öne eğildi, atıyla konuştu ve atı ileri atıldı. Biraz sonra yolda yeniden tek başımaydım.

Sisli, sert bir yağmur başladı ve son doğal ışık da söndü ve ben yine de orada dikildim. Yukarı, kaleye baktım, oradan buradan saçılan azıcık ışıqla yıldızların altında simsiyah. Bir an için sepetimi bırakıp kaçmayı düşündüm, karanlığa kaçmayı ve asla geri dönmemeyi arzuladım. Herhangi biri beni aramaya gelir miydi? Merak ettim. Ancak bunun yerine sepetimi diğer koluma aldım ve tepedeki yorucu ağır yürüyüşüme geri koyuldum.

BİR GÖREV

Kraliçe Desire öldüğünde zehir söylentileri yayıldı. Burada, tamamen doğru sandığım şeyi yazıya dökmeye karar verdim. Kraliçe Desire gerçekten zehirlenerek öldü, ancak bu, kendi arzusuyla gerçekleştirilmiş bir durumdu ve kralının işi değildi. Kral çoğu kez, Kraliçeyi, sık kullandığı içkiler vazgeçirmeye çalıştı. Hekimlere danışıldı, şifacılar da, ancak Kralın birini bırakmaya razı etmesinin üzerinden çok geçmeden, denemek için yeni bir tane keşfediyordu.

Yaşamının son yazının sonlarına doğru, birçok çeşidi bir arada kullanarak ve alışkanlığını daha fazla saklamaya çalışmadan, daha da kayıtsızlaştı. Şaraptan sarhoş olduğu ya da dumanla uyarıldığında, karşısındakine ya da ortama hiç aldırmadan, çığınca suçlamalar ve kışkırtıcı beyanlarda bulunduğundan, davranışları Shrewd için çok büyük bir sorun teşkil ediyordu. Yaşamının sonuna doğru olan bu aşırılıklarının, yandaşlarını hayal kırıklığına uğrattığı düşünülebilirdi. Aksine, ya Shrewd'in onu kendi kendini yok etmeye sürüklediğini ya da bizzat kendisinin zehirlediğini ilan ettiler. Fakat eksiksiz bir bilgiyle söyleyebilirim ki, ölümü Kral'ın işi değildi.

Burrich yas için saçlarımı kesti. Uzunluğunu sadece par-

mak genişliğinde bıraktı. Kendi saçlarını, hatta acısından, sakalını ve kaşlarını da tıraş etti. Kafasının solgun kısımları, al yanakları ve burnuyla keskin bir zıtlık oluşturdu. Bu, çok tuhaf görünmesine, şehre gelen, saçları ziftle yapıştırılmış ve dişleri kırmızıyla siyaha boyanmış orman adamlarından bile daha tuhaf görünmesine neden oldu. Çocuklar bu vahşi adamlar onlar geçerken korkuyla bakar ve geçtikleri sırada ağızlarını elleriyle kapatarak fısıldaşırlardı, ancak Burrich'ten sessizce korkarlardı. Sanıyorum gözleri yüzündendi. Bir kafatasında, o günlerde Burrich'in gözlerinde olandan daha fazla yaşam barındıran delikler görmüştüm.

Regal, kafasını tıraş ettiği ve saçlarını kesen Burrich'i azarlaması için bir adam gönderdi. Bu, hükmetmiş bir krala uygun bir yastı, tahtından vazgeçen bir adama uymuyordu. Burrich adam gidene kadar ona dik dik baktı. Verity, bir kardeş için yas tuttuğundan, saçından ve sakalından bir el genişliğinde kesmişti. Bazı kale muhafızları, savaşçı bir adamın şehit olan komutanı için yaptığı gibi, örülmüş saç kuyruklarından değişen uzunluklarda kesmişlerdi. Fakat Burrich'in kendisine ve bana yaptığı aşındı. İnsanlar dikkatle baktı. Ona, neden hiç görmediğim, beni görmeye hiç gelmemiş bir baba için yas tutmam gerektiğini sormak istedim, ancak donuk gözlerine ve ağzına bir bakınca buna cesaret edemedim. Kimse Regal'e, atların yelelerinden kestiği yas tutamlarından ya da kurban edilmiş kılları tüketen iğrenç kokulu ateşten bahsetmedi. Burrich'in, Chivalry'nin yanına ruhumuzun parçalarını gönderdiğine dair silik bir düşüncem vardı. Bu, büyükannesinin halkından aldığı bir gelenektir.

Burrich ölmüş gibiydi. Vücudunu, bütün görevlerini kusursuzca yerine getiren, ancak sıcaklıktan ve doyumdan yoksun

soğuk bir kuvvet hareket ettiriyordu. Daha önce ondan gelecek övgü dolu en ufak bir baş hareketi için yarışan asları, şimdi ondan utanırmışçasına bakışlarından kaçınıyorlardı. Sadece Vixen onu yüzüstü bırakmadı. Nereye giderse gitsin, yaşlı köpek arkasından sinsi sinsi yürüyordu; hiçbir bakış ya da temastan ödüllendirilmese de her zaman oradaydı. Onu bir kez sempatiyle kucakladım ve hatta zihnine yönelmeye cesaret ettim, fakat zihinlerimizi birleştirmek adına sadece uyuşuk bir korkuyla karşılaştım. Efendisiyle birlikte yas tutuyordu.

Kış fırtınaları kayalıkları kesip karıştırıyordu. Günler, herhangi bir bahar olasılığını ortadan kaldıran cansız bir soğukla hükmediyordu. Chivalry, Withywoods'ta gömülmüştü. Kalede bir Yas Orucu vardı, ancak kısa ve zorakiydi. Gerçek bir Yastan çok, görünümü kurtarmaktı. Onun için gerçekten yas tutanlar, zevksizlikle suçlanıyor gibi görünüyordu. Umumi yaşamı tahttan çekilmesiyle sona ermiş olmalıydı; ölecek üzerine daha çok dikkat çekmesi ne nezaketsizlikti!

Babamın ölümünden tam bir hafta sonra, beni çağıran, aşina olduğum gizli merdiven ve sarı ışığa uyandım. Kalktım ve sığınağıma giden merdivenlerden yukarı alelacele çıktım. Tüm bu tuhaflıklardan uzaklaşmak, Chade'le yine otları karıştırmak ve garip dumanlar yaratmak iyi olacaktı. Chivalry'nin ölümünü duyduğumdan beri hissettiğim, tuhaf, benliğimi askıya alma duygusuna daha fazla ihtiyacım yoktu.

Ancak odasının çalışma tezgahının bulunduğu ucu karanlık, şömine soğuktu. Chade bunun yerine kendi ateşinin önüne yerleşmişti. Eliyle sandalyesinin yanına oturmamı işaret etti. Oturdum ve ona baktım, fakat o dikkatle ateşe bakıyordu. Yara izli elini kaldırdı ve kirpi saçlarımın üzerine yerleştirdi. Bir süre bu şekilde, birlikte ateşi seyrederek oturduk.

“İşte buradayız, evlat,” dedi sonunda, fakat söylemesi gereken her şeyi söylemişçesine başka bir şey söylemedi. Kısa saçlarını karıştırdı.

“Burrich saçımı kesti,” dedim ona birden.

“Evet, görüyorum.”

“Nefret ediyorum. Yastığıma batıyorlar ve uyuyamıyorum. Başlığım kafama oturmuyor. Ve aptal gibi görünüyorum.”

“Babası için yas tutan bir çocuk gibi görünüyorsun.”

Bir süre sessiz kaldım. Saçlarımı, Burrich'in aşırı kesiminden biraz daha uzun düşünmüştüm. Fakat Chade haklıydı. Boyu, babası için yas tutan bir çocuğunki kadardı, bir kral için yas söz konusu değildi. Bu beni yalnızca daha da sinirlendirdi.

Burrich'e sormaya cesaret edemediğimden, “Ama neden yasını tutmalıyım?” diye sordum Chade'e. “Onu tanımadım bile.”

“O senin babandı.”

“Beni bir kadından peydahladı. Beni öğrendiğinde, çekip gitti. Bir baba. Hiç umrunda olmadım.” En sonunda bunu yüksek sesle söyleyerek meydan okuduğumu hissettim. Bu beni kızdırdı, Burrich'in derin yası ve şimdi de Chade'in sessiz kederi.

“Bunu bilmiyorsun. Sadece dedikoduların ne dediğini duyuyorsun. Bazı şeyleri anlamak için yeterince büyük değilsin. Hiç yaralanmış numarası yaparak yırtıcı hayvanları yavrusundan uzak tutan vahşi bir kuş görmedin.”

“Buna inanmıyorum,” dedim, ancak bunu söylemekle birden kendimi daha az emin hissettim. “Asla benimle ilgilendiğini düşünmemi sağlayacak herhangi bir şey yapmadı.”

Chade bana bakmak için döndü. Gözleri daha yaşlı, çökmüş ve kızarmıştı. “Seninle ilgilendiğini bilseydin, diğerleri de bilirdi. Büyüdüğün zaman, bunun ona nelere malolduğunu belki anlarsın. Seni güvende tutmak için seni tanımamak. Düş-

manlarının sana aldırmamalarını sağlamak.”

“Peki, ama artık hayatımın sonuna kadar onu ‘tanıyamayacağım,” dedim somurarak.

Chade iç geçirdi. “Ve hayatının sonu, eğer seni varisi kabul etseydi, geleceğinden çok daha uzun süre sonra gelecek.” Duraksadı, ardından ihtiyatla sordu: “Onun hakkında ne bilmek istiyorsun, evlat?”

“Her şeyi. Ama sen nereden bileceksin?” Chade hoşgörülü oldukça, ben de daha emin hissediyordum.

“Onu hayatı boyunca tanıdım. Ben... onunla çalıştım. Birçok kez. Eldivendeki el, dedikleri gibi.”

“El mi yoksa eldiven miydin?”

Ben ne kadar kabalaşırsam kabalaşayım, Chade kızmayı reddediyordu. “El,” dedi biraz düşündükten sonra. “Görünmeden hareket eden, diplomasinin kadife eldiveniyle örtülmüş el.”

“Ne demek istiyorsun?” Kendime rağmen meraklanmıştım.

“Bazı şeyler yapılabilir.” Chade boğazını temizledi. “Diplomasiyi kolaylaştıran şeyler olabilir. Veya bir grubu anlamaya ikna eden. Öyle şeyler olabilir ki...”

Dünyam altüst oldu. Gerçeklik, bir görüş kadar ani bir şekilde yüzüme çarptı; Chade’in ne olduğu ve benim ne olacağıma ilişkin duygularımın ağırlığı altında ezildim. “Diyorsun ki bir adam ölebilir ve bu yüzden yerini alanla daha kolay anlaşma sağlanabilir. Bizim amacımıza daha uygun, çünkü korkudan ya da...”

“Minnetkarlıktan. Evet.”

Bütün parçalar aniden yerine oturunca soğuk bir dehşetle sarsıldım. Bütün derslerin ve dikkatle verilmiş yönergelerin götürdükleri yer buydu. Kalkmaya davrandım, fakat Chade’in eli omzumu kavradı.

“Veya bir adam, herkesin düşündüğünden iki, beş ya da on yıl daha fazla yaşayabilir ve anlaşmalara yılların bilgeliğini ve hoşgörüsünü katabilir. Ya da bir bebek boğucu bir öksürükten kurtarılabilir ve annesi birden, minnetle, önerdiğimiz şeyin, ilgilendirdiği herkes için yararlı olabileceğini görür. El her zaman ölümle ilgilenmez, evlat. Her zaman değil.”

“Yeterince sık.”

“Sana bu konuda hiç yalan söylemedim.” Chade’in sesinde, daha önce hiç duymadığım iki şey duydum. Savınma. Ve incinme. Fakat gençlik acımasızdır.

“Senden daha fazlasını öğrenmek istediğimi sanmıyorum. Sanırım Shrewd’e gideceğim ve ona, kendisi için insanları öldürecek başka birisini bulmasını söyleyeceğim.”

“Bu senin vereceğin bir karar. Ama sana aksini tavsiye ederim, şimdilik.”

Sakinliği beni hazırlıksız yakaladı. “Neden?”

“Çünkü bu Chivalry’nin senin için yapmaya çalıştığı her şeyi boşa çıkaracaktır. Dikkatleri üzerine çekecektir. Ve şu anda, bu iyi bir fikir değil.” Sözleri sıkıcı bir şekilde yavaş, gerçekten birlikte korkmuş çıktı.

“Neden?” diye fısıldadığımı fark ettim.

“Çünkü bazıları, Chivalry’nin hikayesine tamamıyla bir *son* yazmak isteyecektir. Ve bu en iyi, seni ortadan kaldırarak olur. Bunlar babanın ölümüne nasıl tepki verdiğini izleyeceklerdir. Bu sana bazı fikirler verip seni rahatsız ediyor mu? Şimdi, onun olduğu gibi bir sorun mu olacaksın?”

“Ne?”

“Evlat,” dedi ve beni yanına çekti. Sözlerinde, ilk kez sahiplenmeyi duydum. “Sessiz ve dikkatli olman gereken bir zaman. Burrich’in saçını neden kestiğini anlıyorum, ama, doğru-

sı yapmamasını dilerdim. Kimseye, Chivalry'nin baban olduğunun hatırlatılmamasını dilerdim. Henüz oldukça çömezsin... ama beni dinle. Şimdilik, yaptığın hiçbir şeyi değiştirme. Altı ay ya da bir sene bekle. Sonra karar ver. Ama şimdilik—”

“Babam nasıl öldü?”

Chade'in gözleri yüzümde dolaştı. “Attan düştüğünü duymadın mı?”

“Evet. Ve Burrich'in, Chivalry'nin düşmeyeceğini ya da o atın onu fırlatmayacağını söyleyerek, bunu söyleyen adama sövdüğünü duydum.”

“Burrich dilini tutmalı.”

“Öyleyse babam nasıl öldü?”

“Bilmiyorum. Fakat Burrich gibi ben de attan düştüğüne inanmıyorum.” Chade sustu. Kemikli çıplak ayaklarının dibine oturmak için çöktüm ve ateşe bakmaya başladım.

“Beni de öldürecekler mi?”

Uzun bir süre sessiz kaldı. “Bilmiyorum. Yardım edebileceğimden değil. Önce, bunun gerekli olduğu konusunda Kral Shrewd'i ikna etmeleri gerek bence. Ve bunu yaparlarsa, haberim olur.”

“Öyleyse kalenin içinden geldiğini düşünüyorsun.”

“Öyle.” Chade uzunca bekledi, ama sormayı reddederek sessiz kaldım. Yine de cevap verdi. “Olana kadar, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Bu işte hiçbir şekilde parmağım yok. Bana bunun için gelmediler bile. Muhtemelen reddetmekten daha fazlasını yapacağımı bildiklerinden. Hiç olmaması için elimden geleni yaptım.”

“Ah.” Biraz rahatladım. Fakat sarayın düşünce tarzı konusunda beni zaten oldukça iyi eğitmişti. “Öyleyse, eğer işimi bitirmeye karar verirlerse büyük ihtimalle sana gelmeyecekler-

dir. Senin beni de uyarmandan korkacaklardır.”

Eliyle çenemi tuttu ve gözlerine bakmam için yüzümü çevirdi. “Babanın ölümü, şimdi ve sonrası için ihtiyacın olan tek uyarı olmalı. Sen bir piçsin, evlat. Her zaman için bir risk oluşturuyoruz ve tehlikeye maruzuz. Kendi güvenlikleri için gerekli olduğumuz zamanlar dışında. Son birkaç yılda, sana birçok şey öğrettim. Fakat bu dersi unutma ve her zaman aklında tut. Eğer sana ihtiyaçları kalmadığını düşündürecek bir şeyler yaparsan, seni öldürürler.”

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. “Şu anda bana ihtiyaçları yok.”

“Yok mu? Yaşlanıyorum. Gençsin ve uysalsın, kraliyet ailesinin yüzüne ve tavırlarına sahipsın. Uygunsuz hevesler göstermediğin sürece, güvende olursun.” Duraksadı, ardından dikkatle vurguladı: “Biz *Kral'a* aitiz, evlat. Yalnızca onunuz, belki de hiç düşünmediğin bir biçimde. Kimse ne yaptığımı bilmez ve çoğu kim olduğumu unutmuştur. Ya da kim olmuş olduğumu. Eğer birisi bizden haberdar olursa, bu Kral'dan kaynaklanır.”

Söylenenleri dikkatlice birleştirerek oturdum. “Öyleyse... kalenin içinden geldiğini söyledin. Ama sen kullanılmadıysan, o zaman Kral'dan değildi... Kraliçe!” dedim ani bir kararlılıkla.

Chade'in gözleri, düşüncelerini gölgeledi. “Bu varsayımda bulunmak tehlikeli. Eğer bir şekilde buna göre davranman gerektiğini düşünüyorsan daha da tehlikeli.”

“Neden?”

Chade iç geçirdi. “Kanıt olmadan bir fikre kapıldığın ve doğru olduğuna karar verdiğin zaman, kendini diğer ihtimallere karşı körleştirirsin. Hepsini değerlendir, evlat. Belki de bir kazaydı. Belki de Chivalry, Withywoods'ta gücendirdiği biri ta-

rafından öldürüldü. Belki de bir prens olmasıyla hiç ilgisi yoktu. Belki de Kral'ın, başka, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir suikastçısı var ve bu, oğluna karşı Kral'ın kendi eliydi.”

“Bunların hiçbirine inanmıyorsun,” dedim kendimden emin bir şekilde.

“Hayır. İnanmıyorum. Çünkü doğru olduklarına inanmak için hiç kanıtım yok. Tıpkı, babanın ölümünün Kraliçe'nin vuruşu olduğuna dair bir kanıtım olmadığı gibi.”

O zamanki konuşmamızdan tüm hatırladığımı bu. Fakat eminim ki, Chade beni, Kraliçe'ye karşı oldukça uyanık olma-ya telkin etmek için, kasten, babam aleyhine davranmış olabilecek kişileri değerlendirmeye yönlendirdi. Bu düşünceyi hep göz önünde bulundurdum, yalnızca takip eden günlerde değil. Kendimi işlerime verdim ve yavaş yavaş saçlarım uzadı. Yazın başlangıcında her şey normale dönmüş gibiydi. Her birkaç haftada bir kendimi ayak işleri için kasabaya gönderilir buldum. Bir süre sonra, beni kim gönderirse göndersin, listedeki bir ya da iki parçanın Chade'in mekanında sonlandığını anladım, böylece kısa özgürlük nöbetlerimin arkasında kimin olduğunu tahmin ettim. Kasabaya ne zaman gitsem, Molly'yle zaman geçirmeyi beceremedim, fakat dükkanının penceresinin dışında, beni fark edene kadar durup, en azından bir baş selamı almak benim için yeterliydi. Bir keresinde pazarda birinin, onun kokulu mumlarının kalitesi ve annesinden bu yana hiç kimsenin böyle keyifli ve sağlıklı mumlar yapamadığı hakkında konuştuğunu duydum. Onun için gülümsedim ve memnun oldum.

Yaz, kıyılarımıza daha ılık havaları ve beraberinde Dışadahlılar'ı getirerek geldi. Bazıları dürtüst tüccarlar olarak, pazarlamak için soğuk toprakların ürünleriyle —kürkler, kehribar, fil-

dişi ve yağ fıçıları- ve paylaşmak için, aynı küçükken olduğu gibi tüylerimi diken diken eden, uzun hikayelerle geldiler. Gemicilerimiz onlara güvenmezdi, onların casus olduklarını ve daha kötü şeyler söylerlerdi. Ancak ürünleri bol; şaraplarımızı ve üzümlerimizi almak için getirdikleri altınlar gerçek ve yük-lüceydi, ve tüccarlarımız bunları kabul ediyorlardı.

Ve başka Dışadalılar da, Buckkeep sınırlarına pek yakın ol-masa da, kıyılarımızı ziyaret ettiler. Bıçaklarla ve meşalelerle geldiler. Oklar ve mahmuzlarla, yıllardır talan edip yağmala-dıkları şehirleri talan edip yağmalamak için. Bazen onlar için habersiz ve zayıf şehirler bulmak ve bizim için görünürde ko-rumasız olan hedeflerle onları cezbederek ardından korsanla-rı kılıçtan geçirmek ve yağmalamak detaylı ve kanlı bir yarış gibi gözüküyordu. Fakat bu bir yarışmaydıysa, o yaz bizim için çok kötü geçti. Kasabaya her ziyaretim, yıkım haberleri ve insanların homurdanmalarıyla doluydu.

Yukarıda, kalede, askerler arasında, benim de paylaştığım ortak bir ahmaklık hissi hakimdi. Dışadalılar devriye gemileri-mizi kolaylıkla atlatmışlar ve asla tuzağımıza düşmemişlerdi. Bizi zayıf olduğumuz ve hiç beklemediğimiz yerlerden vur-muşlardı. Herkesten çok rahatsız olan Verity idi, çünkü Chi-valry'nin bir zamanlar feragat ettiği krallığı savunma görevi ona düşmüştü. Meyhanelerde, büyük ağabeyinin tavsiyelerin-den mahrum kaldığından beri, her şeyin kötüye gittiğinin söy-lendiğini duydum. Henüz kimse Verity'nin aleyhinde konuş-muyordu; fakat kimsenin lehinde de konuşmaması rahatsız ediciydi.

Çocukça, akınları beni ilgilendirmeyen şeyler olarak görü-yordum. Kesinlikle kötüydü ve evleri yakılıp yağmalanan köy-lüler için belirsiz bir üzüntü duyuyordum. Fakat Buckkeep'te

güvendeneyken, diğer limanların çektiği sürekli korku ve ihtiyat hâline ya da emeklerinin bir sonraki yıl yakıldığını görmek için evlerini her sene yeniden inşa eden köylülerin ızdıraplarına karşı fazla bir şey hissetmiyordum. Cahilce masumiyetimi uzun süre koruyacak değildim.

Bir sabah, hayvanları tedavi edip tazi ve kısrakları eğittiğim kadar zamanı, eğitilmekle geçirmeme rağmen, “dersim” için Burrich’in yanına gittim. Regal’in seyisi ve köpek bakıcısı olarak giden Cob’un, ahırlardaki yerini almıştım. Fakat o gün, şaşırtıcı bir şekilde, Burrich beni yukarı, odasına götürdü ve masasına oturttu. Halat onararak sıkıcı bir sabah geçirmekten korktum.

“Bugün sana terbiye öğreteceğim,” diye açıkladı birden. Sanki, böyle bir şeyi öğrenme konusundaki yeteneğimden şüphe edermişçesine bir kuşku vardı sesinde.

“Atlarla mı?” diye sordum inanamayarak.

“Hayır. Onu zaten biliyorsun. İnsanlarla. Masada ve sonrasında, insanlar oturup birbirleriyle konuştuklarında. Bu tip görgü kuralları.”

“Neden?”

Burrich kaşlarını çatı. “Çünkü anlamadığım nedenlerden dolayı, Verity, Rippon Dükü Kelvar’ı görmek üzere Neatbay’e gittiğinde ona eşlik edeceksin. Lord Kelvar, sahil kulelerine asker konuşlandırma konusunda Lord Shemshy ile işbirliği yapmıyor. Shemshy onu kuleleri tamamen nöbetçisiz bırakmakla suçluyor, öyle ki, Dışadahlılar oradan rahatça geçebiliyor ve hatta Watch Adası açıklarına demirliyorlar ve oradan Shemshy’nin Shoaks Dükalığı’ndaki köylerine saldırıyorlar. Verity bu suçlamalar hakkında Kelvar’la görüşecek.”

Durumu tamamıyla kavradım. Bu, Buckkeep kasabasında

yaygın bir dedikoduydu. Rippon Dükaliği'ndan Lord Kelvar'ın himayesinde üç gözleme kulesi vardı. Neatbay'in burunlarını destekleyen iki tanesinde, Rippon Dükaliği'ndaki en iyi limanı koruduklarından her zaman yeterli adam olurdu. Fakat Watch Adası'ndaki kule, Lord Kelvar için çok önemli olan Rippon'ı çok az koruyordu. Yüksek ve kayalık kıyı şeridi az sayıda köyü barındırıyordu ve olası akıncılar, akın yaptıkları sırada gemilerini kayalardan uzak tutmakta zorlanacaklardı. Güney kıyıları nadiren rahatsız edilirdi. Watch Adası'nın kendisiyse, martılara, keçilere ve oldukça fazla sayıda midyeye ev sahipliği yapardı. Ancak oradaki kule Shoaks Dükaliği'ndaki Southcove'un erken savunması için kritikti. Hem iç hem de dış kanalları kontrol altında tutardı ve fener ateşlerinin anakardan kolayca görülmesine olanak veren doğal bir zirvede yer alıyordu. Shemshy da Egg Adası'nda bir gözcü kulesine sahipti, fakat Egg sular yükseldiğinde dalgaların üzerinde dikilen bir avuç kumdan başka bir şey değildi. Sular hiçbir açıdan kontrolü altında değildi ve kumların kaymasından ve ara sıra çıkan fırtına dalgalarının adayı basmasından kaynaklanan sürekli bir tamirat ihtiyacı içerisindeydi. Fakat Watch Adası'ndan gelecek gözcü ateşinin uyarı ışığını görebilir ve mesajı iletebilirdi. Watch Adası bu ateşi yaktığı sürece.

Geleneksel olarak, Watch Adası'nın balıkçılık alanları ve deniztarağı toplanan sahilleri, Rippon Dükaliği'na dahildi ve bu yüzden oradaki gözcü kulelerine asker konuşlandırmak da Rippon Dükaliği'na düşmüştü. Fakat orada bir garnizon bulundurmamak demek, adam ve yiyecek getirmek, ayrıca, fener ışıkları için kütük ve yağ sağlamak ve çorak, küçük adayı süpüren vahşi okyanus fırtınalarına karşı kulenin bakımını sağlamak anlamına geliyordu. Askerler için sevilen bir görev yeri

değildi, söylentilere göre orada görevlendirilmek, asi veya ıktıklar karşıtı garnizonların cezalandırılmasının kurnazca bir çkeliydi. Sarhoş olduğu zamanlarda Kelvar birçok kez, eğer kulenin askerlendirilmesi Shoaks Dükü için bu kadar önemliyse, bunu Lord Shemsy'nin bizzat kendisinin yapması gerektiğini hararetle anlatmıştı. Rippon Dükü, adanın balıkçılık alanlarından ya da zengin deniz kabuklusu yataklarından vazgeçmek istediğinden değil.

Ve Shoaks'ın köyleri, öldürülen, çalınan ya da kaybolan çelbe koyunlardan olduğu gibi, vaktinde ekilen alanlardan da umudu kestiren bahar başı eğlenceleri sırasında, uyarı gelmeden saldırıya uğradığı zaman, Lord Shemshy Kral'a, kuvvetle, Kelvar'ın kulelerini askerlendirme konusunda ihmalkar olduğunu iddia etti. Kelvar bunu reddetti ve oraya yerleştirdiği küçük askeri kuvvetin, savunulmaya nadiren ihtiyaç duyulan bir yer için uygun olduğunu iddia etti. "Watch Adası Kulesi'nin ihtiyacı olan gözcülerdir, askerler değil," diye bildirdi. Ve bu amaçla, kuleyi askerlendirmek için, çok sayıda genç erkek ve kadını askere aldı. Bir avuç kadarı askerdi, ancak çoğu Neatbay'den gelen mültecilerdi; Kelvar'ı destekleyenler bunların işe ihtiyacı olan genç vatandaşlar olduğunu iddia ederken, bazıları, borcu olanlar, yankesiciler ve yaşlı fahişeler olduklarını ifade ediyordu.

Tüm bunları, meyhane dedikoduları ve Chade'in politika dersleri sayesinde, Burrich'in hayal edebileceğinden daha iyi biliyordum. Fakat dilimi tuttum ve onun ayrıntılı ve önceden hazırlanmış açıklamaları sırasında oturup dinledim. İlk kez olmamakla birlikte, benim biraz yavaş anladığımı düşündüğünü fark ettim. Sessizliğimi, konuşmaya ihtiyaç duymamaktan çok, algılama eksikliği olarak yorumladı.

Ve Burrich, eziyetle, bana söylediğine göre diğer birçok gencin ebeveynleriyle birlikteyken kolayca öğrendiği görgü kurallarını öğretmeye başladı. Her gün ilk karşılaştığımda ya da insanlarla dolu bir odaya girdiğimde insanları selamlamam gerekiyordu; sessizce çekilmek nazik değildi. İnsanlara isimleriyle hitap etmeliydim ve bana hatırlattığı üzere, bu yolculuk boyunca tanışacağım neredeyse bütün insanların olacağı gibi, benden büyüklere ya da daha yüksek bir politik rütbeye sahiplerse, onlara ünvanlarıyla hitap etmeliydim. Ardından beni protokolle tanıştırdı: kimin, hangi koşullarda bir odadan benim önümde çıkacağını –neredeyse herkes, tüm koşullar altında benden önce geliyordu–. Sonra sofraya adabına geçti. Nereye oturduğuma dikkat etmek; masadaki yüksek sandalyede kimin oturduğuna ve yeme hızımı buna göre ayarlamaya dikkat etmek; nasıl kadeh kaldırılması gerektiği ya da nasıl kendimi koyuvermeden bir dizi kadeh kaldırılacağı gibi konuları anlattı. Ve yemekte yanıma oturan biriyle nasıl hoşuna gidecek biçimde konuşulacağı veya daha muhtemeli, nasıl dikkatle dinleneceği. Ve devam etti de etti. Sonunda, bitmek tükenmek bilmeyen halat temizliğini özleyerek hayal kurmaya başladım.

Burrich sert bir dürtüyle dikkatimi yeniden topladı. “Ve bunu da yapmaman gerekiyor. Orada oturmuş, aklın başka bir yerdeyken kafa sallayarak, bir aptal gibi gözüküyorsun. Böyle yaptığında kimsenin fark etmeyeceğini düşünme sakın. Ve biri seni uyardığında böyle ters ters bakma. Dik otur ve yüzüne hoşnut bir ifade ver. Aptal bir sırıtma değil, seni ahmak. Ah, Fitz, seninle ne yapacağım ben? Sen belayı davet ederken ben seni nasıl koruyabilirim? Her neyse, neden seni bu şekilde birdenbire yola çıkarıyorlar?”

Kendisine sorduğu son iki soru, asıl kaygısını ortaya koy-

du. Bunu görmemekle belki de az da olsa aptallık etmiştim. O gitmiyordu. Giden bendim. Anlayabildiği iyi bir sebep yoktu. Burrich, saray yakınında, çok dikkatli olmayı öğrenecek kadar uzun yaşamıştı. Bakımım için ona emanet edildiğimden bu yana ilk kez onun gözetiminden ayrıliyordum. Babam defnedileli çok olmamıştı. Söylemeye cesaret edemese de, geri gelip gelmeyeceğimi ya da birinin benden sessizce kurtulma fırsatını yaratmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. “Yok edilmemin” onun gururu ve itibarına ne kadar da büyük bir saldırı olacağını fark ettim. İç geçirdim ve ardından, belki de atlar ve köpekler için fazladan birilerini istediklerine dair dikkatli bir yorum yaptım. Verity, kurt tazısı Leon olmadan hiçbir yere gitmezdi. Sadece iki gün önce, onun işlerini ne kadar iyi çevirdiğime dair övgüde bulunmuştu. Bunu Burrich’e aktardım ve bu küçük hilenin nasıl işe yaradığını görmek sevindiriciydi. Yüzüne bir rahatlık ve beni iyi eğitmesinin verdiği gurur yayıldı. Konu birden, görgü kurallarından doğru av köpeği bakımına kaydı. Eğer görgü kuralları dersi beni yorduysa, köpek bakımı bilgilerinin tekrarı neredeyse acı verici bir biçimde sıkıcıydı. Diğer derslerime gitmem için beni bıraktığında topuklarım kışıma vurarak ayrıldım.

Günün geri kalan kısmını, Hod’un, yaptığım işe odaklanmazsam beni iyice kırbaçlayacağını söyleyerek tehdit etmesine neden olan dağınık bir kafayla geçirdim. Daha sonra üzerime eğilip kafasını salladı, iç geçirdi ve kaybolmamı, aklımı başıma topladığım zaman geri gelmemi söyledi. Dediklerini yapmaktan mutluydum. Buckkeep’ten ayrılıp yolculuğa çıkmak, Neatbay’e kadar uzanan yol boyunca seyahat etmek, aklımdaki tek şeydi. Neden gittiğimi merak etmem gerektiğini biliyordum, ancak Chade’in yakında bir tavsiye vereceğinden emin-

dim. Karadan mı gidecektik, yoksa denizden mi? Burrich'e sormuş olmayı diledim. Neatbay'e giden yolların en iyileri olmadığını duymuştum, ama umrumda değildi. Sooty ve ben, birlikte hiç uzun bir yolculuğa çıkmamıştık. Ama bir deniz yolculuğu, gerçek bir gemide...

Kaleye giden uzun yolu kat ettim. Seyrek ağaçlı, kayalık bir yamaçtan yukarı tırmanan bir yoldu. Yaşam mücadelesi veren ince huş ağaçları vardı ve birkaç kızılâğaç, ama en çok da ne idüğü belirsiz çalılar. Güneş ışığı ve hafif bir rüzgar, güne narin ve benekli bir hava katarak, birlikte yüksek dallarda oynuyorlardı. Huş dalları arasından güneşin göz kamaştıncılığına baktım ve başımı indirdiğimde önümde Kral'ın soytarısı duruyordu.

Hayret içinde durdum. Onun burada bulunmasının saçmalığına karşın, ani bir refleksle Kral'a bakındım. Ancak Soyтары yalnızdı. Hem de dışarıda, gün ışığında! Bu düşünce, kollarım ve ensemdeki gerilmiş derideki tüyleri diken diken etti. Kaledeki herkes Kral'ın soytarısının gün ışığına tahammül edemediğini bilirdi. Herkes bilirdi. Ne var ki, tüm uşakların ve mutfak hizmetçilerinin bilmişçe gevezelik etmelerine karşın, Soyтары karşımda dikiliyordu, hafif rüzgarda sallanan solgun biri. Puantiyeli ceketinin ve pantolonunun mavi ve kırmızı ipeği solgunluğuna karşın, şaşırtıcı şekilde parlaktı. Fakat gözleri kalenin loş geçitlerindeki kadar renksiz değildi. Bu gözlerin bakışlarını gün ışığında birkaç adım uzaktan algıladığımda, onlarda, beyaz bir servis tabağına düşmüş bir damla soluk mavi balmumu gibi, çok solgun bir mavilik kavradım. Teninin beyazlığı da bir yanılamaydı, çünkü burada, dalların arasından süzülen güneş ışığında, bir pembeliğin onu içeriden kapladığını görebiliyordum. Ani bir ürpertiyle bunun kan olduğunu fark ettim. Derinin katmanları arasından görünen kırmızı kan.

Soytarı, fısıldayarak söylediğim sözleri dikkate almadı. Bunun yerine bir parmağını yukarı kaldırdı, sadece düşüncelerini değil de, etrafımızdaki günü de durdurmak ister gibiydi. Ancak dikkatimi başka bir şey üzerinde bundan daha fazla toplayamazdım ve bundan tatmin olduğunda. “Fitz!” diye sesini değiştirerek tonladı. **“Fitz piç pispic şişpiç enpiç.”** Birdenbire durdu ve bana yeniden aynı şekilde gülümsedi. Kararsız bir biçimde konuşmadan ve kıpırdamadan ona baktım.

Parmak tekrar hızla kalktı ve bu kez bana doğru sallandı. **“Fitz! piç düzpiç pispic şişkolar enpiç.”** Başını bana doğru kaldırdı ve bu hareket, saçındaki karahindiba tüyünü yeni bir yöne sürükledi.

Ona olan korkumu kaybetmeye başlıyordum. “Fitz,” dedim dikkatle ve işaret parmağımla göğsüme hafifçe vurdum. “Fitz, o benim. Evet. Adım Fitz. Kayıp mı oldunuz?” Sesimi kibarlaştırmaya ve böylece zavallı yarattığı korkutmadan, güvenini tazelemeye çalıştım. Bir şekilde kaleden uzaklaştığı kesindi ve tanıdık bir yüz bulmaktan hoşlanmış gözükmesi bu nedenleydi.

Burnundan bir nefes aldı ve sonra, saçları kafatasının çevresinde, rüzgardaki bir mum alevi gibi kabarana kadar kafasını delice salladı. “Fitz!” dedi üzerine bastırarak. Sesi biraz çatlıyordu. **“Fitz, düzpiç, uçpiç piç şişpiç şişgöbek piço.”**

“Her şey yolunda,” dedim yatıştırıcı bir şekilde. Aslında, Soytarı’dan o kadar da uzun olmamama karşın, biraz eğildim. Elimi yavaş bir hareketle açıp onu çağırdım. “Gel buraya, hadi. Gel buraya. Sana eve dönen yolu göstereceğim. Tamam mı? Korkma artık.”

Ansızın, Soytarı ellerini yana indirdi. Sonra yüzünü kaldırdı ve gözlerini göğe çevirdi. Sabit bir şekilde bana baktı ve tükürmek istemiş gibi bir ağız hareketi yaptı.

"Gel bakalım," diye çağırdım onu yeniden.

Kızgın bir sesle ve oldukça düzgün bir biçimde, "Hayır," dedi. "Beni dinle seni aptal. **Piç düzlers kopak piç şişdoyar.**"

"Ne?" diye şaşırılmış bir halde sordum.

"Dedim ki," diye dikkatle telaffuz etti. "**Piç düzlers kopak piç şişko doyar.**" Reverans yaptı, döndü ve yukarı doğru yürüyerek benden uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" diye talep ettim. Utancımdan kulaklarım kızarıyordu. Yıllarca soytarı olduğu kadar moron da olduğuna inandığınız birine, bunu nasıl kibarca açıklarsınız? Ben yapamadım. Ve: "Tüm bu piç kopak muhabbeti de ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Pek değil." Dönüp şunları söyleyecek kadar uzun durakladı, "**Piç minik köpişleri forma sokmanın icabına bakar. Şişko doyar.** Bu bir mesaj sanırım. Önemli bir eylem için bir çağrı. Fitz diye çağrılmaya tahammül eden, bildiğim tek kişi sen olduğuna göre, senin için olduğunu sanıyorum. Ne demek olduğuna gelince, ben nereden bilebilirim? Ben bir soytarıyım, rüya tabircisi değil. İyi günler." Tekrar döndü, ancak bu kez yolu takip etmektense yoldan çıktı ve bir çalı yığınının arasına daldı. Arkasından koştum, ancak yoldan ayrıldığı yere ulaştığımda gitmişti. Açık, aralarından güneş sızan ağaçlara bakarak ve geçtiği yerlerde hâlâ sallanan bir dal ya da bir an için de olsa puantiyeli ceketini görmem gerektiğini düşünerek, öylece dikildim. Fakat hiçbir iz yoktu.

Saçma mesajı hiçbir şey ifade etmiyordu. Kaleye dönerken, yol boyunca, bu tuhaf karşılaşma üzerine derin derin düşündüm, ancak sonunda, tuhaf, fakat tesadüfi bir olay olarak bir kenara koydum.

O gece değil de, bir sonraki gece, Chade beni çağırırdı. Me-

rak içinde merdivenlerden yukarı koştum. Yukarı ulaştığımda, sorularımın beklemek zorunda kalacağını bilerek durdum. Çünkü Chade taş masada oturmuş, Slink omzuna tünemişti ve masaya yarı açılmış bir parşömen yayılmıştı. Çarpık parmağı liste gibi bir şeyin üzerinde aşağıya doğru kayarken, diğer ucunda bir bardak şarap tutuyordu. Parmağı ilerledikçe şöyle bir baktım. Köylerin ve tarihlerin bir listesiydi. Her köyün isminin altında bir çetele vardı —şu kadar savaşçı, şu kadar tüccar, şu kadar koyun, fıçı bira veya ölçek buğday ve bunun gibi. Masanın diğer tarafına oturdum ve bekledim. Chade'in işini bölmemeyi öğrenmiştim.

“Evlat,” dedi yumuşak bir ses tonuyla ve parşömeden kafasını kaldırmadan. “Eğer kabadayının biri arkandan gelip kafana hafifçe vursaydı ne yapardın? Ama sadece arkan dönükken. Bununla nasıl başa çıkardın?”

Biraz düşündüm. “Dönerdim ve başka bir şeye bakıyormuş gibi yapardım. Elimde keşke uzun, kalın bir sopa olsaydı. Böylece bana vurduğunda döner ve kafasını kırardım.”

“Hımın. Evet. Ancak, bunu denedik. Ne kadar ilgisiz davranırsak davranalım. Dışadallılar onlara ne zaman yem attığımızı bilir ve benziyor ve asla saldırmıyorlar. Aslında, sıradan akıncıların bir iki tanesini kandırmayı başardık. Fakat Kızıl Gemi Akıncıları'nı asla kandıramadık. Ve zarar vermek istediğimiz kişiler, onlar.”

“Neden?”

“Çünkü bize en çok zarar verenler onlar. Göreceksin evlat, saldırıya uğramaya alıştık. Hatta neredeyse buna ayak uydurduk diyebilirsin. Fazladan bir dönüm ek, bir top kumaş daha doku, fazladan öküz yetiştir. Çifçilerimiz ve kasaba halkı az da olsa sürekli kenara fazladan bir şeyler koymaya çalışıyor ve

saldırının yarattığı karışıklıkta birinin ahırını yanınca veya ambarı ateşe verilince, herkesin gülümsemesi yine ortadan kalkıyor. Fakat Kızıl Gemi Akıncıları sadece çalmıyor, çalarken yok ediyorlar. Yok ediyorlar ve aslında yanlarına aldıkları şeyler önemsiz gözüküyor.” Chade durakladı ve bir duvara arkasını görebiliyormuş gibi uzun uzun baktı.

“Çok mantıksız,” diyerek, benden çok kendi kendine konuşarak akli karışmış bir halde devam etti. “Ya da en azından benim çözebildiğim bir mantık değil. Her sene iyi bir buzağı veren bir ineği öldürmek gibi. Kızıl Gemi Akıncıları, tarlalarındaki hububat ve samanı yakıyorlar. Götüremedikleri hayvanları katlediyorlar. Üç hafta önce, Tornsby’de değirmeni ateşe verdiler ve oradaki buğday ve un çuvallarını keserek açtılar. Bu durumda onların çıkarı ne? Sadece yok etmek için neden hayatlarını riske atıyorlar? Toprak almak ve korumak için hiçbir çaba göstermediler; bizim aleyhimize dile getirdikleri şikayetleri yok. Bir hırsıza karşı korunabilirsin, fakat bunlar gelişigüzel katiller ve yok ediciler. Tornsby yeniden inşa edilmeyecek; hayatta kalanların ne isteği ne de kaynakları var. Bazıları diğer kasabalardaki ailelerinin yanına, diğerleri de şehirlerimizde dilenci olmak için göç ettiler. Bu çok sık rastladığımız bir örnek.”

İç geçirdi ve zihnini dağıtmak için kafasını salladı. Başını kaldırdığında tamamen bana odaklandı. Bu, Chade’in sahip olduğu bir hünnerdi. Bir sorunu tamamen kenara itebilirdi, öyle ki, unuttuğuna yemin edebilirdiniz. Tüm ilgilendiği buymuş gibi açıkladı. “Lord Kelvar’la görüşmek üzere Neatbay’e giderken Verity’ye eşlik edeceksin.”

“Burrich de böyle söyledi. Fakat nedenini merak etti ve ben de ediyorum. Neden?”

Chade akli karışmış göründü. “Birkaç ay önce Buckkerp’ten sıkıldığından ve Altı Dükalık’ın başka yerlerini görmek istediğinden yakınmıyor muydun?”

“Kesinlikle. Ancak Verity’nin beni bu nedenle götürdüğünden şüpheliyim.”

Chade gürlütüyle burnundan soludu. “Verity, maiyetinin kimlerden oluştuğuna çok önem veriyormuş gibi. Ayrıntılarla uğraşacak sabra sahip değildir ve bu nedenle, Chivalry’nin insanları idare etmekteki dehasına da. Ancak Verity iyi bir asker ve uzun vadede, belki de ihtiyacımız olan şey bu olacak. Hayır, lıaklısın. Verity’nin neden senin gittiğine dair en ufak bir bilgisi yok... şimdilik. Shrewd ona, senin bir casus olarak yetiştirildiğini söyleyecek. Ve şimdilik hepsi bu. O ve ben bu konu üzerinde birlikte düşündük. Senin için yaptıklarının karşılığını verme-ye hazır mısın? Aileye hizmete başlamaya hazır mısın?”

Bunu o kadar sakın söyledi ve bana o kadar açık baktı ki, şunu sorduğumda sakın olmak nerdeyse kolaydı: “Birini öldürmek zorunda kalacak mıyım?”

“Belki.” Sandalyesinde yer değiştirdi. “Buna sen karar vermek durumunda kalacaksın. Karar vermek ve ardından gerçekleştirmek... Bu basitçe, ‘İşte adam bu ve işi bitirilmeli,’ denmesinden daha farklı. Daha zor ve hazır olduğundan da o kadar emin değilim.”

“Hiç hazır olacak mıyım?” Gülümsemeye çalıştım ve bir kas spazmı geçiriyormuşum gibi sııttım. Bu ifadeyi yüzümden silmeye çalıştım, fakat yapamadım. Ve üzerime garip bir titreme geldi.

“Muhtemelen hayır.” Chade sessizleşti ve sonra görevi kabul ettiğime kanaat getirdi. “Neatbay’deki akrabalarını ziyaret etmek için sizinle gelen yaşlı, soylu bir bayanın yardımcısı ola-

rak gideceksin. Senin için zor bir görev olmayacak. Oldukça yaşlı ve sağlığı iyi değil. Leydi Thyme, kapalı bir tahtırevanda yolculuk eder. Çok sarsılmadığından emin olmak, isterse su getirmek ve bunun gibi küçük taleplerini karşılamak için yanında yol alacaksın.”

“Verity’nin kurt tazılarına bakmaktan farklı görünmüyor.”

Chade duraksadı ve güldü. “Mükemmel. Bu da sana düşecek. Bu yolculukta herkes için vazgeçilmez olmaya bak. Böylece her yere gitmek ve her şeyi duymak için nedenlerin olacak ve kimse varlığını sorgulamayacak.”

“Ve gerçek görevim?”

“Dinlemek ve öğrenmek. Shrewd’le bana öyle geliyor ki, şu Kızıl Gemi Akıncıları, stratejilerimizden ve gücümüzden çok iyi derecede haberdarlar. Kelvar daha geçenlerde Watch Adası Kulesi’ni doğru düzgün askerlendirme masrafından kaçındı. İkinci kez ihmal ederse, Shoaks Dükalığı’nın kıyı şehirleri de bu ihmalkarlığı iki katı pahalıya öder. İhmalkarlıktan öteye ihanete mi düştü? Kelvar kendi çıkarları için düşmanla mı görüşüyor? Etrafı koklamayı ve ne bulabileceğini görmek istiyoruz. Eğer tüm bulduğun suçsuzluksa veya oldukça kuvvetli şüphelerin varsa, bize haber ver. Ancak ihaneti keşfedersen ve bundan eminsen, o zaman ondan yakın zamanda kurtulamayız.”

“Ve bunun anlamı?” Bunun benim sesim olduğundan emin değildim. Oldukça kaygısız ve kontrol altındaydı.

“Yemekte tadı, şarapta rengi olmayan bir toz hazırladım. Uygulamak konusunda senin dehana ve takdir hakkına güveniyoruz.” Masadaki toprak bir kabın kapağını kaldırdı. İçinde çok iyi kalite kağıttan yapılmış bir paket vardı: Fedwren’in bugüne kadar bana gösterdiği her şeyden daha ince ve daha ka-

liteli bir kağıt. Yazı ustamın böyle bir kağıtla çalışmaktan ne kadar hoşlanacağını ilk aklıma gelen şey olması çok garipti. Paketin içinde beyaz tozların en iyisi vardı. Kağıda tutundu ve havada süzüldü. Chade, dikkatle ölçtüğü bir miktarını, kıvrılmış yağlı kağıda aktarırken, ağzını ve burnunu bir kumaş parçasıyla korudu. Bana doğru uzattı ve ölümü açık duran avucumda tuttum.

“Bu nasıl etki ediyor?”

“Çok çabuk değil. Eğer sorduğun buysa, masada ölüp kalmaz. Ancak gereğinden fazla içerse, kendini kötü hissedecektir. Kelvar’ı tanıdığım için, kaynayan midesiyle yatağa gideceğini ve sabah asla uyanmayacağını tahmin ediyorum.”

Paketi cebime soktum. “Verity’nin bunlardan haberi var mı?”

Chade düşündü. “Verity ismi kadar iyidir. Zehirlediği bir adamla, bunu ondan saklayarak aynı masaya oturamaz. Hayır, bu durumda, saklamak, gerçeklerden daha çok işimize yarayacaktır.” Doğrudan gözlerime baktı. “Yalnız çalışacaksın, kendinden başka kimseye danışmadan.”

“Anlıyorum.” Uzun ahşap sandalyemde yer değiştirdim. “Chade?”

“Evet?”

“Bu senin için olduğu gibi mi? İlk seferinde?”

Ellerine baktı ve bir an için sol elinin arkasını lekelemiş kırmızı izlere parmağıyla dokundu. Sessizlik uzadı, fakat bekledim.

“Senin olduğundan bir yaş daha büyüktüm,” dedi sonunda. “Ve yalnızca bu işi yerine getirmektir, yapılıp yapılmayacağına karar vermek değil. Bu senin için yeterli mi?”

Aniden, neden olduğunu bilmeden utandım. “Sanırım,” diye geveledim.

“İyi. Kötü bir şey demek istemediğini biliyorum, evlat. An-

cak erkekler, yastıkların arasında kadınlarla geçirdikleri zaman hakkında konuşmazlar. Ve suikastçılar da... işimiz hakkında.”

“Ustayla çırağı bile mi?”

Chade benden öteye baktı, tavanın karanlık bir köşesine. “Hayır.” Bir süre sonra daha fazlasını ekledi, “İki hafta sonrasında, belki neden olduğunu anlarsın. ”

Ve bu konu hakkında başka bir şey konuşmadık.

Hesabıma göre, on üç yaşındaydım.

LEYDİ THYME¹

Dükalıkların taribi, onların coğrafyasıyla ilgilidir. Kral Shrewd'in saray katibi, bir Feduren, bu atasözüne âşık. Bunu hiç yanlış bulduğumu söyleyemem. Belki bütün tarihler doğal sınırların anlatımlarıdır. Dışadallılar'la aramızdaki denizler ve buz, bizi ayrı balklar yaptı ve Dükalıkların zengin ovalarıyla verimli çayırları bizi düşman eden zenginlikleri yarattı; belki de bu, Dükalıkların tarihinin ilk bölümü olabilir. Zengin üzüm bağlarını ve Tilth'in meyve bahçelerini yaratan Bear ve Vin nehirleridir, Sandsedge üzerinde yükselen Painted Edges Dağları'nın oradaki balkı sakladığı ve tecrit ettiği ve onları bizim düzenli ordularımızın saldırılarına açık bıraktığı kadar muhakkak.

Ay, gökyüzündeki saltanatını bırakmadan önce silkinerek uyumuş olmama şaşırarak uyandım. Burrich yolculuk hazırlıklarımı bir gece önce o kadar eni konu denetlemişti ki, bana kalsa, sabah lapamı yuttuktan bir dakika sonra yola koyulurdum.

Ama bir grup insan birlikte bir şey yapmaya kalkıştıklarında usul böyle değildir. Hepimiz toplanıp hazır olduğumuzda,

1) Kekik.

güneş çoktan doğmuştu. “Kraliyet bireyleri,” diye uyarmıştı beni Chade, “asla az yükle seyahat etmez. Verity bu seyahate, arkasında Kral’ın kılıcının ağırlığıyla çıkıyor. Yolda onu gören herkes bunu söylenmeden bilir. Haberler Kelvar ve Shemshy’a ulaşmış olmalı. İmparatorluğun eli, farklılıklarını uzlaştıracak. Her iki taraf da asla hiçbir farklılıklar olmamış olmasını dileyerek bırakılmalı. İyi yönetimin sırrı budur. Halkın müdahaleye ihtiyaç duymayacak bir şekilde yaşamayı arzulamalarını sağlamak.”

Verity böylece, içindeki askeri sinirlendiren bir tantanayla yolculuk etti. Seçme birliğindeki askerler onun renklerini olduğu kadar, Farseer geyik nişanını da taşıyorlar ve düzenli birliğin önünden gidiyorlardı. Benim genç gözlerim için bu yeterince etkileyiciydi. Ama fazla savaşçı bir etki bırakmaktan kaçınmak amacıyla, Verity gün sonunda sohbet ve eğlence temin etmeleri için yanında soylu arkadaşlar da getirmişti. İdarecileriyle birlikte şahinler ve tazılar, müzisyenler ve ozanlar, bir kuklacı, lordlar ve leydiler için getir götür işleri yapanlar, elbiseleri, saçları ve gözde yemeklerinin pişirilmesiyle ilgilenenler; bagaj hayvanları; hepsi de iyi atlara binmiş soyluların peşi sıra sürükleniyor ve alayımızın kuyruğunu oluşturuyordu.

Mevkiim alayın ortasındaydı. İnâtçı Sooty’yi, sakın iki iğdişin arasına şatafatlı bir tahtirevanın yanına koymuştum. Ahır-daki akıllı çocuklardan biri olan Hands’e bir midilli ve tahtirevanı çeken atların sorumluluğu verilmişti. Ben bagaj katırımızı idare edecek ve tahtirevan sakinine hizmet edecektim. Bu; sakin, daha önce hiç karşılaşmadığım oldukça yaşlı Leydi Thyme’di. Nihayet tahtirevanına binmek için ortaya çıktığında, pelerinlere ve peçelere o kadar sarılıp sarmalanmıştı ki, sadece tombuldan ziyade sıkı bir şekilde yaşlı olduğu izlenimini

edindim ve parfümü Sooty'yi hapşırttı. Kendini, tahtirevanda örtüler, battaniyeler, tüyler ve şallardan oluşan bir öbeğin içine yerleştirdi, sonra aniden sabahın güzelliğine rağmen perdelerin çekilip bağlanmasını emretti. Ona hizmet eden iki küçük hizmetçi mutlulukla uzaklaştılar ve beni, onun tek hizmetkârı olarak bıraktılar. Moralim bozuldu. En azından birinin, tahtirevanda onunla birlikte yolculuk edeceğini ummuştum. Çadırı kurulduğunda kişisel ihtiyaçlarını kim karşılayacaktı? Bırakın bir kadına hizmet etmeyi, bunun çok yaşlı bir kadın olacağı fikri aklıma gelmemişti. Burrich'in genç bir adama yaşlı kadınları idare etmekle ilgili tavsiyesini uygulamaya karar verdim: dikkatli ve nazik, neşeli ve hoşnut tavırlı ol. Cana yakın bir genç adam, yaşlı kadınların kalbini kolaylıkla kazanır. Burrich öyle demişti. Tahtirevana yaklaştım.

"Leydi Thyme? Rahatınız yerinde mi?" diye sordum. Uzunca bir süre yanıt gelmedi. Belki de azıcık sağırdı. "Rahatınız yerinde mi?" diye sordum daha yüksek sesle.

"Beni rahatsız etmeyi bırak, genç adam!" diye şaşırtacak derecede şiddetli bir yanıt verdi. "Seni istersem, sana söylerim."

"Özür dilerim," diye hızla af diledim.

"Beni rahatsız etmeyi bırak, dedim!" dedi öfkeyle kulak tırmalayıcı bir sesle. Ve fısıltıyla, "Aptal köylü," diye ekledi.

Bunun üzerine, dehşetim on misli artsa da, sessiz kalacak duyarlılığa sahiptim. Neşeli ve hoşsohbet bir gezinti için çok fazlaydı. Nihayet boruların çaldığını duydum ve Verity'nin flamasının ilerimizde yükseldiğini gördüm. Arkaya sürüklenen toz öncü muhafızların yolculuğa başladığını anlamama yetti. Önümüzdeki atlar hareket edene kadar uzun dakikalar geçti. Hands tahtirevanın atlarını yürüttü ve ben Sooty'ye cıvıladım. Hevesle öne atıldı ve katır uysallıkla onu takip etti.

O günü çok iyi hatırlıyorum. Önümüzden gidenlerin havada ağır bir toz bulutu oluşturduğunu ve Hands'le nasıl alçak sesle konuştuğumuzu, ilk yüksek sesle gülüşmemizde, Leydi Thyme'in bizi "Şu gürültüyü kesin!" diye azarladığını hatırlıyorum. Ayrıca biz sahil yolunun yumuşak dalgalarını takip ederken, parlak mavi gökyüzünün tepelerin arasında kavisler çizdiğini de hatırlıyorum. Deniz, doruklarda nefes kesici bir manzara oluşturuyordu ve vadilerdeki çiçek kokulu hava ağır ve uyku vericiydi. Ayrıca bir taş duvar üzerinde dizili duran ve biz geçerken kıkırdayan, bizi işaret eden ve kızaran çoban kızları vardı. Tüylü emanetleri arkalarındaki yamaçları benekliyordu ve Hands'le ben parlak gömleklerini bir yana toplayıp düğümleme usullerine ve dizkapaklarıyla ayaklarını çıplak olarak güneşe ve rüzgara tutuşlarına karşı hafifçe çılgılık attık. Sooty yavaş ilerleyişimizden sabırsızlanıyor ve sıkılıyordu. Bu arada zavallı Hands, yaşlı midillisini grubu yakalasın diye sürekli kavgalarından dürtüyordu.

Gün içinde sürücülerin hayvanlarından inip gerinmeleri ve atları sulamaları için iki kez durduk. Leydi Thyme, tahtirevanından çıkmadı, ama bir keresinde bana, ters ters şimdiye kadar ona su getirmiş olmam gerektiğini hatırlattı. Dilimi ısırıldı ve ona içecek bir şey getirdim. Aramızdaki konuşmaya en yakın diyalog buydu.

Güneş batmadan mola verdik. O, tahtirevanında ince sepetinden soğuk et, peynir ve düşünceli bir şekilde kendisi için getirdiği şarabıyla akşam yemeği yerken Hands'le ben, Leydi Thyme'in küçük çadırını kurduk. Hands ve ben çok daha kötü bir şekilde, askerlerin tayınından sert ekmek, ondan da sert peynir ve kurutulmuş et yedik. Yemeğimin ortalarında, Leydi Thyme kendisine tahtirevanından çadırına kadar eşlik etmemi

talep etti. Sanki tipi varmış gibi sarınmış ve örtünmüştü. Elbisesi değişik renklerde ve farklı yaşlarda kumaşlardandı, ama hepsi de pahalı ve bir zamanlar iyi kesilmişti. Şimdi, ağır bir şekilde üstüme abanmış sallanıyordu, gizli bir sidik kokusuyla birlikte itici bir toz, küf ve parfüm kokusu yığını kokusunu alabiliyorum. Beni kapıda sertçe salıverdi ve bir bıçağı aldı. İçeri girmeye ya da onu rahatsız etmeye yeltenirsem onu kullanacağı konusunda uyardı. “Ve onu iyi kullanmayı da bilirim, genç adam!” diye tehdit etti beni.

Yatma yerlerimiz de askerlerinkiyle aynıydı; yer ve pelerinlerimiz. Ama gece güzeldi ve küçük bir ateş yaktık. Hands benim Leydi Thyme’e karşı hayali arzum ve onu doyurmaya kalacak olursam beni bekleyen bıçakla ilgili espriler yapıp kıkırdadı. Bunun üzerine, Leydi Thyme onu uyutmadığımız için tehditler savurana kadar güreştik. Sonra Hands, kimsenin ona hizmet etmeme gıpta etmediğini ve onunla yolculuk etmiş herkesin ondan hep kaçındığını anlatırken yavaşça konuştuk. Beni, en kötü görevimin henüz başlamadığı konusunda uyardı, ama gözleri gülmekten yaşardığı halde, ne olduğunu söylemeye inatla karşı çıktı. Kolayca uyudum, tıpkı bir çocuk gibi, gerçek görevimi onunla yüzleşmem gereken zamana kadar akıldan çıkarmıştım.

Şafakta kuşların civıltısına ve Leydi Thyme’in çadırının dışındaki ağzına kadar dolu oda çanağının boğucu kokusuna uyandım. Midem ahırları ve köpek kulübelerini temizlemekten sağlamlaşmış olsa da, ona geri götürmeden boşaltıp temizlemekten başka bir şey yapamadım. O sırada çadır kapısının arkasından ısrarla ona hâlâ ne sıcak ya da soğuk su getirdiğim, ne de içeriğini kendisinin belirlediği lapasını pişirdiğim için kafa ütölüyordu. Hands, birliğin ateşini ve azığını paylaşmak

için ortadan kaybolmuş ve beni tiranımın üstesinden gelmekle başbaşa bırakmıştı. Savsakça hazırlandığı konusunda beni temin ettiği kahvaltısını bir tepside verip, bulaşıkları ve çanağı yıkayıp hepsini ona geri verdiğimde, alayın kalanı çoktan yola çıkmaya hazırdı. Ama kendisi sağ salim tahtirevanına çıkana kadar çadırının sökülmesine izin vermedi. Çılgınca bir telaşla bu paketlemenin üstesinden geldik ve kendimi sonunda, mideme bir kahvaltı kırıntısı bile girmemiş bir halde atımın üstünde buldum.

Sabahki işlerimden sonra kurt gibi acıkmıştım. Hands, somurtmamı anlayışla karşıladı ve ona daha yakın sürmemi işaret etti. Benimle konuşmak için eğildi.

“Bizim dışımızda herkes onu tanıyor,” dedi Leydi Thyme’in tahtirevanına doğru gizli bir baş sallamayla. “Her sabah çıkardığı koku, bir efsane. Whitelock, Chivalry’nin birçok gezisine çıktığını söyledi... Altı Dükalık’ın her yanında akrabaları varmış ve onları ziyaret etmek dışında yapacak fazla işi de yokmuş. Alaydaki bütün adamlar onun menzilinden uzak durmayı uzun zaman önce öğrenmişler, yoksa kadın onlara birtakım gereksiz görevler yüklüyormuş. Ah, ve Whitelock sana bunu gönderdi. Ona hizmet ettiğin sürece oturmayı ve yemeyi beklememeni söyledi. Ama her sabah kenara senin için bir şeyler ayıracakmış.”

Hands, bana içinde üç dilim yağı donmuş jambon olan bir topak kamp ekmeği verdi. Çok lezzetli gelmişti. İlk birkaç ısırtığa hırsıyla, kurt gibi saldırdım.

“Köylü!” diye tiz bir sesle bağırdı Leydi Thyme tahtirevanından. “Sen orada napıyorsun? Eminim üstlerinden söz ediyorsundur. Konumuna geri dön! Böyle ileride gezip tozarsan benim ihtiyaçlarımdan nasıl haberdar olabilirsin?”

Hemen Sooty'nin yularını çektim ve tahtirevanın yanında bir yere geriledim. Büyük bir parça ekmek ve jambonu yutup, "Hanımefendilerin istedikleri bir şey var mı?" diye somayı başardım.

"Ağzın doluyken konuşma," diye tersledi. "Ve beni rahatsız etmeyi bırak. Aptal budala."

Ve böyle sürdü. Yol kıyı boyunu izledi ve ağır tempomuzla Neatbay'e varmamız beş tam gün aldı. İki küçük köy dışında, manzaramız rüzgarlı kayalıklar, martılar, çayırlar ve ara sıra da çarpık ve bodur ağaçlardan oluşuyordu. Yine de, yoldaki her dönemeç beni daha önce hiç görmediğim bir yere çıkardığı için, bana güzellikler ve harikalarla doluymuş gibi geliyordu.

Yolculuğumuz ilerledikçe, Leydi Thyme daha da despotlaştı. Dördüncü gün, çok azı hakkında bir şeyler yapabileceğim sürekli bir şikayetler akınına başladı. Tahtirevanı çok fazla sallanıyordu; bu onu hasta ediyordu. Bir pınardan getirdiğim su çok soğuktu, kendi mataramdan getirdiğimse çok ılık. Önümüzdeki adamlar ve atlar çok fazla toz kaldırıyorlardı; bunu bilerek yaptıklarından emindi. Ve söyle onlara, şu kaba şarkıları söylemeyi kessinler. Yanımda ilgilenmem gereken o oldukça, isteseydim bile, Lord Kelvar'ı öldürüp öldürmemeyi düşünecek zaman bulamazdım.

Beşinci gün erkenden Neatbay'in tüten bacalarını gördük. Öğleye doğru büyükçe binaları ve kasabanın üzerindeki tepelerdeki Neatbay gözcü kulesini seçebiliyorduk. Neatbay, Buckkeep'ten çok daha nazik bir toprak parçasıydı. Yolumuz geniş bir vadinin içinden aşağı kıvrılıyordu. Neatbay'in mavi suları önümüzde belirdi. Sahiller kumlu ve balık avlama donanmaları, düz zeminli basit yük tekneleri ya da dalgaları martılar gibi aşan cesur, küçük yassı kayıklardı. Neatbay'in Buck-

keep'inki gibi derin bir demirleme yeri yoktu, bu yüzden bizim taşıma ve ticaret limanımız gibi değildi, ama yine de, bana yaşamak için iyi bir yemiş gibi geldi.

Kelvar bizi karşılaması için bir şeref alayı göndermişti, bu nedenle Verity'nin birlikleriyle formaliteleri yerine getirdiklerinden bir gecikme yaşandı. "Tıpkı birbirinin kıcını koklayan iki köpek," diye hırçınca bir gözlemde bulundu Hands. Üzenimin üzerinde yükselerek, sıranın resmi tavırları gözleyebilecek derecede ilersini görebildim ve istemeyerek onu başımla onayladım. Nihayet tekrar yola koyulduk ve çok geçmeden, atlarımızı Neatbay kasabasının sokaklarında sürmeye başladık.

Herkes doğruca Kelvar'ın kalesine ilerlemişti, ama Hands'le ben birçok arka sokaktan geçerek, Leydi Thyme'in tahtirevanına, kullanmakta ısrar ettiği belli bir hana kadar eşlik etmek zorundaydık. Oda hizmetçisinin yüzündeki ifadeden daha önce de burada kaldığı anlaşıyordu. Hands, tahtirevanın atlarını ve tahtirevanı ahırlara götürdü, ama ben ona odasına eşlik ederken koluma abanmasına katlanmak zorunda kaldım. Her nefesini benim için bir çile haline getirecek o kadar bozuk baharatlı ne yemiş olabileceğini merak ettim. Yedi gün içinde, vaktinde dönmezsem beni sayısız şekillerde cezalandırmakla uyararak kapıdan salıverdi. Aynılırken, Leydi Thyme geçmişte karşılaştığı hırsız hizmetçilerden ve yatak çarşaflarının yatağa tam olarak nasıl serilmesini istediğinden bahseden yüksek sesli bir tirada başladığından, oda hizmetçisini anladım.

Rahatlamış bir şekilde Sooty'ye bindim ve acele etmesi için Hands'e seslendim. Neatbay'in sokaklarında eşkin gittik ve Kelvar'ın kalesine girerlerken Verity'nin alayının sonuna katılmayı başarabildik. Bayguard, çok az doğal korunma sağlayan düz bir arazi üzerine inşa edilmişti, ama kalenin sağlam taş du-

varlarıyla karşılaşmadan önce, bir düşmanın üstesinden gelmek zorunda kalacağı bir dizi duvar ve hendekle takviye edilmişti. Hands bana, akıncıların asla ikinci hendekten öteye geçemediklerini söyledi ve ben de ona inandım. Biz geçerken, işçiler duvarların ve hendeklerin bakımını yapıyorlar ve Veliaht'ın Bayguard'a gelişini merakla seyrediyorlardı.

Kale kapıları arkamızdan kapandığında bir diğer sonsuz karşılama merasimi yapıldı. Adamlar, atlar ve her şey, hepimiz, Kelvar ve Bayguard Verity'yi karşılarken öğle güneşinin altında durduk. Borular duyuldu ve sonra resmi sesler, ilerleyen atların ve adamların sesleri arasında mırıltıya dönüştü. Ama en sonunda bitmişti. Önümüzdeki formaliteler bittiğinde, adamların ve hayvanların ani hareketlenmesi bunun işaretini vermişti.

Adamlar atlarından indiler ve Kelvar'ın ahır görevlileri aniden aramızda belirerek bizi hayvanlarımızı nerede sulayacağımız, geceyi nerede geçirebileceğimiz ve bir asker için en önemlisi, nerede yıkanıp yemek yiyeceğimiz konusunda yönlendirdiler. Sooty'yi ve onun midillisini ahırlara doğru götürürken Hands'in yanına düştüm. Bana seslenildiğini duydum ve dönünce Buckkeep'ten Sig'in, Kelvar'ın renklerini giyinmiş birine beni işaret ettiğini gördüm.

"İşte orada -Fitz o. Hey, Fitz! Sitswell seni çağırdıklarını söylüyor. Verity seni odasında bekliyormuş; Leon hastaymış. Hands, sen Fitz için Sooty'yi götür."

Yemeğin ağızımdan kapıldığını neredeyse hissedebiliyordum. Ama bir nefes aldım ve Burrich'in nasihat ettiği gibi Sitswell'e karşı neşeli bir ifade takındım. O asık suratlı adamın fark ettiğinden bile şüpheliyim. Ona göre ben sadece, telaşlı bir günde ayak altında dolaşan bir çocuktum. Beni Verity'nin odasına götürdü ve ahırlarına dönmekten apaçık hoşnut beni

orada bıraktı.

“Ah! Eda’ya şükürler olsun ki, sensin. İçeri gir, çünkü hayvan yemek yemiyor ve Verity ciddi bir şey olduğundan emin. Acele et, Fitz.”

Adam Verity’nin nişanını takıyordu, ama onunla daha önce karşılaştığımı hatırlamıyordum. Onların kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yokken, benim kim olduğumu bilen bir sürü insanın olması bazen şaşırtıcıydı. Bitişikteki odada Verity bir yandan yıkanırken, bir yandan da yüksek sesle birine bu akşam için istediği giysilerle ilgili talimat veriyordu. Ama beni ilgilendiren o değil, Leon’du.

Burrich etrafta yokken vicdan azabı duymadığımdan, zihnimi Leon’a doğru yönlendirdim. Leon sıksa kafasını kaldırdı ve acı dolu gözlerle bana baktı. Verity’nin terli gömleğinin üzerinde bir köşede soğuk bir şöminenin yanında yatıyordu. Çok sıcaktı, sıkılmıştı ve eğer bir şey avlamayacaksak, eve gitmek istiyordu.

Dişetlerini muayene etmek için dudaklarını araladım ve sonra elimi sertçe karnına bastırarak bir muayene gösterisi yaptım. Bütün bunları kulaklarının arkasını kaşıyarak bitirdim ve sonra Verity’nin adamına şöyle dedim, “Hiçbir şeyi yok, sadece aç değil. Bir tas soğuk su verip bekleyelim. Yemek istediğinde anlarız. Ve bütün bunları bu sıcaktan bozulmadan ve yiyip gerçekten hasta olmadan kaldıralım.” Verity için hazırlanmış bir tepsideki, tepeleme tatlı kırıntılarıyla dolu tabağı kastediyordum. Hiçbiri köpek için uygun değildi, ama o kadar açtım ki, kırıntıları kendim yemeyi dert etmezdim; aslında midem yalnızca bu görüntüyle bile guruldamaya başlamıştı. “Mutfağı bulacak olursam, onun için taze sığır kemikleri olup olmadığını merak ediyorum. Yemekten ziyade oynayacağı bir

şeyler şu an daha çok hoşuna gider...”

“Fitz? Sen misin? Buraya gel evlat! Leon’umun sıkıntısı neymiş?”

Adam, “Kemiği getireceğim,” diyerek bana söz verdi ve ayağa kalkıp bitişik odanın girişine ilerledim. Verity, üzerinden sular damlayarak küvetinden kalktı ve kendisine hizmet eden adamın sunduğu havluyu aldı. Saçlarını çevik bir şekilde kuruladı ve sonra vücudunu kurularken ısrarla, “Leon’un sorunu ne?” diye sordu.

Verity’nin tarzı böyleydi. Son konuşmamızdan bu yana haf-talar geçmişti, ama o, selamlaşmalarla vakit kaybetmiyordu. Chade bunun, adamlarının onun için taşıdıkları önemi hissetmelerine engel olan bir eksiklik olduğunu söylüyordu. Bana mühim bir şey olsaydı, birinin ona söyleyeceğine inandığını düşünüyorum. Hoşuma giden dobra bir içtenliği vardı. Birileri ona aksini söylemedikçe olayların yolunda gitmesi gerektiği şeklinde bir yaklaşımdı bu.

“Fazla bir problemi yok, efendim. Sıcaktan ve yolculuktan bir parça keyifsiz. Serin bir yerde bir gecelik bir dinlenme onu neşelendirecektir, ama ben olsam onu bu sıcakta tatlı kısıntıları ve yağlı yiyeceklerle beslemezdim.”

“Güzel.” Verity bacaklarını kurulamak için eğildi. **“Hiç aksi olmadığı gibi,** haklısın evlat. Burrich senin tazılarla bir usulün olduğunu söylüyor ve ben söylediklerine boşvermeyeceğim. O kadar dalgın görünüyordu ki... Genelde her şeye karşı iştahlıdır, ama özellikle benim tabağımdakilere karşı.” Küçük bir çocuğa sevgi dolu sözcükler söylerken yakalanmış gibi utanmışa benziyordu. Ne diyeceğimi bilemedim.

“Efendim, hepsi bu kadersa ahırlara dönebilir miyim?”

Omzunun üzerinden hayretle bana baktı. “Bana bir parça zaman kaybıymış gibi geldi. Hands hayvanıyla ilgilenecek, de-

ğil mi? Yemeğe zamanında yetişmek istiyorsan yıkanıp giyinmek zorundasın. Charim? Onun için suyun var mı?”

Hizmet eden adam, Verity'nin giysilerini yatağa yerleştirme işinden doğruldu. “Hemen efendim. Ayrıca giysilerini de hazırlarım.”

Sonraki saatte dünyadaki konumum altüst olmuştu. Bunun olacağını biliyordum. Hem Burrich hem Chade, beni buna hazırlamaya çalışmışlardı. Ama Buckkeep'te değersiz bir asalakken, aniden Verity'nin resmi maiyetinin bir parçası olmak biraz sinir bozucuydu. Diğer herkes neler olduğunu bildiğini varsayıyordu.

Ben küvete girmeden Verity giyinmiş ve odadan çıkmıştı. Charim bana muhafızlarının komutanıyla görüşmeye gittiği bilgisini verdi. Charim'in böyle dedikoducu olmasına minnettardım. Mevkimi, kendini sohbetten ya da benim önümde şikayet etmekten alıkoyacak kadar yüksek saymıyordu.

“Gece için sana burada bir yer yatağı hazırlayacağım. Koruvarım biraz üşüyeceksin. Verity senin ona yakın bir yerde yatmanı istediğini söyledi ve sadece tazıyla ilgilenmen için değil. Sana verilecek başka görevleri de mi var?”

Charim umutla duraksadı. Kafamı ılık suya sokup, saçımdaki teri ve tozu sabunlayarak sessizliğimi gizledim. Nefes almak için sudan çıktım.

İçini çekti. “Senin için giysilerini hazırlayacağım. Kirlilerini bana bırak. Onları senin için yıkarım.”

Yıkanırken birinin beni beklemesi çok tuhaf gelmişti ve daha da tuhafı, giyinmemi denetleyen birinin olmasıydı. Charim yeleşimin dikişlerini sağlamlaştırmakta ve yeni, en iyi gömleğimin büyük gelen kollarını tam sınıra ve çok rahat edici bir uzunluğa getirmekte ısrar etti. Saçlarım arapsaçına dönecek

kadılar uzamıştı ve onları hızla çekiştirip acıyla açtı. Kendi kendine giyinmeye alışık bir çocuk için resmiyet ve denetlemenin sonu yokmuş gibiydi.

“Kan, etkisini gösterecektir,” dedi girişten gelen dehşet içindeki bir ses. Döndüğümde, yüzünde acıyla şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakmakta olan Verity’yi gördüm.

“Chivalry’nin o yaştaki hali, değil mi, lordum?” Charim’in sesi kendinden gayet hoşnut geliyordu.

“Öyle.” Verity boğazını temizlemek için duraksadı. “Babanın kim olduğundan kimse şüphe edemez Fitz. Babamın, sana iyi davranmamı söylerken ne kastettiğini merak ediyorum. Ona Shrewd derler ve kurnazdır da; ne elde etmeyi umuyor merak ediyorum. Ah, pekala.” İçini çekti. “Bu onun krallık tarzı ve bunu ona bırakıyorum. Benimkiyse sadece, züppece yaşlı bir adama gözcü kulelerini neden doğru dürüst askerlendirmediklerini sormak. Gel evlat. Aşağı inme vakti.”

Döndü ve beni beklemeden çıktı. Arkasından acele ederken, Charim beni kolumdan yakaladı. “Üç adım arkasından ve soldan. Unutma.” Söylediği gibi peşinden gittim. O koridor boyunca ilerlerken maiyetimizdeki diğerleri de odalarından çıkıp prenslerini takip ettiler. Hepsi de Buckkeep’in dışında görülmek ve gıpta edilmek şanslarını artırmak için en gösterişli ve süslü giysileriyle donatılmışlardı. Bazılarının giydikleriyle kıyaslanınca, kollarımın genişliği makul sayılabilirdi. En azından ayakkabılarıma ufak, çalan ziller ya da yumuşakça tıkırdayan kehribar boncuklar asılı değildi.

Verity bir merdiven ağzında durdu ve aşağıda toplanmış insanlara bir sessizlik çöktü. Prenslerine çevrilmiş yüzlere baktım ve hepsinde, insanoglu için bildik bütün duyguları okuyabildim. Bazı kadınlar aptalca sırtırken, diğerleri dudak bükü-

yormuşa benziyordu. Bazı genç adamlar giysilerini gösteren pozlar atıyorlardı; daha sade giyimli diğerleri nöbet tutuyormuş gibi dikleşiyordu. Kıskançlık ve sevgi, horgörü, korku gördüm ve birkaç yüzde de nefret vardı. Ama Verity, aşağıya inmeden önce, hiçbirine geçerken bakmak dışında bir ilgi göstermedi. Kalabalık önümüzde iki yana ayrılınca, bizi yemek salonuna götürmek için bekleyen Lord Kelvar görüldü.

Kelvar beklediğim gibi değildi. Verity ona züppece demişti, ama benim gördüğüm, hızla yaşlanan, zayıf ve rahatsız, abartılı kıyafetlerini zamana karşı birer zırhmışçasına giyinen bir adamdı. Aklaşan saçları, sanki hâlâ bir savaşıymış gibi arkasında ince bir at kuyruğuyla toplanmıştı ve çok iyi silahşörlere özgü bir yürüyüşle yürüyordu.

Onu, Chade'in bana insanları görmeyi öğrettiği şekilde gördüm ve biz daha oturmadan onu yeterince iyi anlamış olduğumu düşündüm. Ama ancak masada yerlerimizi aldıktan sonra –ve benim yerim de, yüksek kesimden çok aşağıda değildi– adamın ruhuna derin bir bakış atabildim. Ve bu onun herhangi bir hareketi sayesinde değil, leydisinin bize katılmak için geldiğindeki tavırları sayesinde oldu.

Kelvar'ın, Leydi Grace'inin¹ benden en fazla beş yaş büyük olduğundan şüphelendim ve bir saksığan yuvası gibi süslenmişti. Daha önce hiç bu kadar cıfcaflı bir şekilde masraf koku, ama bu kadar az zevkli bir giyim tarzı görmemiştim. Öyle telaşlı bir gösteriş ve tavırla yerini aldı ki, bu bana flört eden bir kuşu anımsattı. Kokusu bir dalga gibi üzerime yuvarlanıyordu ve çiçekten çok para kokuyordu. Beraberinde, ipek gibi tüyleri ve kocaman gözleri olan küçük bir köpek getirmişti. Hayvanı kucağına oturturken ona sevgi dolu sözler söyledi

1) Zerafet, incelik, güzellik.

ve küçük hayvan ona doğru sokulup çenesini masanın kenarına yasladı. Ve sürekli kendisini fark edip etmediğini ve etkilenip etkilenmediğini anlamaya çalışarak, Prens Verity'ye bakıyordu. Bana gelince, ben Kelvar'ın, Leydi'nin Prens'e kur yaptığı kuru izlemesini seyrediyor ve kendi kendime, gözcü kulelerine asker konuşlandırmanın problemlerimizin yarısı bile olmadığını düşünüyordum.

Yemek benim için bir dertti. Çok açtım, ama görgü kuralları bunu belli etmemi engelliyordu. Bana öğretildiği gibi yedim: kaşığımı Verity kaldırıncaya kaldırıp, bir yemeği o ilgisiz kalır kalmaz bir kenara koydum. Suyuna banmak için, ekmekle bir tabak sıcak ete can atıyordum, ama bize tuhaf bir biçimde baharatlı et dilimleri, egzotik meyve kompostoları, solgun ekmekler ve sararana kadar pişirilmiş ve çeşnilendirilmiş sebzeler ikram edilmişti. Moda pişirme adına suistimal edilmiş etkilileyici bir iyi yemek gösterisiydi. Verity'nin de en az benim kadar iştahsız olduğunu görebiliyor ve hepsinin Prens'in etkilenmediğini görüp göremediklerini merak ediyordum.

Chade beni sandığımdan daha iyi eğitmişti. Sofra arkadaşım çilli genç bayana nezaketle baş sallayabiliyor ve bir yandan bugünlerde Rippon'da iyi dokunmuş kumaş bulmanın zorlukları üzerine sohbetini dinlerken, bir yandan da kulaklarımı masadaki konuşmaların ana hatlarını yakalayabilecek kadar serbest bırakabiliyordum. Konuşmaların hiçbirisi bizi buraya getiren meseleyle ilgili değildi. Verity ve Lord Kelvar, yarın bu konuyu görüşmek için kapanacaklardı. Ama kulak misafiri olduklarımın çoğu, Watch Adası'nın kulesinin güçlendirilmesi ve üzerine tuhaf ışıklar yerleştirilmesiyle ilgiliydi.

Yolların bakımının eskisi kadar iyi yapılmadığına dair şikayetler duydum. Biri, Bayguard tahkimatlarındaki tamiratın yeni-

den başladığını görmekten mutluluk duyduğunu söyledi. Bir başka adam, içyerli hırsızlara, neredeyse mallarının üçte ikisinin Farrow yoluyla gelmesini bekleyecek kadar sık rastlandığından şikayet etti. Bana, bu da, sofra arkadaşımın iyi kumaş yokluğu hakkındaki şikayetin kaynağıymış gibi geldi. Lord Kelvar'a ve genç karısının her hareketine nasıl düşkün olduğuna baktım. Chade'in yargısını sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi duydum. "Akıllı dükalığının idaresinde olmayan bir dük." Leydi Grace'in ihtiyaç duyulan yol tamiratlarını ve ticaret yollarını haydutlara karşı koruyacak askerlerin ücretleriyle giyiniyor olmasından şüphelendim. Kulağından sarkan mücevherler Watch Adası'nın kulelerinin güçlendirilmesine gitmeliydi belki de.

Yemek nihayet sona erdi. Midem doluydu, ama açlığım azalmamıştı; yemeğin çok az faydası olmuştu. Sonradan, iki ozan ve bir şair bizi eğlendirdiler, ama ben kulaklarımı, şairin hoş deyişleri ya da ozanların balatlarına değil, insanların gelişigüzel konuşmalarına ayarlamıştım. Kelvar, Prens'in yanında, karısıysa sonunda sandalyeyi süs köpeğiyle paylaşarak oturuyordu.

Grace, Prens'in varlığının tadını çıkararak oturuyordu. Elleri sık sık önce bir küpeye, sonra bir bileziğe dokunmak için kıpırdıyordu. Bu kadar çok mücevher takmaya alışık değildi. Kuşuklarım, basit bir soydan geldiği ve kendi konumundan dehşete düştüğü yönündeydi. Bir ozan "Yoncanın Arasından Güzel Yükseliyor"u onun yüzüne bakarak söyledi ve kızaran yanaklarla ödüllendirildi. Ama gece ilerledikçe ve ben yorulduğumda, Leydi Grace'in solduğunu söyleyebilirim. Bir kere eliyle ağzını kapatmakta gecikerek esnedi. Ufak köpeği kucağında uyuyakalmıştı ve küçük-beyinli rüyalarında zaman seğirip havlıyordu. Uykulu hali arttıkça, bana bir çocuğu anımsattı; köpeğini bir oyuncakmışçasına okşadı ve başını

sandalyesinin arka köşesine yasladı. İki kez başı öne düştü. Kendini uyandırma gayretiyle gizlice bileklerini çimdiklediğini gördüm. Kelvar, ozanlarla şairi bu gece için ödüllendirmek niyetiyle yanına çağırttığında, gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Yatak odalarına gitmek için Lordunun koluna girerken, kolunda oturttuğu köpeği de bırakmadı.

Verity'nin bekleme odasına yollanmaktan hoşnuttum. Charim bana tıy bir yatak ve birkaç battaniye bulmuştu. Yer yatağım en az kendi yatağım kadar rahatı. Uyumak için can atıyordum, ama Charim, Verity'nin yatak odasına gitmemi işaret etti. Daimi asker Verity'nin, karşısında dikilip çizmelerini çıkarması için bir uşağa iltiyacı yoktu. Sadece Charim ve ben ona hizmet ettik. Charim, Verity'nin peşinde dolaşp Prens'in gelişigüzel çıkarttığı giysileri alıp düzeltirken, gıdıklayıp homurdanıyordu. Verity'nin çizmelerini hemen bir kenara kaldırdı ve deriyi daha çok mumlamaya başladı. Verity bir gecelik entarisini başından geçirdi ve sonra bana döndü.

"Evet? Bana söyleyecek nelerin var?"

Ve böylece ona kulak misafiri olduğum her şeyi mümkün olduğunca aslına sadık anlatarak ve kimin kiminle konuştuğunu belirterek Chade'e yaptığım gibi bilgi verdim. Sonunda bunların hepsinin önemiyle ilgili kendi varsayımlarımı ekledim. "Kelvar zenginlik ve hediyelerden kolayca etkilenen genç bir kadınla evlenmiş bir adam," diye özetledim. "Bırakın Kelvar'ınkileri, kendi konumunun getirdiği sorumluluklar hakkında bile bir fikri yok. Kelvar onu büyülemek için görevlerinden para, zaman ve düşünce alıyor. Saygısızca kaçmayacağını bilsem, erkekliğinin onu yarı yolda bıraktığını ve genç gelinini onun yerine hediyelerle tatmin ettiğini düşünürdüm."

Verity ağır bir şekilde iç geçirdi. Ezberimin son yarısında

kendini yatağa atmıştı. Şimdi çok yumuşak bir yastığı dürterek başına daha çok destek vermesi için katlıyordu. "Lanet Chivalry," dedi dalgın dalgın. "Bu onun çözebileceği bir düğüm, benim değil. Fitz, baban gibi konuşuyorsun. Ve burada o olsaydı, bütün bu durumu idare etmek için ince bir yol bulurdu. Chiv, bir gülümsemesi ve birinin eline kondurduğu bir öpücükle meseleyi şimdiye çoktan halletmiş olurdu. Ama bu benim tarzım değil ve bunu yapmaya yeltenmeyeceğim." Onunla görevleri hakkında bir tartışma başlatmamı beklermiş gibi yatağından rahatsızlıkla kaydı. "Kelvar bir erkek ve bir dük. Ve bir görevi var. O kuleyi gerektiği gibi askerlendirmek zorunda. Bu yeterince basit ve bunu ona dobra dobra söylemek niyetindeyim. O kuleye iyi askerler yerleştir ve onları orada tut, bir işi yapacak derecede mutlu olarak tut. Bu bana basit görünüyor. Ve bunu diplomatik bir dans haline getirmeyeceğim."

Yatağında ağır bir şekilde kaykıldı ve aniden bana sırtını döndü. "Lambayı söndür Charim." Ve Charim lambayı o kadar çabuk söndürdü ki, karanlıkta kalakaldım ve odadan dışarı kendi yer yatağıma giden yolu tökezleyerek bulmak zorunda kaldım. Yatağında uzanırken Verity'nin bütünün çok azını gördüğünü düşündüm uzun uzun. Kelvar'ı kuleyi askerlendirmeye zorlayabilirdi, evet. Ama kuleyi iyi askerlendirmeye ya da onunla iftihar etmeye zorlayamazdı. Bu bir diplomasi sorunuuydu. Ve yol çalışmasına, tahkimatların bakımına ve haydut problemlerine önem vermiyor muydu? Hepsinin bir çaresinin bulunması gerekiyordu artık. Ve Kelvar'ın gururuna dokunulmadığı ve Lord Shemshy ile ilişkisinin bozulmadığı tarzda bir yöntem hem düzeltilmiş hem de doğrudu. Ve birinin, Leydi Grace'e sorumluluklarını öğretmeyi üstlenmesi gerekiyordu. Bir dolu problem. Ama başım yastığa değer değmez uyudum.

ŞİŞKO DOYAR

Soytari, Buckkeep'e, Kral Shrewd'in saltanatının onyedinci yılında geldi. Bu, Soytari'yla ilgili bilinen çok az gerçekten biri. Bingtown tüccarlarından bir hediye olduğu söylenen Soytari'nin kökeni sadece tahmin edilebilir. Çeşitli öyküler türemiştir. Biri Soytari'nin Kızıl Gemi Akıncıları'nın bir tutsağı olduğu ve Bingtown tüccarlarının Soytari'yi onlardan ele geçirdiğidir. Bir diğeri, Soytari'nin bebekken, küçük bir teknede sürüklenirken, güneşten köpekbalığı derisinden bir güneş şemsiyesiyle ve darbelerden tüy ve lavantadan bir yatağa sarılarak korunmuş olarak bulunduğu yönündeydi. Bu, bir hayal ürünü olarak elenebilir. Soytari'nin Kral Shrewd'un sarayına gelmeden önceki hayatıyla ilgili sağlam bir bilgimiz yok.

Soytari tamamen insan neslinden gelmese de, neredeyse kesin bir şekilde insan ırkından olmaydı. Diğer Halk'tan doğma olduğu şeklindeki hikayeler neredeyse kesinlikle yanlıştır, çünkü el ve ayak parmakları perdeli olmaktan tamamen uzaktır ve kedilere karşı en ufak bir korku bile göstermemiştir. Soytari'nin sıradışı fiziksel özellikleri (örneğin renksiz oluşu), bu konuda pekala yanlışla ihtimalim olsa da, kişisel bir sapmadan çok diğer soyunun özellikleri gibi görünmektedir.

Soytari meselesinde, bilmediklerimiz bildiklerimizden ner-

deyse daha kaydadeğerdir. Soyтары'nın Buckkeep'e geldiği zamanı yaşı bir tahmin konusudur. Kişisel deneyimlerimden, Soyтары'nın bugünkünden çok daha genç ve her açıdan daha çocuksu olduğunu garanti edebilirim. Ama Soyтары çok az yaşlanma belirtisi gösterdiği için, başta görüldüğü kadar genç olmamasından çok, uzatılmış bir çocukluğun sonunda olması söz konusu olabilir.

Soyтары'nın cinsiyeti tartışılmıştır. Şu an benim olduğumdan daha genç ve daha iyi tarafından bu konu hakkında doğrudan soru sorulduğunda, Soyтары bunun sadece onun sorununu olduğu yanıtını vermiştir. Böylelikle vazgeçtim.

İleri görüşlülüğü ve bunun aldığı sinir bozucu belirsiz şeykiller konusunda, bunun açığa vurulan ırksal mı yoksa kişisel bir yetenek mi olduğu konusunda bir fikir birliği yoktur. Bazıları, her şeyi peşin peşin bildiği ve hatta herhangi biri, herhangi bir yerde onun hakkında konuşursa bunu hep bileceğine inanır. Diğerleri bunun sadece, "Seni uyardım!" demeyi çok sevmesi ve en anlaşılabilir atasözlerini alıp bunları kehanet oluşturacak şekilde çarpıtması olduğunu söyler. Bu belki bazen böyle olmuştur, ama birçok tanık olunmuş durumda, anlaşılabilir bir şekilde de olsa, daha sonra gerçekleşen olayları önceden bildirmiştir.

Açlık, gece yarısından az sonra beni uyandırdı. Yatağımda midemin guruldamasını dinleyerek uyanık olarak uzandım. Gözlerimi kapadım, ama açlığım midemi bulandırmaya yetmişti. Kalktım ve Verity'nin tatlı tepsisinin bulunduğu masaya gittim, ama hizmetçiler tepsiyi kaldırmışlardı. Kendimle savaştım, ama midem aklıma yendi.

Oda kapısını kolaylıkla açarak loş aydınlatılmış koridora

çıktım. Verity'nin görevlendirdiği iki asker soran gözlerle bana baktılar. "Açlıktan ölüyorum," dedim onlara. "Mutfakların nerede olduğuna dikkat ettiniz mi?"

Mutfakların nerede olduğunu bilmeyen bir asker hiç tanımadım. Onlara teşekkür ettim ve bulduklarımdan bir parça onlara da getirmeye söz verdim. Gölge koridordan aşağı süzuldüm. Merdivenlerden inerken ayağımın altında taş yerine ahşap olması garip geldi. Chade'in bana öğrettiği gibi, ayağımı sessizce basarak, geçitlerin karanlık kısımlarından ilerleyerek, döşeme tahtalarının daha az gıcırdayacağı yerlerden geçerek yürüdüm. Ve hepsi de çok doğal göründü.

Kalenin geri kalanında herkes uyuyor gibiydi. Önlerinden geçtiğim az sayıda muhafız, çoklukla kestiriyordu; hiçbirini bana engel olmadı. O zaman bunu kendi gizliliğime verdim; şimdiyse sıkı, saçı başı darmadağın bir delikanlıyı uğraşmaya değer bir tehdit olarak görüp görmediklerini merak ediyorum.

Mutfakları kolaylıkla buldum. Yangınlara karşı taşla döşenip örülmüş büyük, açık bir odaydı. Gece yüzünden ateşi iyice küllenmiş üç büyük şömine vardı. Saatin geçliğine ya da erkenliğine rağmen, iyi aydınlatılmıştı. Bir kalenin mutfakı asla tamamen uykuya dalmaz.

Üstü örtülü kapları gördüm ve kabaran ekmeklerin kokusunu aldım. Büyük bir tas güveç sıcak kalsın diye şöminelerden birinin kenarına konmuştu. Kapağın altına göz atınca, bir iki tabağın eksilmesiyle bir şey olmayacağını gördüm. Öteyi beriyi karıştırıp yemeğe yumuldum. Bir raftaki sarılmış yaprakları ekmek niyetine kullandım ve bir başka köşede büyük bir fıçı suda soğuk tutulan bir tekne tereyağı buldum. Hayal değildi. Tanrıya şükürler olsun ki, bu hayal değildi, bütün gün yemeye can attığım, sade, basit yemekti.

Hafif ayak seslerini duyduğumda ikinci tabağımı yaralamıştım. Bu aşçının da en az Buckkeep'teki kadar müşfik çıkması umuduyla, en uzlaştırcı gülüşümü takındım. Ama gelen sabahlığının üzerine bir battaniye atmış, kucağında bebeğiyle bir hizmetçi kızdı. Ağlıyordu. Sıkıntıyla gözlerimi başka yana çevirdim.

Bana neredeyse hiç bakmadı. Bohçalanmış bebeğini masanın üzerine koydu ve sürekli mırıldanarak bir tas alıp onu soğuk suyla ağzına kadar doldurdu. Bebeğin üzerine eğildi. "Al, benim tatlım, kuzucuğum. Al, sevgilim. Bunun faydası olacaktır. Azcık iç. Ah, tatlım, yalayamıyor musun bile? Aç ağzını o zaman. Haydii, aç ağzını."

Kendimi seyretmekten alıkoyamıyordum. Tası beceriksizce tutuyor ve onu bebeğin ağzına denk getirmeye çalışıyordu. Çocuğun ağzını açık tutmak için diğer elini kullanıyordu ve başka hiçbir annenin, çocuğu üzerinde kullandığını görmediğim bir güç kullanıyordu. Tası eğdi ve su döküldü. Boğuk bir inleme ve sonra kaybolan bir ses duydum. İtiraz etmek için ayağa fırladığımda bohçanın içinden küçük bir köpeğin kafası belirdi.

"Ah, gene tıkanıyor! Ölüyor! Benim küçük minik köpişim ölüyor ve benden başka kimsenin umurunda değil. Sadece horlamaya devam ediyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Sevgilim ölüyor."

Hayvan boğulurken süs köpeğini sıkıca kavradı. Hayvan küçük kafasını vahşice salladı ve sonra sakinleşir gibi oldu. Zorlanarak nefes aldığını duymasaydım, kollarında öldüğüne yemin edebilirdim. Siyah ve şiş gözleri benimkilerle göz göze geldi ve küçük hayvandaki paniğin ve acının gücünü hissettim.

Sakin ol. "İşte oldu," deyiverdim. "Onu o kadar sıkı tutarak ona yardımcı olmuyorsun. Güçlükçe nefes alabiliyor. Onu ma-

saya koy. Bohçasını aç. Bırak da en çok nasıl rahat ettiğine kendisi karar versin. Bu kadar sarılıp sarmalanmışken çok sıcaklıyor, bu yüzden aynı anda hem nefes nefese kalıyor, hem de nefesi tıkanıyor. Onu masaya koy.”

Benden bir karış uzundu ve bir an için onunla boğuşmam gerekeceğini düşündüm. Ama bohçalanmış köpeği kollarının arasından almama ve bir dolu örtü katmanını açmama izin verdi. Köpeği masaya koydum.

Küçük hayvan tamamıyla sefil durumdaydı. Başı ön ayaklarının arasına düşerek ayakta durabiliyordu. Burnu ve göğsü tükürtükten kayganlaşmış, karnı şişmiş ve sertleşmişti. Yine öğürmeye ve boğulmaya başladı. Küçük çenesi kocaman açıldı, dudakları ufak sivri dişlerinden geriye çekildi. Dilinin kırmızılığı, harcadığı gücün zorluğunu ortaya koyuyordu. Kız cıyakladı ve öne atılıp onu tekrar almaya çalıştı, ama onu sertçe geri ittim. “Onu eline alma,” dedim sabırsızlıkla. “Bir şeyi çıkarmaya çalışıyor ve sen onun bağırsaklarını sıkarken bunu yapmasına imkan yok.”

Durdu. “Bir şey mi çıkarmaya çalışıyor?”

“Boğazına bir şey takılmış gibi görünüyor ve davranıyor. Kemik ya da tüy yemiş olabilir mi?”

Çarpılmışa döndü. “Balığın kılçıkları vardı. Ama çok küçüktüler.”

“Balık mı? Balık yemesine hangi aptal izin verdi? Taze miydi, bozuk mu?” Bir nehir kenarında, bozuk, kokuşmuş sombalığı yiyen bir köpeğin ne kadar hastalanabileceğine şahit olmuştum. Bu küçük hayvanın yediği buysa, hiç şansı yoktu.

“Taze ve iyi pişirilmişti. Benim yediğim alabalığın aynısı.”

“Pekala, en azından zehirlenmemiş olması olası. O halde sadece kılçık. Ama eğer yutarsa, yine de onu öldürebilir.”

Kızın soluğu kesildi. "Hayır, ölemez. Ölmemeli. İyi olacak. Sadece midesi bozuk. Onu çok besledim, hepsi bu. İyi olacak! Hem sen ne anlarsın, aşçı yamağı?"

Minik köpiş'in, çırpınırcasına yeniden öğürmesini seyrettim. Sadece sarı bir safra çıkardı. "Ben aşçı yamağı değilim. Köpek bakıcısıyım. Bilmek istiyorsan, Verity'nin şahsi köpek bakıcısı. Ve bu küçük ite yardım etmezsek yakında ölecek. Çok yakında."

Ben onun ufak hayvanını sıkıca kavrarken yüzünde dehşetle korku karışımı bir ifadeyle seyretti. *Yardım etmeye çalışıyorum*. Ama köpek bana inanmadı. Ağzını zorla açtım ve iki parmağımı zorla boğazına soktum. Hayvan daha da vahşice öğürmeye başladı ve ön patileriyle çılginca tırmaladı. Tırnaklarının da kesilmeye ihtiyacı vardı. Parmaklarımın ucuyla kılıçığı hissedebiliyordum. Parmaklarımı ona doğru oynattım ve kıpırdadığını hissettim. Ama küçük hayvanın boğazına yanlamasına sıkışmıştı. Köpek boğulur gibi havladı ve kollarımdan kurtulmak için çılginca çabaladı. Gitmesine izin verdim. "Pe-kala. Ondan biraz yardım almadan kurtulamayacak," gözleminde bulundum.

Onu hayvanın üzerine eğilip inleyerek ağlaması için bıraktım. En azından onu kucağına kapıp sıkmamıştı. Kendime varilden bir avuç dolusu tereyağı aldım ve güveç kabıma attım. Şimdi kancalı ya da keskince kıvrımlı, ama çok da büyük olmayan bir şeye ihtiyacım vardı. Kapları karıştırdım ve nihayet üzerinde bir tutamak olan metal bir kıvrık kanca buldum. Büyük ihtimalle sıcak çanakları ateşten almaya yarıyordu.

"Otur," dedim hizmetçi kıza.

Ağzı açık bana bakakaldı ve ardından gösterdiğim sıraya uysallıkla oturdu.

“Şimdi onu dizlerinin arasında sıkıca tut. Ve ne kadar tırmalar, kıpırdar ya da havlarsa havlasın, sakın bırakma. Ve ön ayaklarını da tut ki, ben bunu yaparken beni de tırnaklarıyla parça parça etmesin. Anladın mı?”

Derin bir nefes aldı, sonra yutkundu ve onayladı. Yüzünden yaşlar akıyordu. Köpeği kucağına yerleştirdim ve kızın ellerini köpeğin üzerine koydum.

“Sıkı tut,” dedim kıza. Kepçeyle bir parça tereyağı çıkardım. “Yağı, boğazını yağlamak için kullanacağım. Sonra ağzını zorla açmam ve kılçığı kancaya geçirip çıkarmamı gerekecek. Hazır mısınız?”

Başını evet anlamında salladı. Gözyaşları dinmişti ve dudakları kıpırtısızdı. Gücünü bir parça toplamasından hoşnutum. Ben de başımı salladım.

Tereyağını boğazına sokmak, işin en kolay kısmıydı. Boğazını tıkadı ve paniği artmış olsa da, korku dalgalarıyla benim özdenetimimi eziyordu. Ağzını zorla açar ve sonra kancayı boğazına sokarken nazik olacak zamanım yoktu. Kancayı etine takmamayı diledim. Ama takarsam, her koşulda ölecekti. O kılmıdanıp, havlarken ve sahibinin üzerine işerken, aleti boğazında döndürdüm. Kanca kılçığı yakaladı ve kancayı düz bir şekilde sıkıca çektim.

Bir dolu köpük, safra ve kanla beraber geldi. Bu bir kılçık değil, pis, küçük bir kemikti; küçük bir kuşun göğüs kemiğinden bir parçaydı. Kemiği masanın üzerine fırlattım. “Ayrıca kümes hayvanı kemiği de yememeli,” dedim kıza hiddetle.

Beni duyduğunu bile sanmıyorum. Köpekçik kucağında minnettarlıkla hırıldıyordu. Su çanağını kaldırıp köpeğe doğru uzattım. Çanağı kokladı, bir miktar yaladı ve sonra bitkin bir şekilde kıvrıldı.

“Senden istediğim bir şey var,” diye konuşmaya başladım.

“Ne istersen.” Burnunu köpeğin tüyleri arasına sokmuş öyle konuşuyordu. “Dile ve senin olsun.”

“Öncelikle ona kendi yiyeceğinden vermeyi bırak. Ona bir süre sadece kırmızı et ve haşlanmış mısır ver. Ve bu büyüklükte bir köpek için, avucuna alabileceğinden fazlasını verme. Ve onu her yere götürme. Etrafta koşturup kas yapmasına ve tırnaklarını aşındırmasına izin ver. Ayrıca onu yıka. Ağır yemekten, tüyü ve nefesi çürük kokuyor. Yoksa bir ya da iki yıl-dan fazla yaşamaz.”

Çarpılmış gibi baktı. Eli ağzına gitti. Ve hareketindeki bir şey, yemekte mücevherlerine ne yaptığını bilerek dokunması gibi, birden kimi azarlamakta olduğumu fark etmemi sağladı. Leydi Grace'i. Ve köpeğinin sabahlığının üzerine işemesine neden olmuştum.

Yüzümdeki bir şey beni elevermiş olmalıydı. Hoşnutlukla gülümsedi ve köpecliğini daha yakına çekti. “Tavsiyene uyacağım köpek bakıcısı. Peki ya senin için? Ödül olarak isteyeceğin hiçbir şey yok mu?”

Bir kuruş, bir yüzük ve hatta evinde bir konum isteyeceğimi düşündü. Onun yerine, mümkün olduğunca ısrarla ona baktım ve, “Lütfen Leydi Grace. Lordunuzdan Watch Adası'nın kulesini en iyi adamlarıyla takviye etmesini, Rippon'la Shoaks Dükalığı arasındaki savaşa son vermesini rica etmenizi isteyeceğim.”

“Ne?”

Tek kelimelik o yanıt, bana onun hakkında birçok şey anlatmıştı. Aksan ve vurgu, Leydi Grace'ken edinilmemişti.

“Lordunuzdan, kulelerini iyi takviye etmesini rica edin. Lütfen.”

“Bir köpek bakıcısı neden bu tip şeylerle ilgileniyor?”

Sorusu fazla dobraydı. Kelvar onu her nerede bulduysa, bundan önce asil ya da zengin değildi. Onu fark ettiğim anki hoşnutluğu, köpeğini kendi başına, battaniyesi sarılı olarak bir mutfakın bildik rahatlığına getirme şekli, eski konumundan çok daha ötelere hızla yükselmiş sıradan bir kızı çağrıştırıyordu. Yalnız ve kararsızdı ve ondan beklenen için eğitimsizdi. Daha da kötüsü, cahil olduğunu biliyordu ve bu bilgi onu yiyip bitiriyor, zevklerini korkuyla ekşitiyordu. Gençliği ve güzelliği solmadan nasıl bir düşes olunacağını öğrenmezse, onu sadece yalnızlık ve alay yılları bekleyebilirdi. Bir akıl hocasına, Chade gibi gizli birine ihtiyacı vardı. Ona tam şu anda verebileceğim öğüde ihtiyacı vardı. Ama bir köpek bakıcısından akıl almayacağı için çok dikkatli davranmalıyım. Bunu sadece sıradan bir kız yapardı ve şu an kendiyile ilgili bildiği tek şey, sıradan bir kız değil, bir düşes olduğuydu.

“Bir düş gördüm,” dedim aniden esinlenerek. “Çok berraktı. Tıpkı bir görüntü gibi. Ya da bir uyarı. Beni uyandırdı ve mutfaka gelmem gerektiğini hissettim.” Bakışlarımı dalgınlaştırdım. Gözleri irileşti. Onu avucuma almıştım. “Akıllıca sözler eden ve üç güçlü adamı Kızıl Gemi Akıncıları’nın yaramayacağı birleşik bir duvara çeviren bir kadın gördüm. Önlerinde durdu. Ellerinde mücevherler vardı ve şöyle dedi: “Gözcü kulleri bu yüzüklerdeki taşlardan daha parlak ışıklar saçsın. Onları takviye eden tedbirli askerler benim boynumu saran inciler gibi kıyılarımızı sarsın. Kalelerimiz, insanlarımızı tehdit edenlere karşı yeniden güçlendirilsin. Çünkü ben Kral’ın ve halkın gözleri önünde süssüz dolaşmaktan ve insanlarımızı koruyan kuvvetlerin topraklarımızın mücevherleri olmasından mutluluk duyarım.” Kral ile dükleri, onun akıllı yüreği ve soyulu davranışları karşısında afalladılar. Ama halkı onu çok sevdi,

Çünkü onun kendilerini altından ve gümüşten daha çok sevdiğini biliyorlardı.”

Dilediğim kadar akıllıca ifade etmeye yaklaşmamış olmam tulaftı. Ama onun imgelemine yakalamıştı. Kendini Veliiaht'ın önünde dimdik ve soylu durur ve fedakarlığıyla onu şaşırtırken hayal ettiğini görebiliyordum. Kendini göstermek, aralarından geldiğı insanların ondan hayranlıkla bahsetmeleri için yanıp tutuştuğunu hissettim. Belki de bir zamanlar bir sütçü kız ya da mutfak hizmetçisiydi ve onu tanıyanlarca hâlâ aynı şekilde algılanıyordu. Bu onlara sadece görünüşte düşes olmadığını gösterecekti. Lord Shemshy ve maiyeti, hareketinden, Shoaks Dükalığı'nda bahsedeceklerdi. Ozanlar sözlerini şarkılarda kutlayacaktı. Ve kocası bir kez olsun onun tarafından şaşıracaktı. Kocasının, onu unvanıyla tuzağı düşürdüğü tatlı küçük bir şey olmaktan ziyade, toprağı ve halkını düşünen biri olarak görmesini sağlayacaktı. Zihninden geçen düşünceleri neredeyse görebiliyordum. Gözleri uzaklara daldı ve yüzü soyut bir gülümseyişle bezendi.

“İyi geceler köpek bakıcısı,” dedi yumuşakça ve köpeğini göğsüne bastırarak mutfaktan süzüldü. Omuzlarındaki battaniyeyi bir hanedan peleriniymişçesine taşıyordu. Yarın rolünü çok iyi oynayacaktı. Görevimin üstesinden zehirsiz gelip gelmediğimi merak ederek aniden sırttım. Kelvar'ın ihanetle suçlu olup olmadığını gerçekten araştırdığımdan değil; ama içimde, sorunun kökünü kazıdığım hissi vardı. Gözcü kulelerinin, bu hafta bitmeden, çok iyi askerlendirileceğine bahse girmek istiyordum.

Yatağıma geri döndüm. Mutfaktan bir somun taze ekmek yürütmüştüm ve bunu, beni Verity'nin yatak odasına tekrar kabul eden askerlere ikram ettim. Bayguard'ın uzak bir yerin-

de biri saati haykırdı. Fazla dikkat etmedim. Karnım tok ve ruhum Leydi Grace'in yanın sergileyeceği gösteriyi kestirerek, tekrar yatak takımım arasına yuvalandım. Uykuya dalarken kendi kendime, düz, ve sadece beyaz bir şeyler giyeceğine ve saçlarını açık bırakacağına dair bahse giriyordum.

Asla öğrenemedim. Çok geçmeden sarsılarak uyandırıldım. Gözlerimi açınca Charim'in üzerime eğilmiş olduğunu gördüm. Yanan bir mumdan gelen loş ışık, odanın duvarlarında uzun gölgeler oluşturuyordu. "Kalk Fitz," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Kaleye Leydi Thyme'den bir ayakçı geldi. Seni hemen istiyor. Atın hazırlanıyor."

"Beni mi?" diye sordum aptal aptal.

"Elbette. Senin için giysi hazırladım. Sessizce giyin. Verity hâlâ uyuyor."

"Beni ne için istiyor?"

"Bilmiyorum. Mesaj açık değildi. Belki de hastalanmıştır. Fitz. Ayakçı sadece seni hemen istediğini söyledi. Sanırım ne olduğunu oraya vardığında öğreneceksin."

Bu güçsüz bir teselliydi. Ama beni şüphelendirmeye yeterli ve her koşulda, gitmek zorundaydım. Leydi Thyme'in Kral'la akrabalığının tam olarak ne olduğunu bilmiyordum, ama önem açısından benden kat kat daha yukarıydı. Onun emrini görmezden gelmeye cesaret edemezdim. Mum ışığında hızlıca giyindim ve odamı o gece ikinci kez terk ettim. Hands, Sooty'yi, çağrılmam hakkında küfürbaz alaylar eşliğinde eyleyip hazırlamıştı. Gecenin kalanında kendini nasıl eğlendireceğini tahmin ettim ve ardından ayrıldım. Kaleden dışarı ve talimatlar boyunca ilerlerken, gelişimden haberdar edilen muhafızlar bana el salladılar.

Kasabada iki kez yanlış yola saptım. Geceleyin tamamıyla

farklı gözüküyordu ve önceki gelişimde nereye gittiğime pek dikkat etmemiştim. Nihayet hanın avlusunu buldum. Endişeli hancı uyanıktı ve pencerede lambayla bekliyordu. "Bir saatten beridir inleyip sizi çağırıyor, çık çık," dedi bana endişeyle. "Korkarım ciddi bir şey, ama içeri sizden başkasını sokmuyor."

Koridordan aşağı oda kapısına koşturdum. Tiz sesiyle bana gitmemi ve onu rahatsız etmeyi bırakmamı söyleyeceğini düşünerek kapıyı ihtiyatla tıkladım. Onun yerine, titrek bir ses yanıt verdi: "Ah, Fitz, demek sonunda geldin! İçeri gel evlat. Sana ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldım ve kapı mandalını kaldırdım. Burun deliklerime saldıran çeşitli kokulara karşı nefesimi tutarak havasız odanın yarı karanlığına girdim. Ölüm kokusu bundan güçbela daha kötü olabilir, diye düşündüm.

Yatağı ağır örtüler çevreliyordu. Odadaki tek ışık şamdan-daki tek bir mumdan süzülüyordu. Mumu aldım ve yatağa yaklaşmaya cesaret ettim. "Leydi Thyme?" diye sordum yumuşak bir ses tonuyla. "Sorun nedir?"

"Evlat." Ses, odanın karanlık bir köşesinden yavaşça çıkmıştı.

"Chade," dedim ve o an kendimi, hatırlamak isteyeceğimden çok daha aptal hissettim.

"Bütün nedenleri açıklayacak vakit yok. Kendini kötü hissetme evlat. Leydi Thyme kendi devrinde birçok insanı alaya aldı ve bunu yapmayı sürdürecekti. En azından öyle umuyordum. Şimdi. Bana güven ve soru sorma. Sadece sana söyledigimi yap. Önce hancıya git. Ona Leydi Thyme'in yine bir kriz geçirdiğini ve birkaç gün sessizce dinlenmesi gerektiğini söyle. Ona, ne olursa olsun onu rahatsız etmemesini söyle. Büyük torunu ona bakmaya gel."

"Kim-"

“Ayarlandı bile. Büyük torunu ona yiyecek ve ihtiyaç duyduğu diğer her şeyi getirecek. Sadece Leydi Thyme’in sessizliğe ve yalnız bırakılmaya ihtiyacı olduğunu vurgula. Git ve hemen yap.”

Yaptım da ve o kadar sarsılmış göründüm ki, çok inandırıcıydım. Hancı kimsenin kapıyı bile tıklatmasına izin vermeyeceğine söz verdi, çünkü Leydi Thyme’in hanıyla ve ticaretiyle ilgili güzel düşüncelerini kaybetmek istemiyordu. Buradan, Leydi Thyme’in ona gerçekten cömertçe ödeme yaptığını çıkardım.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak sessizce odaya tekrar girdim. Chade sürgüyü itti ve hafifçe parıldayan şamdandan yeni bir mum yaktı. Onun yanındaki masaya küçük bir harita yaydı. Yolculuk kılığında –hepsi de siyah, pelerin, çizme, yelek ve pantolon– olduğunu fark ettim. Birdenbire, çok zinde ve enerjik görümlü bambaşka bir adam olmuştu. Aşınmış cüppenin içindeki yaşlı adamın da bir poz olup olmadığını merak ettim. Bana baktı ve bir an için karşı karşıya olduğum kişinin asker Verity olduğuna yemin edebilirdim. Bana düşünmek için vakit vermedi.

“Burada, işler, Verity’yle Kelvar arasında nasıl giderse öyle gitmek zorunda. Seninle başka yerde işimiz var. Bu akşam bir mesaj aldım. Kızıl Gemi Akıncıları, buraya, Forge’a saldırmışlar. Buckkeep’e o kadar yakın ki, sadece bir hareket olmaktan öte; gerçek bir tehdit. Ve Verity, Neatbay’deyken yapıldı. Bana burada, Buckkeep’ten uzakta olduğunu bilmediklerini söyleme. Ama hepsi bu değil. Rehine alıp gemilerine sürüklemişler. Buckkeep’e, bizzat Kral Shrewd’e haber göndermişler. Altın, çok fazla altın istiyorlar; yoksa rehineleri kasabaya geri göndereceklermiş.”

“Altını almazlarsa onları öldüreceklerini kastetmiyor musun?”

“Hayır.” Chade kafasını sinirli bir biçimde salladı, arılar tarafından rahatsız edilen bir ayı gibiydi. “Hayır, mesaj yeterince açıktı. Altın verilirse, onları öldürecekler. Verilmezse, onları salıverecekler. Haberci, karısı ve oğlu kaçırılmış bir Forge’lu’ydu. Tehdidi doğru anladığı konusunda ısrar etti.”

“Ben bir sorun göremiyorum,” dedim.

“Yüzeyde, ben de. Ama Shrewd’a mesajı getiren adam, uzun yolculuğuna rağmen hâlâ titriyordu. Açıklayamıyor, hatta altının ödenip ödenmemesi konusunda ne düşündüğünü söyleyemiyordu. Tek yapabildiği, tekrar tekrar, geminin kapitanının ultimatomu verirken nasıl gülümsediğini ve diğer akıncıların onun sözlerine nasıl güldüklerini tekrarlamaktı.

“Bu yüzden, sen ve ben gidip göreceğiz. Şimdi. Kral herhangi resmi bir karşılık vermeden, hatta Verity öğrenmeden önce. Şimdi hazır ol. Bu, geldiğimiz yol. Sahilin eğimini nasıl takip ettiğini görüyor musun? Ve bu da bizim kullanacağımız patika. Daha dik, ama yer yer o kadar dik ki, yük arabaları tarafından hiç kullanılmadığı belli. Ama at sırtındaki adamlar için daha çabuktur. Burada bizi küçük bir tekne bekliyor; körfezi geçmek, bize yolculuğumuzdan birçok mil ve zaman kazandıracak. Burada sahile çıkacağız ve sonra Forge’a gideceğiz.”

Haritaya baktım. Forge, Buckkeep’in kuzeyindeydi. Habercimizin bize varmasının ne kadar sürdüğünü ve biz oraya varana kadar Kızıl Gemi Akıncıları’nın tehditlerinin çoktan gerçekleşmiş olup olmayacağını merak ettim. Ama merak ederek vakit kaybetmenin gereği yoktu.

“Ya senin atın?”

“Ayarlandı. Bu mesajı getiren kişi tarafından. Dışarıda üç ayağı beyaz bir doru at var. Benim için. Ayrıca haberci Leydi

Thyme için bir büyük torun da ayarlayacak ve tekne bekliyor. Haydi, yola koyulalım.”

“Bir şey,” dedim ve gecikme karşısındaki öfkesini görmezden geldim. “Bunu sormam gerek Chade. Bana güvenmediğin için mi buradasın Chade?”

“Adil bir soru, sanırım. Hayır. Kasabada, senin kalede dinlemek zorunda olduğun gibi, kadınların konuşmalarını dinlemek için buradaydım. Bone imalatçıları ve düğme satıcıları yüksek bir kralın danışmanından fazlasını bilebilirler. Şimdi. Gidiyor muyuz?”

Gittik. Yan girişten çıktık ve doru at tam dışarıda bağlıydı. Sooty onu çok umursamadı; ama kendi tavırlarına dikkat etti. Chade’in sabırsızlandığını hissettim, ama Neatbay’in taşlı sokaklarını arkamızda bırakana kadar atları yavaş yürüttü. Evlerin ışıkları arkamızda kalınca, atlarımızı sakın eşkinde sürdük. Chade yol gösterdi ve ben karanlıkta ne kadar iyi at sürdüğüne ve yolları nasıl da çaba harcamadan bulabildiğine şaşıtm. Sooty, geceleyin yapılan bu yumuşak yolculuktan hoşlanmamıştı. Ay neredeyse dolunaya yakın olmasaydı, onu doru attan geri kalmamaya ikna edemezdim sanırım.

O gece yolculuğunu asla unutmayacağım. Bunun nedeni, kurtuluşa dörtnele bir gidiş olduğundan değil, tam tersine olmamasındandı. Chade bize yol gösterdi ve atları tahtadaki piyonlar gibi kullandı. Hızlıca oynamadı, kazanmak için oynadı. Ve böylece, atları soluklandırmak için yürüttüğümüz ve patikada atlardan indiğimiz ve tehlikeli yerleri güvenle geçmeleri için onlara yol gösterdiğimiz anlar oldu.

Gün göğü grileştirdiğinde, Chade’in heybesinden çıkardığı tayınları yemek için durduk. O kadar sık ağaçlı bir doruktaydık ki, yukarıda gökyüzü güçbela görülüyordu. Okyanusu du-

yabiliyor ve kokusunu alabiliyordum, ama onu göremiyordum. Patikamız bu ormanların arasından, keçi yolu gibi, dolambaçlı bir yol haline geldi. Artık durduğumuz için etrafımızdaki hayatı duyabiliyor ve kokusunu alabiliyordum. Kuşlar ötüyordu; çalılıklardaki ve yukarıdaki dallardaki küçük hayvanların hareketlerini duydum. Chade gerinmiş ve sırtını bir ağaca vererek derin yosuna oturmak için yere çökmüştü. Bir su tulumundan kana kana su içti ve sonra da bir brendi matarasından küçük bir yudum aldı. Yorgun görünüyordu ve gün ışığı yaşını lamba ışığının hiç göstermediği kadar insafsızca açık ediyordu. Yolculuğun sonunu getirip getiremeyeceğini merak ettim.

“İyi olacağım,” dedi, onu seyrettiğimi fark edince. “Bundan daha güç görevleri, daha az uykuyla gerçekleştirmek zorunda kaldım. Üstelik, geçiş sarsıntısız olursa, teknede beş ya da altı saatlik güzel bir istirahat etme şansımız olacak. Bu yüzden uyumaya can atmaya ihtiyaç yok. Haydi gidelim, evlat.”

Yaklaşık iki saat sonra patikamız ayrıldı ve tekrar en tehlikeli çatalı seçtik. Çok geçmeden dalların alçaklığı yüzünden Sooty’nin boynuna yaslandım. Ağaçların altında hava sıkıntılıydı ve atlara işkence eden ve ziyafet çekecek et bulmak için giysilerimin içine giren küçük sivrisineklerle kutsanmıştık. O kadar yoğundular ki, nihayet Chade’e yanlış yola mı saptığımızı sorma cesaretini bulduğumda, ağzıma hücum edenler yüzünden neredeyse nefesim kesildi.

Öğleye doğru daha açıklık, rüzgarlı bir yamaca çıktık. Bir kez daha okyanusu gördüm. Rüzgar atların terini soğuttu ve böcekleri silip süpürdü. Eyerin üzerinde tekrar dik oturmak büyük bir keyifti. Patika, Chade’le yan yana sürebileceğim kadar genişti. Solgun teninin tamamında kurşuni benekler belir-

mişti; Soyтары'dan daha kansız görünüyordu. Koyu halkalar gözlerini belirginleştiriyordu. Onu seyrettiğimi fark etti ve kaşlarını çatı.

"Bir avanak gibi bana bakacağına rapor ver," diye emretti kısaca ve ben de öyle yaptım.

Aynı anda hem yolu hem de onun yüzünü takip etmek güçtü. İkinci kez horıldadığında, ona bakınca yüzünde çarpık bir gülümseme gördüm. Raporumu bitirdim; kafasını salladı.

"Şans. Babandaki şansın aynısı. Mutfak diplomasin durumu değiştirmeye yeterli olabilir; eğer sorun sadece buysa elbette. Duyduğum dedikodular bunu doğruluyor. Pekala. Kelvar bundan önce iyi bir düktü ve bütün olan biten, genç bir gelinin aklına girmesiymiş gibi görünüyor." Aniden iç geçirdi. "Yine de bir adamı kulelerini takviye etmediği için azarlayacak olanın Verity olması ve Verity'nin Buckkeep kasabasında bir akında olması kötü. Lanet olsun! Bilmediğimiz çok şey var. Akıncılar kulelerimize görünmeden nasıl geçtiler? Verity'nin Buckkeep'ten uzakta, Neatbay'de olduğunu nereden biliyorlardı? Ya da biliyorlar mıydı? Şanslı mıydılar? Ve o tuhaf ültimatom ne anlama geliyor? Bir tehdit mi, yoksa alay mı?" Bir süre sessizce ilerledik.

"Shrewd'un nasıl hareket ettiğini bilmek isterdim. Bana haberciye yolladığında henüz karar vermemişti. Forge'a gittiğimizde her şeyin çoktan hallolduğunu görebiliriz. Ayrıca Verity'ye tam olarak ne mesaj İrfanladığını bilmek isterdim. Daha çok adamın İrfanda eğitildiği eski günlerde, bir adam, liderinin ne düşündüğünü sadece sessiz kalıp bir süre dinleyerek öğrenebilirdi derler. Ama bu artık bir efsaneden başka bir şey değil. Artık çok fazla insan İrfan öğrenmiyor. Buna karar veren Kral Bounty'ydi sanırım. İrfanı daha saklı, daha elit bir araç kıl ki,

daha değerli olsun. O zamanki mantık buydu. Asla fazla anlamadım. Ya aynı şeyi iyi okçular ve denizciler için de söyleselerdi? Yine de, sır aurasının bir lidere adamları arasında daha fazla statü verdiğini sanıyorum.... ya da Shrewd gibi bir adam için, artık, astlarının onlar tek kelime etmeden aslında ne düşündüklerini öğrenip öğrenemediğini merak etmelerinin keyfini çıkarırdı. Evet, bu Shrewd'da cazip gelirdi, kesinlikle.”

İlk başta Chade'in çok endişeli hatta kızgın olduğunu düşündüm. Daha önce bir konu üzerinde bu kadar durduğunu görmemiştim. Ama atı, yolu üzerindeki bir sincaba şahlanınca, Chade neredeyse eyerinden düşüyordu. Uzandım ve dizginlerini yakaladım. “İyi misin? Sorun nedir?”

Kafasını yavaşça salladı. “Hiçbir şey. Tekneye vardığımızda iyi olacağım. Sadece gitmeye devam etmeliyiz. Artık fazla yolumuz kalmadı.” Soluk derisi grileşmişti ve atının attığı her adımda eyerinde sallanıyordu.

“Biraz dinlen,” önerisinde bulundum.

“Gelgitler beklemesin. Ve dinlenmenin bana faydası olmaz, tekneimizin kayalara çarpmasından endişelenirken yapacağım dinlenme bana yeter de artar bile. Hayır. Sadece gitmeye devam etmeliyiz.” Ve şunları ekledi, “Bana güven evlat. Ne yapabileceğimi biliyorum ve ondan fazlasına yeltenecek kadar aptal değilim.”

Ve böylece devam ettik. Yapabileceğimiz başka çok az şey vardı. Ama ben gerekirse yularlarını alabilmek için atının baş hizasında at sürdüm. Okyanusun sesi yükseldi ve patika dikleşti. Çok geçmeden, becerebilsem de beceremesem de, ben yol gösteriyordum.

Çalılardan kurtulup kumlu bir kumsala tepeden bakan sarp bir kayalığa çıktık. “Eda'ya şükür, buradalar.” Chade arkamdan

fısıldadı ve sonra burna yakın karaya çıkmış basit tekneyi gördüm. Nöbet tutan adam yüksek sesle bağırdı ve şapkasını havada salladı. Karşılık selamı olarak kolumu kaldırdım.

At sürmekten çok, kayarak aşağıya doğru ilerledik ve sonra Chade hemen tekneye çıktı. Bu beni atlarla başbaşa bıraktı. Bırakın alçak korkuluktan güverteye çıkmayı, ikisi de dalgalara girmek konusunda endişeliydi. Ne istediğimi anlamaları için zihinlerine girmeye çalıştım. Hayatımda ilk kez çok yorgun olduğumu anladım. İhtiyaç duyduğum odağı bulamıyordum. Bu yüzden onları nihayet yüklemek için, üç güverte tayfası, çok daha lanet ve iki yüzergezer istemek zorunda kaldım. Koşumlarımdaki her deri parçası ve her toka, tuzlu suyla ıslandı. Bunu Burrich'e nasıl açıklayacaktım? Kendimi başa yerleştirip teknedeki kürekçilerin sırtlarını küreklere yaslayıp bizi daha derin sulara çekmelerini izlerken aklımdaki baş düşünce buydu.

KABARCIKLI ADAM

Zaman ve gelgit hiç kimseyi beklemez. Eski bir atasözü vardır. Gemiciler ve balıkçılar, bunu sadece, bir teknenin programının insanın çıkarları doğrultusunda değil, okyanus tarafından belirlendiğini anlatmak için kullanırlar. Ama bazen, çay acıların en kötüsünü yatıştırdığında, burada uzanır ve bunu merak ederim. Gelgitler hiç kimseyi beklemezler ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Ya zaman? Doğduğum çağlar doğumumun gerçekleşmesini bekledi mi? Olaylar, Sayın-tarınlar'ın saatinin tahta aksamları gibi, algımı ve yaşamımı önüne alıp sürüklüyor olabilir miydi? Büyüklükte hak iddia etmiyorum. Ve ayrıca, doğmamış olsaydım, ebeveynlerim bir şebvet dalgasına tutulmuş olmasalardı, çok şey farklı olurdu. Çok şey. Daba mı iyi olurdu? Sanmıyorum. Ve sonra göz kır-pıp gözlerimi odaklamaya çalışıyorum ve bu düşüncelerin benden mi, yoksa kanımdaki ilaçtan mı kaynaklandığını merak ediyorum. Chade'le son bir defa görüş alışverişinde bulunmak iyi olurdu.

Biri beni dürterek uyandırdığında güneş ikindiye dönmüş-tü. Bütün söylediği, “Efendin seni istiyor,” du ve aniden uyan-dım. Yukanda daireler çizen martılar, taze deniz havası ve tek-

nenin ağırbaşlı yalpalamasıyla nerede olduğumu anımsadım. Chade'in rahat olup olmadığından endişe bile etmeden uyuya kalmış olmaktan utanarak ayağa kalktım. Gerisingeri geminin kamarasına koşturdum.

Chade'i, orada ufacık mutfak masasını devralmış buldum. Kendini, masanın üzerine yayılmış bir haritaya vermişti, ama benim dikkatimi çeken, büyük bir kase balık yahnisiydi. Dikkatini haritadan ayırmadan beni ona yönlendirdi ve yahniye yumulmaktan mutluluk duydum. Katık olarak gemi bisküvisi ve ekşi bir kırmızı şarap vardı. Önüme yemek konana kadar, ne denli acıktığının farkına varmamıştım. Chade bana, "Daha iyi misin?" diye sorduğunda, tabağımı bir parça bisküviyle sıırıyordum.

"Çok daha iyiyim," dedim. "Ya sen?"

"Daha iyi," dedi ve bana, o bildik şahin bakışlarıyla baktı. Neyse ki, tamamen iyileşmişti. Tabaklarımı bir kenara itti ve haritayı önüme kaydırđı. "Akşama doğru," dedi, "burada olacağız. Yüklemeden daha kötü bir karaya çıkma olacak. Şanslıysak, ihtiyacımız olan rüzgarı yakalarız. Yoksa, gelgitin en iyi zamanını kaçıırız ve akıntı güçlenir. Biz sandalla giderken atları sahile yüzdürmek zorunda kalabiliriz. Umarım öyle olmaz, ama buna hazırlıklı ol, sadece gerekirse diye. Karaya çıktığımızda-"

"Carris tohumu kokuyorsun," dedim kendi sözlerime inanamayarak. Ama nefesinde tohumun ve yağın açık tatlı izini yakalamıştım. Bahar Bayramı'nda herkes gibi carris tohumlu kekler yemiştım ve kekin tepesindeki bir tohum kırıntısının bile verebileceğı baş döndürücü enerjiyi biliyordum. **Bahar Dönümü** herkes böyle kutlar. Yılda bir kez neyi incitebilir? Ama Burrich'in beni carris tohumu kokan bir atı asla almamam ko-

nusunda uyarmış olduğunu da hatırlıyordum. Ve ayrıca biri atlarımızdan herhangi birinin arpasına carris tohumu yağı koyarken yakalanırsa, onu öldüreceği konusunda da uyarmıştı. Hem de elleriyle.

“Öyle mi? Ne hoş. Şimdi, atları yüzdürmek zorunda kalırsan, gömleğini ve pelerinini ince muşamba bir çantaya koymayı ve bana kayığa vermeni öneriyorum. Bu şekilde kumsala vardığımızda üzerine giyecek o kadarlık kuru şeyin olur. Kumsaldan, yolumuz—”

“Burrich, onu bir hayvana bir verdin mi, asla aynı olmaz der. Atlara bir şeyler yapar. Onu bir yarışa kazanmak ya da bir geyiği yere devirmek için kullanabileceğini, ama ondan sonra, hayvanın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını söyler. Sahtekar at tüccarlarının onu bir hayvanı satışta iyi göstermek için kullandıklarını; atlara canlılık verdiğini ve gözlerini parlaklaştırdığını, ama bunun çabucak geçtiğini söyler. Burrich, yorulduklarında bütün duyularını alıp götürdüğünü, böylece bitkinlikten yere yıkılmaları gereken zamanı aşip devam ettiklerini söylüyor. Burrich bazen carris yağının etkisi geçtiğinde, hayvanın sadece kendi izlerinin üzerine düştüğünü söyledi.” Sözcükler ağızından soğuk suyun kayalara döküldüğü gibi döküldü.

Chade gözlerini haritadan kaldırdı. Kibarca bana baktı. “Burrich’in carris tohumuyla ilgili bu kadar şey bilmesi ne hoş. Onu bu kadar dikkatle dinlemiş olmana sevindim. Yolculuğumuzun ikinci kısmını planlarken artık belki bana da aynı dikkati verme nezaketini gösterirsin.”

“Ama Chade...”

Beni gözleriyle mıhladı. “Burrich çok iyi bir at ustası. Küçük bir çocukken bile büyük umut vaat ediyordu. Atlar konusunda yanıldığı çok enderdir. Şimdi söylediklerime kulak ver.

Kumsaldan yukarıdaki uçurumlara gitmek için bir fenere ihtiyacımız olacak. Yol çok kötü; bir defada sadece bir at geçirmemiz gerekebilir. Ama bana yapılabileceği söylendi. Oradan, kara yoluyla Forge'a gideceğiz. Bizi oraya bir işe yarayacak kadar hızlı götürecek bir yol yok. Tepelik bir arazi, ama ağaçlık değil. Ve gece yolculuk ediyor olacağız, yani haritamız yıldızlar olacak. Forge'a öğleden sonraya doğru varmayı umuyorum. Gezginler olarak gireceğiz. Şimdilik bütün planım bu; gerisi gerektiğiçe planlanmak durumunda olacak..."

Dikkatli planları ve titiz ayrıntılarıyla bir yana itelenerek, ona tohumu kullandığı halde nasıl ölmediğini sorabileceğim ânu kaçırılmışım. Bir yarım saat daha bana ayrıntılarla ilgili nutuk çekti ve sonra yapacak başka hazırlıkları olduğunu ve benim de atları kontrol etmem ve mümkün olduğunca dinlenmem gerektiğini söyleyerek beni kamaradan yolladı.

Atlar ilerde, güverteye bağlı geçici bir ipin ucundaydılar. Nallarından ve gübrelerinden güverteyi saman kaplamıştı. Ekşi suratlı bir tayfa, Sooty'nin binerken tekmeleyerek gevşettiği bir parça korkuluk küpeştesini tamir ediyordu. Sohbeta hazır görünmüyordu ve atlar da beklenebileceği kadar sakin ve rahatlılar. Düzenli, küçük bir gemideydik; derin olmaktan çok geniş bir içerli tüccarı. Basit tasarımı nehirler boyunca ilerlemesine ve zarar görmeden kumsallara çıkmasına izin veriyordu, ama derin sulardaki geçişi, istenecek çok şey bırakıyordu. Kalabalık bir pazarda kendine yol açmaya çalışan bohça yüklü bir çiftçi karısı gibi sağa sola gülümseyip selam vererek ilerliyordu. Tek yük biz gibiydik. Bir güverte tayfası atlarla paylaşmam için bana bir çift elma verdi, ama çok az konuştu. Bu yüzden meyveyi paylaştırdıktan sonra, onlara yakın yere samanların üzerine yerleştim ve Chade'in dinlenmeyle ilgili öğü-

dünü tuttum.

Rüzgarlar bize hoşgörülüydü ve kaptan bizi uzakta belli belirsiz görünen uçurumlara mümkün olduğunu düşündüğünden daha yakına götürdü, ama atları gemiden indirmek yine de tatsız bir işti. Chade'in bütün nutukları ve uyarıları beni gecenin sudaki karanlığına hazırlamamıştı. Güvertedeki fenerler acıklı gayretlere benziyor, zayıf ışıklarıyla bana yardımcı olacakları yerde, oluşturdukları gölgelerle kafamı karıştırıyorlardı. Sonunda, bir güverte tayfası Chade'i geminin sandalıyla kıyıya çıkardı. Sooty'nin yol gösterici bir iple mücadele edeceğini ve büyük ihtimalle kayığı suyla dolduracağını bildiğimden, gönülsüz atlarla birlikte gemiden indim. Sooty'ye sıkıca sarılıp bizi kumsaldaki loş fenere götürmesi için sağduyusuna güvenerek onu cesaretlendirdim. Chade'in atının üzerinde uzun bir ip vardı, çünkü suyun çok yakınında kırbaçlanmasını istemiyordum. Deniz soğuk, gece karanlıktı ve eğer biraz aklım olsaydı, başka bir yerde olmayı dilerdim, ama bir çocukta sıradan zorlukları ve tatsızlıkları kişisel bir meydan okumaya ve bir maceraya dönüştüren bir şey vardır.

Sudan, üzerimden sular damlayarak, üşümüş ve tamamen zinde bir halde çıktım. Sooty'nin yollarını tuttum ve Chade'in atına dil döktüm. Ben her ikisini de kontrol altına alana kadar, Chade elinde fener, sevinçle kahkahalar atarak yanımdaydı. Kayıkçı çoktan gitmişti ve gemiye doğru kürek çekiyordu. Chade bana kuru giysilerimi verdi, ama ıslak giysilerimin üzerine giyince çok az faydaları oldu. "Yol nerede?" diye sordum, sesim ürpertiden titreyerek.

Chade alaylı bir homurtu çıkardı. "Yol mu? Sen benim atımı çekerken bir göz atma fırsatım oldu. Yol değil, suyun kahalıklardan aşağı akarken izlediği yoldan başka bir şey yok.

Ama idare etmek zorunda.”

Anlattığından biraz daha iyiydi, ama çok değil. Dar ve dikti ve üzerindeki çakıllar ayak altından kayıyordu. Chade fenerle önden gitti. Atlar birbiri ardına koşulmuş bir halde onu takip ettim. Bir noktada, Chade’in doru atı gösteriş yapıp şaha kalkarak benim dengemi bozup, aksi istikamete gitme çabasındaki Sooty’nin neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Kalyıkların tepesine varana kadar yüreğim ağzımdaydı.

Derken, süzülen ayın ve gökyüzünün enginliğine serpilmiş yıldızların altında, önümüzde gece ve ağaçsız yamaç belirdi ve meydan okumanın ruhu beni yeniden ele geçirdi. Bunun Chade’in tavrı olabileceğini düşünüyorum. Carris tohumu gözlerini büyüttmüş ve fener ışığında bile parlaklaştırmıştı ve enerjisi, sıradışı olsa da, bulaşıcıydı. Atlar bile etkilenmişe benziyordu; horulduyor, başlarını sağa sola sallıyorlardı. Koşumları ayarlayıp atlardan indiğimizde, Chade’le ben deliler gibi gülüyorduk. Chade yıldızlara ve ardından önümüzde yokuş aşağı inen yamaca baktı. Kayıtsız bir küçümsemeyle fenerimizi bir yana salladı.

Gecenin içine “İleri!” diye bağırdı ve atıyla ileri doğru atıldı. Sooty delirmiş gibiydi ve ben de hayatımda ilk kez, gece vakti tanımadığım topraklarda dörtnala gidiyordum. Boynumuzu kırmamamız bir mucizeydi. Fakat şans bazen, işte böyle çocukların ve delilerin yüzüne gülüyor. O gece, kendimizi hem çocuk hem de deli gibi hissettik.

Chade yolu gösterdi ve ben takip ettim. O gece Burrich bilmesinin bir parçasını daha kavradım. Çünkü kararları bir başkasına bırakmanın ve onlara “Sen yol göster ve ben takip edeyim; beni ölüme ya da kötülüğe yöneltmeyeceğine güvenim tam,” demenin çok tuhaf bir huzuru var. O gece, atları za-

limce dürter ve Chade bizi yalnızca gece göğüyle yönlendirirken, kerterizimizden yanlış yola saparsak ya da atlardan biri beklenmedik bir kaymayla yaralanırsa başımıza ne geleceğini hiç düşünmedim. Davranışlarımın sorumluluğunu hissetmedim. Birdenbire her şey kolay ve netti. Sadece Chade'in bana yapmamı söylediği şeyi yaptım ve ona doğru çıkması konusunda güvendim. O güven dalgasının doruğunda canlılığım arttı ve gecenin bir vakti bunun Burrich'in Şövalyelik'ten aldığı ve fena halde özlediği şey olduğunu anladım.

Bütün gece at sürdük. Chade atları soluklandırı, ama Burrich'in yapacağı sıklıkta değil. Gece göğünü ve ufku tarayıp doğru yolda olduğumuzdan emin olmak için birkaç defa durdu. "Yıldızların karşısındaki şu tepeyi görüyor musun? Çok iyi göremezsin, ama onu bilirim. Işıқта, bir yağ satıcısının takkesi gibi görünür. Keefshaw derler ona. Onu batımızda tutacağız. Gidelim."

Bir başka sefer bir dorukta durdu. Atımı onunkinin yanına çektim. Chade kıpırdamadan, çok uzun ve dik oturuyordu. Taştan oyulmuş olabilirdi. Sonra bir kolunu kaldırıp işaret etti. Eli hafifçe titriyordu. "Aşağıdaki vadiyi görüyor musun? Fazla doğuya gitmişiz. Giderken düzeltmemiz gerekecek."

Vadi benim için görünmezdi, yıldızlarla aydınlanmış manzaranın loşluğunda koyuca bir kesikti. Orada olduğunu nasıl bilebildiğini merak ettim. Belki bir yarım saat sonra solumuza, tek bir ışığın pınladığı bayır bir araziye işaret etti. "Woolcut'ta bu gece biri uyanık," diye gözlemledi. "Büyük ihtimalle, erken sabah hamurlarını kabarması için koyan fırıncı." Eyerinde yarı döndü ve gülüşünü görmekten ziyade hissettim. "Buraya bir milden az mesafede doğdum. Gel, evlat, gidelim. Akıncıların Woolcut'a bu kadar yakın olduklarını düşünmekten hoşlanmıyorum."

Ve bir yamaçtan aşağı yola devam ettik. O kadar dik bir yamaçtı ki, kalçalarının üzerinde geriye yaslandığında Sooty'nin kaslarının kırıştığını hissettim ve yolun yarısını kayarak indim.

Ben tekrar denizin kokusunu almadan, şafak gökyüzünü griye boyadı. Ve bir bayırı tırmanıp tepeden küçük Forge kasabasına baktığımızda, vakit hâlâ çok erkendi. Bazı açılardan fakir bir yerdi; demirleme sadece belli gelgitlerde iyiydi. Geri kalan zamanlarda gemiler çok açıkta demirlemek ve kendileriyle sahil arasında küçük tekneleri ileri geri kullanmak zorundaydılar. Forge'u haritada tutan tek şey demir cevheriydi. Telaşlı bir şehir görmeyi beklemiyordum. Ama kararmış çatısız binalardan yükselen duman sürgünlerine de hazırlıklı değildim. Bir yerlerde sağılmamış bir inek böğürüyordu. Direkleri ölü ağaçlar gibi dikilmiş, batmış birkaç tekne kıyıda az açıkta duruyordu.

Sabah boş sokakları tepeden izliyordu. "İnsanlar nerede?" diye yüksek sesle merakımı dile getirdim.

"Ölü, rehin ya da hâlâ ormanlarda saklanıyorlar." Chade'in sesinde, gözlerimi yüzüne çeken bir gerginlik vardı. O yüzde gördüğüm acıdan şaşkına dönmüştüm. Ona baktığımı gördü ve sessizce omuz silkti. "Bu insanların sana ait olduğu, felaketlerinin senin hatan olması hissi... büyüdüğünde sende de uyanacak." Yorgun atını yürütmesi için dürterek beni bunun üzerinde düşünmeye bıraktı. Yolumuzu tepeden aşağı kasabanın içine yönelttik.

Chade'in aldığı tek önlem, daha yavaş gitmekti. İkimiz vardık, silahsız, yorgun atlar üzerinde, ne olduğu belirsiz bir kasabaya ilerliyorduk...

"Gemi gitmiş evlat. Bir akıncı gemisi tam kadro kürekçileri olmadan hareket etmez. Denizin bu kıyısındaki akıntılarda

olmaz. Zaten bu da ayrı bir endişe. Nasıl oluyor da gelgitlerimizi ve akıntılarımızı buraya akın edecek kadar iyi biliyorlar? Hem neden buraya akın ediyorlar? Demir cevheri götürmek için mi? Bir ticaret gemisini yağmalamaları onlar için daha kolay. Hiçbir anlamı yok evlat. Hiç anlamı yok.”

Bir gece önce ağır bir çiy inmişti. Kasabada, yanmış ıslak evlerin kokusu yükseliyordu. Orada burada birkaçı hâlâ için için yanıyordu. Bazılarının önüne, caddeye eşyalar saçılmıştı, ama kasaba sakinleri eşyalarının bir kısmını kurtarmaya mı çalışmış, yoksa akıncılar eşyaları taşımaya başlamış ve sonra fikir mi değiştirmişlerdi bilmiyordum. Kapaksız bir tuzluk, birkaç metre yeşil yünlü kumaş, bir ayakkabı, kırık bir sandalye... Çöpler, hepsi de sade ve sonsuza kadar iyice parçalanmış ve çamurda çiğnenmiş şeyler hakkında, sessiz ama etkili bir şekilde konuşuyordu. Üzerime amansız bir korku çöktü.

“Çok geç kaldık,” dedi Chade yavaşça. Atının yularını içeri çekti ve Sooty yanında durdu.

“Ne?” diye sordum aptal aptal, düşündüklerimden şaşkın bir halde.

“Rehineler. Onları iade etmişler.”

“Nerede?”

Chade bana sanki deli ya da çok aptalmışım gibi kuşkuyla baktı. “Orada. O binanın kalıntılarında.”

Hayatımın bir sonraki anında bana ne olduğunu açıklamak zor. Çok şey oldu, hepsi bir anda. Gözlerimi kaldırıncı bir çeşit dükkanın yanmış iskeletinin içinde her yaş ve cinsiyetten bir grup insan gördüm. Dükkanı eşelerken kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Kirlenmişlerdi, ama bunu umursamaz görünüyorlardı. Seyrederken iki kadın aynı anda bir güğümü, büyük bir güğümü aldılar ve sonra ikisi de diğerini safdışı edip ganimeti al-

mak için birbirlerini tokatlamaya başladılar. Bana bir peynir kabuğu yüzünden kavga eden bir çift kargayı anımsattılar. Karşılıklı kulpları çekiştirirken cıyaklayıp birbirlerini tokatlayarak birbirlerine iğrenç şeyler söylediler. Diğer insanlar onları hiç umursamadılar, aksine ganimet toplamayı sürdürdüler.

Bu, kasaba halkı için çok tuhaf bir davranıştı. Sürekli, bir akından sonra kasaba halkının nasıl bir araya geldiğini, ayakta kalan binaları temizleyip yaşanabilir kıldıklarını ve sonra birbirlerine sevgili eşyalarını kurtarmakta yardımcı olduklarını, kulübeler tekrar yapılane ve dükkan binaları yenilenene kadar paylaştıklarını duymuştum. Ama bu insanlar neredeyse her şeyi kaybettiklerini ve ailelerinin ve dostlarının akında öldüğünü unutmuşa benziyorlardı. Onun yerine, geriye kalan azıcık şey uğruna kavga etmek için toplanmışlardı.

Bunun farkına varmam olanları görmeme yetecek kadar korkutucuydu.

Ayrıca onları hissedemiyordum da.

Chade işaret edene kadar onları ne görmüş ne de duymuştum. Atımı yanlarından sürüp geçebilirdim. O noktada başıma gelen bir diğer önemli şey de, tanıdığım herkesten farklı olduğumu ayırt etmemdi. Başka hiç kimsenin böyle bir duyunun olma olasılığından bile şüphelenmediği kör bir kasabada büyüyen, gören bir çocuk düşünün. Çocuğun renkleri ya da ışığın dereceleri için kelimeleri olmayacaktır. Diğerlerinin, çocuğun dünyayı algılama tarzıyla ilgili hiçbir fikirleri olmayacaktır. Böylece o anda atlarımızı bağlayıp insanlara baktık. Bu nedenle Chade endişesini yüksek ve perişan bir sesle dile getirdi, "Neleri var? Onlara ne olmuş?"

Ben biliyordum.

İnsanlar arasında ileri geri giden, anneden çocuğa, erkek-

ten kadına dolanan bütün iplikler, aileye ve komşuya, süs ya da çiftlik hayvanlarına, hatta denizin balığına ve göğün kuşuna uzattıkları bütün yakınlık- hepsi, hepsi gitmişti.

Bütün hayatım boyunca, bilmeden, çevremde başka canlıların da olduğunu anlamak için o duygu ipliklerine bağlı olmuştum. Bu duygular, insanlarda olduğu gibi, köpekler, atlar, hatta tavuklarda bile vardı. Ve böylece Burrici içeri girmeden kapıya bakar ya da bölmede neredeyse samanın altına gömülü yeni doğmuş bir enik daha olduğunu bilirdim. Bu yüzden, Chade merdiveni açtığında uyanırdım. Çünkü insanları hissedebiliyordum. Beni ilk uyaran, ne yapmak üzere olduklarını görmek için gözlerimi, kulaklarımı ve burnumu kullanmam gerektiğini bildiren his o olurdu.

Ama bu insanlar hiçbir duygu yaymıyorlardı.

Ağırlığı ya da ıslaklığı olmayan bir su düşünün. İşte bu insanlar benim için böyleydiler. Onları sadece insan değil, canlı kılan niteliklerden de yoksun bırakılmışlardı. Benim gözümde, topraktan kalkmış tartışan ve birbirlerine homurdanan taşlar gibiydiler. Küçük bir kız bir kap dolusu reçel buldu ve yumruğunu içine saplayıp yalamak için bir avuç dolusu reçel çıkardı. Yetişkin bir adam altüst etmekte olduğu kavrulmuş kumaş tüyü parçasından kafasını kaldırıp kıza engel oldu. Kabı aldı ve çocuğun kızgın bağırışlarına aldırmadan onu bir kenara itti.

Kimse müdahale etmeye çalışmadı.

Öne doğru eğildim ve Chade attan inmek için hareket ederken yularlarını kavradım. Sooty'ye haykırdım ve yorgun olduğundan, sesimdeki korku ona güç verdi. Öne sıçradı ve yuları silkmem, Chade'in atını yanımıza getirdi. Chade neredeyse attan düşüyordu, ama eyere tutundu ve hepimizi ölü

kasabadan mümkün olduğunca çabuk çıkardım. Arkamızda kurtların ulumasından daha soğuk, bacadan aşağı süzülen fırtına rüzgarları kadar soğuk bağırışlar duydum, ama atlarımızın üstündeydik ve korkmuştum. Evler iyice arkamızda kalana kadar ne dizginleri çektim, ne de Chade'in yularlarını geri almasına izin verdim. Yol kıvrıldı ve nihayet küçük bir ağaçlığın yanında dizginleri çektim. O âna kadar Chade'in bir açıklama için kızgınlıkla ısrar edişini bile işittiğimi düşünmüyorum.

Çok mantıklı bir açıklama alamadı. Sooty'nin boynuna yaslandım ve ona sarıldım. Onun yorgunluğunu ve kendi vücudumun titremesini hissedebiliyordum. Belirsiz bir şekilde rahatsızlığımı paylaştığını hissettim. Forge'daki boş insanları düşündüm ve Sooty'yi dizlerimle dürttüm. Yorgunlukla adım attı ve Chade neler olduğunu öğrenmekte ısrarlı bir biçimde hızla ilerledi. Ağzım kurumuştı ve sesim titriyordu. Hissettiklerimi korkudan soluyarak ve şaşkınlık içinde anlatırken, yüzüne bakmadım.

Konuşmayı bitirdiğimde, atlarımız toprak yolda rahvan hızla gitmeye devam etti. Sonunda cesaretimi topladım ve Chade'e baktım. Bana geyik boynuzu çıkarmışım gibi davranıyordu. Bu yeni duygunun bir kere farkına vardıktan sonra, ona aldırmamazlık edemezdim. Şüphecilğini sezdim. Ama ayrıca Chade'in kendini benden uzaklaştırdığını da hissettim; sadece bir parça geri çekilme, insanın kendisini birdenbire bir parça yabancı olan birine karşı koruması. Bu beni her şeyden daha çok üzdü; çünkü Forge'daki insanlardan bu şekilde geri çekilmemişti. Ve onlar benden yüz kat fazla yabancıydılar.

"Kuklalar gibiydiler," dedim Chade'e. "Hayat bulmuş ve şeytani bir oyunu sergileyen ahşap şeyler gibi. Ve bizi görsele, bizi atlarımız ya da pelerinlerimiz ya da bir parça ekmek

için öldürmekte tereddüt etmezlerdi. Onlar..." Uygun kelimeyi aradım. "Onlar artık hayvan bile değiller. Onlardan yayılan bir şey yok. Hiçbir şey. Ufak ayrı şeyler gibiler. Bir sıra kitap ya da kaya ya da—"

"Evlat!" dedi Chade nezaketle kızgınlık arası bir sesle. "Kendine çekidüzen vermelisin. Bizim için uzun bir gece yolculuğu oldu ve yorgunsun. Uykusuz kalmak için fazla uzun ve zihin, düşler yaratarak oyunlar oynamaya başlıyor ve—"

"Hayır." Onu ikna etmek için her şeyi göze almıştım. "Öyle bir şey değil. Uykusuz yol almakla ilgili değil."

"Oraya geri döneceğiz," dedi mantıklı bir şekilde. Sabah esintisi siyah pelerinin vücutunun etrafında o kadar sıradan bir şekilde döndürdü ki, kalbimin kırılacağını hissettim. O kasabada, böyle insanlar nasıl olabilirdi ve basit bir sabah esintisi aynı dünyada nasıl olabilirdi? Ve Chade nasıl olur da bu kadar sakin ve sıradan bir şekilde konuşabilirdi? "O insanlar sadece sıradan insanlar evlat, ama çok kötü bir dönemden geçmişler ve bu yüzden tuhaf davranıyorlar. Babasının bir ayı tarafından öldürüldüğünü gören bir kız tanıdım. Aynen öyleydi, bir aydan fazla sadece baktı ve homurdandı. Kendine bakacak kadar bile kıpırdamıyordu. Bu insanlar normal yaşantılarına döndüklerinde kendilerine gelecekler."

"İlerde biri var!" diye uyardım onu. Hiçbir şey duymamış, hiçbir şey görmemiş, sadece duygu ağındaki o çekilmeyi hissetmiştim. Ama ileriye, yolun aşağı tarafına baktığımızda, bir avam insan kuyruğunun sonuna yaklaşmakta olduğumuzu gördük. Bazıları yüklü hayvanları yürütüyor, diğerleri kirli eşyalarla dolu at arabalarını itiyor ya da çekiyordu. Omuzlarının üzerinden, onların peşine düşmek için topraktan çıkmış atlı iblislermişiz gibi bize baktılar.

“Kabarcıklı Adam!” diye bağırdı sıranın arkalarına yakın bir adam ve bizi göstermek için bir elini kaldırdı. Yüzü yorgunluktan bitkin ve korkudan beyazdı. Konuşurken sesi çatlıyordu. “Gerçeğe dönüşen efsane bu,” diye uyardı dönüp bize bakmak için durmuş olan diğerlerini. “Kalpsiz hayaletler cisimleşmiş, kasabamızın yıkıntıları arasında dolaşıyor ve karapelerinli Kabarcıklı Adam, illetini aramıza taşıyor. Fazla saf yaşadık ve eski tanrılar bizi cezalandırıyor. Bereketli yaşamlarımız hepimizin ölümü olacak.”

“Ah, lanet olsun. Ben bu şekilde görülmeye niyet etmemiştim,” diyerek nefes aldı Chade. Solgun ellerinin dizginlerini toplayıp atını çevirmesini seyrettim. “Beni takip et, evlat.” Titreyen parmağıyla hâlâ bize işaret etmekte olan adamdan yana bakmadı. Atını yoldan çıkarıp çalılık bir yamaca sürerken, yavaşça, neredeyse dermansızca ilerledi. Bu, Burrich’in tedbirli bir atın ya da köpeğin karşısına çıkarken takındığı hareket şeklinin aynıydı. Yorgun atı düz patikadan gönülsüzce ayrıldı. Chade, doruktaki bir huş ağacına yönelmişti. Anlamayarak ona baktım. Tereddüt ettiğimi görünce, omzunun üzerinden bana bakarak, “Beni takip et, evlat,” diyerek beni yönlendirdi. “Yolda taşlanmak mı istiyorsun? Keyifli bir deneyim değildir.”

Önümüzdeki paniğe kapılmış insanlardan tamamıyla habersizmişim gibi, Sooty'yi yolun öbür yanına çevirerek dikkatlice hareket ettim. Orada, kızgınlıkla korku arasında tereddüt ediyorlardı. Bir kadının eğildiğini ve bir adamın el arabasını bıraktığını gördüm.

“Geliyorlar!” diye uyardım Chade'i, tam bize doğru koşarlarken. İçlerinden birkaçı taşları, diğerleri de ormandan henüz aldıkları değnekleri kavradı. Hepsinde açık havada yaşamaya zorlanmış kasabalının kirli bakışı vardı. Burada Forge kasaba-

sının Akıncılar tarafından rehin alınmamış sakinleri vardı. Bütün bunların farkına, topuklarımı vurduğum ve Sooty'nin bitkin ileri atıldığı o an vardım. Atlarımız çok yorgundu; hemen arkamızda toprağa çarpan taş sağanağına rağmen, hızlanma gayretleri isteksizdi. Kasabalılar daha az yorgun ya da korkak olsaydılar, bizi kolaylıkla yakalayabilirlerdi. Zihinleri, ne kadar uğursuz olursa olsun, kaçan yabancılardan çok, kasabalarının sokaklarında dolaşan şeyle meşguldü.

Yolda durup bağıldılar ve değneklerini biz ağaçların arasına girene kadar salladılar. Chade öne geçmişti ve bizi Forge'u terk eden insanların gözünden saklayacak paralel bir patikaya soktuğunda, ona hiç soru sormadım. Atlar isteksiz ayak sürümelerine döndüler. Bizi herhangi bir takipten gizleyen engelbeli tepelere ve dağınık ağaçlara minnettardım. Parıldayan bir dere görünce, tek kelime etmeden oraya yöneldim. Sessizce atları suladık ve Chade'in stoğundan onlar için biraz arpa silk-tik. Koşum takımlarını gevşettim ve ıslanmış tüylerini avuç dolusu çimenle sildim. Bizim için soğuk dere suyu ve kaba yolculuk ekmeği vardı. Atlara mümkün olduğunca iyi baktım. Chade tamamıyla kendi düşünceleriyle meşgul görünüyordu ve uzunca bir süre yoğunluklarına saygı gösterdim. Ama sonunda merakımı yenemedim ve soruyu sordum.

“Sen gerçekten Kabarcıklı Adam mısın?”

Chade irkildi ve sonra gözlerini bana dikti. O bakışta eşit derecede hayret ve keder vardı. “Kabarcıklı Adam mı? Hastalığın ve felaketin efsanevi habercisi mi? Ah, haydi evlat, sen gerizekalı değilsin. O efsane yüzlerce yıllık. Benim o kadar yaşlı olduğuma inanıyor olamazsın.”

Omuz silk-tim. “Yüzünde izler var ve ölüm getiriyorsun,” demek istedim, ama demedim. Chade bazen bana çok yaşlı

görünürdü ve bazen de o kadar enerji dolu olurdu ki, yaşlı bir adamın vücudunda yaşayan genç bir adam gibi görünürdü.

“Hayır, ben Kabarcıklı Adam değilim,” diye konuşmaya devam etti. Benden çok, kendisiyle konuşuyor gibiydi. “Ama bugünden sonra, onunla ilgili söylentiler, rüzgarla yayılan polen gibi Altı Dükalk’ın her yanına yayılacak. Hayali günahlar için hastalık, salgın ve ilahi cezalardan bahsedilecek. Böyle görülmemeyi dilerdim. Krallıktaki insanların zaten korkacak yeterince şeyi var. Ama bizim hurafelerden daha acı sorunlarımız var. Nasıl bilmiş olursan ol, haklıydın. Forge’da gördüğüm her şeyi çok dikkatlice düşünüp duruyordum. Ve bizi taşlamaya çalışan o kasabalıların sözlerini hatırlıyordum. Hiçbirinin bakışını unutmadım. Geçmiş günlerde Forge halkını tanırdım. Becerikli insanlardı; hurafe korkusuyla kaçacak insanlar değillerdi. Ama yolda gördüğümüz o insanların yaptıkları buydu. Forge’u sonsuza dek ya da en azından o niyetle terk etmek. Ge ride kalan taşıyabilecekleri her şeyi alarak. Büyükbabalarının doğdukları evleri terk ederek. Ve arkalarında, yıkıntıları aptallar gibi eşeleleyen ve karıştıran akrabalarını bırakarak.

“Kızıl Geminin tehdidi boşuna değildi. O insanları düşününce ürperiyorum. Bir şeyler fena halde yanlış evlat, bizi bundan sonra nelerin bekliyor olabileceğini düşünerek korkuyorum. Çünkü Kızıl Gemi Akıncıları halkımızı tutsak edebiliyorsa ve sonra aksi takdirde onları, diğerlerini olduğu gibi salacakları tehdidiyle onları öldürmeleri için kendilerine ödeme yapmamızda ısrar ediyorsa, –ne acı bir tercih! Ve bir kez daha bununla uğraşmaya en az hazırlıklı olduğumuz anda saldırdılar.” Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi bana döndü, sonra birden sendeledi. Aniden oturdu, yüzü grileşiyordu. Başını eğdi ve elleriyle yüzünü kapadı.

"Chade!" diye korkuyla bağırdım ve yanına sıçradım, ama öbür yana döndü.

"Carris tohumu," dedi sesini boğan ellerinin arasından. "En kötü tarafı, insanı çok ani bırakması. Burrich seni bu konuda uyarmakta çok haklıydı, evlat. Ama bazen kötü tercihler yaparsın. Bazen, bugün olduğu gibi kötü dönemlerde doğru karar veremezsin."

Başını kaldırdı. Gözleri sönük, ağzı neredeyse gevşekti. "Şimdi dinlenmeliyim," dedi hasta bir çocuk gibi iç parçalayıcı bir şekilde. Onu yıkılırken yakaladım ve yere yatırdım. Başını heybelerime yasladım ve onu pelerinlerimizle örttüm. Ertesi gün öğleden sonraya kadar kıpırtısız yattı, nabızı yavaştı ve güçlkle nefes alıyordu. O gece, onu ısıtma umuduyla sırtına yaslanıp uyudum ve ertesi gün stoğumuzda kalanların hepsini, onu beslemek için kullandım.

O akşama doğru, yola çıkabilecek kadar iyileşmişti ve kasvetli bir yolculuğa koyılduk. Geceleri yavaş ilerleyerek gittik. Yolumuzu Chade belirledi, ama ben rehberlik ettim ve çoğunlukla atının üzerindeki bir yükten azıcık öte bir şeydi. Yemek azdı; muhabbet ise daha azdı. Sadece düşünmek bile Chade'i yoruyora benziyordu ve ne düşünüyorduyorsa, onu sözcüklere dökemeyecek kadar kasvetli buluyordu.

Tekneyi geri getiren işaret ateşini nerede yakacağımı gösterdi. Onun için kumsala bir sandal gönderdiler ve sandala tek kelime etmeden bindi. Bu, onun ne kadar bitkin olduğunu gösteriyordu. Açıkça, yorgun atlarımızı tekneye yükleyebileceğimi varsaymıştı. Bu yüzden gururum beni bu görevi gerçekleştirmeye zorladı ve tekneye bindiğimde, günlerdir uyumadığım gibi uyudum. Sonra tekrar tekneden indik ve Neatbay'e, bitkin, uzun ve zorlu bir yolculuk yaptık. Günün erken saatle-

rinde vardık ve Leydi Thyme bir kez daha handa ikamet etmeye başladı.

Ertesi gün öğleye doğru hancıya çok daha iyi olduğunu ve eğer odalarına gönderebilirse, mutfağından bir tepsi almaktan çok hoşlanacağını söyleyebildim. Zaman zaman aşırı terlese ve o anlarda acı tatlı carris tohumu koksa da, Chade daha iyiye benziyordu. Kurtlar gibi yiyor ve bol miktarda su içiyordu. Ama iki gün içinde bana, hancıya Leydi Thyme'in yarın ayrılacağını söyledi.

Ben çok daha istekli bir biçimde iyileştim ve birçok öğleden sonrayı Neatbay'de dolaşarak, dükkanlara ve satıcılara aval aval bakınarak ve Chade'in çok üzerine titrediği dedikoduları duyabilmek için kulaklarımı kocaman açarak geçirdim. Bu yolla umduğumuzdan çok daha fazlasını öğrendik. Verity'nin diplomasisi iyi gitmişti ve Leydi Grace artık kasabanın sevgilisi olmuştu. Yollardaki ve talhkimatlardaki çalışmada şimdiden bir artış görebiliyordum. Watch Adası'nın kulesi, Kelvar'ın en iyi adamlarıyla takviye edilmişti ve halk o kuleye şimdilerde Grace Kulesi diyordu. Ama, Kızıl Gemilerin Verity'nin kendi kulelerinden nasıl sessizce geçip gittiğinin ve Forge'daki tuhaf olayların da dedikodusunu yapıyorlardı. Birçok defa Kabarcıklı Adam'ın görülmesinden bahsedildiğini duydum. Ve Forge'da yaşayanların han yangınıyla ilgili anlatıkları hikayeler, bana artık kabuslar gördürüyordu.

Forge'dan kaçanlar, katılan ve kalpsizleşen akrabalarıyla ilgili yürek paralayıcı hikayeler anlatıyorlardı. Hâlâ insanmış-larcasına artık orada yaşıyorlardı, ama onları yakından tanıyanları kandırmak kolay değildi. O insanlar gündüz gözü, Buckkeep'te asla yapılmamış şeyler yapıyorlardı. İnsanların fı-sılâştıkları kötülükler, hayallerimin ötesindeydi. Gemiler artık

Forge'da durmuyordu. Demir cevheri başka yerde bulunmak zorundaydı. Nasıl bir hastalık taşıdıklarını kimse bilmediği için, kaçan insanları kimsenin kabul etmediği söyleniyordu; yine de, Kabarcıklı Adam kendini onlara göstermişti. Buna rağmen, sıradan halkın bütün bunların çok geçmeden biteceğini, Forge yaratıklarının birbirini öldüreceğini ve bunun için kutsal her şeye şükür ettiklerini söylediklerini duymak zordu. Neat-bay'in iyi halkı, bir zamanların iyi Forge halkının ölmesini diliyordu ve bunu, başlarına gelebilecek iyi tek şeymiş gibi diliyorlardı.

Leydi Thyme'la benim, Buckkeep'e dönmek için Verity'nin maiyetine katılacağımız akşam, aniden uyandığımda yanan tek bir mum ve Chade'i oturmuş duvara bakarken gördüm. Ben bir şey söylemeden, bana döndü. "Sana İrfan öğretilmeli, evlat," dedi sanki bu acıyla verilen bir kararımış gibi. "Kötü zamanlar geldi ve uzun bir süre bizimle kalacaklar. İyi insanların yapabildiği bütün silahları yapması gereken bir dönem. Shrewd'a yine de tekrar gideceğim ve bu sefer ısrar edeceğim. Zor zamanlar geldi evlat. Ve bitip bitmeyeceğinden endişeliyim."

İlerleyen yıllarda, bundan ben de sık sık endişe duydum.

İŞLENMİŞLER

Kabarcıklı Adam, Altı Dükalık'ın folklor ve dramasında bilinen bir figürdür. Kabarcıklı adamın kuklasına sahip olmayan bir kukla grubu zavallı sayılır, yalnızca geleneksel rollerde değil kukla orijinal eselerlerde bir felaket göstergesi olarak da önemlidir. Bazen Kabarcıklı Adam kuklası yalnızca arka perdeye karşı sergilenir, bir sahneye uğursuz bir hava vermek amaçlanır. Altı Dükalık'ta, evrensel bir semboldür.

Bu kuklaya ilişkin gelişen efsanenin kökenleri, dükalığın ilk halkına, Farseer Dışadahlılar'ın fethine değil, bölgenin erken göçmenlerce en eski yerleşimine dek uzanır. Dışadahlılar'ın bile, bu en temel efsaneyle ilgili bir yorumları vardır. Bu, Deniz Tanrı'sı El'in, terk edilmesi üzerine duyduğu gazap hakkında bir uyarı hikayesidir.

Deniz henüz gençken, El, ilk Elder, adaların insanlarına inanıyordu. O insanlara denizi vermişti ve denizle birlikte içinde yüzen her şeyi ve onun dokunduğu bütün karaları. Yıllar boyunca insanlar minnettardılar. Denizden balık avlıyor, kumsallarında nerede olursa yaşıyorlar ve El'in hüküm sürmeleri için vermiş olduğunu, yerleşmek için işgal etmeye cesaret edenleri yağmalıyorlardı. Denizlerine açılmaya cesaret eden diğerleri de halkın yasal avıydı. El'in denizi onları ayır-

dığı için halk zenginleşti ve güçlendi. Hayatları zorlu ve tehlikeliydi; ama bu, oğullarının güçlü adamlar ve genç kızlarının ocakta ve güvertede korkusuz kadınlar olmalarını sağladı. Halk El'e hürmet etti ve dualarını o Elder'e sundular ve sadece onun adıyla lanet ettiler. Ve El, halkıyla iftihar etti.

Fakat El'in cömertliğinde, halkını fazla iyi kutsadı. Sert kışlarda yeterince insan ölmedi ve gönderdiği fırtınalar, onların denizciliğini yenemeyecek kadar yumuşaktı. Böylece halk sayıca çoğaldı. Böylece sürüleri de cemaatleri de çoğaldı. Bereketli yıllarda, zayıf çocukları ölmeyip büyüdüler ve evde kaldılar; toprağı kendileri gibi güçsüzleri beslemesi için nadasa bıraktılar. Toprağı kazanlar güçlü rüzgarları ve akıncı akıntıları için El'e dua etmediler. Bunun yerine, sadece saban süren, eken ve hayvanları koruyanların Elder'i Eda'yla dua ve beddua ettiler. Bu, El'in hoşuna gitmedi, ama onları görmezden geldi, çünkü gemilerin ve dalgaların dayanıklı halkı bâlâ onundu. Onlar onun adıyla dua ediyor, onun adıyla ileniyorlardı ve o, güçlerini yüreklendirmek için onlara fırtınalar ve soğuk kışlar gönderiyordu.

Ama zaman geçtikçe, El'e sadık olanların sayısı gittikçe azaldı. Toprağın yumuşak halkı denizcileri ayarttı ve onlara sadece pisliğe meyletmeye uygun çocuklar doğurdular. Ve halk, kış kumsallarını ve buz yayılı otlakları terk edip güneye, üzüm ve buğdayın yumuşak topraklarına gitti. El'in onlara lutfettiği dalgaları sürmek ve balıkları biçmek için her yıl daha ve daha da az insan geldi. El bir duada ya da bedduada adını daha ve daha az sık duydu. Sonunda El'in adıyla dua eden ya da beddua okuyan sadece bir kişinin kaldığı güne dek. Bu, eklemleri şişmiş ve ağrılı, kafasında çok az dış kalmış sıska, yaşlı bir adamdı; deniz için çok yaşlıydı. Hayırduaları

ve bedduaları yetersizdi ve El'i hoşnut etmekten çok, onurunu kırıyordu.

Nihayet yaşlı adamı ve onun küçük teknesinin sonunu getiren fırtına koptu. Ama soğuk dalgalar üzerine kapandığında, teknesinin enkazına tutundu ve onda merhamet olmadığını herkes bilse de, El'den merhamet dilemeye cesaret etti. El bu küfre o kadar biddetlenmişti ki, yaşlı adamı denizine almazdı, ama bunun yerine onu kumsala savurdu ve bir daha asla denize açılammaması ve ölmemesi için ona ilendi. Adam tuzlu dalgalardan sürünerek çıktığında, yüzü ve vücudu ona kabuklu deniz hayvanları asılıymış gibi kabarcıklıydı ve ayaklarının üzerinde doğrulup yumuşak topraklara doğru ilerledi. Ve gittiği her yerde, sadece yumuşak toprak kazıcıları gördü. Ve onları budalalıkları ve El'in yeni ve daha dayanıklı bir halk yaratıp miraslarını onlara vereceği konusunda uyardı. Ama insanlar dinlemediler, çok yumuşamış ve inatçı olmuşlardı. Yaşlı adamın gittiği her yerde, hastalık da peşi sıra geliyordu. Ve yaydığı frengi iletirdi, adamın güçlü ya da zayıf, sert ya da yumuşak olmasına bakmayan, dokunduğu her şeyi alan bir illet. Ve bu çok uygundu; çünkü frenginin kötü tozdan bulaştığını ve toprağın çevrilmesiyle yayıldığını herkes bilir.

Hikaye bu şekilde anlatılır. Ve böylece, Kabarcıklı Adam ölümün ve hastalığın habercisi ve toprakları iyi ürün verdiği için yumuşak ve kolayca yaşayanlara bir azar haline gelmiştir.

Verity'nin Buckkeep'e dönüşü, Forge'daki olaylarla ciddi bir şekilde bozulmuştu. Hata derecesinde pragmatik olan Verity, Dük Kelvar ve Shemshy, Watch Adası konusunda uyumlu olduklarını açıklar açıklamaz, Baygura'dan ayrılmıştı. Aslında Verity ve onun seçilmiş birlikleri Baygura'dı Chade'le

ben hana dönmeden terk etmişlerdi. Bu nedenle, geri dönüş yolculuğu olumsuz geçmişti. Günler boyunca ve geceleri, şöminelerin etrafında, insanlar Forge'dan bahsettiler ve bizim kervanımızda bile, hikayeler kendilerini çoğaltıp süslediler.

Eve dönüş yolculuğum, Chade'in iğrenç yaşlı hanımefendi olarak berbat pandomimine yeniden başlamasıyla berbat oldu. Buckkeep'teki hizmetkarları, ona odalarına eşlik etmek için belirene kadar onu alıp getirmek ve başında beklemek zorunda kaldım. 'O' kadınların kanadında kalıyordu ve ilerleyen günlerde kendimi onunla ilgili bütün dedikoduları duymaya adasam da, bir münzevi ve zor biri olduğu dışında bir şey öğrenemedim. Chade'in onu nasıl yarattığını ve onun hayali varlığını nasıl sürdürdüğünü hiçbir zaman tamamen keşfedemedim.

Yokluğumuzda, Buckkeep bir yeni olaylar fırtınasına maruz kalmış gibiydi, bu yüzden birkaç haftalığına değil de, on yıllığına gitmişiz gibi bir hisse kapıldım. Forge bile, Leydi Grace'in gösterisini tamamen gölgede bırakamazdı. Hikaye, kimin anlatımının yerleşeceği konusunda rekabet eden ozanlarca tekrar tekrar anlatılıyordu. Lord Kelvar'ın dizlerinin üzerine çöküp, çok etkileyici bir şekilde, kuleleri topraklarının en büyük mücevherleri kılmaktan bahseden Leydi Grace'in parmağlarını öptüğünü duydum. Hatta bir kaynaktan Lord Shemshy'in leydiye şahsen teşekkür ettiğini ve o gece onunla daha sık dans etmeye çalıştığını ve böylece komşu dükalıklar üzerine başka anlaşmazlıklar çökerttiğini öğrendim.

Başarısı beni mutlu etmişti. Hatta birçok defa, Prens Vevity'nin de kendine aynı duyarlılıkta bir leydi bulması gerektiğinin fısıldandığını duydum. Sürekli başka yerde, iç meseleleri halletmekle ve akıncıları takip etmekle meşgul olduğu için, insanlar yurtta güçlü bir hükümdar gereksinimi hissetmeye baş-

lıyorlardı. Yaşlı Kral Shrewd hâlâ ismen hükümdarımızdı. Ama Burrich'in de gözlemlediği gibi, insanlar ileriye bakma eğilimindeydiler. "Ve," diye ekledi, "insanlar Veliaht'ın evde onu bekleyen sıcak bir yatağı olduğunu bilmekten hoşlanırlar. Bu onlara hayâl kuracakları bir şey verir. İçlerinden çok azının gücü, hayatlarında romantizm olmasını karşılamaya yeter, bu yüzden bütün hayallerini kralları için kurarlar. Ya da prensleri."

Ama Verity'nin, biliyordum ki, ne ısıtılmış yatakları, ne de herhangi türden bir yatağı düşünecek vakti yoktu. Forge, hem bir örnek hem de bir tehdit olmuştu. Bunu diğerlerinin haberleri izledi. Yakın Adalar'daki Croft, görünüşe göre birkaç hafta önce artık bilindiği üzere 'Akıncı İşlenmesine uğramıştı'. Buzlu kıyılardan haber çok ağır geliyordu, ama geldi mi de, korkunç oluyordu. Croft halkı da rehin alınmıştı. Kasaba konseyinin kafası, Shrewd'un ki gibi, Kızıl Gemi'nin haraç vermeleri, aksi takdirde rehinlerinin iade edileceği ultimatomuyla karışmıştı. Ödeme yapmamışlardı. Ve Forge'daki gibi, rehinleri bedenlen sağlıklı, ama en küçük bir insanlık duygusundan uzak olarak iade edilmişti. Fısıldanan haber, Croft'un çözüm konusunda daha dolaysız davrandığıydı. Yalan Adaları'nın sert iklimleri sert bir halk yetiştirmişti. Yine de kılıcı artık kalpsiz olan akrabalarına indirdiklerinde bunu merhametten saymışlardı.

Forge'dan sonra iki kasaba daha yağmalandı. Rockgate'te halk fidyeyi ödedi. Ertesi gün vücut parçaları sahile vurdu ve kasaba onları gömmek için toplandı. Haber, Buckkeep'e özürlerle gelmedi; Kral daha dikkatli olsaydı, hiç olmazsa akından haberleri olacağı konusunda dillendirilmemiş varsayımlarla geldi.

Sheepmire, meydan okumayla dürüst bir şekilde karşılaştı. Haracı ödemeyi reddettiler, ama İşlenme söylentileri ülkenin

her yanında daha taze olduğu için, kendilerini hazırladılar. İade edilen rehinelerini, yular ve boyunduruklarla karşıladılar. Kendi insanlarını, onları bağlayıp kendi evlerine götürmeden önce bazı durumlarda anlamsızca sopaladılar. Kasaba, onları eski hallerine döndürme girişiminde birleşmişti. Sheepmire hikayeleri, en çok anlatılan hikayelerdi; hastabakıcılık etmesi için kendisine getirilen çocuğu, o sızlanan, ıslak yaratıkla işi olmadığını sövüp sayarak ilan edip ısırın annenin hikayesi. Kalbi kırık baba onu salar salmaz öz babasının üzerine bir çatalla atlamak için zincirlerine ağılayıp bağırın küçük çocuğun hikayesi. Bazıları akrabalarına küfrediyor, onlarla kavga ediyor ve onlara tükürüyordu. Diğerleri önlerine konan yemeği ve birayı, bunlara hiçbir teşekkür ya da sevgi sözcüğüyle karşılık vermeden yiyip içtiği bir kölelik ve aylaklık hayatı sürüyorlardı. Kısıtlamalardan yoksun olanlar, kendi ailelerine saldırmıyorlardı; ne çalışıyorlar, ne de gece eğlencelerinde onlara katılıyorlardı. Kendi çocuklarından bile vicdan azabı duymadan çalışıyor ve paraları çar çur edip obur gibi yemek yiyorlardı. Kimseye bir haz vermiyorlar, tatlı bir söz etmiyorlardı. Ama Sheepmire'dan gelen haber, oradaki halkın 'Kızıl Gemi hastalığı' geçene kadar sebat etmeye niyetlendikleri yönündeydi. Bu, Buckkeep'teki soylulara tutunacak bir parça umut verdi. Kasabalıların cesaretinden övgüyle söz ediyor ve kendi akrabaları da Akıncı-İşlenmeciler olursa, kendilerinin de aynı şekilde davranacaklarına yemin ediyorlardı.

Sheepmire ve onun cesur sakinleri, Altı Dükalık için bir moral noktası haline geldi. Kral Shrewd onlar adına daha çok vergi topladı. Bazıları, kısıtlı akrabalarına bakmakla meşgul oldukları için harap edilmiş sürüleri tekrar bir araya getiremeyen ve yanmış arazilerine ekim yapamayanlar için buğday temin

etme yoluna gitti. Ve bazıları daha çok gemi inşa edip, kıyı boylarında devriye gezmesi için daha çok adam kiralama yoluna gitti.

Başlarda insanlar yapacakları şeylerle iftihar ettiler. Deniz kıyılarında oturanlar, gönüllü nöbet tutmaya başladılar. Haber-ciler, haberci kuşlar ve işaret ateşleri hazır tutuldu. Bazı kasabalar Sheepmire'a, yardıma en çok ihtiyaç duyanlara verilmek üzere, koyun ve erzak gönderdi. Ama haftalar geçip de iade edilen rehinelerde hiçbir duyarlılık belirtisi görülmeyince, o umutlar soylu olmaktan ziyade gülünç gelmeye başladı. Bu çabaları en çok destekleyenler, rehin alınacak olurlarsa, parçalara ayrılip denize atılmayı, iade edilip ailelerine sıkıntı ve keder vermeye tercih ettiklerini ilan ettiler.

Bence en kötüsü, böyle bir dönemde, bizzat tahtın ne yapılması gerektiğine dair hiçbir sağlam fikri olmamasıydı. Halkın rehineler için talep edilen haracı ödemesi ya da ödememesi konusunda bir hükümdarlık fermanı olsaydı, daha iyi olurdu. Hangisi olursa olsun, bazı insanlar aynı görüşte olmayacaktı. Ama en azından Kral bir tavır alacaktı ve insanlar bu tehditle yüzleşildiği fikrine kapılacaklardı. Onun yerine, artırılan devriyeler ve nöbetler, Buckkeep'in bile bu tehdit karşısında korkuya kapıldığı, ama başa çıkacak bir stratejisi olmadığı şeklinde algılanmasına neden oluyordu. Hükümdarlık fermanının yokluğunda, kıyı kasabaları işleri kendi ellerine aldılar. Konseyler, İşlendiklerinde ne yapacaklarına karar vermek için toplandı. Ve bazıları bir karara, diğerleri başka bir karara vardılar.

"Ama her durumda da," dedi Chade bana yorgunlukla, "ne karar verdiklerinin önemi yok. Bu, krallığa sadakatlerini zayıf düşürüyor. Haracı versinler vermesinler, Akıncılar kan göllerinin üzerinden bize gülecekler. Çünkü karar verirken, kasaba-

lılarımız akıllarında İşlenirsek düşüncesini değil, İşlendiğimizde ne olur düşüncesini taşıyorlar. Ve böylelikle bedenlen olmasa bile, ruhen çoktan tecavüz edilmiş oluyorlar. Akrabalarına bakıyorlar, anne çocuğa, adam ebeveynlerine ve onları ölüme ya da İşlenmeye çoktan teslim etmiş olarak. Her kasaba kendi başına karar vermek zorunda olduğundan, böylelikle bütünden ayrıldığından Krallık güçten düşer. Her biri sadece yağmalandığında, ne yapacağından endişelenen binlerce küçük kasabacığa dönüşerek mahvolacağız. Shrewd ve Verity hızlı davranmazlarsa, krallık sadece lafta ve eski yöneticilerinin zihinlerinde var olan bir şey haline gelecek.”

“Ne yapabilirler ki?” diye ısrarla sordum. “Hangi ferman çıkarılırsa çıkarılsın, yanlış olacak.” Maşayı aldım ve bakmakta olduğum potayı alevlerin biraz daha içine ittim.

“Bazen,” diye şikayet etti Chade, “sessiz olmaktansa, meydan okurcasına yanlış olmak yeğdir. Bak evlat, eğer sen, sadece bir çocuk olduğun halde, her iki kararın da yanlış olduğunun farkına varabiliyorsan, bütün halk bunun farkına varabilir. Ama en azından bu tarz bir ferman bize ortak bir yanıt verecektir. Her kasaba kendi yarasını yalamaya terk edilmiş gibi olmayacaktır. Ve böyle bir fermana ek olarak, Shrewd ve Verity başka adımlar da atmalılar.” Fokurdayan sıvıya dikkatle bakmak için eğildi. “Ateşi harla,” önerisinde bulundu.

Küçük bir körük aldım, onu dikkatle kullandım. “Ne gibi adımlar?”

“Karşılık olarak Dışadahlılar’a akınlar düzenlemek. Böyle bir akına girişmeye istekli olanlar için gemi ve malzeme temin etmek. Koyun ve sürülerin sahil otlaklarında o kadar çekici bir şekilde otlatılmasını yasaklamak. Kasabalara, her birine korumak için adam veremiyorsak daha çok silah temin etmek.

Eda'nın sabanıyla, onlara bileklerindeki keselerde taşımaları için avuç dolusu carris tohumu ve itüzümü vermek ve böylece bir akında ele geçirilirlerse, rehine olmak yerine kendi yaşamlarına son verebilsinler. Herhangi bir şey evlat. Kral'ın bu noktada yaptığı herhangi bir şey, lanet olası kararsızlığından daha iyi olacaktır."

Chade'e bakarak oturmaya devam ettim. Daha önce hiç ne böyle güçlüce konuştuğunu duymuş, ne de Shrewd'u bu kadar açıkça eleştirdiğini görmüştüm. Beni çok şaşırttı. Daha konuşacağını umarak, ama duyabileceklerimden neredeyse korkarak nefesimi tuttum. Bakışımın farkında değilmiş gibiydi. "Onu biraz daha derine itele. Ama dikkatli ol. Patlarsa, Kral Shrewd'un bir yerine iki tane kabarcıklı adamı olur." Bana göz attı. "Evet, ben böyle damgalandım. Fakat Shrewd son zamanlarda beni duyuyor ve bu kızamık da olabilir. 'Seni uğursuz alametler, uyarılar ve tehlikeler doyuruyor,' dedi bana. 'Ama oğlanın İrfan öğrenmesini sadece sen öğrenemediğin için istediğini düşünüyorum. Bu kötü bir tutku Chade. Kendinden uzak tut.' Kraliçe'nin Kral'ın ağzından konuşan hayaleti."

Chade'in acılığı beni sessizliğe gömdü.

"Chivalry. İşte şimdi ihtiyaç duyduğumuz kişi," diye devam etti biraz sonra. "Shrewd duraksıyor; Verity iyi bir asker, ama babasının sözünü çok fazla dinliyor. Verity ikinci olmak için yetiştirildi, birinci olmak için değil. İnisiyatif almıyor. Chivalry'ye ihtiyacımız var. O kasabalara gider ve sevdiklerini işlenmeye kurban eden insanlarla konuşurdu. Lanet olsun, İşlenenlerle bile konuşurdu...."

"Sence bunun bir yararı olur muydu?" diye sordum yavaşça. Kımıldamaya neredeyse cesaret edemiyordum. Chade'in, benimle değil, daha çok kendi kendiyile konuştuğunu hissettim.

"Sorunu çözmezdi, hayır. Ama insanlarımız hükümdarlarını ilgisini hissederd. Bazen, bütün gereken budur evlat. Fakat Verity'nin bütün yaptığı, oyuncak askerlerini yürütmek ve stratejiler düşünmek. Ve Shrewd halkını değil, olanları izliyor, sadece Regal'in güvende olmasını ve Verity kendini öldürtmeyi başarır, güçte hazır edilmesini nasıl sağlama bağlayacağını düşünüyor."

"Regal mi?" deyiverdim hayretle. Güzel kıyafetleri ve yavru horoz tavırlarıyla Regal mi? Sürekli Shrewd'in ayağının dibindeydi, ama onu hiç gerçek bir prens gibi düşünmemiştim. Böyle bir tartışmada adının anılması beni şaşkına çevirmişti.

"Babasının gözdesi haline geldi," diye gürlledi Chade. "Shrewd, Kraliçe öldüğünden beri onu şımartmak dışında bir şey yapmadı. Artık etrafında sadakatini isteyen annesi olmadığı için, oğlanın kalbini hediyelerle satın almaya çalışıyor. Ve Regal, bunu çok güzel suistimal ediyor. Sadece yaşlı adamın duymaktan hoşlandığı şeylerden bahsediyor. Shrewd ona dizginleri çok fazla kaptırıyor. Annesinin, halkının kafasını kendini beğenmiş fikirlerle doldurduğu Farrow ve Tilth'e gereksiz ziyaretler yaparak para çar çur etmesine izin veriyor. Oğlan evde tutulup, zamanını nasıl değerlendirdiğiyle ilgili hesap vermesi sağlanmalı. Kral'ın parasını nasıl kullandığını açıklayabilmeli. Etrafta sürterek harcadığı paralarla bir savaş gemisi donatılırdı." Ve sonra, aniden sinirlenerek, "Bu çok sıcak! Ziyaret edeceksin, çabuk ateşten çek."

Ama söylemekte geç kalmıştı, çünkü pota, kırılan buz gibi bir ses çıkarak çatladı ve içindekiler Chade'in kuledaki odasını, bütün dersleri ve sohbeti o gecelik sonlandıran ekşi bir dumanla doldurdu.

Yakın zamanda tekrar çağırılmadım. Diğer derslerim de-

vam etti, ama haftalar geçip de beni çağırmadığında Chade'i özledim. Bana sinirlenmediğini biliyordum, sadece meşguldü. Boş olduğum bir gün, farkındalığımı ona yönelttim, sadece gizlilik ve uygunsuzluk hissettim. Ve Burrich beni yakaladığında, kafamın arkasında bir şaplak patladı.

"Yapma şunu," diye tısladı ve benim şaşırmış masum rolümü görmezden geldi. Temizlediğim bölmeye saklı bir köpek ya da kedi bulmayı bekliyormuşçasına baktı.

"Burada hiçbir şey yok!" diye çığlık attı.

"Sadece gübre ve saman," diyerek fikrine katıldım, bir yandan da kafamın arkasını ovaladım.

"Ne yapıyordun o halde?"

"Hayal kuruyordum," diye mırıldandım. "Hepsi bu."

"Beni kandıramazsın Fitz," diye hırladı. "Buna izin veremeyeceğim. Benim ahırında olmaz. Benim hayvanlarımı o şekilde yoldan çıkarmayacaksın. Chivalry'nin kanını da alçaltmayacaksın. Sana söylediklerimi aklında tut."

Çenemi sıktım, gözlerimi indirdim ve çalışmaya devam ettim. Bir süre sonra içini çektiğini ve uzaklaştığını duydum. Tırnaklamaya devam ettim. İçimden, öfkeden kudurup bir daha Burrich'in beni böyle hazırlıksız yakalamasına izin vermemeye karar verdim.

O yazın geri kalanı öyle bir olaylar girdabıydı ki, ilerlemelerini hatırlamak çok zor. Bir gece içinde, havanın iç dünyası bile değişmiş benziyordu. Kasabaya gittiğimde, bütün muhabbet, tahkimatlar ve hazır olma üzerineydi. O yaz sadece iki kasaba daha işlendi, ama hikayeleri tekrar edildiği ve ağızdan ağıza büyüdüğü için yüz kasabaymış gibiydi.

"İnsanların bundan başka konuşacakları bir şey kalmamış gibi," diye bana yakındı Molly.

Yaz akşam güneşinin ışığında Long Beach'te yürüyorduk. Denizden gelen rüzgar, kapalı, sıkıntılı bir günden sonra bir parça serinlik getirmişti. Burrich, oradaki bütün sığırların derilerinde neden koca yaraların çıktığını çözebilir mi diye Springmouth'a çağırılmıştı. Bu, sabah dersleri yapmayacağım, ama özellikle de Cob yaz avı sırasında atlarına ve tazılarına bakmak için Regal'le Turlake'e gittiği için, Burrich'in yokluğunda atlarla ve tazılarla ilgili çok, çok daha fazla işim olacağı anlamına geliyordu.

Fakat terazinin diğer kefesinde, akşamlarım daha az doluydu ve kasabaya gitmek için daha çok vaktim vardı.

Molly'yle yaptığım akşam yürüyüşleri artık bir rutin olmuştu. Babasının sağlığı kötüye gidiyordu ve her gece erken ve derin bir uykuya dalması için içmeye neredeyse hiç ihtiyacı olmuyordu. Molly bizim için bir parça peynir ve sosis, ya da küçük bir somun ekmek ve biraz tütsülenmiş balık paketleyip bir sepet ve bir şişe ucuz şarap alır, sahile dalgakıranın oradaki kayalara yürürdük. Orada günün son sıcaklığını bırakan kayaların üzerine otururduk ve Molly bana o gün yaptıklarını, günün dedikodularını anlatır, ben de onu dinlerdim. Yürürken bazen dirseklerimiz birbirine çarpardı.

"Kasabın kızı Sara, tatlı tatlı, kışın gelmesini çok istediğini söyledi. Rüzgarlar ve buz Kızıl Gemileri bir süre için kendi sahillerine atacak ve bizi korkudan uzaklaştıracak, diyor. Sonra Kelti kalktı ve daha fazla işlenme olmasından korkmayı bırakabileceğimizi, ama yine de topraklarımızda serbestçe dolaşan işlenmiş insanlardan korkmak zorunda olacağımızı söyledi. Söylentiye göre, artık orada çalacak bir şey kalmadığı için bazıları Forge'u terk etmiş ve haydutlar, çalan gezginler olarak etrafta geziniyorlarmış."

“Bundan emin değilim. Hırsızlığı diğer insanların yapıyor olması daha büyük olasılık, ama kendilerini İşlenen insanlar olarak göstermeye çalışmalarının nedeni, intikamın başka yerde aranmasına neden olmak. İşlenmiş insanların içlerinde birlik oluşturacak kadar bir yakınlık yok,” diyerek aksini iddia ettim tembelce. Körfezin karşısına bakıyordum, gözlerim, güneşin sudaki yansıması yüzünden neredeyse kapalıydı. Orada yanımda olduğunu hissetmek için Molly’ye bakmam gerekmiyordu. Bu ilginç bir gerilimdi, tam anlamıyla anlayamadığım bir gerilim. O on altı, ben neredeyse on dört yaşındaydım ve bu iki yaş aramızda geçilemez bir duvar gibi duruyordu. Yine de benim için hep zaman yaratıyordu ve arkadaşılığımдан hoşlanıyorsa benziyordu. Benim onun farkında olduğum gibi, o da benim farkımdaymış gibi görünüyordu. Ama zihnimi ona doğru yönlendirsem, ayakkabısından bir çakıtaşı çıkarmak için geri çekilir ya da birden babasının hastalığından ve kendisine ne kadar ihtiyacı olduğundan bahsetmeye başlardı. Yine de hissettiklerimi o gerilimden geri çekersem, kararsızlaşır ve konuşmaya çekinir ve yüzüme ve ağızımla gözlerimin duruşuna bakmaya çalışırdı. Bunu anlamıyordum, ama sanki aramızda gerilmiş bir ip tutuyormuş gibiydik. Ama şimdi, konuşmasında, kızmaya başladığını hissediyordum.

“Ah, Anlıyorum. Ve sen İşlenmiş insanlar hakkında çok şey biliyorsun, onlar tarafından soyulanlardan fazlasını mı biliyorsun?”

Ters sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve ben konuşana kadar bir ya da iki dakika geçti. Molly, Forge’a birlikte yolculuk yapmamız bir yana, Chade’le benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Onun için ben, katip için bir şeyler alıp getirmediği zamanlarda kalede ayak işlerine koşan, ahır amiri için çalışan

bir çocuktum. İşlenmenin ne olduğunu nasıl hissettiğim bir yana, konuyla ilgili ilk elden bilgimi ele veremezdim.

“Muhafızların, geceleri ahırların ve mutfağın yakınlarındayken konuştuklarını duydum. Onlar gibi askerler her türden insan görmüştür ve İşlenmişlerin hiçbir dostluğu, ailesi, yakınlık bağları kalmadığını söyleyen onlar. Yine de, içlerinden biri yolculan soymaya başladıysa, diğerleri onu taklit edecektir ve bu da bir hırsız çetesiyle neredeyse aynı kapıya çıkar.”

“Belki.” Söylediklerim onu yatıştırmışa benziyordu. “Bak, haydi yemek için şuraya tırmanalım.”

‘Şuraya’ dediği mendirekten çok uçuşumun kenarında bir çıkıntıydı. Ama bir baş hareketiyle onu onayladım ve takip eden birkaç dakika, kendimizi ve sepetimizi oraya çıkarmakla geçti. Önceki yolculuklarımızınkinden çok daha çetin bir tırmanış gerektiriyordu. Kendimi, Molly’nin eteklerini toplamayı nasıl becerdiğini görmeyi ve dengesini sağlaması için kolunu yakalama fırsatını ya da o sepeti tutmaya devam ederken bir dikliği aşması için elini tutma fırsatını beklerken buldum. Bir anlayış anında, bunun, Molly’nin tırmanma önerisinin durumu buna sebep olma yolunda kullanma şekli olduğunu fark ettim. Nihayet resife vardık ve oturup, aramızda sepetiyle suya baktık ve ben, benim farkında oluşunun farkına varışımın keyfini çıkarıyordum. Bana Bahar Bayramı hokkabazlarının ileri geri, ileri geri ve daha ve daha hızlı hareket ettirdikleri sopalarını anımsattı. Sessizlik ikimizden biri konuşmak zorunda kalana kadar sürdü. Ona baktım, ama o başka tarafa baktı. Sepete baktı ve, “Karahindiba şarabı ha? Bunun kış ortasından sonraya kadar iyi olmadığını sanıyordum.”

“Geçen yılın... bir kış geçirerek yıllandı,” dedim ve bıçağımla mantarı gevşetmek için şarabı ondan aldım. Onunla il-

gilenmemi bir süre izledi ve sonra şişeyi benden aldı ve kendi ince kınlı bıçağını çıkararak bıçağını mantara batırdı ve beni kışkıandıran bir ustalıkla mantarı döndürerek çıkardı.

Bakışımı yakaladı ve omuz silkti. “Kendimi bildim bileli babam için mantar çıkarırım. O çok sarhoş olduğundan, böyle olmuştur. Artık ellerinin eski gücü yok, ayıkken bile.” Kelimelerinde acı ve acılık birbirine karışıyordu.

“Aha!” Daha hoş bir konu bulmaya çabaladım. “Bak, *Rain-maiden*.” Kürek çekerek limana giren narin gövdeli bir gemiyi işaret ettim. “Onun limandaki en güzel gemi olduğunu düşünmüşümdür hep.”

“Devriye geziyor. Kumaş tüccarları para topladılar. Kasabadaki neredeyse bütün tüccarlar katıldı. Ben bile katıldım, tek ayırabildiğim, fenerleri için mum olsa da. O gemi artık savaşçılarla dolu ve gemilere burayla Highdowns arasında eşlik ediyor. Onları orada *Greenspray* karşılıyor ve sahil boyunca daha ileriye götürüyor.”

“Bunu duymamıştım.” Gerçekten de, böyle bir şeyi kendi kulaklarımla duymamış olmak beni şaşırtmıştı. Buckkeep kasabasının bile Kral'ın öğüt ya da rızasından bağımsız olarak tedbir alması canımı sıktı. Bunu söyledim.

“Şey, Kral Shrewd'un tek yapacağı, dilini tıklatıp surat asmak olacaksa, halk yapabileceğini yapmak zorunda. O kendi kalesinde güvenlik içinde otururken bize güçlü olmayı emretmesi, onun için bir sorun değil. Sanki kendi oğlu, erkek kardeşi ya da küçük kızı İşlenmeyecekmiş gibi.”

Kralımı savunmak adına söyleyecek bir şey düşünememek beni utandırdı. Ve utanç bana şunları söylettirdi: “Şey, burada Buckkeep kasabasında yaşarken siz de en az Kral kadar güvendesiniz,” demem için beni soktu.

Molly bana soğukkanlılıkla baktı. “Forge kasabasında çıkarılığa gönderilmiş bir kuzenim vardı.” Duraladı ve sonra dik-katle şunları söyledi “Onun sadece öldürüldüğünü duyduğumuzda rahatladığımızı söylersem benim kalpsiz olduğumu mu düşüneceksin? Birkaç hafta öncesine kadar kesin değildi, ama nihayet öldüğünü gören birinden duyduk. Ve babamla ikimiz rahatladık. Hayatının sona erdiğini ve onu özleyeceğimizi düşünerek üzüntü duyabilirdik. Artık hâlâ hayatta olup olmadığından ve başkaları için sefalet ve kendi için de utanca neden olan bir hayvan gibi davranıp davranmadığından endişelenmiyoruz.”

Bir süre sessiz kaldım. Sonra: “Üzgünüm,” dedim. Bu bana yetersiz göründü ve kıpırtısız duran eline hafifçe vurmak için uzandım. Bir saniye için neredeyse onu orada hissedemiyordum, sanki acısı onu İşlenmiş birininkine denk bir duygusal uyuşmaya sokmuş gibiydi. Ama sonra içini çekti ve varlığını tekrar yanında hissettim. “Bilirsin,” demeye cüret ettim, “belki Kral da ne yapması gerektiğini bilmiyordur. Belki o da en az bizim kadar bir çözüm arayışı içindedir.”

“O Kral!” diye itiraz etti Molly. “Ona akıllı olması için Shrewd adı verilmiş. Halk artık onun sadece hazinesinin iplerini sıkı tuttuğunu söylüyor. Umutsuz tüccarlar kendi paralı askerlerini kiralarken, neden birikimlerinden harcasın? Ama bu kadar yeter...” ve konuşmamı engellemek için bir elini kaldırdı. “Bu huzur ve serinlik dolu yere politika ve korkulardan konuşmaya gelmedik. Onun yerine bana neler yaptığını anlat. Benekli dişi daha yavrulamadı mı?”

Böylece başka şeylerden bahsettik; Motley’nin yavrularından, bir kısrığa zarar veren aygırdan, mumlarına koku vermek için yeşil kozalak toplamaktan, böğürtlen koparmaktan ve

önümüzdeki hafta, kış için böğürtlen stoğu yapmak, dükkânla ilgilenmek ve mum yapmakla ne kadar meşgul olacağından bahsetti.

Konuştuk, yedik içtik ve yazın geç güneşinin ufka doğru alçalmasını, neredeyse batışını seyrettik. Gerilimin aramızdaki güzel bir şey olduğunu hissettim; hem uzaklaştırıcı hem de merak uyandırıcı. Onu, garip yeni hissimin bir uzantısı olarak gördüm ve böylece Molly'nin de bunu hissedip tepki vermesine şaşırdım. Onunla bu konuda konuşmak, ona diğer insanların da aynı şekilde farkında olup olmadığını sormak istedim. Ama ona sorarsam, kendimi Chade'e olduğu gibi ele vermekten ya da Burrich gibi nefretle dolmasından korktum. Bu yüzden gülümsedim, onunla konuştuk ve düşüncelerimi kendime sakladım.

Onunla, sessiz sokaklardan geçerek evine yürüdüm ve mumhanenin kapısında ona iyi geceler diledim. Sanki söylemek istediği bir başka şeyi düşünüyormuş gibi bir an duraksadı, ama sonra bana sadece alaylı bir bakış atarak yumuşakça, "İyi geceler, Çaylak," diye mırıldandı.

Parlak yıldızların derinden mavi bir gökyüzünü delip geçtiği göğün altında eve gittim; ezeli zar oyunlarını oynayan nöbetçileri geçtim ve ahırlara yöneldim. Ahırlarda hızlı bir tur attım, ama her şey, yeni yavrular da dahil olmak üzere, sakın ve iyiydi. Otlaklardan birinde iki yabancı at olduğunu ve bir leydinin ufak atının ahıra konmuş olduğunu fark ettim. Bazı ziyaretçi soylu kadınların saraya geldiğine kanaat getirdim. Onu yaz sonunda buraya neyin getirdiğini merak ettim ve atlarının niteliklerini takdir ettim. Sonra ahırlardan ayrılarak kaleye yöneldim.

Yolum beni alışkanlıkla mutfaklara götürdü. Aşçı, seyis yemaklarının ve askerlerinin iştahına alıştı ve her zamanki ye-

meklerin onları tok tutmadığını biliyordu. Hasty Hanım, bu kadar hızlı büyümeyi bırakmazsam, vahşi bir adam gibi yelken kumaşına sarınmak zorunda kalacağımı, çünkü beni giysilerim üzerime oluyormuş gibi göstermek konusunda hiçbir fikri olmadığını söylerken, özellikle son zamanlarda kendimi her saat acıkmış buluyordum. Mutfağa girerken, çoktan, aşçının üzeri örtüyle kaplı, bisküviyle dolu tuttuğu büyük toprak kaseyi ve özellikle acı peynir tekerini ve ikisinin de biraz içkiyle ne kadar iyi gideceğini düşünmeye başlamıştım.

Masada bir kadın vardı. Elma ve peynir yiyordu, ama kapıdan gelen beni görünce ayağa fırladı ve sanki ben Kabarcıklı Adam'mışım gibi elini kalbinin üzerine koydu. Duraksadım. "Sizi irkiltmek istememiştım hanımefendi. Sadece açtım ve kendime biraz yiyecek bir şeyler almayı düşündüm. Kalmam sizi rahatsız eder mi?"

Hanımefendi yerine çöktü. Onun mevkisinde birinin gece mutfakta yalnız başına ne yaptığını merak ettim. Çünkü soylu biri olduğu, giydiği açık bej sabahlık ve yüzündeki yorgunlukla gizlenebilir bir şey değildi. Bu, hiç şüphesiz, ahırdaki ufak atın sürücüsüydü, bir leydinin hizmetkarı değil. Gece aç uyanırsa, neden kendisi için bir şeyler getirmesi için basit bir şekilde bir hizmetçi göndermemiştı?

Göğsünü kavrayan elleri, düzensiz soluk alıp verişini düzeltmek ister gibi dudaklarına hafifçe vurmak için kalktı. Konuştuğunda sesi iyi tonlanmış, neredeyse ahenkliydi. "Seni yemeğinden alıkoymayacağım. Sadece biraz ürktüm. Sen... o kadar ani girdin ki..."

"Teşekkür ederim, hanımefendi."

Büyük mutfakta bira fıçısından peynire ve ekmeğe doğru ilerledim, ama gittiğim her yerde gözleri beni takip ediyordu.

Yemeği masanın üstünde ben içeri girdiğimde düşürmüş olduğu yerde boşverilmiş bir şekilde duruyordu. Kendime bir maşrapa bira doldurup döndüğümde, onu gözlerini kocaman açmış bana bakarken buldum. Gözlerini hemen başka yana çevirdi. Ağzı kıpırdadı, ama hiçbir şey söylemedi.

“Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye nezaketle sordum. “Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim? Biraz bira ister miydiniz?”

“Sevinirim.” Kelimeleri yumuşakça söylemişti. Az önce doldurduğum maşrapayı ona götürdüm ve masaya koydum. Ona yaklaştığımda bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi geri çekildi. Sabahki ahır çalışmam yüzünden kötü kokup kokmadığımı merak ettim. Kötü kokmadığıma karar verdim, çünkü öyle olsa Molly kesinlikle buna değinirdi. Molly bu tip konularda bana karşı hep dürüst davranırdı.

Kendim için bir başka maşrapa aldım ve sonra etrafa bakarak yemeğimi odama götürmenin daha iyi olacağına karar verdim. Hanımefendinin bütün tavırları, varlığından duyduğu tedirginliği açığa vuruyordu. Ama ben, bisküvileri, peynir ve maşrapayı dengelemeye çalışırken, karşısındaki sırayı işaret etti. Düşüncelerimi okumuşçasına bana oturmamı söyledi. “Seni korkutup yemeğinden etmem doğru değil.”

Ses tonu ne emir, ne de davet içeriyordu, ama ikisi arasında bir şeydi. Yiyecekleri ve maşrapayı koymaya çalışırken biramı azıcık dökerek gösterdiği yere oturdum. Kendi yemeği boşverilmiş bir şekilde önünde duruyordu. O bakıştan kurtulmak için başımı gömdüm ve kapının arkasında bir kedi olduğundan şüphelenen bir fare gibi gizlice ve hızla yedim. Kabalıkla bakmıyordu, ama ellerimi sakarlaştıran ve az önce ağzımı düşünmeden kolumun arkasına sildiğimin keskin bir şekil-

de farkında olmamı sağlayan bir açıklıkla beni izliyordu.

Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu, fakat bir yandan da sessizlik beni drtyordu. Bisküvi ağzımda kurudu ve ksr-meme neden oldu ve onu birayla çıkarmaya çalıştığımda da tı-kandım. Kaşları seğirdi ve ağzı daha sert bir hal aldı. Gözlerim tabağıma çevriliyken bile bakışlarını hissedebiliyordum. Onun ela gözlerinden ve kapalı, sessiz ağzından kurtulmak için ye-meğime yumuldum. Ekmekle peynirin son parçalarını ağzıma tıktım ve masaya çarparak ve o aceleyle sırayı neredeyse de-virerek hızla ayağa kalktım. Kapiya yöneldim, sonra Bur-rich'in, insanın bir leydinin yanından ayrılırken nasıl davran-ması gerektiği konusundaki talimatlarını hatırladım. Ağzımda-ki yarı çiğnenmiş lokmayı yuttum.

"Size iyi geceler, hanımefendi," diye mırıldandım. Sözcük-lerin tam doğru olmadığını düşündüm, ama daha iyisini de bir araya getiremedim. Kapiya doğru ilerledim.

"Bekle," dedi ve ben durduğımda, "ykarıda mı yoksa ahırlarda mı yatıyorsun?" diye sordu.

"İkisinde de. Bazen. İkisinden biri, demek istedim. Ah, iyi geceler yleyse, hanımefendi." Döndüm ve kaçtım. Sorusunun garipliğine şaştığımda merdivenleri yarılamıştım. Ancak yat-mak için soyunduğımda, boş bira maşrapamı hâlâ elimde tut-makta olduğumu fark ettim. Kendimi bir aptal gibi hissederek ve nedenini merak ederek uykuya daldım.

PATIENCE

Kızıl Gemi Akıncıları, Altı Dükalık'ın kıyılarını rabatsız etmeden önce kendi baltaları için de bir sır ve bir deritti. Pek duyulmamış mezheplerle başlayıp, acımasız taktiklerle hem dini hem de politik gücü ele geçirdiler. Onların inandıklarına uymayı reddeden şefler ve liderler, çoğu kez eşlerini ve çocuklarını, kötü yazgılı Forge kasabasının anısına, İşlenme dediğimiz şeyin kurbanı olmuş buldular. Taş kalpli ve zalim bu Dışadallıların geleneklerinde, güçlü bir şeref damarı ve soyun kurallarına karşı gelenler için iğrenç cezalar vardı. Oğlu İşlenmiş Dışadallı bir babanın ızdırabını düşünün. Ya oğlu ona yalan söylediğinde, ondan çaldığında ve evin kadınlarına sarkıntılık ettiğinde oğlunun suçlarını gizlemeli, ya da oğlunun derisinin canlı canlı yüzüldüğünü izleyerek varisini ve diğer ailelerin saygısını kaybetmenin acısını çekmeliydi. İşlenme tehdidi, Kızıl Gemi Akıncıları'nın politik gücüne karşı gelenler için kuvvetli bir caydırıcıydı.

Kızıl Gemi Akıncıları, kıyılarımızı ciddi şekilde rabatsız etmeye başladıkları dönemlerde, Dış Adalar'daki muhalefetin çoğunu bastırmışlardı. Onlara açıkça karşı çıkanlar öldüler ya da kaçtılar. Diğerleri istemeyerek vergilerini ödedi ve mezheplerini kontrol edenlerin zulümleri karşısında dişlerini sıkı-

lar. Ancak çoğu, memnuniyetle gruba katıldı ve akın ettikleri gemileri kızıla boyayıp yaptıkları şeyin doğruluğunu asla sorgulamadılar. Bu dönemlerin sıklıkla, daha önce hiç yönetimde yükselme fırsatı önerilmemiş önemsiz ailelerden çıkmış olmaları akla yatkın gözüküyor. Ancak bunların atalarının kim olduğu, mutlak sadakatlerine sahip olduğu sürece, Kızıl Gemi Akıncıları'nı kontrol eden kişinin hiç umurunda değildi.

Kim olduğunu fark etmeden önce bu hanımefendiyi iki kez daha görmüştüm. Onu ikinci görüşüm ertesi geceydi; yaklaşık aynı saatlerde. Molly yemişleriyle meşguldü, bu yüzden Kerry ve Dick'le birlikte bir meyhane gecesi için dışarı çıktım. Belki de içmem gerekenden bir ya da en fazla iki bardak fazla bira içmiştim. Ne başım dönüyordu, ne de rahatsızdım, ancak çoktan, karanlık yoldaki çukurlardan birine düşmüş olduğum için adımlarımı dikkatle atıyordum.

Tozlu mutfak avlusundan ayrı, ancak onun yanında, parke taşları ve yük ambarıyla çitle çevrili bir alan vardır. Genellikle Kadınların Bahçesi olarak anılır, onların özel alanı olduğundan değil, buna yeltendikleri ve öyle davrandıkları için. Ortasında bir havuz olan keyifli bir yerdir ve çiçeklerin, asmaların ve yeşil taşla döşenmiş yolların arasına pek çok bitki serpiştirilmiştir. Bu haldeyken doğrudan yatağa girmemin iyi olmadığını biliyordum. O an uyumaya çalışsam, yatak dönüp sallanmaya başlayacaktı ve bir saat içinde kusuyor olacaktım. Keyifli bir akşam olmuştu ve bu, keyifli akşamımı bitirmek için kötü bir yoldu; bu yüzden odama gitmektense Kadınların Bahçesi'ne gittim.

Bahçenin, güneşin ısıttığı bir duvarla daha küçük bir havuz arasındaki bir kısmında yedi çeşit kekik yetişiyordu. Sıcak

bir günde, hoş kokuları baş döndürücü olabilirdi, ancak şimdi, akşam geceye dönerken, birbirine karışan kokular beni yatıştırıyor gibiydi. Yüzümü küçük havuza soktum ve ardından, güneşin ılıkliğini hâlâ geceye geri veren kaya duvara sırtımı yasladım. Kurbağalar neşeyle birbirlerine sesleniyorlardı. Gözlerimi indirdim ve başımın dönmesini engellemek için havuzun sakın yüzeyini seyrettim.

Ayak sesleri. Ardından bir kadın sesi sertçe sordu: “Sarhoş musun?”

Onun bahçıvan kız Tilly olduğunu düşünerek, kibarca “Pek değil,” diye cevap verdim. “Yeterli zaman ve metelik yok,” diye ekledim şaka yollu.

“Sanıyorum bunu Burrich’ten öğrendin. Adam bir ayyaş ve zampara; seni de kendisi gibi yetiştirmiş. Evel ezel etrafındakileri kendi seviyesine indirmiştir.”

Kadının sesindeki hüznün, kafamı kaldırmama neden oldu. Azalan ışıktaki hatlarını görebilmek için gözlerimi kısıtım. Geçen akşamki bayandı. Bahçe yolunda dururken, küçük bir göz yanılmasıyla, ilk bakışta genç bir kız gibi görünüyordu. Benden daha narindi ve on dört yaşına göre aşırı uzun olmamama rağmen, benden daha kısaydı. Ancak yüzü bir kadının yüzüydü, ve şu anda, ağzı, ela gözlerinin üzerindeki çatık kaşlarıyla desteklediği, ayıplayan bir ifadeye sahipti. Saçları koyu renkli ve kıvrıkcıktı; toplamaya çalışmıştı, fakat lüleleri yine de alınına ve boynuna sarkmıştı.

Burrich’i savunmaya mecbur hissettiğimden değildi; basitçe, durumumun onunkiyle ilgisi olmamasıydı. Bu yüzden cevap olarak, o başka bir şehirde, uzaklardaymış ve ağzıma koyduğum şeylerden pek sorumlu değilmiş etkisi verecek bir şeyler uydurdum.

İki adım yaklaştı. “Ancak sana daha iyisini hiç öğretmedi, öğretti mi? Sana sarhoşluk hakkında hiç öğüt vermedi, verdi mi?”

Güney bölgelerde şöyle söylerler: Şarapta hakikat vardır. Birada da biraz olmalıydı. O gece bunu söyledim. “Aslında, leydim, şu anda bana oldukça sinirlenirdi. İlk olarak, bir banyan benimle konuşurken ayağa kalkmadığım için beni azarladı.” Ve burada ayağa kalkmaya çalışırken sendeledim. “Ve ardından, bir prensin unvanını olmasa da, kanını taşıyan birinden beklenen davranışlar üzerine uzun ve sert bir söylev çekti.” Bir reverans yapmayı denedim ve başarılı olunca gösterişli bir şekilde doğrularak kendimi fark ettirdim. “Size iyi geceler, bahçenin zarif leydisi. Size iyi geceler diler ve kaba benliğimi huzurunuzdan azlederim.”

Bana seslendiğinde, duvardaki kemerli girişe kadar olan yolu katetmiştim. “Bekle!” Ancak midem itiraz ederek karşı çıktı ve onu duymamış gibi davrandım. Arkamdan gelmedi, fakat beni seyrettiğinden emindim, bu yüzden mutfak avlusundan çıkana kadar başımı dik tuttum ve uzun adımlarla yürüdüm. Ahırlara indim ve bir gübre yığının, üzerine kusup, Burrich’in tavanarasına çıkan basamaklar çok dik göründüğünden temiz, boş bir alır bölmesinde uyu yakaldım.

Ancak gençlik şaşırtıcı derecede dayanıklıdır, özellikle tehdit edildiğini hissettiği zaman. Burrich’in öğlene doğru dönmesi beklendiğinden, ertesi gün şafak vakti uyandım. Ahırlarda yıkandım ve üç gündür giydiğim gömleğin yenilenmesi gerektiğine karar verdim. Odamın dışındaki koridorda leydi bana yaklaştığında, bunun tamamen farkındaydım. Beni baştan aşağı süzdü ve ben konuşmadan önce bana hitap etti.

“Gömleğini değiştir,” dedi bana. Ve ardından şunu ekledi:

“O tozluklar leylek gibi görünmene neden oluyor. Bayan Hasty’ye değiştirilmeleri gerektiğini söyle.”

“Günaydın, leydi,” dedim. Bu bir yanıt değildi, ancak şaşkınlığımdan, aklıma gelen tek sözler bunlardı. Garip bir kişiliğe sahip olduğuna karar verdim; hatta Leydi Thyme’den daha garip. En iyi yol onu neşelendirmektir. Dönüp yoluna devam etmesini bekledim. Bunun yerine, gözleriyle bana hakim olmaya devam etti.

“Bir müzik aleti çalıyor musun?” diye sordu.

Sessizce başımı salladım.

“Şarkı söylüyorsunuzdur o zaman?”

“Hayır, leydim.”

“O zaman belki de, Destanlar’ı ezbere okumayı öğretmişlerdir ve şiir bilgisi, bitki bilimi, şifa ve yön bulma... bu tür şeyler?” diye tedirgin bir şekilde sordu.

“Sadece at, şahin ve tazı bakımıyla ilgili olanlar,” dedim ona dürüst sayılabilecek bir biçimde. Burrich bunları öğrenmemi istemişti. Chade, bana zehirler ve panzehirler hakkında bir şeyler öğretmişti, ancak herkes tarafından bilinmediği konusunda beni uyarmıştı. Söylediğine göre, böyle şeyler durup dururken anlatılmamalıydı.

“Ama elbette dans ediyorsunuz? Ve şiir yazma konusunda ders almışsındır?”

Kafam tamamen karışmıştı. “Leydi, sanırım beni başka biriyle karıştırdınız. Belki de Kral’ın yeğeni August’tan bahsediyorsunuz. Benden sadece bir ya da iki yaş küçüktür ve—”

“Yanılmıyorum. Soruma cevap ver!” dedi neredeyse tiz bir sesle.

“Hayır, leydim. Bahsettiğiniz öğretiler... soylular içindir. Bunlar bana öğretilmedi.”

Her reddedişimde biraz daha sıkıntılı görünüyordu. Ağzı, düz bir çizgi halini aldı ve ela gözleri bulutlandı. “Buna göz yumulamaz,” diye açıkladı ve telaşla dönerek koridordan aşağıya aceleyle ilerledi. Bir süre sonra odama gittim, gömleğimi değiştirdim ve sahip olduğum en uzun tozlukları giydim. Leydiyi aklımdan uzaklaştırdım ve kendimi günlük işlerime ve derslere verdim.

Öğleden sonra Burrich döndüğünde yağmur yağıyordu. Onu ahırların dışında karşıladım, eyerinden aşağıya dimdik inerken atının başını tuttum. “Büyümüşsün Fitz,” dedi ve sanki beklenmeyen bir potansiyel sergileyen bir at veya tazıymışım gibi, kusur bulmaya meyilli bir gözle beni şöyle bir süzdü. Başka bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, ardından başını salladı ve yarı homurdandı. “Evet?” diye sordu ve raporuma başladım.

Gideli bir aydan biraz daha fazla olmuştu, ancak Burrich her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmek istiyordu. Atını alırsa çekip bakımına başladığımda, dinleyerek yanımda yürüdü.

Bazen Chade’e ne kadar benzeyebildiğine şaşıryordum. Ayrıntıları tamamen hatırlamamı ve geçen haftanın ya da geçen ayın işlerini doğru sırada anlatmamı beklemeleri açısından oldukça benziyorlardı. Chade’e rapor vermeyi öğrenmek çok zor olmamıştı; Burrich’in benden uzun süredir beklediği gereksinimleri, o, basit bir şekilde biçimlendirmişti. Bunun, bir askerin üstüne rapor vermesine ne kadar benzediğini yıllar sonra anlayacaktım.

Başka birisi, onun yokluğunda olan biteni benim özetimden dinledikten sonra mutfağa ya da yıkanmaya giderdi. Ancak Burrich, ahırların arasında yürümekte, bir seyiyle konuşmak ya da bir ata yumuşak bir şeyler fısıldamak için orada bu-

rada durmakta ısrar etti. Leydi'nin eski binek atının yanına geldiğinde durdu. Ata, sessizlik içinde, birkaç dakika baktı.

"Bu hayvanı ben eğittim," dedi birden ve at onun sesini duyunca, yüzünü dönmek için alırdada döndü ve sakince kişnedi. Sakin bir sesle "Silk¹," dedi ve yumuşak burnunu okşadı. Birden iç geçirdi. "Demek Leydi Patience burada. Seni hiç gördü mü?"

Bu, yanıtlanması zor bir soruydu. Kafamda binlerce düşünce aynı anda çarpıştı. Leydi Patience, babamın eşi ve birçok açıdan babamın saraydan ve benden vazgeçmesinden sorumlu kişiydi. Mutfakta sohbet ettiğim ve sarhoş bir halde selamladığım kişiydi. Bu sabah eğitimim üzerine bana sorular soran kişiydi. "Resmi olarak değil. Ancak tanıştık," diye geveledim Burrich'e.

Gülerek beni şaşırttı. "Yüzün her şeyi anlatıyor, Fitz. Sadece senin tepkilerinden, onun çok değişmediğini görebiliyorum. Onunla ilk karşılaşmam, babasının bahçesinde oldu. Bir ağaçta oturuyordu. Ayağından bir kıymığı çıkartmamı istedi ve yapabilmem için hemen orada ayakkabısını ve çorabını çıkarttı. Hemen orada, benim önümde. Ve kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Benim de onun hakkında. Bir leydinin hizmetçisi olduğunu düşündüm. Bu elbette yıllar önceydi ve hatıta prensim onunla tanışmadan birkaç yıl önceydi. Sanırım senin şimdiki yaşından daha büyük değildim." Duraksadı ve yüzü yumuşadı. "Ve bir sepette her zaman yanında taşıdığı küçük perişan bir köpeği vardı. Sürekli, zorlukla nefes alırdı ve kendi tüylerinden topaklar kusardı. Adı Featherduster'dı." Bir an duraksadı ve neredeyse şefkatle gülümsedi. "Bunca yıldan sonra, ne hatırlanası bir şey."

"Seninle ilk karşılaştığında senden hoşlanmış mıydı?" diye

1) İpek.

kaba bir şekilde sordum.

Burrich bana baktı ve gözleri donuklaştı. Adam, bakışın arkasında yok oluyordu. “Şimdikinden daha çok,” dedi aniden. “Fakat bunun pek önemi yok. Haydi anlat, Fitz. Senin hakkında ne düşünüyor?”

İşte bir soru daha. Ayrıntıları cesaret edebildiğim kadar gizleyerek, karşılaşmalarımızın hesabını vermeye koyuldum.

Burrich elini kaldırdığında bahçedeki karşılaşmamızın ortasındaydım.

“Dur,” dedi sessizce.

Sessiz kaldım.

“Bir sersem gibi görünmeyi engellemek için gerçekleri kırarsan, aksine, bir moron gibi gözükersün. Haydi yeniden başla.”

Yeniden başladım ve ondan hiçbir şeyi esirgemedim; ne kendi davranışlarımı ne de leydinin yorumlarını. Bitirdiğimde, kararı için bekledim. Bunun yerine uzandı ve atın burnunu okşadı. “Bazı şeyler zamanla değişir,” dedi sonunda. “Ve bazıları da değişmez.” İç geçirdi. “Pekala Fitz, kendini, gayretle sakınman gereken kişilere göstermek gibi bir huyun var. Eminim bunun sonuçları olacaktır, ancak ne olacakları hakkında en ufak bir fikrim yok. Durum bu olduğuna göre, endişe duymanın bir anlamı yok. Haydi fare tutan köpeğin yavrularını görelim. Altı tane yavradığını mı söylemiştin?”

Köpek, zor doğum konusunda kabarık bir sicile sahip olduğundan, “Ve hepsi yaşıyor,” dedim gururla.

“Kendimiz için de bu kadar iyisini yaptığımızı umalım,” diye mırıldandı Burrich, biz ahırların arasında dolaşırken, fakat ona baktığımda şaşırdım. Hiç de benimle konuşuyormuş gibi gözükmüyordu.

Chade, “Ondan sakınmayı akıl edebileceğini düşünmüştüm,” diye homurdandı.

Odasından iki aydan fazla uzak kaldıktan sonra ondan böyle bir karşılama beklemiyordum. “Leydi Patience olduğunu bilmiyordum. Gelişi hakkında hiç laf çıkmamasına şaşırdım.”

Chade, “Gayretle dedikodulara karşı çıkar,” diyerek beni bilgilendirdi. Şöminedeki ufak ateşin önündeki sandalyesine oturdu. Odası serindi ve Chade, oldum olası soğuğa karşı dayanıksızdı. Bu akşam yorgun da gözüküyordu, onu son gördüğümünden bu yana geçen haftalarda her ne yapıyor duysa, bunlar onu yormuştu. Özellikle elleri yaşlı, kemikli ve boğumları yumru yumru gözüküyordu. Şarabından bir yudum aldı ve devam etti. “Arkasından konuşanlarla ilgilenmek için küçük garip usulleri vardır. Kendi mahremiyeti üzerinde her zaman ısrarcı olmuştur. Çok kötü bir kraliçe olacak olmasının bir nedeni de bu. Chivalry’nin umrunda olduğundan değil. Politika-dan çok, kendisi için yaptığı bir evlilikti. Sanıyorum, babasına yaşattığı ilk büyük hayal kırıklığıydı. Bundan sonra, yaptığı hiçbir şey Shrewd’u asla tamamıyla memnun etmedi.”

Bir fare kadar hareketsiz oturdum. Slink geldi ve dizime tinedi. Chade’i bu kadar konuşkan bulmak ender rastlanılan bir durumdu, özellikle kraliyet ailesini ilgilendiren konular hakkında. Onu bölmenin korkusuyla, neredeyse nefes bile almadım.

“Bazen, Patience’da, Chivalry’nin içgüdüsel olarak ihtiyaç duyduğu bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Chivalry, düşünceli, düzenli, tavırlarında daima haklı ve daima çevresinde olup bitenin az çok farkındaydı. Kelimenin tam anlamıyla bir şövalyeydi, evlat. Çirkin ve önemsiz tepkiler karşısında yılmazdı. Bu, her koşulda kendisine hakim olan bir hava verdiği anlamına geliyordu. Bu yüzden onu iyice tanımayanlar onu

soğuk ya da kibirli bulurlardı.

“Ve sonra bu kızla tanıştı... bir kızıdan öte bir şey değildi. Kendisinde bir örümcek ağından ve de deniz köpüğünden daha fazlası yoktu. Düşünceleri ve söyledikleri, sürekli oradan oraya uçardı, laf kalabalığı, asla görebildiğim bir duraklama ya da bağlantı olmadan. Sadece onu dinlemek bile beni yorardı. Ancak Chivalry gülümser ve onu şaşırtıcı bulurdu. Belki de Chivalry'den kesinlikle hiç korkusu olmadığı içindi. Belki de onu kazanmak için özel bir isteği yokmuş gibi gözükmesindendi. Ancak, çok sayıda daha seçkin, daha soylu ve daha zeki leydi onun peşindeyken, o Patience'ı seçti. Üstelik evlenmesi için uygun bir zaman değildi. Onu eşliğe kabul ettiğinde, bir eşin ona getirebileceği bir düzine ittifak olasılığına kapılarını kapattı. O vakitte evlenmesi için hiçbir iyi sebebi yoktu. Bir tane bile.”

“İstemesi dışında,” dedim ve ardından dilimi tutmuş olmayı istedim. Çünkü Chade başını sallayarak hafifçe titredi. Gözlerini ateşten çevirip bana baktı.

“Peki. Bu kadar yeter. Onun üzerinde nasıl böyle bir etki bıraktığını ya da kalbini sana doğru kaydıran şeyin ne olduğunu sormayacağım. Ancak geçen hafta Shrewd'un yanına geldi ve Chivalry'nin oğlu ve varisi olarak tanınmanı ve bir prens'e uygun bir şekilde eğitilmeni talep etti.”

Başım dönüyordu. Duvardaki goblenler önümde hareket mi ediyordu, yoksa bu gözlerimin bir oyunu muydu?

“Elbette reddetti,” diye acımadan devam etti Chade. “Ona, böyle bir şeyin neden tamamıyla imkansız olduğunu açıklamaya çalıştı. Söyleyip durduğu tek şey şuydu: ‘Ama siz Kralısınız. Bu sizin için nasıl imkansız olur?’ ‘Soylular onu asla kabul etmez. Bu, iç savaş anlamına gelir. Ve bunun, hazır olmayan

bir çocuğa neler yapacağını düşünün. Onu birdenbire böyle bir durumun içine atıvermek,' dedi Kral da ona."

"Ah," dedim sessizce. Bir an için ne hissettiğimi hatırlayamadım. Sevinç? Öfke? Korku? Bildiğim tek şey, bu duygunun geçmişte kaldığıydı ve bu duygu yüzünden kendimi garip bir biçimde çıplak ve aşağılanmış hissediyordum.

"Sonuçta Patience, elbette, ikna olmadı. 'Çocuğu hazırlayın,' dedi Kral'a. 'Ve hazır olduğu zaman kendiniz karar verin.' Hem Verity'nin hem de Regal'in önünde, böyle bir şeyi sadece Patience isteyebilirdi. Verity, nasıl bitmesi gerektiğini bilecek sessizce dinledi, ancak Regal çok öfkeliydi. Siniri çok kolay bozuluyor. Bir aptal bile, Shrewd'un, Patience'in talebine razı gelmeyeceğini bilir. Ancak o, ne zaman uzlaşılacağını biliyor. Her koşulda, ona bir yol açtı, daha çok onu susturmak için diye düşünüyorum."

"Her koşulda mı?" diye aptalca tekrarladım.

"Bazıları yararımıza, bazıları zararımıza. Ya da en azından kahrolası zahmetimize karşılık." Chade hem sinirli, hem de sevinçli gibiydi. "Umarım biraz daha boş vakit yaratabilirsin evlat, çünkü onunkiler için kendi planlarımı kurban etmek istemiyorum. Patience, soyuna yaraşır bir biçimde eğitilmeni talep etti. Ve bu eğitimi kendisi üstlenmeyi vaat etti. Müzik, şiir, dans, şarkı, görgü kuralları... Umarım benim sahip olduğumdan daha çok hoşgörüyü sahipsindir. Chivalry'ye zarar verdiğinden değil. Hatta bazen bu tür bilgileri iyi şeyler için kullandı. Fakat gününün büyük bir kısmını alacaktır. Aynı zamanda Patience'in uşağı gibi de davranacaksın. Bunun için büyüksün. Bence çok pişman ve kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor, asla işe yaramayan bir şey. Silah eğitimini azaltmak zorunda kalacaksın. Ve Burrich kendisine başka bir seyis yamağı bul-

mak zorunda kalacak.”

Silah eğitimi konusunda bir bahane bulmadım. Chade’in de sık sık belirttiği gibi, gerçekten iyi bir suikastçı, gizli ve sessiz çalışırdı. İşimi iyi öğrenirsem, herhangi birine uzun bir kılıcı sallıyor olmazdım. Ancak Burrich’le geçirdiğim zaman –yeniden ne hissettiğimi bilmememin getirdiği garip duyguya kapıldım. Burrich’ten nefret ediyordum. Bazen. Küstah, diktatör ve duygusuzdu. Benden mükemmel olmamı bekliyordu, ancak bunun için asla ödüllendirilmeyeceğimi açıkça söylemişti. Fakat aynı zamanda samimiydi, açık konuşurdu ve istediğini başarabileceğime inanıyordu...

“Muhtemelen bize ne avantaj sağladığını merak ediyorsun,” diye ilgisizce devam etti. Sesinde, bastırılmış bir heyecan duydum. “Bu, senin için iki kez denediğim ve iki kez reddedilen bir şey. Fakat Patience, Shrewd pes edene kadar onun başının etini yedi. İrfan, evlat. İrfanda eğitileceksin.”

“İrfan,” diye tekrarladım, ne söylediğimi bilmeden. Her şey benim için çok hızlı geliyordu.

“Evet.”

Bir şeyler bulmak için zihnimi eşeledim. “Burrich bir seferinde bana bundan bahsetmişti. Çok uzun zaman önce.” Birden, konuşmanın içeriğini hatırladım. Nosy, kazara bizi ele verdikten sonra. Onun, benim hayvanlarla paylaştığım his her neyse, tam tersi olduğundan bahsetmişti. Aynı his bana Forge halkındaki değişimi açığa vurmuştu. Birinde eğitilmek bana diğerini kaybettirecek miydi? Yoksa bu bir mahrumiyet mi olacaktı? Burrich’in etrafta olmadığını bildiğim anlarda atlarla ve köpeklerle paylaştığım yakınlığı düşündüm. Coşku ve keder karışımı bir duyguyla Nosy’yi hatırladım. Ondan önce ya da sonra, yaşayan başka bir canlıya hiç bu kadar yakın olmamış-

tını. İrfandaki bu yeni eğitim, bunu benden alacak mıydı?

“Sorun ne evlat?” Chade’in sesi kibar, ancak endişeliydi.

“Bilmiyorum,” diye duraksadım. Ancak korkumu ya da kusurağımı Chade’e bile anlatmaya cesaret edemezdim. “Hiçbir şey, sanırım.”

“Eğitim hakkında eski hikayeleri dinlemişsin,” diye tamamen yanlış bir tahminde bulundu. “Dinle evlat, o kadar kötü olamaz. Chivalry de bunlardan geçti. Verity de. Ve Kızıl Gemi-ler’in tehditleriyle, Shrewd eski yöntemlere dönmeye karar vererek, eğitimi diğer muhtemel adayları da kapsayacak şekilde genişletti. O ve Verity’nin İrfanla yapabildiklerini tamamlayacak bir hatta iki grup istiyor. Galen coşku duymuyor, ancak çok iyi bir fikir olduğundan kuşkuluyum. Ben de bir piç olma-ya rağmen, eğitilmeme asla izin verilmedi. Bu yüzden İrfanın topraklarımızı savunmak için nasıl kullanılabileceğine dair gerçek bir fikrim yok.”

“Sen bir piç misin?” Kelimeler ağzımdan fırladı. Bütün karmaşık düşüncelerim bu keşifle aniden parçalanmıştı. Chade uzun uzun bana baktı, benim onun sözlerinden etkilendiğim kadar o da benimkilerden etkilenmişti.

“Elbette. Bunu uzun zaman önce fark ettiğini sanıyordum. Evlat, senin gibi algısı yüksek birine göre çok tuhaf kör noktalara sahipsin.”

Sanki ilk kez görüyormuşum gibi Chade’e baktım. Belki de, yaraları bunu benden gizlemişti. Benzerlik ortadaydı. Kaş-ları, kulaklarının duruşu, altdudağının çizgisi. Çılgın gibi, “Sen Shrewd’un oğlusun,” diyerek sadece görünüşünden, bir tah-minde bulundum. O konuşmadan önce bile, sözlerimin ne ka-dar aptalca olduğunu fark ettim.

“Evlat?” diye gaddarca güldü. “Bunu dediğini duysa nasıl

da kaşları çatılırdı! Ancak gerçek yüzünü daha da ekşitiyor. O benim küçük üvey kardeşim, evlat, ancak o bir evlilik yatağında ve ben de Sandsedge civarındaki bir askeri hareket sırasında peydahlandık.” Yavaşça ekledi: “Annem bana hamile kaldığında bir askerdi. Ancak beni doğurmak için eve döndü ve daha sonra bir çömlekçiyle evlendi. Annem öldüğü zaman, kocası beni bir eşeğe bindirdi, onun taktığı bir kolyeyi bana verdi ve bunu Buckkeep'teki Kral'a götürmemi söyledi. On yaşındaydım. O günlerde, Woolcot'tan Buckkeep'e olan yol uzun ve zorluydu.”

Söyleyecek hiçbir şey bulamadım.

“Bu kadar yeter.” Chade sertçe doğruldu. “Galen seni İrfan'da eğitecek. Shrewd bunun için onun gözünü korkuttu. Sonunda razı oldu, fakat bazı şartlar öne sürdü. Hiç kimse eğitim sırasında öğrencilerinin hiçbirine müdahale etmeyecek. Başka türlü olmasını isterdim, ancak bunun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece dikkatli olmak zorundasın. Galen'i tanıyorsun, değil mi?”

“Biraz,” dedim. “Yalnızca diğer insanların onun hakkında söylediklerinden.”

“*Sen* ne biliyorsun?” diye sorguladı beni Chade.

Bir nefes aldım ve düşündüm. “Yalnız yemek yiyor. Onu sofrada hiç görmedim, ne askerlerle, ne de yemek salonunda. Onu, dikilmiş konuşurken hiç görmedim; ne talim sahasında, ne çamaşır avlusunda ne de bahçelerden herhangi birinde. Onu ne zaman görsem bir yerlere gidiyor ve sürekli bir telaş içinde. Hayvanlarla arası iyi değil. Köpekler ondan hoşlanmıyor ve atları öyle sert kontrol ediyor ki, ağızlarını ve huylarını mahvediyor. Burrich'in yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. İyi giyiniyor, neredeyse Regal kadar gösterişli. Onun için kra-

liçenin adamı dendiğini duydum.”

“Neden?” diye çabucak sordu Chade.

“Şeyy, bu uzun zaman önceydi. Gage. Bir askerdir. Bir gece Burrich'e geldi, biraz sarhoş, biraz da yaralanmış. Galen'le kavga etmiş ve Galen yüzüne ufak bir kamçı ya da başka bir şeyle vurmuş. Gage, Burrich'ten kendisini iyileştirmesini istedi, çünkü geç olmuştu ve o gece içmemiş olması gerekiyordu. Nöbeti yaklaşıyordu ya da öyle bir şey. Gage Burrich'e, Galen'in, Regal'in Chivalry ve Verity'den iki kat daha soylu olduğunu ve onu tahttan uzak tutan şeyin aptalca bir gelenek olduğunu söylediğine kulak misafiri olduğunu anlattı. Galen, Regal'in annesinin, Shrewd'un ilk kraliçesinden daha soylu olduğunu söylemiş. Bu, herkesin doğru olduğunu bildiği bir şey. Fakat Gage'i kavgayı başlatacak kadar kızdıran şey, Galen'in Kraliçe Desire'ın, hem anne hem de baba tarafından ve Shrewd sadece baba tarafından Farseeer kanı taşıdığı için, Shrewd'den daha soylu olduğunu söylemesiymiş. Bu yüzden Gage ona bir yumruk sallamış, ancak Galen yana kaymış ve bir şeyle yüzüne vurmuş.”

Durakladım.

“Ve?” diye teşvik etti Chade.

“Ve bu yüzden Regal'i, Verity ve hatta Kral'a kıyasla kayıyor. Ve Regal onu kabul ediyor. Onunlayken, genelde uşaklarla ve askerlerle olduğundan daha dost canlısı. Ona fikir danışıyor gibi gözüküyor, onları birkaç kez bir arada gördüm. Onları bir arada izlemek neredeyse komik; giyinme şekinden ve Prens gibi yürümesinden, Galen'in Regal'i taklit ettiğini düşünürsün. Bazen neredeyse aynı gözüküyorlar.”

“Öyle mi?” Chade bekleyiş içerisinde, daha fazla eğildi. “Başka nelere dikkat ettin?”

Hafızamı, Galen hakkında daha fazla birinci elden bilgi için taradım. “Sanırım hepsi bu kadar.”

“Seninle hiç konuştu mu?”

“Hayır.”

“Anlıyorum.” Chade sessizce başını salladı. “Peki duyduklarından, onun hakkında ne öğrendin? Şüphelendiğin bir şey var mı?” Beni bir sonuca yönlendirmeye çalışıyordu, ancak ne olduğunu tahmin edemedim.

“Farrow’dan. Bir içyerli. Ailesi Buckkeep’e Kral Shrewd’un ikinci kraliçesiyle geldi. Sudan, deniz yolculuğu yapmaktan veya yüzmekten korktuğunun söylendiğini duydum. Burrich ona saygı duyuyor, ancak ondan hoşlanmıyor. İşini bilen ve yapan bir adam olduğunu söylüyor, fakat Burrich, bilgisizlikten de olsa, bir hayvanı inciten herhangi birisiyle geçinemez. Mutfak ahali de ondan hoşlanmıyor. Gençleri sürekli ağlatıyor. Kızları, yemeklerine saç düşürmekle ve ellerinin kirli olmasıyla suçluyor, ve erkeklerin çok gürültücü olduklarını ve yemeği doğru biçimde servis etmediklerini söylüyor. Ve aşçılar da ondan hoşlanmıyor, çünkü çırakların morali bozulduğu zaman, işlerini iyi yapmıyorlar.” Chade hala, çok önemli bir şey bekliyormuşçasına bana bakıyordu. Başka dedikodular için kafa patlattım.

“Üzerine üç değerli taş işlenmiş bir zincir takıyor. Bunu ona, yaptığı özel bir hizmet karşılığında Kraliçe Desire vermiş. Imm, Soyтары ondan nefret ediyor. Bir keresinde bana, etrafta kimse yokken, Galen’in ona ucube dediğini ve bir şeyler fırlattığını söylemişti.”

Chade’in kaşları kalktı. “Soyтары seninle konuşuyor mu?”

Tonlaması kuşkuludan da öteydi. Sandalyesinden öyle ani kalktı ki, şarabı kadehinden fırlayıp dizine sıçradı. Gömleğinin

koluyla endişeli bir halde sildi.

“Bazen,” diye dikkatlice itiraf ettim. “Çok sık değil. Sadece içinden geldiğinde. Sadece görünüp bana bir şeyler söylüyor.”

“Bir şeyler mi? Ne tür şeyler?”

Birden, Chade’e o karmaşık bilmecelerden hiç bahsetmediğimi fark ettim. O anda bu konuya girmenin kafa karıştırıcı olacağını düşündüm. “Ah, yalnızca tuhaf şeyler. Yaklaşık iki ay önce beni durdurup, yarının avlanmak için kötü bir gün olduğunu söyledi. Ancak hava oldukça iyi ve açıktı. Burrich o koca geyiği o gün avladı. Hatırlarsın. Biz de aynı gün bir kurtla karşılaşmıştık. Köpeklerden ikisini fena parçalamıştı.”

“Hatırladığım kadarıyla, neredeyse seni de öldürüyordu.” Chade, yüzünde tuhaf bir memnuniyet ifadesiyle öne doğru eğildi.

Omzumu silktim. “Burrich onu altetti. Ve ardından, sanki benim suçummuş gibi bana küfürler yağdırmış ve bana, eğer hayvan Sooty’yi yaralamış olsaydı beni yere devireceğini söylemişti. Sanki bana yöneleceğini bilebilirmişim gibi.” Tereddüt ettim. “Chade, Soytarı’nın garip olduğunu biliyorum. Ama benimle konuşmaya gelmesi hoşuma gidiyor. Bilmecelerle konuşuyor, beni aşağılıyor, benimle dalga geçiyor ve saçımı yıkamam veya sarı giyinmemem gibi yapmam gerektiğini düşündüğü şeyleri bana söyleme hakkını kendinde görebiliyor. Ama...”

“Evet?” Chade, söylemekte olduğum şey çok önemliymişçesine beni yüreklendirdi.

“Ondan hoşlanıyorum,” dedim hafifçe. “Beni alaya alıyor, ama ondan gelince bu bir incelik gibi geliyor. Kendimi önemli hissetmemi sağlıyor. Konuşmak için beni seçebilmesi.”

Chade arkasına yaslandı. Gülüşünü kapatmak için elini ağ-

zına götürdü, ama bu benim anlamadığım bir şakaydı. “İçgüdülerine güven,” dedi kısaca. “Ve Soytarı’nın sana verdiği her nasihate kulak ver. Ve, daha önce yaptığın gibi, gelip seninle konuştuğunu gizli tut. Bazıları yanlış anlayabilir.”

“Kim?” diye talep ettim.

“Kral Shrewd olabilir. Ne de olsa Soytarı onun. Satın alınmış ve parası ödenmiş.”

Aklımda bir sürü soru uyandı. Chade, elini hayır anlamında kaldırdığından yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı. “Şimdi değil. Şimdilik bilmen gerekenin hepsi bu. Aslında, bilmen gerekenden daha fazlası. Ancak keşfin karşısında şaşırdım. Bana ait olmayan sırları açıklamak huyum değildir. Eğer Soytarı daha fazlasını bilmeni istiyorsa, kendisi adına konuşabilir. Ancak Galen’i tartışıştığımızı hatırlar gibiyim.”

İç geçirerek yeniden sandalyeme gömüldüm. “Galen. Demek mücadele edemeyenlerden hoşnut değil, iyi giyiniyor ve yalnız yiyor. Başka ne bilmem gerekiyor Chade? Sert ve tatsız öğretmenlerim oldu. Sanırım onunla başa çıkmayı öğreneceğim.”

“Yapsan iyi edersin.” Chade ölesiye ciddiydi. “Çünkü senden nefret ediyor. Senden, babanı sevdiğinden daha çok nefret ediyor. Baban için hissettiği duyguların derinliği sinirimi bozdu. Kimse, bir prens bile, böylesine körü körüne adanmayı hak etmez, özellikle böyle birdenbire değil. Ve senden, daha da yoğun bir şekilde nefret ediyor. Bu beni korkutuyor.”

Chade’in sesindeki bir şey midemden sinsice yükselen hastalıklı bir titremeye sebep oldu. Beni neredeyse hasta eden bir rahatsızlık duydum. “Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Çünkü Shrewd onu, seni, öğrencilerinin arasına katmaya yönlendirdiğinde ona bunu söylerken duydum. ‘Piçin yerini

bilmesi gerekmiyor mu? Onun için buyurduğunuzla yetinmesi gerekmiyor mu?’ Sonra seni eğitmeyi reddetti.”

“Red mi etti?”

“Sana söyledim. Ancak Shrewd son derece kararlıydı. Ve o Kral ve Galen şimdi ona uymak zorunda, çünkü o kraliçenin adamı. Bu yüzden Galen yumuşadı ve sana öğretmeyi deneyeceğini söyledi. Onunla her gün karşılaşacaksın. Bundan bir ay sonra başlayarak. O zamana kadar Patience’ınsın.”

“Nerede?”

“Kraliçe’nin Bahçesi denilen bir kule var. Oraya alınacaksınız.” Chade beni uyarmak istermiş gibi, fakat beni korkutmak istemeden durakladı. “Dikkatli ol,” dedi sonunda. “Çünkü bahçenin duvarları arasında hiçbir etkim yok. Orada körüm.”

Bu, tuhaf ve kalpten idrak ettiğim bir uyarıydı.

Leydi Patience, tubaflığını erken bir yaşta ortaya koymuştu. Küçük bir çocukken, dadıları onu inatçı bir şekilde bağımsız ve yine de kendine bakma sağduyusundan yoksun buldular. Biri, "Onları kendi bağlayamadığından ve yine de başka birinin onun için bağlamasına dayanamadığından, bütün gün bağları açık gezerdi," dedi. On yaşına gelmeden, kendi mevkisinde bir kıza uygun eğitimlerden sakınmaya ve onun yerine, faydalı olduğu tartışılır el sanatlarıyla ilgilenmeye karar vermişti: çömlekçilik, dövmecilik, parfüm imalatı ve özellikle yabancı bitkilerin yetiştirilmesi ve yayılması.

*Kendini gözetimden uzun saatler boyunca uzak tutmakta tereddüt etmezdi. Ormanları ve meyve bahçelerini, annesinin avlu ve bahçelerine tercih ederdi. İnsan bunların dayanıklı ve pratik bir çocuk üreteceğini düşünecektir. Hiçbir şey doğru-
dan uzak olamazdı. Döküntüler, sıyrıklar ve sokmalar sürekli başına bela oluyormuşa benziyordu, sık sık kayboluyordu ve insanlara ya da hayvanlara karşı mantıklı bir sakinlik geliştirmede.*

Büyük ölçüde kendi kendini eğitmişti. Okumayı ve aritmetiği erken yaşta iyice öğrendi ve o zamandan itibaren her parşomen, kitap ve tableti, kendi doymak bilmez ve gelişigüzel il-

gisi haline gelen âdetiyle okudu. Öğretmenler onun neredeyse her şeyi bızla ve derinlemesine öğrenme yeteneğine etki etmiş, benzeyen çıldırtıcı yöntemleri ve sık sık kayboluşlarından hüsrana uğradılar. Buna rağmen, böyle bir bilginin uygulanması onu ilgilendirmiyordu. Kafası hayaller ve düşlerle doluydu, şiir ve müziği, hem mantık, hem de görgünün yerine koyuyordu, sosyal takdimlere ve fettan becerilere hiç ilgi göstermiyordu.

Buna rağmen, kendisiyle tek bir amaç güden bevesle flört eden ve bu onun başına gelen ilk skandal olan bir prensle evlendi.

“Dik dur!”

Dikleştin.

“Öyle değil! Kamburunu çıkarmış baltayı bekleyen bir hindi gibi görünüyorsun. Biraz daha rahatla. Hayır, omuzlarını geri at, kamburlaştırma. Hep ayakların böyle ayırık mı durur-sun?”

“Leydi, o sadece bir çocuk. Hep böyledirler, tüm hatları ve kemikleriyle. Gelmesine izin verin ve rahatlayın.”

“Ah, pekala. Gel öyleyse.”

Karşılığında bana hafifçe gülümseyen yuvarlak yüzlü bir hizmetçiye, başımla minnettarlığımı belirttim. Beni bir hareketle, yastık ve şallarla donatıldığından oturmaya çok az yer kalmış bir sıraya doğru yönlendirdi. Kenarına tünedim ve Leydi Patience’in odasını inceledim.

Chade’inkinden beterdi. Çok yakın zamanda geldiğini bilmeseydim, yılların dağınıklığı olduğunu düşünürdüm. Odayı dikkate değer kılan, eşyaların bitişikliği olduğundan, odanın tam bir envanteri bile bunu açıklayamazdı. Tüydün bir yelpa-

ze, bir eskrim eldiveni ve bir demet su kamışı eski bir çizme-den yapılmış vazoya güzelce yerleştirilmişlerdi. İki şişman yavrusuyla, küçük, siyah bir teriyer, içi kürklü bir başlık ve yün çoraplar dizilmiş bir sepette uyuyordu. Fildişinden oyulmuş bir aygır ailesi, at nalı yapımı hakkında bir tabletin üzerine yerleştirilmişti. Ancak baskın ögeler bitkilerdi. Kil çömleklerden, çay fincanlarından ve kadehlerden taşan şişkin yeşillikler, ve kovalar dolusu kesilmiş çiçekler ve yeşillikler kulpsuz bardaklardan ve çatlamış fincanlardan dökülen üzüm asmaları vardı. Başarısızlık, toprak kaplardan yükselen çıplak çubuklardan belliydi. Bitkiler birer çubuğa bağlanmış ve pencerelerden, sabah ya da öğleden sonra güneşini yakalayacak her yerde bir araya toplanmıştı. Pencerelerden yayılan ve odadaki dağınıklıkta gelişen bir bahçe etkisi yaratıyordu.

“Büyük ihtimalle açtır, değil mi Lacey? Erkek çocuklar hakkında bunu duymuştum. Yatağımın yanındaki sehpa da biraz peynir ve bisküvi olacak. Onun için getir, olur mu hayatım?”

Leydi Patience, arkamdaki yardımcısıyla konuştuğu sırada, benden yaklaşık bir kol uzaklığında duruyordu.

Lacey adımını atmadan, “Aç değilim, gerçekten, teşekkür ederim,” diye ağızımdan kaçırdım. “Buradayım, çünkü beni istediğiniz sürece, sabahları size zaman ayırmam söylendi.”

Bu, dikkatli bir ifade şekliydi. Aslında Kral Shrewd’un bana söylediği şeydi: “Her sabah odasına git, yapman gerektiğini düşündüğü her neyse onu yap ki beni rahat bıraksın. Ve senden, benim ondan yorulduğum kadar yorulana dek yapmaya devam et.” Açık sözlülüğü, onu hiç o günkü kadar çok insan tarafından kuşatılmış bir halde görmediğimden, beni çok şaşırtmıştı. Ben hızla dışarı çıkarken, odanın kapısından Verity girdi ve o da yorgunluktan nasibini iyice almışa benziyordu.

İki adam da bir gece önce şarabı fazla kaçırmışlar gibi konuşup hareket ettiler. Bu arada bir önceki gece ikisini de masada görmüştüm ve neşeyle şarabın eksikliği açıkça belliydi. Yanından geçtiğim sırada Verity başımı sıvazladı. “Her geçen gün babasına daha da benziyor,” diye belirtti arkasında somurtan Regal’e. Regal, Kral’ın odasına girerken bana ters ters baktı ve kapıyı arkasından sesli bir şekilde kapattı.

İşte burada, leydimin odasındaydım ve benimle, aniden ona saldırabilecek ya da haliya pisleyecek bir hayvanmışım gibi etrafımda dolaşarak konuşuyordu. Ve bunun Lacey’e eğlenmeli geldiğini söyleyebilirdim.

“Evet. Bunu zaten biliyorum, anlıyorsun ya, çünkü Kral’a buraya gönderilmeni teklif eden bendim,” diye dikkatlice açıkladı Leydi Patience.

“Evet hanımefendi.” Daracık oturma yerimde yana kayarak zeki ve görgülü gözükmeye çalıştım. Önceki karşılaşmalarımı zı göz önünde tutunca, bana ahmak muamelesi yaptığı için onu suçlayamazdım.

Bir sessizlik çöktü. Odadaki şeylere bakındım. Leydi Patience bir pencereye doğru bakıyordu. Lacey oturdu ve dantel işlermiş gibi yaparak kendi kendine sırıttı.

“Ah, işte burada.” Leydi Patience, dalışa geçmiş bir şahin gibi hızla eğildi ve siyah teriyer yavrusunu ensesinden yakaladı. Yavru şaşkınlıkla havladı, ve Leydi Patience onu benim kollarıma ittiğinde, annesi sinirle baktı. “Bu senin. O artık senin. Her çocuğun bir evcil hayvanı olmalı.”

Kıvranan yavruyu aldım ve Leydi Patience onu bırakmadan vücudunu desteklemeyi başardım. “Ya da belki bir kuşu tercih edersin? Yatak odamda bir ispinoz kafesim var. Eğer istersen onlardan birini alabilirsin.”

"Ah, hayır. Yavru köpek iyi. Yavru köpek muhteşem." Sözlerimin ikinci yansı yavruya hitabendi. Yüksek sesli viyk viyklerine içgüdüsel bir yanıt olarak sakince ona yaklaştım. Annesi onunla olan ilişkimi hissetti ve onayladı. Gamsız bir ilgisizlikle beyaz yavrusuyla sepetine geri yerleşti. Yavru, başını kaldırdı ve doğrudan gözlerime baktı. Bu, deneyimlerime göre, biraz olağandışıydı. Çoğu köpek, uzun süreli doğrudan göz temasından kaçınırdı. Ancak farkındalığı da olağandışıydı. Ahırdaki gizli deneylerimden, onun yaşındaki birçok yavru köpeğin, ancak bulanık bir kendi farkındalığa sahip olduğunu ve çoğunlukla anneye, süte ve acil ihtiyaçlarına ayarlandıklarını biliyordum. Bu küçük arkadaş, içine somut bir şekilde yerleştirilmiş bir kimliğe ve etrafında olup biten her şeye karşı derin bir ilgiye sahipti. Onu, küçük et parçalarıyla besleyen Lacey'den hoşlanıyordu ve Patience'ın farkındaydı, acımasız olduğu için değil, onu ayağı takıldığı ve güçlkle dışına çıktığı sepetinden her çıkışında onu sepete geri koyduğu için. Çok heyecan verici koktuğumu düşünüyordu ve atların, kuşların ve diğer köpeklerin kokuları, zihnindeki renkler gibiydi, onun için henüz şekli ve gerçekliği olmayan, fakat yine de ilginç bulunduğu şeylerin imgeleri. Onun için kokuları görüntüledim ve kıvrılıp koklayarak ve heyecanla beni yalayarak göğsüme tırmandı. *Al beni, göster bana, al beni.*

"...dinlemiyor bile!"

Burrich'ten bir darbe bekleyerek ürktüm, ardından yeniden nerede olduğumu ve önümde, elleri kalçalarında dikilen küçük kadını fark ettim.

"Bence bir sorunu var," diye birden gözlemde bulundu Lacey'e. "Orada, köpeğe bakarak nasıl oturduğunu gördün mü? Bir tür nöbete girmek üzere olduğunu zannettim."

Lacey kibarca gülümsedi ve işine devam etti. “Bana biraz sizi hatırlattı Leydi, yapraklarınız ve bitkileriniz arasında yavaşça yürüyüp, pisliğe bakarak durmanızı.”

“Pekala,” dedi Patience açıkça gücenerek. “Dalgın olmak bir yetişkin için oldukça uygun bir şey,” dedi üstüne basarak, “fakat deli gibi görünerek dikilmek bir çocuk için hiç uygun değil.”

Sonra, diye söz verdim yavruya. “Özür dilerim,” dedim ve pişman görünmeye çalıştım. “Sadece, köpek dikkatimi dağıttı.” Kolumun kıvrımına sokulmuştu ve fütursuzca yeleğimin kenarını çiğniyordu. Ne hissettiğimi anlatmak zor. Dikkatimi Leydi Patience’a vermem gerekiyordu, ancak bana sokulan bu küçük yaratık, keyif ve memnuniyet yayıyordu. Birinin dünyasının merkezinde ilan edilmek çarpıcı bir şeydi; bu biri, sekiz haftalık bir yavru köpek olsa bile. Bu, ne zamandır, ne kadar derin bir yalnızlık çektiğimi fark etmemi sağladı. “Teşekkür ederim,” dedim ve ben bile sesimdeki minnettarlığa şaşırdım. “Çok teşekkür ederim.”

“Sadece bir yavru,” dedi Leydi Patience ve neredeyse utanmış gibi görünmesine şaşırdım. Yana döndü ve pencereden dışarı baktı. Yavru burnunu yalayıp gözlerini kapattı. *Sıcak. Uyku.* “Bana kendinden bahset,” dedi aniden.

Bu beni şaşırttı. “Ne bilmek istersiniz leydi?”

Küçük, sinirli bir hareket yaptı. “Her gün ne yaparsın? Sana neler öğretildi?”

Böylece, ona anlatmaya çalıştım, ancak anlattıklarımın onu tatmin etmediğini görebiliyordum. Burrich’in adı her geçtiğinde dudaklarını sıkıca bastırdı. Askeri eğitimlerimin hiçbirinden etkilenmedi. Chade’inkiler hakkında hiçbir şey söyleyemezdim. Diller, yazmak ve aritmetik konularındaki çalışmalarım

karşısında başını isteksizce sallayarak onay verdi.

Birdenbire, "Peki," dedi. "En azından tamamen cahil değilsin. Okuyabiliyorsan, her şeyi öğrenebilirsin. Hele bir de arzun da varsa hiç sorun yok. Öğrenme arzun var mı?"

"Olduğunu düşünüyorum." Kayıtsız bir cevaptı, ancak gücenmeye başlıyordum. Yavru köpek hediyesi bile eğitimimi aşağılamasını bastıramıyordu.

"O zaman, öğreneceğini düşünüyorum. Çünkü henüz senin olmasa bile bu yönde bir arzum var." Beni şaşkınlık içinde bırakan bir tavır değişikliğiyle, birden sertleşti. "Ve sana ne diyorlar, çocuk?"

Yine bu soru. "Çocuk iyidir," diye mırıldandım. Kollarımda uyuyan yavru, sallantıdan sızlandı. Kendimi onun için sakın olmaya zorladım.

Patience'in yüzüne ızdırap çeken bir görünümün yayıldığını görme keyfine ulaştım. "Sana şey diyeceğim, ah, Thomas. Günlük hayatta Tom. Bu senin için uygun mu?"

"Sanırım öyle," dedim bile bile. Burrich bir köpeğe isim verirken bundan daha çok düşünürdü. Ahırda Karabaş ya da Benekli isminde köpek yoktu. Burrich, her hayvanı, soylularmış gibi, onları tanımlayacak şekilde ya da sahip olmalarını arzu ettiği özelliklere göre isimlendirirdi. Sooty'nin adı bile saygı duymaya başladığım nazik bir ateşi gizliyordu. Ama bu kadın bana, derin bir nefes bile almadan Tom ismini takmıştı. Gözlerimi görememesi için yere doğru baktım.

"İyi öyleyse," dedi önemsemeden, hızlıca. "Yarın aynı vakte gel. Senin için bazı şeyler hazırlatmam gerek. Seni uyarıyorum, senden istekli bir gayret bekleyeceğim. İyi günler, Tom."

"İyi günler, leydi."

Döndüm ve çıktım. Lacey'nin gözleri beni izledi ve ardından hanımına geri döndü. Hayal kırıklığına uğradığını hissettim, fakat niçin olduğunu anlayamadım.

Hâlâ erken sayılırdı. Bu ilk dinleyiciler, bir saatten daha az vakit almıştı. Hiçbir yerde beklenmiyordum; zaman bana aitti. Köpeğimi artık almak istiyordum ve bu yüzden mutfağa yöneldim. Onu ahırlara götürmek daha kolay olurdu, ancak o zaman Burrich'in ondan haberi olurdu. Bundan sonra ne olacağı hakkında hiç fikrim yoktu. Yavru köpek ahırlarda kalırdı. Görünüşte benim olurdu, fakat Burrich bu yeni bağın gücünü fark ederdi. Bunun olmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Planlarımı yaptım. Çamaşırhaneden bir sepet, yatağı için samanların üzerine eski bir gömlek. Pisliği şu an için az olurdu ve büyüdükçe, onunla olan bağım, eğitimini kolaylaştırırdı. Şimdilik, her gün bir süre kendi başına kalması gerekecekti. Fakat büyüdüğü zaman benimle dolaşabilirdi. Aslında Burrich onu fark edecekti. Bu fikri azimle bir kenara ittim. Bununla daha sonra ilgilenirdim. Şimdilik, bir isme ihtiyacı vardı. Onu şöyle bir inceledim. Kıvrık tüylü, havlayan türden bir teriyer değildi. Kısa, düzgün tüyleri, kalın bir ensesi ve kömür kovanı gibi bir ağzı olacaktı. Ama büyüdüğünde, boyu diz yüksekliğinden kısa olacaktı, bu yüzden çok ağır bir isim olmazdı. Kavgacı olmasını istemezdim. Bu yüzden Ripper¹ ya da Charger² olmazdı. Azimli ve tetikte olacaktı. Belki de Grip³. Ya da Sentry⁴.

“Veya Örs. Ya da Forge.”

Başımı kaldırdım. Soyтары, duvardaki bir oyuktan çıkıp ko-

1) Deşen, testere, sökücü.

2) Süvari atı.

3) Kontrol, tutuş.

4) Nöbetçi asker.

ridor boyunca bana ilerledi.

“Neden?” diye sordum. Soyтары’nın düşüncelerimi nasıl okuyabildiğini artık sorgulamıyordum.

“Çünkü kalbin ona karşı çekişle dövülecek ve gücün onun ateşinde sertleşecek.”

“Bana biraz dramatik geldi,” diye itiraz ettim. “Ve Forge bu aralar kötü bir isim. Köpeğimi bu isimle işaretlemek istemem. Daha geçen gün, şehirde, bir sarhoşun, bir yankesiciye, ‘Kadının İşlensin!’ diye bağırdığını duydum. Caddedeki herkes durdu ve dik dik baktı.”

Soyтары omuz silkti. “Bakabilirler elbette.” Peşimden odama girdi. “Smith¹, o zaman. Ya da Smithy². Onu bir görebilir miyim?”

Gönülsüzce köpeğimi verdim. Kımıldandı, uyandı ve ardından Soyтары’nın ellerinde oynadı. *Koku yok, koku yok.* Şaşılararak, köpeğe katıldım. Benim için çalışan küçük siyah burnuna rağmen, Soyтары algılanabilir bir kokuya sahip değildi. “Dikkat et. Düşürme.”

“Ben bir soyтарыyım, almamak değil,” dedi Soyтары, ama yatağıma oturdu ve köpeği yanına yerleştirdi. Smithy hemen hızlı hızlı koklamaya ve yatağıma kıvrılmaya başladı. Kenara çok yakın olduğu endişesiyle, ben de diğer tarafına oturdum.

“Peki,” diye sordu Soyтары kayıtsızca. “Seni hediyelerle satın almasına izin verecek misin?”

“Neden olmasın?” Kibirli olmaya çalıştım.

“Bu bir hata olur, ikiniz için de.” Soyтары, Smithy’nin küçük kuyruğunu büküverdi ve Smithy de bir yavru köpek hırıldamasıyla etrafında dönüverdi. “Sana bir şeyler vermek isteyecek. Reddetmenin kibar bir yolu olmadığından, onları almak

1) Demirci.

2) Demirci dükkânı.

zorunda kalacaksın. Ancak bunların, aranızda bir köprü mü, yoksa bir duvar mı oluşturacağına karar vermek durumunda kalacaksın.”

“Chade’i tanıyor musun?” diye sordum aniden, çünkü Soy-tarı aynı onun gibi konuşuyordu ve birden bilmem gerektiği-ni hissettim. Chade’den, Shrewd hariç, hiç kimseye asla bah-setmemiş, kale civarında kimsenin onun hakkında konuştuğu-nu duymamıştım.

“Gölgele ya da güneşli, dilimi ne zaman tutacağımı bilirim. Sen de öğrensen iyi edersin.” Soy-tarı birden kalktı ve kapıya yürüdü. Orada bir süre oyalandı. “Senden sadece ilk birkaç ay nefret etti. Ve aslında bu sana karşı bir nefret değildi; anneni körü körüne kıskanmaktı, çünkü annen Chivalry’den bir be-bek doğurabilmiş, ama Patience doğuramamıştı. Daha sonra kalbi yumuşadı. Seni kendisininmiş gibi yetiştirmek için, seni almaya birilerini göndermek istedi. Bazıları yalnızca, Chivalry ile ilgili her şeye sahip olmak istediğini söyleyebilirler. Ancak ben öyle düşünmüyorum.”

Soy-tarı’ya bakıyordum.

“Ağzın öyle açıkken bir balık gibi görünüyorsun,” dedi. “An-cak, elbette baban reddetti. Piçini resmi olarak kabul ediyormuş gibi algılanabileceğini söyledi. Ancak sorunun aslında bu oldu-ğunu düşünmüyorum. Bence bu senin için tehlikeli olurdu.” Soy-tarı eliyle garip bir hareket yaptı ve parmaklarında bir parça kurutulmuş et belirdi. Kolunun içinde sakladığını biliyordum, ancak numarasını nasıl yaptığını görmeyi başaramadım. Eti ya-tağıma fırlattı ve köpek açgözlülükle üzerine atladı.

“Eğer istersen, onu incitebilirsin,” dedi. “Bu kadar yalnız ol-mandan dolayı suçluluk duyuyor. Ve Chivalry’e çok benziyor-sun, söylediğin her şey onun dudaklarından dökülmüş gibi

olacaktır. Çatlamış, değerli bir taş gibidir Patience. Senden sert bir darbe ve parçalara ayrılacaktır. Yarı delidir, biliyorsun. Tahtı bırakmasına razı gelmeseydi Chivalry'yi öldürmeyi asla başaramazlardı. En azından olaylar böylesine tasasızca ciddiye alınmazdı. Bunu biliyor.”

“Onlar kim?” diye sordum

“Onlar kimler?” diye düzeltti beni Soyтары ve gözden kayboldu. Kapıya vardığımda gitmişti. Peşinden zihnimi yönlendirdim, ama bir şey bulamadım. Neredeyse İşlenmiş gibiydi. Bu düşünce karşısında ürperdim ve Smithy'ye geri döndüm. Yatağımın üzerinde, eti küçük parçalara ayırarak çiğniyordu. Onu seyrettim. “Soyтары gitti,” dedim Smithy'ye. Kayıtsız bir şekilde kuyruğunu sallayarak onayladı ve eti için endişelenmeye devam etti.

Benimdi, bana verilmişti. Baktığım bir ahır köpeği değildi, ama benimdi ve Burrich'in bilgisi ve izni dışındaydı. Elbiselerimden ve Chade'in verdiği bakır bilezikten başka çok az eşyam vardı. Ancak ihtiyaç duyabileceğim her eksiği kapatmıştı.

Düzgün, sağlıklı bir yavruydı. Tüyleri şimdilik yumuşaktı, ancak geliştikçe kırçılışıp kalınlaşacaklardı. Onu pencereye doğru tuttuğumda, tüylerinde belirsiz benekler gördüm. Koyu benekleri olacaktı öyleyse. Çenesinde beyaz bir nokta keşfettim ve sol arka ayağında bir tane daha. Küçük çenesini gömleğimin koluna kenetledi ve vahşi yavru köpek hırıltıları çıkararak delice çekiştirdi. Derin, gevşek bir uykuya dalana kadar onunla yataкта güruştim. Ardından onu ot minderine taşıdım ve istemeyerek öğleden sonrası derslerime ve işlerime gittim.

Patience'la geçirdiğim ilk hafta, ikimiz için de bir deneme süreciydi. Onu yalnız bıraktığımda asla inleyecek kadar yalnız hissetmesin diye dikkatimin bir kısmını sürekli Smithy'de tut-

mayı öğrendim. Fakat bu zaman aldı, bu yüzden bir şekilde endişeli hissettim. Burrich bu durumdan yakındı, ancak onu, bunun Patience'la olan derslerimin gerektirdiği bir şey olduğuna ikna ettim. "O kadının benden ne istediğine dair hiçbir fikrim yok," dedim ona üçüncü gün. "Dün müzikti. İki saat içinde bana arp, Deniz Borusu ve ardından flüt çalmayı öğretmeyi denedi. Birinde ya da diğerinde bir iki notayı sökmeye yaklaştığım her seferinde, aleti kaçırıp başka birini denememi emretti. Müziğe yeteneğim olmadığını söyleyerek o dersi bitirdi. Bu sabah da şiiir üzerinde çalıştık. Kendini, bana, Kraliçe Healsall ve balıçesi hakkındaki şiiiri öğretmeye adadı. Şiiir oldukça uzundu, yetiştirdiği bitkiler ve ne işe yaradıkları hakkındaydı. Gitgide karıştırdı ve ona aynı şekilde tekrarladığımda, kedinanesinin merhemler için olmadığını bilmem gerektiğini ve onunla dalga geçtiğimi söyleyerek bana kızdı. Başını çok kötü ağrıttığımı, bu yüzden bitirmemiz gerektiğini söylediğinde oldukça rahatladım. Ve ona baş ağrısı için hanımeli çalisından tomurcuk getirmeyi teklif ettiğimde, ayağa kalktı ve 'İşte! Benimle dalga geçtiğini biliyordum,' dedi. Onu nasıl memnun edeceğimi bilmiyorum, Burrich."

"Neden isteyesin?" diye söylendi. Ben de konunun kapanmasına aldırmadım.

O akşam Lacey odama geldi. Kapıyı vurdu ve burnunu buruşturarak içeri girdi. "Eğer o köpeği burada tutacaksan, buraya yayma bitkisi getirsen iyi edersin. Ve pisliğini silerken biraz sirkeyle su kullan. Burası bir ahır gibi kokuyor."

"Sanırım öyle," diye kabul ettim. Merakla ona baktım ve bekledim.

"Sana bunu getirdim. En çok bundan hoşlanmış gibiydin." Deniz Borularını uzattı. Deri şeritlerle bir arada tutturulmuş kı-

sa, şişman çubuklara baktım. Üç enstrüman arasından en çok bundan hoşlanmıştım. Arpın çok fazla teli vardı ve flüt, Patience çaldığında bile bana kulak tırmalayıcı gelmişti.

“Bunu bana Leydi Patience mı gönderdi?” diye sordum şaşırarak.

“Hayır. Bunu aldığımı bilmiyor. Her zamanki gibi, çöplüğünde kaybolduğunu varsayacak.”

“Bunu neden getirdin?”

“Üzerinde çalışman için. Ufak bir şeyler başannca, geri getir ve ona göster.”

“Neden?”

Lacey iç geçirdi. “Çünkü, bu kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacaktır. Ve bu benim hayatımı daha kolaylaştıracaktır. Leydi Patience kadar kalbi kırık birine hizmetçilik etmekten daha kötü bir şey yoktur. Umutsuzca, bir şeylerde iyi olmanı istiyor. Ani bir yetenek ortaya koyacağını umarak seni deneyip duruyor ki seni herkese gösterip, ‘Bakın, içinde olduğunu söylemiştim size,’ diyebilsin. Bak, benim de oğlan çocuklarım oldu ve biliyorum ki, oğlanlar böyle değildir. Onlara bakarken öğrenmez ya da büyümmezler, veya terbiyeli olmazlar. Ama uzaklaş ve arkanı dön, ve işte oradadırlar, daha akıllı, daha uzundurlar ve kendi anneleri dışında herkesi etkilerler.”

Söylediklerinden pek bir şey anlamamıştım. “Patience’ın mutlu olması için bunu çalmayı öğrenmemi mi istiyorsun?”

“Böylece sana bir şeyler verdiğini hissedecek.”

“Bana Smithy’yi verdi. Bana vereceği hiçbir şey ondan daha iyi olamaz.”

Lacey, bu ani içtenliğim karşısında şaşırmış gözüktü. Ben de. “Pekala. Bunu ona söyleyebilirsin. Ancak aynı zamanda sea pipe çalmayı öğrenmeyi deneyebilir, bir türküyü ezberle-

yebilir ya da eski dualardan birini söyleyebilirsin. Bunu daha iyi anlayacaktır.”

Lacey gittikten sonra düşünerek oturdum, öfke ve istek arasında kalmıştım. Patience başarılı olmamı istemiş ve yapabileceğim bir şeyi keşfetmek zorunda olduğunu hissetmişti. Sanki, ondan önce, asla hiçbir şey yapmamış ya da tamamlamamışım gibiydi. Ancak neler yaptığımı ve onun hakkımda ne bildiğini düşününce, benim hakkındaki görüşünün yüzey-sel olması gerektiğini fark ettim. Okuyup yazabiliyor, uyku tutumları yapabiliyor, hırsızlık yapabiliyor, yalan söyleyebiliyor ve bilseydi bile hiçbiri onu memnun etmeyecek el hileleri yapabiliyordum. Bu yüzden, bir casus ya da suikastçı olmak dışında herhangi bir seçeneğim var mıydı?

Ertesi sabah erken kalktum ve Fedwren'i aradım. Ondan fırsatlar ve boyalar ödünç istediğimde memnun oldu. Bana verdiği kağıt uygulama kağıtlarından daha iyiydi ve çabamı ona göstereceğime dair bana söz verdirdi. Merdivenlerden yukarı çıkarken, ona çıraklık etmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Kesinlikle, son zamanlarda yapmaya zorlandıklarımdan daha zor olamazdı.

Ancak kendim için seçtiğim hedef, Patience'ın benim için seçtiklerinden daha zor çıktı. Smithy'yi minderinde uyurken görebiliyordum. Sırtındaki kıvrım bir rün kıvrımından nasıl farklı olabiliyordu! Kulaklarının gölgesi, Fedwren'in işlerinden özenle kopyaladığım bitki resimlerindeki gölgelerden nasıl farklıydı! Ama öylelerdi ve aniden sırtının kıvrımlarını ve kalçasındaki çizgiyi yapanın, yavrunun etrafındaki gölgeler olduğunu görene kadar kağıtları ardı ardına harcadım. Daha az boyamam gerekiyordu, daha fazla değil ve gözümün gördüğünden ziyade zihnimin bildiğini çizmeliydim.

Fırçalarımı yıkayıp bir kenara koyduğumda geç olmuştu. İki tane beni memnun eden, bir üçüncü de, sade ve kasvetli olmasına rağmen hoşuma giden vardı; gerçek bir yavrudan çok hayali bir köpek. Gördüğümünden daha çok algıladığıma benzeyen, diye düşündüm kendi kendime.

Ancak Leydi Patience'ın kapısının dışında durduğumda, elimdeki kağıtlara baktım ve kendimi birdenbire, annesine ezilmiş ve solmuş karahindiba sunan, yeni yürümeye başlamış bir çocuk gibi gördüm. Bu bir genç için nasıl bir eğlenceydi? Eğer sahiden Fedwren'in çırağı olsaydım, iyi bir katip, yazdığı kadar iyi resimleyip ışıklandırmak zorunda olduğundan, o zaman bu tip egzersizler uygun olurdu. Ancak kapı ben çalmadan önce açıldı ve oradaydım, parmaklarımda hâlâ boya lekeleri ve ellerimde nemli sayfalarla.

Patience sinirli bir biçimde zaten geç kaldığımı ve içeri girmemi söylediğinde sessizdim. Buruşuk bir pelerinle yarı bitirilmiş iğne işlerinin olduğu bir sandalyenin kıyısına sindim. Resimlerimi yanıma, bir tablet yığınının üzerine koydum.

“Ezbere şiir okumayı öğrenebileceğini düşünüyorum, eğer istersen,” diye sertçe belirtti. “Ve bu yüzden şiir yazmayı da öğrenebilirsin, eğer istersen. Ritim ve ölçü çok da... Bu yavru köpek mi?”

“Öyle olmasına çalıştım,” diye mırıldandım. Hayatımda bu kadar sefilce utandığımı hatırlamıyordum.

Kağıtları dikkatle kaldırdı ve hepsini, yakına ve sonra kol mesafesinde tutarak, sırayla inceledi. En çok kasvetli olana baktı. “Bunları sana kim yaptı?” diye sordu sonunda. “Geç kalmanı affettirdiği için değil. Ama gözün gördüğünü bu kadar gerçek renklerle kağıda dökabilen birine iyi bir şeyler bulabilirim. Sahip olduğum bütün bitkilerle sorunun bu; bütün bit-

kiler aynı yeşille boyanıyor, büyüdükçe gri ya da açık pembe olacak olsalar da fark etmiyor. Bu tür tabletler onlardan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorsan işe yaramaz–”

“Köpeği kendisinin boyadığını sanıyorum, leydi,” diye kibarca araya girdi Lacey.

“Ve bu kağıt, daha iyi gibi benim–” Patience aniden durdu. “Sen mi, Thomas?” –Ve sanırım bu bana bahsettiği ismi kullanmayı hatırladığı ilk seferdi.– “Böyle mi resim çiziyorsun?”

Kuşkulu bakışından önce, hızlıca başımı sallamayı başardım. Resimleri yeniden kaldırdı. “Baban, bir haritada olmadığı sürece, eğri bir çizgi bile çizemezdi. Annen çizer miydi?”

“Hakkında bir şey hatırlamıyorum, leydi.” Cevabım donuktu. Daha önce kimsenin bana böyle bir şeyi sormaya cesaret edebildiğini hatırlayamadım.

“Ne, hiç mi? Ama altı yaşındaydın. Bir şeyler hatırlamalısın –saçının rengi, sesi, sana nasıl seslendiği...” Sesindeki acılı bir açlık mıydı, tamamıyla tatmin edemediği bir merak mı?

Neredeyse, bir an, hatırladım. Nane kokusu, yoksa... gitmişti. “Hiçbir şey, leydi. Eğer onu hatırlamamı isteseydi, sanıyorum bana sahip çıkardı.” Kalbimi kapattım. Bana sahip çıkmayan ya da hiç aramayan bir anneye kesinlikle hatıralar borçlu değildim.

“Peki.” Sanırım ilk kez Patience konuşmamızı zor bir konuya çektiğini fark etti. Pencereden dışarı kapalı güne daldı. “Birileri sana iyi öğretmiş,” diye belirtti aniden, oldukça zekice.

“Fedwren.” Hiçbir şey söylemeyince, ekledim, “Saray kati bi, biliyorsunuz. Çırağı olmamı istiyor. Harflememden memnun ve şimdi resimlerini kopyalamam için benimle çalışıyor. Zamanımız olduğunda, yaptığımız bu. Genelde meşgulüm ve o da genelde kağıt kamışları aramak için dışarıda.”

“Kağıt kamışı mı?”

“Az kağıdı kaldı. Çok vardı, ancak yavaş yavaş tüketti. Bir tüccardan almış, o da bir başka tüccardan ve o da bir başkasından, bu yüzden ilk olarak nereden geldiğini bilmiyor. Ancak ona söylendiğine göre, ezilmiş kamışlardan yapılmış. Kağıt, bizim yaptığımız her kağıttan daha kaliteli; ince, esnek, ve yıllar geçtikçe buruşmuyor, mürekkebi iyi emiyor, dağıtmıyor, bu yüzden rünlerin kenarları bulanıklaşmıyor. Fedwren, onu çoğaltabilirsek, çok değişeceğini söylüyor. Gergin, dayanıklı bir kağıtla, herkes kaledeki tablet bilgilerinin bir kopyasını edinebilir. Kağıt ucuz olsaydı, daha çok çocuğa okuma ve yazma öğretililebilirdi, ya da en azından o öyle söylüyor. Anlamıyorum, neden bu kadar–”

“Buradaki kimsenin benim ilgilerimi paylaştığını bilmiyordum.” Ani bir hareket leydinin yüzünü aydınlattı. “Ezilmiş zambak kökünden yapılmış kağıdı denedi mi? Bununla bazı şeyler başardım. Ve ayrıca kinue ağacının kabuğundan parçalarla, önce dokunarak sonra da ıslak baskıyla yapılan kağıtla da. Güçlü ve esnek, ancak yüzeyi istenenden uzak. Bu kağıttan farklı olarak...”

Tekrar elindeki kağıtlara baktı ve sessiz kaldı. Ve tereddütlerle sordu: “Köpekten bu kadar hoşlanıyor musun?”

“Evet,” dedim kısaca ve birden göz göze geldik. Bana, aynı, pencereden sık sık baktığı gibi endişeyle baktı. Aniden gözyaşlarına boğuldu.

“Bazen ona o kadar benziyorsun ki...” Tıkandı. “Benim olmalıydın! Adil değil bu, benim olmalıydın!”

Kelimeleri o kadar kuvvetle haykırdı ki, bana vuracağını düşündüm. Bunun yerine üzerime atladı ve beni kucaklayarak yaladı; aynı anda köpeğe takılıp yeşillik dolu bir vazoyu devir-

SUİKASTÇININ ÇIRAĞI

di. Leydimin alnı çeneme yaslandığında, öyle ki bir an sadece kıvılcımlar gördüm, köpek havlayarak sıçradı, vazo, kırık parçaları ve suları her yöne saçarak yere düşüp parçalandı. Tepki veremeden önce benden uzaklaştı ve haşlanmış bir kedi gibi bağırarak yatak odasına koştu. Kapıyı arkasından çarptı.

Ve tüm bu olanlar sırasında Lacey el işine devam etti.

“Bazen böyle olur,” dedi kibarca ve bana başıyla kapıyı işaret etti. “Yarın tekrar gel,” diye hatırlattı ve ekledi, “Biliyorsun, Leydi Patience senden oldukça memnun.”

GALEN

Bir dokumacının oğlu olan Galen, Buckkeep'e çocukken geldi. Babası, Kraliçe Desire'in, kendisini Farrow'dan buraya izleyen şahsi hizmetkarlarından biriydi. Kraliçe, Kral Bounty ve oğlu Shrewd'a İrfan öğretmiş, böylece Shrewd'un oğulları henüz küçükken, o çoktan kadimleşmişti. Kral Bounty'ye, bir çırak almak konusunda ricada bulunmuş ve Kral rıza göstermişti. Galen, Kraliçe tarafından çok seviliyordu ve gelecekteki Kraliçe Desire'in aktif çabalarıyla, Solicity, delikanlı Galen'i çırağı olarak seçti. O zamanlar, şimdi olduğu gibi, İrfan Farseer Hanedanı'nın piçlerinden esirgeniyordu, ama yetenek, beklenmedik bir şekilde, kraliyet ailesi bireyleri dışında birilerinde çiçeklendiğinde geliştirilir ve ödüllendirilirdi. Galen'in böyle biri olduğuna şüphe yok, garip ve beklenmedik yetenek gösteren bu çocuk, İrfanustası'nın hızla dikkatini çekti.

Prens Chivalry ve Verity, İrfan öğrenecek kadar büyüdülerinde, Galen, onlardan birkaç yaş büyük olduğu halde, eğitimlerine rehberlik edecek kadar ilerlemişti.

Bir kez daha, hayatım bir denge arayışına girdi ve onu kısaca buldu. Leydi Patience konusundaki çekingenliğim, gitgide, birbirimize karşı asla rahat ya da aşırı samimi olamayaca-

ğımız konusunda bir kesinliğe dönüştü. İkimiz de duygularımızı paylaşma konusunda bir ihtiyaç duymuyor; aksine birbirimizi resmi bir uzaklıkta tutuyorduk; ama yine de karşılıklı bir anlayış geliştirmeyi başarmıştık. İlişkimizin normal akışı içinde, ara sıra doğal neşe anları ve hatta bazen aynı şeylere sevindiğimiz de oluyordu.

Bana bir Farseer prensinin bilmesi gereken her şeyi öğretmekten vazgeçtiğinde, bana bir şeyler öğretmeyi başarmıştı. Çok azı, başlangıçta bana öğretmeye niyetlendiği şeylerdendi. Müzik konusunda bile biraz bilgi edindim, fakat bu ancak, onun enstrümanlarını ödünç vermesi ve saatler boyu gizli denemeyle oldu. Uşağından çok ayakçısı haline geldim ve onun için bir şeyler alıp getirirken, bir yandan bitkilerle ilgili bilgi mi fazlasıyla ilerletiyor, bir yandan da, parfüm sanatı hakkında çok şey öğreniyordum. Chade bile kök ve yaprak üretme konusundaki yeni becerilerimi keşfettiğinde övgüler yağdırdı ve Leydi Patience'la benim, bir ağacın tomurcuklarını bir başka ağaca aşılandığında yaprak vermesi için çabaladığımız, çok azı başarılı olan deneylerimizi ilgiyle izledi. Bu onun denemekte tereddüt etmediği, ama söylendiğini duyduğu bir sihir-di. Bugün bile, Kadınlar Bahçesi'nde, bir dalı amut açan bir elma ağacı vardır. Dövmecinin sanatıyla ilgili merakımı dile getirdiğimde, böyle bir karar vermek için çok genç olduğumu söyleyerek, vücudumu işaretlememe izin vermeyi reddetti. Ama en ufak bir vicdan azabı duymadan, gözlemlememe ve nihayet boyanın onun bileğine yavaş iğnelemeleriyle bir çiçek çelengi çizmesine yardımcı olmama izin verdi.

Ama bütün bunlar aylar ve yıllar boyunca yavaş yavaş oldu; birkaç günde değil. On günün sonunda birbirimize karşı dile getirilmeyen bir incelik geliştirdik. Fedwren'le tanıştı ve

kökkağıt projesinde onun yardımını sağladı. Yavru köpek güzel büyüyordu ve her gün benim için büyük bir keyif oluyordu. Leydi Patience'ın kasabadaki ayak işleri bana kasabalı arkadaşlarımı, özellikle Molly'yi görmek için bol bol fırsat veriyordu. Leydi Patience'ın parfüm malzemelerini aldığım güzel kokulu tezgahlar paha biçilmez bir rehberdi. İşlenme ve Kızıl Gemi Akıncıları hâlâ ufuktan gözdağı veriyordu, ama o birkaç hafta boyunca, tıpkı yaz ortasında bir günü hatırlanan kış soğuğu gibi, pek az korku uyandırmışlardı. Kısa bir süre için mutluydum ve hatta, daha da nadir bir hediye olarak, mutlu olduğumu biliyordum.

Ve sonra Galen'le derslerim başladı.

Derslerimin başlamasından önceki gece, Burrich beni çağırttı. Hangi işi kötü yaptığımı ve ne için azarlanacağımı merak ederek ona gittim. Onu, ayaklarını hapsedilmiş bir aygır gibi aralıksız yere sürterek, beni alırların dışında beklerken buldum. Hemen eliyle onu takip etmemi işaret etti ve beni konutuna götürdü.

“Çay?” önerisinde bulundu ve ben başımı sallayınca, şöminesinde hâlâ sıcak durmakta olan bir çaydanlıktan bir kupaya çay koydu.

“Sorun nedir?” diye sordum, kupayı ondan alırken. Daha önce hiç görmediğim kadar gergindi. Bu Burrich'e o kadar aykırıydı ki, Sooty'nin hasta olması, ölmesi ya da Smithy'nin farkına varması gibi korkunç haberler almaktan korktum.

“Bir şey yok,” diye yalan söyledi ve bunu o kadar kötü yaptı ki, kendisi bile hemen fark etti. “Sorun bu, evlat,” diye aniden itiraf etti. “Galen bugün bana geldi. Bana İrfan eğitimi alacağını söyledi. Ve sana eğitim verirken, hiçbir şekilde –öğüt vermek ya da senden iş istemek, hatta seninle yemek paylaş-

mak şeklinde bile, müdahale edemeyeceğim konusunda bana talimat verdi. Bu konuda oldukça... açıldı.” Burrich duraksadı ve neyi söylemekten kaçındığını merak ettim. Başka tarafa baktı. “Bu şansın sana sunulacağını umduğum zamanlar vardı, ama sunulmadığından, düşündüm ki, şey, belki de böylesi en iyisidir. Galen sert bir öğretmen olabilir. Çok sert bir öğretmen. Daha önce bundan bahsedildiğini duymuştum. Öğrencilerini zorlar, ama onlardan, kendinden beklediğinden fazlasını beklemediğini iddia eder. Ve evlat, benimle ilgili o dedikoduyu da duydum; elbette inanırsan.”

Burrich’in kaşlarını çatarak karşılık verdiği küçük bir gülümseme salıverdim.

“Sana söylediğime kulak ver. Galen senden hoşlanmadığını saklamıyor. Elbette, seni tanımıyor bile, bu yüzden bu senin suçun değil. Bu yalnızca senin... neden olduğun ve Tanrı biliyor ya, hiçbir suçunun olmadığı şeye dayanıyor. Ama Galen bunu kabul ederse, o zaman bunu, Chivalry’nin suçu olduğunu kabul etmek zorunda kalacak ve onun Chivalry’nin hatalı olduğunu kabul ettiğini hiç görmedim... ama sen bir adamı sevebilir ve onun hakkında ondan daha çok şey bilebilirsin.” Burrich odada hızla döndü, sonra şöminenin önüne geldi.

“Bana sadece ne demek istediğini söyle,” önerisinde bulundum.

“Deniyorum,” diye tersledi. “Ne denmesi gerektiğini bilmek kolay iş değil. Seninle konuşmam gerektiğinden bile emin değilim. Bu müdahale ya da nasihat mı? Ama derslerin daha başlamadı. Bu yüzden bunu şimdi söylüyorum. Onun için elinden gelenin en iyisini yap. Ona sert karşılık verme. Saygılı ve nazik ol. Söylediği her şeyi dinle ve becerebildiğin

kadar hızlı ve iyi öğren.” Tekrar durdu.

“Başka türlü yapmak niyetinde değildim,” diye biraz ters bir şekilde belirttim, çünkü Burrich’in söylemeye çalıştığı şeyin bunların hiçbirini olmadığını söyleyebilirdim.

“Bunu biliyorum Fitz!” Aniden iç geçirdi ve kendini karşımdaki masanın üzerine attı. Her iki avcunu, acıyorlarmış gibi şakaklarına bastırdı. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. “Uzun bir süre önce seninle şu diğer.... büyü hakkında konuştum. İzan. Hayvanlarla birlikte olmak, neredeyse onlardan biri olmak.” Durdu ve birinin duymasından endişeleniyormuş gibi odaya baktı. Bana doğru eğildi, yavaşça ama hızla, “Ondan uzak dur. Bunun utanç verici ve yanlış olduğunu anlamaman için elimden geleni yaptım. Ama hiç benimle gerçekten aynı fikirde olduğunu hissetmedim. Ah, çoğu zaman, buna karşı koyduğum kurala sadık kaldığını biliyorum. Ama birkaç kere, iyi bir adamın dokunmayacağı şeyleri kurcaladığını hissettim ya da bundan şüphelendim. Sana söylüyorum Fitz, seni.... seni işlenmiş görmeyi yeğlerim. Evet, o kadar şaşkın bakma Fitz, gerçekten böyle hissediyorum. Ve Galen’e gelince... Bak, Fitz, ona bundan bahsetme bile. Bundan söz açma, hatta onun yakınında bunu düşünmekten bile kaçın. İrfan ve nasıl işlediği konusunda azıcık bildiğim de bu. Ama bazen... ah, bazen baban bana onunla dokunduğunda, kalbimi benden önce biliyor ve kendimden bile sakladığım şeyleri görüyor gibiydi.”

Burrich’in asık suratı aniden kızardı ve neredeyse siyah gözlerinde gözyaşlarının beklediğini gördüğümü düşündüm. Şömineye doğru döndü ve söyleme ihtiyacında olduğu şeyin kalbine geldiğimizi hissettim. İhtiyacında olduğu, istediği değil. İçinde derin bir korku vardı; yadsıdığı bir korku. Daha küçük, kendine karşı daha az sert bir adam olsaydı, bu korkuy-

la titrerdi.

“...senin için korkuyorum evlat.” Şömine rafının üzerindeki taşlara doğru konuşuyordu ve sesi o kadar derin bir uğultuydu ki, neredeyse onu anlayamayacaktım.

“Neden?” Chade bana, düğümü en iyi, basit bir sorunun çözdüğünü öğretmişti.

“Sende onu görüp görmeyeceğini bilmiyorum. Ya da görürse ne yapacağını. Duydum ki... hayır. Doğru olduğunu biliyorum. Bir kadın vardı, aslında bir kız çocuğundan az büyüktü. Kuşlarla özel bir ilişkisi vardı. Buranın batısına düşen tepelerde yaşırdı ve gökyüzünden vahşi bir şahini çağırabileceği söylenirdi. Bazı insanlar ona saygı duydu ve bunun bir armağan olduğunu söylediler. Hasta kümes hayvanlarını ona götürdüler ya da tavuklar yumurtlamayınca onu çağırdılar. Duyduğuma göre iyi yapmış. Ama Galen onun aleyhinde konuştu. Onun iğrenç bir şey olduğunu ve üreyecek kadar yaşarsa bunun dünya için çok kötü bir şey olacağını söyledi. Ve kadın, bir sabah ölesiye dövülmüş olarak bulundu.”

“Galen mi yaptı?”

Burrich omuz silkti; pek onun tarzı olmayan bir hareketti bu. “Atı o gece ahırlarda değilmiş. Bildiğim bu kadar. Ve elle-ri berelenmişti ve yüzüyle boynunda sıyrıklar vardı. Ama bir kadının yapabileceği sıyrıklar değildi, evlat. Pençe izleri, sanki bir şahin ona vurmaya çalışmış gibi.”

“Hiçbir şey söylemedin mi?” diye sordum kuşkuyla.

Acı bir kahlkaha koyverdi. “Ben konuşmadan başka biri konuştu. Galen, kızın o zamanlar ahırda çalışan kuzeni tarafından suçlandı. Galen bunu inkar edemezdi. Şahit Taşları'na gittiler ve El'in her zaman orada galip gelen adaleti için birbirleriyle dövüştüler. Bir sorunun cevabı Kral'ın sarayından bile

daha yüksek bir yerde verildi ve hiç kimse bunun doğruluğundan şüphe edemez. Oğlan öldü. Herkes bunun El'in adaleti olduğunu, çocuğun Galen'i yanlış yere suçladığını söyledi. Biri bunu Galen'e söyledi. Ve o, kızın üremeden ve onun lekelenmiş kuzeninin ölmüş olmasının El'in adaleti olduğu karşılığını verdi.

Burric'h sessizliğe gömüldü. Bana anlattıkları midemi bulandırmıştı ve içimde sessizce soğuk bir korku ilerliyordu. Şahit Taşları'nda hüküm verilen bir soru bir daha asla sorulamazdı. Bu kanundan öteydi, Tanrıların isteğiydi. Öyleyse, bir katil, İzana sahip olduğumdan şüphelendiğinde beni öldürmeye çalışacak bir adam tarafından eğitilecektim.

"Evet," dedi Burric'h yüksek sesle konuşmuşum gibi. "Ah Fitz, oğlum, dikkatli ol, akıllı ol." Ve bir an benim için korktuğunu sanarak endişelendim. Ama sonra, "Beni ve babanı utandıma evlat. Galen'in Prensimin oğlunu bir yarı hayvan olarak yetiştirdiğimi söylemesine izin verme. Ona, damarlarında gerçekten Chivalry'nin kanının aktığını göster," diye ekledi.

"Denerim," diye mırıldandım. Ve o gece yatağa perişan bir halde ve korkarak girdim.

Kraliçenin Bahçesi; Kadınların Bahçesi ya da mutlak bahçesi ya da Buckkeep'teki herhangi bir bahçenin yakınında değildi. Aksine, dolambaçlı bir kulenin tepesindeydi. Bahçe duvarları denize bakan tarafta yüksek, ama güneyle batıya bakan tarafta daha alçaktı ve bu duvarlar boyunca oturma yerleri vardı. Taş duvarlar güneşin ısınıpı zaptetmiş ve denizin tuzlu rüzgarlarını uzaklaştırmıştı. Orada hava, sanki kulağıma eller kapatılmış gibi ağırdı. Yine de taş kurulu bahçede garip bir yabancıllık vardı. Bir zamanlar kuş banyosu ya da su bahçesi olan kaya havuzlar, çeşitli leğenler, çömlükler ve heykellerle karı-

şan toprak yalaklar vardı. Bir zamanlar, leğenler ve çömlekler büyük olasılıkla yeşillikler ve çiçeklerle dolup taşıyordu. Bitkilere gelince, leğenlerde sadece birkaç yaprak sapı ve yosunlu toprak kalmıştı. Bir asma iskeleti yarı çürük bir kafeste sürünüyordu. Bu beni, şu an bahçede bulunan kışın ilk soğuşundan daha soğuk, eski bir hüznle doldurdu. Burası Patience'ın olmalı, diye düşündüm. Buraya tekrar hayat verirdi.

İlk gelen bendim. Çok geçmeden August geldi. Benim Chivalry'nin boyuna sahip olduğum gibi, o da Verity'nin geniş gövdesine ve koyu Farseer tenine sahipti. Her zamanki gibi, mesafeli, ama nazikti. Bana başıyla selam verip heykele bakarak etrafta dolaşmaya başladı.

Diğerleri de ondan sonra hızla gelmeye başladılar. Bir düzineyi geçen sayılarına şaşırmıştım. August'tan başka, Kral'ın kız kardeşinin oğlu, Farseer kanına sahip olmakla kimse benim kadar övünemezdi. Birinci ve ikinci göbekten, her cinsiyetten, benden küçük ve büyük kuzenler vardı. Benden iki yaş küçük olan August büyük olasılıkla en gençleriydi; yirmili yaşlarının ortalarında olan Serene ise, büyük ihtimalle en büyükleriydi. Çok garip bir şekilde bir araya getirilmiş bir gruptu. Birkaçı bir araya toplanmış, yavaşça konuşuyor, ama çoğu boş bahçeleri karıştırarak ya da heykellere bakarak etrafta dolaşıyordu.

Derken Galen geldi.

Merdiven aralığının kapısını arkasından gürültüyle çarparak kapattı. Diğerlerinden bazıları yerlerinde zıpladı. Bize dikkatle bakarak durdu ve biz de sessizlik içinde ona baktık.

Sıksa adamlarla ilgili bir gözlemim var. Bazılan, Chade gibi, hayatlarıyla o kadar meşgul görünüyorlar ki, yemeği unutuyorlar ya da hayata karşı duydukları tutkulu merakın ateşiy-

le aldıkları her kalori parçasını yakıyorlar. Ama bir başka tür daha var; bunlar, avurtları çökmüş, kemikleri çıkmış halde dünyada ölü gibi dolaşırlar ve dünyanın tamamını kendi içine aldığı her parçayı çok görecektense kadar kınadıklarını hissedersiniz. O an Galen'in bir parça yemek ya da bir yudum içecekten hayatı boyunca gerçekten hiç zevk almadığına bahse girebilirdim.

Giysisi beni şaşırttı. Yaka ve boynundaki kürklerle aşın derecede zengindi ve yakası o kadar kalın bir kehribarla süslenmişti ki, bununla bir kılıç yapılabilirdi. Ama zengin kumaşlar üzerinde geriliyordu, giysiler ona o kadar iyi oturacak şekilde dikilmişti ki, insan, terzinin takımı bitirmeye yetecek kadar kumaşı olmadığını düşünürdü. Bütün kolların renklerle yırtmaçlanmasının zenginlik göstergesi olduğu bir dönemde, kedi derisi kadar sıkı bir gömlek giymişti. Çizmeleri yüksekti ve baldırlarına oturuyordu ve dosdoğru at binmekten gelmiş gibi küçük bir at kamçısı taşıyordu. Giysileri rahatsız benziyordu ve zayıflığıyla birleştiğinde, bir cimrilik etkisi uyandırıyor.

Solgun gözleri Kraliçenin Bahçesi'ni soğukkanlılıkla taradı. Bizi tarttı ve yeteri kadar iyi olmadığımıza karar vererek bizi iteledi. Bir adamın tatsız bir görevle karşılaştığında yaptığı gibi, şahin burnundan soluk verdi. "Yer açın," diye yönlendirdi bizi. "Bütün bu pisliği bir kenara itin. O duvarın karşısına yığın. Hızla, şimdi. Uyuşuklara tahammülüm yoktur."

Ve böylece bahçenin son izleri de yok edildi. Bir zamanlar burada çardakların ve küçük yürüyüşlerin gölgeleri olan çömlek ve yatak düzenlemeleri bir kenara itildi. Çömlekler bir yana kondu ve şirin küçük heykeller, üstlerine eğri büğrü istiflendi. Galen sadece bir kez, benimle konuştu. "Çabuk ol piç," diye emretti bana, ben topraktan ağır bir çömlekle uğraşırken

ve at kırbacını omuzlarıma değdirdi. Bir vuruştan ziyade bir dokunuştı, ama bana o kadar uyduruk göründü ki, işimi bırakıp ona baktım. “Beni duymadın mı?” diye sordu. Başımı salladım ve çömleği kaldırma işime geri döndüm. Gözucumla, onun o garip, tatmin olmuş bakışını gördüm. Dokunuşun bir sınav olduğunu hissettim, ama sınavı geçip geçmediğimden emin değildim.

Kule çatısı, bir zamanlar bir bahçe olduğunu gösteren yeşil yosun çizgileri ve eski pislik oluklarıyla çıplak bir alan haline geldi. Bizi iki sıra olmamız için yönlendirdi. Önce yaş ve büyüklüğe göre ayrılmamızı emretti, sonra kızları erkeklerin arkasına sağa doğru koyarak cinslerimize göre ayırdı. “Dikkat dağıtıcı ya da bölücü davranışlara müsamaha etmeyeceğim. Buraya öğrenmek için geldiniz, haylazlık etmeye değil,” diyerek bizi uyardı. Sonra kollarımızı her yönde açtınp birbirimize parmak uçlarımızla bile değemeyeceğimizi göstererek bizi bir düzene soktu. Bundan, fiziksel egzersiz yapacağımız sonucunu çıkardım, ama bunun yerine ellerimiz yanda kıpırdamadan durmamızı ve ona bakmamızı emretti. Böylece biz kulenin soğuk tepesinde dururken bize ders anlattı.

“On yedi yıldır, bu kalenin İrfanustasıyım. Bundan önce, derslerim küçük gruplara, gizlice verilirdi. Sözü nü tutamayanlar sessizce kovulurdu. O zamanlar Altı Dükalık'ın eğitilmek için bir avuçtan fazlasına ihtiyacı yoktu. Sadece en umut verici olanları eğitir, yetenekten ya da disiplinden yoksun olanlarla zaman harcamazdım. Ve, son on beş yılda, kimseyi İrfana başlatmadım.

“Ama kötü dönemler kapımızda. Dışadahlılar kıyılarımızı yakıp yıkıyor ve insanlarımızı işliyorlar. Kral Shrewd ve Prens Verity, İrfanlarını bizi korumaya yönelttiler. Sıradan halk ne

yaptıklarını asla tahmin edemese bile, harcadıkları çaba müt-hiş ve başarıları da çok. Sizi temin ederim, benim eğittiğim zihinler karşısında Dışadahlılar'ın çok az şansı var. Bizi hazırlıksız yakalayıp birkaç önemsiz zafer kazanabilirler, ama onlarla karşılaşmak için yarattığım kuvvetler galip gelecektir!"

Solgun gözleri alevlendi ve konuşurken ellerini göğse kaldırdı. Gökten yardım tırmalarmış gibi yukarı bakarak, kolları başının üzerine gerili vaziyette uzun bir süre sessizce durdu. Sonra kollarını yavaşça aşağı indirdi.

"Bunu biliyorum," diye devam etti daha sakın bir sesle. "Bunu biliyorum. Benim yarattığım kuvvetler galip gelecek. Ama kralımız, bütün tanrılar onu şereflendirsin ve esirgesin, benden şüphe ediyor. Ve benim kralım olduğu için, isteklerine boyun eğiyorum. Aranızdaki ikinci derecedeki soydan, yetenekli ve istekli olan, amacın saflığına ve ruhun sertliğine sahip olup da İrfan öğretilebilecek olanlar var mı diye araştırmamı talep ediyor. Kralım buyurduğu için bunu yapacağım. Efsane eski günlerde tehlikeleri ülkeden uzaklaştırmak için krallarının yanında çalışan birçoklarına İrfan öğretilindiğini söylüyor. Her halükarda, kralım İrfanlı olanlardan o tarz bir grup yaratmaya çalışmamı buyurdu ve bu yüzden ben de deneyeceğim."

Grubumuzdaki beş kadar kadını tamamıyla görmezden geldi. Gözleri bir kere olsun onlara çevrilmedi. Dışlama o kadar belirgindi ki; onu nasıl gücendirdiklerini merak ettim. Serene'i azıcık tanırdım, çünkü o da Fedwren'in akıllı öğrencilerinden biriydi. Öfkesinin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum. Arkamdaki sırada oğlanlardan biri kıınıldadı. Galen bir anda oğlanın önüne sıçradı.

"Sıkıldık, öyle mi? İhtiyar bir adamın konuşmalarından rahatsız mı olduk?"

“Sadece baldırıma kramp girdi, efendim,” diye karşılık verdi oğlan aptalca.

Galen, elinin tersiyle oğlanın kafasını sallayan bir tokat attı. “Sessiz ol ve kıpırdama. Ya da git. Benim için ikisi de bir. İrfanı kazanacak dayanma gücünden yoksun olduğun şimdiden ortada. Ama Kral seni burada bulunmaya layık buldu ve bu yüzden sana öğretmeye çalışacağım.”

İçim titredi. Çünkü Galen çocukla konuşurken bana bakıyordu. Çocuğun hareketi bir şekilde benim suçummuş izlenimini veriyordu. Galen’e karşı bir soğukluk hissettim. Değnek ve kılıç derslerim sırasında Hod’tan tokat yemiştım ve dokunma noktalarıyla boğma teknikleri ve bir adamı onu sakatlamadan susturma yöntemlerini gösterirken, Chade’den bile rahatsızlık duymuştım. Burrich’in bazıları haklı bazıları meşgul bir adamın havalandırılmış hüsrancıları olan tokatlarından ve tek-melerinden nasibimi almıştım. Ama bir adamın bir çocuğa Galen’in yaptığı gibi apaçık bir zevkle vurduğunu görmemiştım. Yüzümün duygularımı ele vermemesi ve ona dikkatle bakmıyormuşum gibi bakmak için çabaladım. Çünkü başka yana bakarsam, dikkatimi vermemekle suçlanacağımı biliyordum.

Galen tatmin olmuş bir halde kendi kendine baş salladı ve sonra dersine kaldığı yerden devam etti. İrfan eğitimi vermek için, önce bize kendimizi eğitmeyi öğretmeliydi. Bunun çözümü fiziksel yoksunluktu. Yarın güneş doğmadan gelecektik. Ayakkabı, çorap, pelerin ya da herhangi bir yün giysi giymeyecektik. Başlarımız açık olacaktı. Vücut titizlikle temizlenmiş olacaktı. Bizi yeme ve yaşama alışkanlıkları konusunda onu örnek almaya teşvik etti. Etten, tatlı meyveden, turfanda yiyeceklerden, süttten ve “saçma yemekler”den uzak duracaktık. Lapa ve soğuk suyla, sade ekmek ve kaynamış sebze kökleri-

ni önerdi. Gereksiz bütün konuşmalardan kaçınacaktık, özellikle de diğer cinsten olanlarla. Bize; yemek, uyku ya da sıcaklığı da dahil ettiği her çeşit “tensel” özlem konusunda uzun uzun nasihat etti. Ve uygun yemek yiyip, boş konuşmalarla, ya da sorularla dikkatimiz dağılmasın diye, salonda bizim için ayrı bir masa kurulmasını ayarladığını bildirdi. Son sözleri, ağzından neredeyse bir tehdit gibi çıktı.

Sonra bize bir dizi egzersiz yaptırdı. Gözlerini kapa ve gözbebeklerini mümkün olduğunca yukarıya kaldır. Gözlerini, kafatasının arkasına bakacağın şekilde 360 derece döndürmeye uğraş. Bunun doğurduğu basıncı hisset. Gözlerini o kadar döndürebilseydin neler görebileceğini hayal et. Gördüğün şey değerli ve düzgün müydü? Gözler hâlâ kapalı, tek ayağın üstünde dur. Denge kur, sadece vücudunda değil, ruhunda da. Bütün değersiz düşünceleri zihninden uzaklaştır ve bu şekilde süresiz durabilirsin.

Biz, gözlerimiz kapalı, bu çeşitli egzersizleri yaparak dururken, o aramızda dolaştı. At kamçısının sesinden nerede olduğunu anlayabiliyordum. “Konsantre olun!” diye emrediyordu bize. Ya da “Deneyin, en azından deneyin!” diye sesleniyordu. O gün ben at kamçısını en az dört kez hissettim. Önemsiz, dokunuştan az fazla bir şeydi, ama acı duymadan da olsa, bir kamçıyla dokunulmak sinir bozucu bir şeydi. Sonra son dokunduğunda omzumun üzerine geldi ve sopası çeneme değerken kamçı kısmı çıplak boynumu sardı. İrkildim, ama gözlerimi kapalı tutmayı ve ağrıyan tek dizim üzerindeki nazik dengemi korumayı başardım. Yanımdan uzaklaşırken, çeneme yavaşça bir damla ılık kanın aktığını hissettim.

Bizi bütün gün alıkoydu, güneş ufku üzerine yarım bir bakır haline geldiğinde ve gecenin rüzgarları çıkmaya başladı-

ğında salıverdi. Bir kez bile yemek, su ya da başka bir ihtiyaç için bize izin vermedi. Yüzünde korkunç bir gülümsemeyle, sırayla önünden geçişimizi izledi ve ancak kapıya vardığımızda, kendimizi merdivenlerden aşağı sendelemek ve kaçmakta özgür hissettik.

Aç kalmıştım, ellerim soğuktan şişmişti ve ağzım istesem bile konuşamayacağım kadar kurumuştı. Bazıları benden daha beter acı çekse de, diğerleri de aynı durumda gibiydiler. En azından ben, çoğu açık alanda, uzun saatler çalışmaya alışkıyım. Benden birkaç yaş büyük olan Merry, Hasty Hanım'a dokuma yapmasında yardımcı olduğundan alışıktı. Tombul yüzü soğuk yüzünden kırmızıdan çok beyazdı ve merdivenlerden inerken elini tutan Serene'e bir şey fısıldadığını duydum. "Bize biraz dikkat etseydi, bu kadar kötü olmazdı," diye fısıltıyla cevapladı Serene. Ve sonra ikisinin de, Galen'in birbirleriyle konuştuklarını görüp görmediğini anlamak için korkuyla arkalarına baktıklarını görmek gibi tatsız bir tecrübe yaşadım.

O akşamki yemek, Buckkeep'te tahammül ettiğim en neşesiz yemektir. Haşlanmış mısırdan yapılmış soğuk bir lapa, su ve yine haşlanmış, ezilmiş şalgamlar vardı. Galen, kendisi yemeden, yemeğimize başkanlık etti. Hiç muhabbet yoktu; birbirimize baktığımızı bile sanmıyorum. Payıma düşen porsiyonu yedim ve sofradan neredeyse en az oturduğum zamanki kadar aç kalktım.

Merdivenleri yarılادığımda aklıma Smithy geldi. Aşçının benim için ayırdığı kemik ve artıklarla, çanağı tekrar doldurmak ve bir sürahi su almak için mutfağa döndüm. Merdivenleri çıkarken bana korkunç ağır geldiler. Dışarıda soğuktaki görece hareketsizliğin beni bir günlük yorucu çalışmadan daha çok bitkinleştirmesi bana çok garip geldi.

Odama girdiğimde, Smithy'nin sıcak karşılaması ve eti hevesle tüketmesi ilaç gibi geldi. Yemeyi bitirir bitirmez, yatağa girdik. Isırmak ve dövüşmek istiyordu, ama çok geçmeden pes etti. Kendimi uyukuya bıraktım.

Ve çok fazla uyumuş olmaktan korkarak bir sarsıntıyla karanlığa uyandım. Gökyüzüne bakınca güneş çatının tepesine gelmeden, ama ucu ucuna yetiştirebileceğimi anladım. Yıkanmak, yemek ya da Smithy'nin kıcını toplamak için vaktim yoktu. Galen'in ayakkabı ve çorap giymemizi yasaklamış olması çok iyiydi, çünkü bunları giyecek vaktim yoktu. Kale boyunca ve kuleye çıkan merdivenlerden koşarak çıkarken kendimi bir aptal gibi bile hissedemeyecek kadar yorgundum. Titreyen meşalenin ışığında diğerlerinin aceleyle hareket ettiklerini görebiliyordum ve merdiven aralığında belirdiğimde Galen'in kamçısı sırtıma indi.

İnce gömleğimin üzerinden beklenmedik bir şekilde acıttı. Acıdan olduğu kadar şaşkınlıktan da bağırdım. Galen bana kaba, "Bir erkek gibi dur ve kendini eğit, piç," dedi ve kamçı tekrar sırtıma indi. Diğer herkes önceki günkü yerlerini almıştı. Benim kadar bitkin görünüyorlardı ve çoğu, Galen'in bana davranışına benim kadar şaşırmışa benziyordu. Bugün bile, neden bilmem, sessizce yerime geçtim ve Galen'e bakarak orada dikildim.

"En son kim gelirse o gecikmiş demektir ve bu şekilde muamele görecektir," diye uyardı bizi. Çok zalim bir kural olması beni şaşırttı, çünkü yarın bu kamçıdan kaçınmanın tek yolu, onun arkadaşlarımdan birine indiğini görebilecek kadar erken gelmekti.

Bir başka rahatsız ve rasgele suistimal günü başladı. Böyle olduğunu şimdi görüyorum. Bu yüzden, bunu o zaman kalbi-

min derinliklerinde bildiğimi sanıyorum. Fakat o biçim değerli, sert ve güçlü olduğumuzdan hiç söz etmedi. Soğukta durmayı, soğuk taşların üzerinde çıplak ayaklarla hissizce ilerlemeyi bir onur meselesi yaptı. Bizi, sadece birbirimize karşı değil, bizimle ilgili aşağılık imgeleriyle de yarışa soktu. “Yanıldığımı ispatlayın,” dedi tekrar tekrar. “Size yalvarıyorum, yanıldığımı ispatlayın; Kral’a, harcadığım zamana değecek en az bir öğrenci göstereyim.” Ve böylece denedik. Şimdi dönüp geriye bakmak ve kendime şaşırmak ne garip. Ama bir gün içinde, bizi dışlayıp nezaketin ve sağduyunun bütün kurallarının yürürlükten kalktığı bir başka gerçekliğe sokmayı başardı. Çeşitli rahatsız pozisyonlarda, gözlerimiz kapalı, iç çamaşırlarımızdan başka bir şey giymeden soğukta sessizce durduk. Aptal küçük kamçısıyla kesikler ve çirkin küçük ağzıyla hakaretler savurarak aramızda dolaştı. Zaman zaman tokat atıyor ya da itiyordu. Bu, insan kemiklerine kadar üşüdüğünde daha çok acı veren bir şeydi.

Geri çekilen ya da sendeleyenerler zayıflıkla suçlanıyordu. Gün boyunca değersizliğimiz yüzünden bizi azarladı ve bize öğretmeye sadece Kral’ın buyruğuyla razı geldiğini tekrarlayıp durdu. Kadınları görmezden geldi ve İrfanı krallığı savunmakta kullanmış geçmiş Prens ve Krallardan sık sık bahsettiği halde, aynı şeyi yapmış Kraliçe ve Prenseslere bir kez olsun değinmedi. Bize öğretmeye çalıştığı şeyi bir kez olsun tanıtmadı. Sadece soğuk, egzersizlerinin verdiği rahatsızlık ve ne zaman vuracağını belirsizliği vardı. Neden tahammül etmeye çabaladık bilmiyorum. Alçalışımızda, çok çabuk bir biçimde kendi kendimizin suç ortağı olmuştuk.

Güneş bir kez daha ufukta kayboldu. Ama Galen o günün sonuna bizim için iki sürpriz saklamıştı. Ayaklarımızın üzerine

basıp gözlerimizi açmamıza ve bir süre rahatça gerinmemize izin verdi. Sonra bize son bir ders verdi. Bu, aramızda aptalca zevk düşkünlükleri yüzünden hepimizin eğitimine zarar verebilecek olanlara karşı bizi uyarmak içindi. Konuşurken sıralarımız arasında dolaşarak yavaşça aramızda yürüdü ve o geçerken birçoğunun gözlerini devirdiğini ve iç çektiğini duydum. Sonra, o gün ilk kez, avlunun kadınların durduğu kısmına yöneldi.

“Bazılarınız,” diye uyardı etrafımızda dolaşırken, “kendilerini kuralların üstünde görüyorlar. Özel ilgi ve zevklere layık olduklarını düşünüyorlar. Bir şey öğrenmeden önce, bu tarz üstünlük yanılsamalarından uzaklaşmalısınız. Bu kendini bilmez aptallara ders vererek geçirdiğim zamana acıyorum. Bizim topluluğumuza girme yolunu bulmuş olmaları bile utanç verici. Ama aramızdalar ve ben kralımın isteğini borç bilip onlara öğretmeye çalışacağım. Yine de böyle tembel zihinleri uyandırmanın sadece tek bir yolu var.”

Merry'ye, kamçıyla iki hızlı kesik attı. Ama Serene'i dizlerinin üzerine çöktürdü ve dört kez vurdu. Her darbe inerken, kalanlarla birlikte orada durdum ve sadece bağırıp da daha fazla cezalandırılmasına neden olmamasını umdum.

Fakat Serene ayağa kalktı, bir kez sallandı ve sonra tekrar ayağa dikildi, kıpırdamadan, önündeki kızların kafalarından yukarı öteye bakarak durdu. Ama Galen geri gelmiş, bir balıkçı teknesinin etrafındaki bir köpekbalığı gibi daireler çiziyor, grubun disiplini paylaşılamayacak kadar iyi olduklarını düşünenlerden ve diğerleri kendilerini sağlığa yararlı mısır ve saf yiyeceklerle kısıtlarken et bolluğuna teslim olanlardan bahsediyordu. Tedirginlik içinde, kimin saatler sonra mutfağı ziyaret edecek kadar aptal olabildiğini düşünüyordum.

Derken omuzlarımda kamçının sıcak yalayışını hissettim.

Daha önce kamçıyı tam kapasite kullandığını düşünmüş olabilirdim, ama yanıldığım şimdi ortaya çıkıyordu.

“Beni kandırmayı düşündün. Aşçı, kıymetli gözdesi için bir tabak yemek ayırırsa bundan asla haberim olmaz sandın, değil mi? Ama ben Buckkeep'te olan her şeyi bilirim. Bu konuda kendini kandırma.”

Smithy'ye götürdüğüm et artıklarından bahsettiğini anlamıştım.

“O yemek kendim için değildi,” diye itiraz ettim ve sonra dilimi ısıtmış olmayı arzuladım.

Gözleri soğuk soğuk parladı. “Kendini sadece küçük bir acıdan kurtarmak için yalan söyleyebilirsin. İrfanı asla öğrenemeyeceksin. Asla buna değmeyeceksin. Ama Kral, öğretmeyi denememi emretti ve bu yüzden de deneyeceğim. Sana ve alçak doğumuna rağmen deneyeceğim.”

Bir aşağılanmışlık duygusu içinde darbelerini yedim. Her darbeye, diğerlerine, bir piçe İrfan öğretilmesine karşı eski kuralların bu tip şeylerin önüne geçmek için olduğunu söyleyerek beni azarladı.

Sonradan, o sıraların arasında gezinir ve kamçıyla arkadaşlarıma rasgele vurur ve bunu yaparken insanların hatalarının bedelini hepimizin ödemesi gerektiğini açıklarken, ben sessiz ve utanmış bir halde durdum. Bu açıklamanın mantıksız olmasının ya da Galen'in az önce bana indirdiklerine kıyasla daha hafif darbeler indirmesinin bir önemi yoktu. Önemli olan günahımın bedelini hepimizin ödüyor olması fikriydi. Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum.

Sonra, neredeyse dünküyle aynı derecede sıkıntılı bir başka yemeğe inmemiz için bizi salıverdi. Bu kez merdivenlerde ya da yemekte kimse konuşmadı. Ve sonrasında, doğrudan

odama gittim.

Yemek geliyor, diye söz verdim beni bekleyen aç yavruya. Ağrıyan sırtıma ve kaslarıma rağmen, kendimi odayı temizlemek, Smithy'nin pisliklerini fırçalamak ve sonra taze saçılı saman bulmak için dışarı çıkmaya zorladım. Smithy bütün gün yalnız bırakılmaktan bir parça somurtkandı ve bu berbat eğitimin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde tedirgin oldum.

Smithy'ye yemek almaya cesaret etmeden önce, geç olana, kaledeki bütün sıradan insanlar yataklarına girene kadar bekledim. Galen farkına varacak diye çok korktum, ama başka ne yapabilirdim ki? Bana çevrilmiş tek bir mumun parıltısını gördüğümde büyük merdiveni yarılamıştım. Aniden Galen olduğundan emin olarak duvara doğru sindim. Ama bana doğru gelen, taşıdığı mum kadar beyaz ve solgun Soytarı'ydı. Diğer elinde bir kova yemek ve tepesinde büyük bir bardak su vardı. Ses çıkarmadan beni odama geri götürdü.

Odaya girip kapıyı kapattığımızda, bana döndü. "Senin için yavruya bakabilirim," dedi bana duygusuz bir biçimde. "Ama sana bakamam. Kafanı kullan evlat. Sana yaptığından belki ne öğrenebilirsin?"

Omuz silkip, sonra yüzümü buruşturdum. "Sadece bizi daha güçlü kılmak için. Bizi gerçekten eğitmeye başlayana kadar fazla süreceğini sanmam. Dayanabilirim." Sonra: "Bir dakika," dedim o Smithy'yi kovadan çıkardığı et parçalarıyla beslerken. "Galen'in bize neler yaptığını nereden biliyorsun?"

"Alı, bu etkileyici olacaktır," dedi tasasız bir şekilde. "Ve bunu yapamam. Bu böyle." Kovadakilerin kalanını Smithy için boşalttı, suyunu tekrar doldurdu ve doğrıldı.

"Yavruyu beslerim," dedi bana. "Hatta her gün onu biraz

dışarı çıkarmaya bile çalışırım. Ama pisliklerini temizlemem.” Kapının önünde duraksadı. “Orada sınırı çekerim. Sınırı nerede çekeceğine karar versen iyi edersin. Yakında. Çok yakında. Tehlike senin düşündüğünden büyük.”

Sonra mumunu ve uyarılarını da alarak gitti. Uzandım ve Smithy bir kemikle uğraşıp kendi kendine yavru homurtuları çıkarırken uykuya daldım.

ŞAHİT TAŞLARI

İrfan, en basit anlatımıyla, düşüncenin insandan insana köprülenmesidir. Farklı şekillerde kullanılabilir. Örneğin savaş esnasında, komutan, altındaki subaylara basit bilgi ve emirler gönderebilir, elbette bu subaylar onları almak konusunda eğitilmişlerse. Güçlü bir şekilde İrfanlı olan biri, yeteneğini eğitilmemiş zihinleri ya da düşmanlarının zihinlerini etkilemek için kullanabilir; onlarda korku, şaşkınlık ya da şüphe uyandırabilir. Onun gibi yetenekliler az bulunur. Ama, kendisine inanılmaz bir biçimde İrfan bahşedilmiş kişi, Elderlingler ile, sadece tanrılardan aşağıda olanlarla doğrudan konuşmayı arzulayabilir. Çok azı bunu yapmaya cesaret etmiştir ve yapanların dahi da azı istediklerine ermiştir. Çünkü dener ki, kişi Elderlingler'e soru sorabilir, ama verdikleri cevap, sorduğunuz sorununki değil, sormanız gereken sorununki olabilir. Ve o sorunun cevabı, insanın duyunca yaşayamayacağı bir cevap olabilir.

Çünkü insan Elderlingler ile konuştuğunda, İrfan kullanmanın tatlılığı en güçlü ve en tehlikeli noktasına varır. Ve bu, zayıf ya da güçlü, her İrfan pratisyeninin kaçınması gereken bir şeydir. Çünkü İrfan kullanırken, kullanan kişi yaşam düşkünlüğü, varlığın yükselişi gibi, insanın dikkatini dağıtıp bir

sonraki nefesini almaktan alıkoyacak şeyler hisseder. Bu, İrfan'ın yaygın kullanımlarında bile zorlayıcı bir duygudur ve bilerek katılaştırılmamış herkes için bağımlılık yapıcıdır. Ama bu sevincin Elderlingler ile konuşurkenki yoğunluğu kıyası olmayan bir şeydir. İrfan'ı Elderlingler ile konuşmak için kullanan bir adamın hem duyuları hem de aklı ondan sonsuza kadar alınabilir. Böyle bir adam kudurarak ölür, ama zevkten kudurarak öldüğü de ayrıca doğrudur.

Soytarı haklıydı. Yüz yüze geldiğim tehlike hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önlenemez bir biçimde içine saplanıyordum. Bunu izleyen haftaları anlatmaya cesaretim yok. Her geçen gün, Galen'in bizi daha fazla hakimiyetine aldığını ve daha zalim, daha hilekar bir hal aldığını söylemekle yetineceğim. Bazı öğrenciler erkenden ortadan kayboldu. Merry bunlardan biriydi. Dördüncü günden sonra gelmeyi bıraktı. Ondan sonra onu sadece bir kez gördüm; kederli ve utanmış bir yüz ifadeyle kalenin civarında sessizce sürünüyordu. Sonradan öğrendiğime göre Serene ve diğer kadınlar eğitimi bıraktıktan sonra ondan uzak durmuşlar ve daha sonra ondan, bir sınavda başarısız olmuş gibi değil de, aksine asla affedilemeyeceği düşük ve pis bir hareket yapmış gibi bahsetmişler. Nereye gittiğini bilmiyorum, sadece Buckkeep'ten ayrıldığını ve asla dönmediğini biliyorum.

Okyanusun sahile kumdan çakıltaşları ayıkladığı ve kaba-
ran suların bıraktığı izlerde katmanlaştırdığı gibi, Galen'in olumlu ve olumsuz tavırları öğrencilerini birbirinden ayırıyordu. Öncelikle, hepimiz onun gözdesi olmaya gayret ediyorduk. Bunun nedeni ondan hoşlanmamız ya da ona saygı duymamız değildi. Diğerlerinin ne hissettiğini bilmiyorum, ama

benin kalbimde ona karşı nefretten başka bir şey yoktu. Fakat bu o kadar güçlü bir nefretti ki, onun gibi bir adam tarafından bozulamayacak bir çözüm doğurdu. Günlerce süren suistimalinden sonra, ondan istemeden tek bir onay sözcüğü koparmak, diğer herhangi bir ustadan övgü seline tutulmak gibiydi. Onun küçümsemeleriyle geçen günler, beni onun alaylarına karşı duygusuzlaştırmalıydı. Aksine, söylediklerinin çoğuna inanmaya başladım ve boşuna değişmeye çabaladım.

Dikkatini çekmek için sürekli birbirimizle yarışuyorduk. Bazıları açıkça gözdeleri oldu. August bunlardan biriydi ve sık sık onu örnek almaya teşvik ediliyorduk. En çok küçümsediği açıkça bendim. Yine de bu, kendimi onun karşısında sivrilmek isteğiyle yanmaktan alıkoymuyordu. İlk seferden sonra bir daha asla kulenin tepesine son gelen olmadım. Tokatları yüzünden asla sendelemedim. Küçümsenme payemi paylaşan Serene de öyle. Serene, o ilk kamçılama sonra hakkında tek kelime eleştiri etmeyerek Galen'in rezil bir takipçisi olup çıkmıştı. Yine de Galen onda sürekli bir kusur buluyor, onu azarlayıp küfürler savuruyor ve ona, diğer kadınlara vurduğundan çok daha fazla vuruyordu. Yine de bu, onu aşağılamalarına dayanmak konusunda sadece daha da kararlı kılıyor ve Galen'den sonra eğitimimizde bocalayan ya da şüphe duyanlara karşı en hoşgörüsüz kişi yapıyordu.

Kış şiddetini artırdı. Kulenin tepesi soğuk ve merdiven aralığından gelen ışığı saymazsak karanlıktı. Dünyadaki en tecrit edilmiş yerdin ve Galen de oranın tanrısıydı. Bizi bir birlikte mühürledi. Seçkin, üstün ve İrfan konusunda eğitim görece kadar ayrıcalıklı olduğumuza inanıyorduk. Alay ve dövmelere katlanan ben bile, bunun böyle olduğuna inanıyordum. Onun bozguna uğrattıklarını, biz küçümsedik; sadece Galen'i duyuy-

yorduk. Başlarda Chade'i özledim. Burrich'le Leydi Patience'ın ne yaptığını merak ediyordum. Ama aylar geçtikçe, buna benzer daha az önemli uğraşlar ilginçliğini kaybetmeye başladı. Galen'in onayının peşinde o kadar azimle koşuyordum ki, Soyтары ve Smithy bile neredeyse sıkıntı vermeye başladı. Soyтары sessizce gelip gidiyordu. Yine de, çok kızgın ve bitkin olduğum, Smithy'nin burnunun yanağıma dokuşunun tek teselim olduğu, büyüyen yavruma ne kadar az vakit ayırdığımı düşünerek utandığım anlar oluyordu.

Üç aylık soğuk ve zalimlikten sonra, Galen bizi sekiz adaya indirdi. Gerçek eğitim nihayet bundan sonra başladı ve rahatlıkla saygınlığımızın ufak bir kısmını bize iade etti. O sıralar bunlar sadece büyük bir lüks değil, Galen'in verdiği, minnettar olmamız gereken hediyelerdi. Yemeklerimizin yanında bir parça kurutulmuş meyve, ayakkabı giyme izni ve sofrada azıcık konuşma izni- hepsi buydu, ama biz yine de buna büyük bir minnettarlık duyuyorduk. Ama değişiklikler daha yeni başlıyordu.

Hatıralar billur anılar olarak geri geliyor. Bana İrfanla dokunduğu ilk seferi hatırlıyorum. Kulenin tepesindeydik; sayımız azaldığı için aramız daha da açık yerleştirilmişti. Ve her birimizin önünde bir an durarak, diğerlerimiz saygılı bir sessizlik içinde beklerken, birimizden diğerine gitti. "Zihinlerinizi dokunuşa hazırlayın. Ona açık olun, ama onun hazzına teslim olmayın. İrfan'ın amacı haz değildir."

Özel bir yöntem gütmekten aramızda ilerliyordu. Aralıklı durduğumuz için, birbirimizin yüzünü göremiyorduk, ayrıca gözlerimizin hareketlerini takip etmesi, Galen'in hiç hoşuna gitmezdi. Bu yüzden sadece kısa, sert sözlerini ve sonra dokunulan kişinin soluğunu tutmasını duyabiliyorduk. "Ona açık

ol, dedim. Dayak yemiş köpek gibisin, demedim,” dedi Sere-ne’e bıkkınlıkla.

Ve en son bana geldi. Söylediklerini dinleyerek daha önce bize nasihat ettiği gibi, sahip olduğum bütün duyuşsal farkındalığı serbest bırakmaya ve ona karşı sadece açık olmaya çalıştım. Zihninin benimkine dokunuşunu, alımda hafif bir gıcıkılanma gibi hissettim. Karşısında kararlı bir şekilde durdum. Güçlendi; bir sıcaklık, bir ışık oluştu, ama içine çekilmeye karşı koydum. Galen’in zihnimde durduğunu hissettim, bana sertçe bakarak ve bize öğretmiş olduğu odaklanma tekniklerini –en safından bir kova beyaz tahta düşünün ve kendinizi onun içine akıtın– kullanarak onun karşısında bekleyerek, İrfanın sevincinin farkında olarak, ama kendimi ona bırakmayarak durmayı başardım. Sıcaklık içimden üç kez hızla geçti ve üç kez ona karşı koydum. Ve sonra Galen geri çekildi. İsteksizce başını salladı, ama gözlerinde onay değil, korkunun izlerini gördüm.

O ilk dokunuş, kavı nihayet tutuşturan kıvılcım gibiydi. Ne olduğunu kavradım. Henüz yapamazdım, düşüncelerimi iletemezdim, ancak kelimelere dökülemeyecek bir kurnazlığını vardı. İrfan hünerine sahip olacaktım. Azmim bu bilgiyle pekişti ve Galen’in beni bunu öğrenmekten alıkoymak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sanırım bunu biliyordu. Bir nedenle bu onu korkuttu. Çünkü ilerleyen günlerde bana, şimdi akıl almaz bulduğum bir zalimlikle saldırdı. Bana sert sözler ve tokatlar savırdı, ama bunların hiçbirisi beni vazgeçiremezdi. Bir keresinde kamçılarıyla yüzüme vurdu. Bu, görünür bir iz bıraktı ve ben yemek salonuna inerken şans eseri Burrich de oradaydı. Gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Sofradaki yerinden kalktı; çenesini, o çok

iyi bildiğim şekilde sıkılmıştı. Ama başımı başka yana çevirdim ve önüme baktım. Bakışlarına küçümsemeyle karşılık veren Galen'e bakarak bir an durdu. Sonra, yumruıklarını sıkılı olarak sırtını döndü ve odadan çıktı. Rahatladım, meydan okuma olmayacağı için ferahladım. Ama sonra Galen bana baktı ve yüzündeki zafer, içimi dondurdu. Artık onundum ve bunu biliyordum.

Sonraki hafta, acıyla zaferler benim için birbirine karıştı. Beni alçaltacak hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Ve yine de bize verdiği her egzersizde iyi olduğumu biliyordum. İrfanla dokunuşundan sonra, diğerlerinin el yordamıyla ilerlediklerini hissediyordum, ama benim için gözlerimi açmak kadar kolaydı. Şiddetli bir korku anını hatırlıyorum. İrfanla zihnime girmişti ve bana yüksek sesle tekrar etmem için bir cümle vermişti. "Ben bir piçim ve babamın adını lekeliyorum," dedim yüksek sesle. Fakat bir yandan da sakinliğimi koruyordum. Ve sonra zihnimin içinde tekrar konuştu. *Bir yerden güç alıyorsun piç. Bu senin İrfanın değil. Kaynağı bulamayacağımı mı sanıyorsun?* Ve sonra ürktüm, Smithy'yi zihnimde saklayarak dokunuşundan geri çekildim. Otuz iki dişini göstererek güldü.

İlerleyen günlerde bir saklambaç oyunu oynadık. İrfanı öğrenmek için, onu zihnime almak zorundaydım. Bir kere girdi mi, sırlarımı ondan saklamak için taklalar atıyordum. Sadece Smithy'yi değil, Chade ve Soyтары'yı da sakladım: Molly, Kerry, Dick'i ve diğer, kendime bile açmayacağım eski sırları. Hepsi ni aradı ve onları umutsuzca erişemeyeceği yerlere sakladım. Ama bütün bunlara rağmen ya da bu yüzden, İrfanda güçlendiğimi hissediyordum. "Benimle alay etme!" diye kükredi bir çalışmadan sonra ve diğer öğrenciler şaşkın şaşkın bakarken çileden çıktı. "Kendi egzersizlerinizi yapın!" diye kükredi on-

lara. Benden uzaklaştı, derken birdenbire döndü ve kendini üzerime savurdu. Yumruk ve tekmelerle bana saldırdı ve Molly'nin bir defasında yaptığı gibi, yüzümü ve karnımı korumaktan başka hiçbir düşüncem yoktu. Üzerime yağdırdığı darbeler, bir adamın saldırısından çok, bir çocuğun sinirden tepinmelerine benziyordu. Etkisiz olduklarını hissettim ve sonra bir ürpertiyle onu *geri püskürtmekte* olduğumu fark ettim. Onun farkına varabileceği kadar çok değil, sadece darbelerinin birinin bile tamamen istediği şekilde inmemesine yetecek kadar. Yapmakta olduğum şey hakkında en ufak bir fikri olmadığını biliyordum. Ve nihayet yumruklarını indirdiğinde, gözlerimi kaldırmaya cesaret ettim ve bir an için kazanmış olduğumu hissettim. Çünkü kulenin tepesindeki herkes, ona tiksinti ve korku karışımı bir duyguyla bakıyordu. Serene'in bile kaldıramayacağı kadar ileri gitmişti. Yüzü bembeyaz olmuştu; bakışlarını başka yana çevirdi. O an, bir karara vardığını hissettim.

O gece odamda, korkunç derecede yorgun ve uyuyamayacak kadar güçten düşmüştüm. Soyтары, Smithy için yemek bırakmıştı ve büyük bir sığır buduyla ona sataşıyordum. Dişlerini giysimin koluna geçirmişti ve ben kemiği onun erişemeyeceği bir yerde tutarken kolumu çekiştiriyordu. Onun sevdiği türden bir oyundu ve kolumu çekiştirirken sahte bir vahşilikle hırıyordu. Neredeyse büyüyebileceği kadar büyümüştü ve kalın, ufak boynundaki kasları gururla hissediyordum. Boştaki elimle kuyruğunu kısırdım ve bu yeni saldırıya karşı hırlayarak döndü. Kemiğini elden ele geçirdim ve onu kapmaya çalışırken gözleri ileri geri hareket edip durdu. "Hiç kafan çalışmıyor," diye sataştım ona. "Tek düşündüğün, ne istediğin. Kafan hiç çalışmıyor, kafan hiç çalışmıyor."

“Sahibi gibi.”

İrkildim ve o saniye Smithy kemiğini aldı. Soyтары'ya sadece baştan savma bir şekilde kuyruk sallayarak kemikle birlikte yere atladı. Soluğum tıkanıdığı için oturdum. “Kapının açıldığını ya da kapandığını duymadım.”

Bunu görmezden geldi ve doğrudan konuya girdi. “Galen'in başarılı olmana izin vereceğini sanıyor musun?”

Kendimi beğenmiş bir şekilde sııttım. “Sence bunu engelleyebilir mi?”

Soyтары içini çekerek yanıma oturdu. “Yapabileceğini biliyorum. Yapıyor da. Karar veremediğim nokta, yeterince acımasız olup olmadığı. Ama öyle olduğundan şüpheleniyorum.”

“O zaman bırakalım denesin,” dedim küstahça.

“Bu konuda bir seçeneğim yok.” Soyтары son derece ciddiydi. “Seni denemekten vazgeçirmeyi umuyordum.”

“Pes etmemi mi isteyecektin? Şimdi?” İnanamıyordum.

“Evet.”

“Neden?” diye ısrar ettim.

“Çünkü,” diye konuşmaya başladı ve sonra hayal kırıklığıyla durdu. “Bilmiyorum. Birçok şey karışıyor. Bir ipliği koparırsam, belki düğüm olmaz.”

Birdenbire yorulmuştum ve önceki zaferimin sevinci sert uyarılarının karşısında sönmüştü. Alınganlığım üstün geldi ve öfkeyle şunları söyledim: “Açıkça konuşamayacaksan, niye konuşuyorsun ki?”

Ona vurmuşum gibi sessiz kaldı. “Bu da bilmediğim bir diğer şey,” dedi sonunda. Gitmek için ayaklandı.

“Soyтары,” diye konuşmaya başladım.

“Evet. Ben oyum,” dedi ve gitti.

Ve böylece daha da güçlenerek sebat ettim.

Derslerimizin ağır ilerleyişi yüzünden sabırsızlanıyordum. Her gün aynı egzersizlerin üzerinden geçiyorduk ve diğerleri, bana çok doğal gelen şeyi giderek öğrenmeye başladılar. Dünyanın geri kalanına nasıl bu kadar kapalı olabildiklerini merak ediyordum. Zihinlerini Galen'in İrfanına açmak onlar için nasıl bu kadar zor olabiliyordu? Benim görevim açmamak, daha çok, paylaşmak istemediğim şeyi ona kapalı tutmaktı. Sık sık, bana İrfanla baştan savma dokunduğunda, bir sülüğün zihnime sıvışarak aradığını hissediyordum. Ama eninde sonunda ondan kurtuluyordum.

"Hazırsın," diye bildirdi soğuk bir günde. Öğleden sonraydı, ama en parlak yıldızlar göğün mavi karanlığında görünmeye başlamışlardı. Dün üzerimize kar yağdıran, ama bu derin soğuğu körfezde tutan bulutları özledim. Parmak uçlarımı Galen'in giymemize izin verdiği deri ayakkabılarımın içinde onları ısıtıp canlandırmak için büküm. "Daha önce, ona alıştırmak için size İrfanla dokundum. Artık bugün, tam bir birleşmeyi deneyeceğiz. Benim size uzandığım gibi siz de bana uzanacaksınız. Ama dikkatli olun! Çoğunuz İrfan dokunuşunun eğlendiriciliğine karşı koymakla baş ettiniz. Ama hissettiğiniz şeyin gücü en hafif temastı. Bugün daha güçlü olacak. Ona karşı koyun, ama İrfana açık durun."

Ve sonra yeniden, ağır adımlarla aramızda dolaşmaya başladı. Zayıflamış olarak, ama korkmadan bekledim. Bunu denemeyi dört gözle beklemiştim. Hazırdım.

Bazıları açıkça başarısız oldu ve tembellikle ya da aptallıkla azarlandı. August methodildi. Serene, ileriye fazla istekle uzandığı için tokatlandı. Ve sonra bana geldi.

Bir güreş müsabakasındaymışım gibi yerimi sağlamlaştırdım. Zihnimde, onun dokunuşunu hissettim ve tedbirle ona

bir düşünce sundum. *Bunun gibi mi?*

Evet piç. Bunun gibi.

Ve bir an için dengedeydik, tahterevallide sallanan çocuklar gibi. İletişimimizi sağlamlaştırdığını hissettim. Sonra, birden, bana çarptı. Tam olarak içimdeki hava çekilmiş gibi bir histi, ama fizikselden çok zihinsel şekilde. Nefes alamayacağım yerde, düşüncelerimi toplamaktan acizdim. Mahremiyetimi yağmalayarak zihnimin altını üstüne getiriyordu ve onun karşısında güçsüzdüm. Kazanmıştı ve bunu biliyordu. Ama o dikkatsiz zafer anında bir açıklık buldum. Onun benim zihnime yaptığı gibi, ben de onunkini tutarak sıkıca kavradım. Onu kavradım, tuttum ve başdöndürücü bir an için ondan güçlü olduğumu ve zihnine oraya koymayı düşündüğüm herhangi bir düşünceyi zorlayabileceğimi anladım. “Hayır!” diye çğlık attı ve geçmiş bir zamanda, küçük gördüğü biriyle yine böyle mücadele etmiş olduğunu belli belirsiz anladım. Tıpkı benim niyetlendiğim gibi kazanmış biriyle. “Evet!” diye ısrar ettim. “Öl!” diye buyurdu bana, ama ölmeyeceğimi biliyordum. Kazanacağımı biliyordum, isteğimi odakladım ve hakimiyetime yaklaştım.

İrfan, kimin kazandığını umursamaz. Kimsenin herhangi bir düşünceye teslim olmasına, bir an için bile izin vermez. Ama ben yaptım. Ve yaptığımda, kendimi İrfanın hem balı hem de iğnesi olan esrimeye karşı korumayı unuttum. Üzerime boğucu bir coşku hücum etti ve Galen de altına çöktü, artık zihnimi araştırmıyor, sadece kendisinininkine dönmeye çalışıyordu.

O anın benzerini hiç hissetmemiştim.

Galen buna haz adını vermişti, ve ben tatlı bir his beklemiştim, kışta sıcaklık gibi ya da bir gülün kokusu ya da ağzımda tatlı bir tad. Bu onlardan hiçbirisi değildi. Haz hissettiğim şe-

yi anlatmak için çok fiziksel kaçan bir sözcük. Bunun deriyle ya da bedenle ilgisi yoktu. Beni doldurmuştu, geri püskürtemediğim bir dalga gibi yalamıştı. İçimi sevinç kapladı ve içimde aktı. Galen'i ve diğer her şeyi unutmuştum. Benden kaçtığını hissettim ve bunu fark ettiğini biliyordum, ama umursamıyordum. Bu hissi keşfetmek dışındaki her şeyi unutmuştum.

Galen "Piç!" diye bağırdı ve yumruğuyla kafamın yanına vurdu. Kendimi savunmasız hissettim, çünkü acı, beni İrfan'ın büyülemesinden koparmak için yeterli değildi. Beni tekmelediğini hissettim, beni bereleyen ve sıyıran taşların altımdaki soğukluğunu ayırt edebiliyordum ve yine de tutulduğumu, dövülmeye dikkat etmeme izin vermeyen bir coşku battanisi tarafından boğulduğumu da hissediyordum. Zihnim beni, acıya rağmen, her şeyin yolunda olduğu, kavga etmek ya da kaçmaya gerek olmadığı konusunda temin ediyordu.

Bir yerlerde bir gelgit çekiliyor, beni nefes nefese sahile vuruyordu. Galen darmadağın bir halde ve terleyerek tepemde dikiliyordu. Üzerime eğildiğinde, soluğu soğuk havada tütüyordu. "Öl!" dedi, ama kelimeleri duymadım. Onları hissettim. Boğazımı bıraktı ve düştüm.

Ve İrfan'ın yiyip bitiren sevincinden uyanışta, başarısızlığın ve suçluluğun, fiziksel acımı önemsiz kılan bir sevimsizliği vardı. Burnum kanıyordu, nefes almak acı veriyordu ve bana atmış olduğu tekmelerin şiddeti kulenin taşlarında kayarken vücudumdaki deriyi sıırıyordu. Her biri ilgi için feryat eden değişik acılar birbiriyle o kadar çelişiyordu ki, bana verilen zarar bile tayin edemiyordum. Kendimi ayağa kalkacak kadar bile toparlamıyordum. Ama her şeyin ötesinde, başarısız olduğum bilgisi belirliyordu. Yenilmiştim, değersizdim ve Galen bunu ispatlamıştı.

Uzaktan geliyormuş gibi, diğerlerine bağırıldığını, dikkat etmelerini, çünkü zihinlerini İrfanın hazzından uzaklaştıramayacak kadar disiplinsiz olanlara bu şekilde davranacağını söylediğini duydum. Ve hepsini, İrfanı kullanmaya çalışmak yerine, onun doğurduğu hazzın büyümesine kapılan bir adamın başına neler geleceği konusunda uyardı. Böyle bir adam akılsızlaşacak, ölene kadar dili tutulmuş, kör, üstünü kirleten, düşünceyi unutmuş, hatta yemeyi ve içmeyi bile unutmuş koca bir bebek olacaktı. Böyle biri iğrençten öteydi.

Ve ben böyle biriydim. Utancıma gömüldüm. Savunmasızca ağlamaya başladım. Bana bu şekilde davranılmasını hak etmiştim. Daha beterine layıktım. Galen'i beni öldürmekten alıkoyan tek şey, yanlış yönlendirilmiş bir acıma duygusuydu. Vaktini boşuna harcamıştım, onun özenli eğitimini almış ve hepsini bencil düşkünlüğüme vermiştim. Daha, daha derinlere giderek kaçtım, ama düşüncelerimin her yanında sadece kendime karşı tiksinti ve nefret yatıyordu. Ölsem daha iyiydi. Kendimi kulenin çatısından atsam, utancımı yok etmeye yetmezdi, ama en azından daha fazla farkında olmazdım. Kıpırdamadan uzandım ve ağladım.

Diğerleri gitti. Her birinin yanımdan geçerken söyleyecek bir sözü, benim için bir parça tükürüğü, tekme ya da tokadı vardı. Güçbela fark ettim. Kendimi onların yapabileceğinden çok daha fazla reddetmiştim. Sonra gittiler ve Galen başıma dikildi. Beni ayağıyla dürttü, ama karşılık vermekten acizdim. Birdenbire her yerdeydi yukarımda, aşağımda, etrafımda ve içimdeydi ve onu yadsıyamazdım. "Görüyorsun ya piç," dedi kumazca, sakın bir şekilde. "Onlara, değersiz olduğunu anlatmaya çalıştım. Onlara eğitimin seni öldüreceğini anlatmaya çalıştım. Ama dinlemeyecektin. Bir başkasına verileni gasp etme-

ye çalıştın. Bir kez daha, ben haklıyım. Pekala. Seninle işimiz bittiyse, bu zaman kaybı sayılmaz."

Beni ne zaman bırakıp gittiğini bilmiyorum. Bir süre sonra bana bakanın Galen değil, ay olduğunun farkına vardım. Karımın üstüne yuvarlandım. Ayağa kalkamazdım, ama sürünebilirdim. Hızlı değil, hatta midemi yerden tamamıyla bile kaldırmadan, ama boğuşup kendimi sürüye bilirdim. Tek bir amaçla, alçak duvara doğru ilerlemeye başladım. Kendimi bir bankın üzerine ve oradan da duvarın tepesine çekebileceğimi düşündüm. Ve oradan. Aşağıya. Buna son verecektim.

Soğukta ve karanlıkta uzun bir yolculuktu. Bir yerlerden bir inilti duyabiliyordum ve kendimi bu yüzden de küçümse dim. Ama kendimi sürüdükçe, inilti, insan yaklaştıkça bir ateşe dönüşen uzaktaki bir kıvılcım gibi büyüdü. Gömmezden gelinmeyi reddetti. Zihnimde daha gürültülü bir hal aldı, kaderime karşı bir yakınışı, ölmem gerektiğini yasaklayan, başarısızlığımı yadsıyan ufacık bir direnme sesi. Sıcak ve aydınlıkta da ve ben onun kaynağını bulmaya çalıştıkça daha ve daha kuvvetli bir hal aldı.

Durdum.

Kıpırdamadan yattım.

İçimdeydi. Ben onu aradıkça, daha da güçleniyordu. Beni seviyordu. Ben kendimi sevemesem, sevemeyecek olsam ve sevmesem de beni seviyordum. Ondan nefret etsem de beni seviyordu. Daha ileriye sürünemeyeyim diye ufak dişlerini ruhuma geçirmiş, tutturmuş ve tutmuştu. Ve sürünmeyi denediğimde, bu kadar kutsal bir güveni yıkmamı yasaklayan bir umutsuzluk uluması yükseliyordu.

Bu, Smithy'ydi.

Fiziksel ve zihinsel acılarımdan ağlıyordu. Ve ben duvara

doğru debelenmeyi bıraktığımda, sevinç dolu bir duygu patlamasına, bizim için bir zafer kutlamasına kapıldı. Ve onu ödüllendirmek için tek yapabileceğim kıpırdamadan yatmak ve kendimi yok etmeye çalışmaktan vazgeçmekti. Ve beni, bunun yeterli olduğu, bir bolluk olduğu, bir sevinç olduğu konusunda temin etti. Gözlerimi kapadım.

Burrich beni nazikçe ters yüz ettiğinde, ay tam tepedeydi. Soyтары, bir meşale tutuyor ve Smithy ayaklarının dibinde zıplayıp dans ediyordu. Burrich beni, hâlâ onun bakımına verilmiş bir çocukmuşum gibi, sırtına atıp doğruldu. Karanlık yüzüne bir baktım, ama orada hiçbir şey okuyamadım. Beni uzun taş merdivenlerden aşağı taşıırken, Soyтары da yolu aydınlatmak için meşaleyi taşıdı. Ve beni kaleden çıkarıp ahırlara, odasına götürdü. Soyтары, Burrich, Smithy ve benden orada ayrıldı ve tek kelime konuşulduğunu hatırlamıyorum. Burrich beni kendi yatağına yerleştirdi ve sonra karyola ile diğer eşyaları ateşe yaklaştırdı. Geri dönen sıcaklıkla büyük bir acı da geldi ve vücudumu Burrich'e, ruhumu Smithy'ye teslim edip zihnimin uzun bir süre sönmesine izin verdim.

Gözlerimi geceye açtım. Hangisine bilmiyordum. Burrich yanımda kıpırdamadan, uyuklamadan, hatta sandalyesine bile çökmeden oturuyordu. Kaburgalarımdaki sargıların darlığını hissettim. Dokunmak için bir elimi kaldırdım, ama kırık tahtasıyla bağlanmış iki parmak beni engelledi. Burrich'in gözleri hareketimi izledi. "Daha çok soğuktan şişmişlerdi. Kırılıp kırılmadıklarını ya da sadece burkulup burkulmadıklarını söyleyemeyeceğim kadar şişmişlerdi. Ne olur ne olmaz diye kırık tahtasına aldım. Sadece burkulduklarından şüpheleniyorum. Kırılmış olsalardı, onları sararken yaratacağım acı, seni bile uyandırır." "

Sakin bir şekilde konuşuyordu; sanki bana, bulaşmasına karşı bir tedbir olarak yeni bir köpeği kurtlardan temizlemiş olduğunu anlatıyor gibiydi. Ve güvenilir sesiyle sakın dokunuşu çılgın bir hayvan üzerinde çalışmış gibi, benim de üzerimde çalışmıştı. O sakınse, işlerin yolunda olacağını düşünerek rahatladım. Kaburgalarımı destekleyen sargıların altına bir parmağını sokarak sıkılıklarını kontrol etti. “Ne oldu?” diye sordu ve konuşurken bir bardak çay almak için diğer yana döndü, sanki sorunun ve cevabımın çok büyük bir önemi yokmuş gibiydi.

Zihnimi son birkaç haftaya geri çevirdim, açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Olaylar zihnimde dans etti, benden uzağa kaydılar. Sadece yenilgiyi hatırladım. “Galen beni sınava soktu,” dedim yavaşça. “Geçemedim. Ve bu yüzden beni cezalandırdı.” Ve bu söylediklerimle birlikte beni bir hüüzün, utanç ve suçluluk dalgası yaladı ve etrafımdaki tanıdık çevrenin verdiği kısa rahatlığı alıp götürdü. Şöminenin önünde uyanan Smithy aniden uyanarak doğruldu. Otomatik olarak, inlemeden onu sakınleştirdim. *Uzan. Dinlen. Her şey yolunda.* Neyse ki, öyle de yaptı. Ve çok şükür Burrich aramızda geçenlerin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

“İç bunu. Sıvıya ihtiyacın var, otlar da acıyı azaltır ve uyumana yardımcı olur. Hepsini iç, şimdi.”

“Kötü kokuyor,” dedim. Başıyla onayladı ve ellerimin tutamayacak kadar berelendiği bardağı tuttu. Hepsini içtim ve sonra yattım.

“Hepsi bu mu?” diye dikkatle sordu ve neyi kastettiğini anladım. “Seni sana öğrettiği bir şeyden sınava soktu ve sen onu bilemedin. Bu yüzden de sana bunu yaptı?”

“Onu yapamazdım. Gereken..... kişisel disipline sahip değilim. Beni bu yüzden cezalandırdı.” Ayrıntıları hatırlayamıyor-

dum. Utanç üzerime çökerek beni sefaletle boğdu.

“Kimseye onu öldüresiye döverek kişisel disiplini öğretmezsin.” Burrich itinayla, bu gerçeği bir aptalın anlayacağı şekilde ortaya koyarak konuştu. Bardağı tekrar masanın üzerine koyarken hareketleri çok dikkatliydi.

“Bana öğretmek için değildi. Benim eğitilebileceğime inandığını sanmıyorum. Diğerlerine, başaramadıkları takdirde başlarına ne geleceğini göstermek içindi.”

“Bilinmeye değer çok az şey korkuyla öğretilir,” dedi Burrich inatla. Ve daha sıcak bir şekilde ekledi: “Dayakla ve korkutmayla öğretmeyi deneyen öğretmen, kötü bir öğretmendir. Bir atı o şekilde evcilleştirdiğini düşün. Ya da bir köpeği. En kalın kafalı köpek bile sopadansa, açık bir elden daha iyi öğrenir.”

“Bana bir şeyler öğretmeye çalışırken senin de bana vurduğun oldu.”

“Evet. Evet, vurdum. Ama sarsmak, uyarmak ya da uyardırmak için. Zarar vermek için değil. Bir kemiğini kırmak, bir gözünü kör etmek ya da bir elini sakatlamak için değil. Asla. Sana ya da bakımını üstlendiğim herhangi bir canlıya o şekilde vurduğumu söyleyemezsin, çünkü bu doğru değil.” Bunu ileri sürmüş olabilmem bile onu öfkeliyordu.

“Hayır. Bu konuda haklısın.” Burrich’in neden cezalandırılmış olduğumu anlamasını nasıl sağlayabileceğimi düşünmeye çalışıyordum. “Ama bu farklıydı, Burrich. Değişik bir öğrenme şekli, değişik bir öğretme şekli.” Galen’in adaletini savunmakta zorluk çekiyordum. Açıklamaya çalıştım. “Bunu hak ettim, Burrich. Sorun onun öğretmenliğinde değildi. Öğrenmekte başarısız oldum. Denedim. Gerçekten denedim. Ama Galen gibi, ben de İrfan’ın piçlere öğretilmemesinin bir nedeni olduğuna inanıyorum. Ben de bir leke var, ölümcül bir zayıflık.”

“Saçmalık!”

“Hayır. Düşün Burrich. İyi bir aygır için bodur bir kısraak yetiştirirsen, doğacak tay babasının iyiliğinden çok annesinin zayıflığını almaya yatkın olacaktır.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra: “Babanın ‘bodur’ bir kadının yanına uzanacağından şüphem var. Bir hoşluğu, bir rıh ya da zeka göstergesi olmadan yapmazdı. Yapamazdı.”

“Dağ cadısı bir kadın tarafından hipnotize edildiğinin söylendiğini duymuştum.” Sık sık fısıldandığını duyduğum bir masalı ilk kez ağzıma alıyordum.

“Chivalry böyle hokkabazlıklarla aldatılabilecek bir adam değildi. Ve oğlu da etrafta uzanıp bir dayağı hak ettiğini inleyen sümüklü, zayıf karakterli bir aptal değil.” Üzerime eğildi, tam şakağımın altını nazikçe dürttü. Bir acı patlaması bilincimi sarstı. “Bu ‘öğrenim’ yüzünden bir gözünü kaybetmeye işte bu kadar yaklaşmıştın.” Tepesi atmaya başlıyordu, çenemi kapalı tuttum. Odada hızlı bir tır attı ve benimle yüzleşmek için döndü.

“Şu yavru köpek. Patience’ın dışısından, değil mi?”

“Evet.”

“Ama sen... ah, Fitz, bunların başına İrfanı kullandığın için gelmediğini söyle bana lütfen. Bunu sana o yüzden yaptıysa, kimseye ya da kalede herhangi bir yerde ya da bütün krallıkta göz göze geldiğim herhangi birine söyleyebileceğim bir şey yok.”

“Hayır Burrich. Sana yemin ederim ki, bunun yavruyla bir ilgisi yok. Bana öğretileni öğrenememek benim başarısızlığımıdır. Benim zayıflığım.”

“Sus,” diye emretti bana sabırsızlıkla. “Söz vermen yeterli. Seni, sözünün hep doğru olacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ama diğer meseleye gelince, hiç mantıklı konuşmuyor-

sun. Uyumaya devam et. Dışarı çıkıyorum, ama çok geçmeden dönerim. Biraz dinlen. En iyi ilaçtır.”

Burrich bir şeye niyetlenmişti. Sözlerim sonunda onu tatmin etmişe, onda bir şeyleri yerine oturtmuşa benziyordu. Çizmelerini ayağına geçirip, daha dökümlü bir gömlek giyip, üzerine sadece deri bir yelek takarak hızla giyindi. Burrich dışarı çıkarken Smithy ayaklandı ve endişeyle inledi, ama endişesini bana anlatamadı. Onun yerine, yanımdaki örtülerde bir oyuk açıp, güveniyle beni rahatlatmak için yatağın başucuna geldi ve yukarı tırmandı. Üzerime çöken kasvetli umutsuzlukta, tek ışığım oydu. Gözlerimi kapadım ve Burrich'in otları beni düşsüz bir uykuya sürükledi.

O öğleden sonra geç vakit uyandım. Ani bir soğuk hava dalgası Burrich'in odaya girdiğini haber verdi. Gözlerimi gelişi güzel açıp bakarak ve sonra işinin ehli ellerini kaburgalarım ve diğer berelerim üzerinde gezdirerek beni kontrol etti. Memnuniyetini homurdanarak dile getirdi, sonra yırtık ve çamurlu gömleğini temizlikle değiştirdi. Bunu yaparken büyük ihtimalle berelerim ve depresyonum konusunda iyi bir ruh halindeymiş gibi görünerek vızıldandı. Odadan çıkması neredeyse bir avuntu olmuştu. Aşağıda, ılık çaldığını ve seyis yamaklarına emirler yağdığını duyuyordum. Kulağa o kadar normal ve olağan geliyordu ki, beni şaşırtan bir yoğunlukla orada olmayı istedim. Onu geri istedim; atların, köpeklerin ve samanların sıcak kokusunu, tamamen ve iyi yerine getirilen basit görevleri ve günün sonundaki yorgunluğun getirdiği iyi uykuyu. Onu özlüyordum, ama içimi dolduran değersizlik, bunda bile başarisiz olacağım kehanetinde bulunuyordu. Galen kalede böyle basit işler yapanlara sık sık dudak bükerdi. Sadece mutfak hizmetçilerine ve aşçılara karşı bir küçümseme, seyis yamakları-

na karşı alay besliyordu; kılıçları ve yumruklarıyla bizi koruyan savaşılar, onun tabiriyle, 'dünyada harman dövmeye mahkum edilmiş, akıllarıyla başa çıkamadıklarına kılıçla hakim olmaya çalışan kabadayı ve mankafalar'dı. Bu yüzden artık tuhaf bir şekilde yaralanmıştım. Galen'in beni aşağılık olduğuna inandırdığı şeye dönmeyi arzuluyordum, öylesine şüphe ve umutla dolmuştum ki, en azından o kadarını yapabiliirdim.

İki gün boyunca yatakta kaldım. Neşeli bir Burrich, bana, anlayamadığım bir takılma ve iyi huyla baktı. Adımlarına öylesine bir canlılık, ona öylesine bir kesinlik gelmişti ki, çok daha genç bir adam gibi görünmesine neden oluyordu. Bu iyi halinin nedeninin yaralarımın olması, keyfimi iyice kaçırıyordu. Ama iki günlük yatak istirahatının ardından, Burrich bu kadar hareketsizliğin bir adama yeteceğini ve güzel iyileşmek istiyorsam, ayağa kalkıp hareket etme zamanımın geldiğini bildirdi. Ve bana, hiçbir gücümü zorlamayacak, ama sık sık dinlenmem gerektiği için beni yeterince meşgul edecek bir sürü küçük iş bulmaya başladı. Egzersiz yapmamdansa, meşguliyet peşinde olduğuna inanıyorum, çünkü tüm yaptığım, yatakta uzanıp duvara bakmak ve kendimi adam yerine koymamaktı. Hafiflemeyen depresyonumla yüzleşince, Smithy bile yemeden kesilmeye başlamıştı. Yine de Smithy benim tek rahatlık kaynağım olmaya devam ediyordu. Beni ahırda takip etmek hayattaki en saf zevkiydi. Bana gönderdiği her koku ve görüş o kadar yoğun ki, sevimsizliğime rağmen, Burrich'in dünyasına ilk daldığımda hissettiğim endişeyi tekrar canlandırdı. Smithy, Sooty'nin beni koklama hakkına bile meydan okuyarak ve Vixen'den onu havlayıp topuklarıma sindiren bir ısırik hak ederek beni vahşice sahipleniyordu da.

Ertesi gün serbest kalabilmek için yalvararak, Buckkeep

kasabasına gittim. Yürümem, öncekinden daha uzun sürdü, ama Smithy yavaş adımlarımla sevinçten uçuyordu, çünkü bu ona, yoldaki her ot yığını ve ağacı koklamak için vakit veriyordu. Moll'yi görmenin beni neşelendireceğini ve bana kendi hayatımla ilgili tekrar bir anlam vereceğini düşünmüştüm. Ama mum dükkanına gittiğimde, baş tarafta, açığa demirlemiş gemilerin üç büyük siparişini hazırlamakla meşguldü. Dükkanındaki şöminenin yanına oturdum. Babası, içerek ve bana ters ters bakarak karşımda oturuyordu. Hastalığı onu zayıflatmış olsa da, mizacını değiştirmemişti ve oturacak kadar iyi olduğu günlerde, içecek kadar da iyi oluyordu. Bir süre sonra bütün sohbet numarasını bir kenara bırakıp sadece içmesini ve Molly etrafta çılgınca koşuşturur, müşterilerine karşı hem randımanlı hem de konuksever davranmaya çalışırken, kızını kötülemesini seyrettim. Bütün bunların sıkıcı küçüklüğü moralimi bozdu.

Öğleden sonra babasına bir siparişi teslim etmeye giderken dükkanı kapatacağını söyledi. Bana taşımam için bir file mum verdi, kendisi de yüklendi ve kapıyı arkamızdan mandallayarak çıktık. Babasının sarhoş lanetleri peşimizden geldi, ama onları görmezden geldi. Dışarı, sert kış rüzgarına çıktığımızda, dükkanın arkasına doğru hızla yürüyen Molly'yi takip ettim. Sessiz olmamı işaret ederek, arka kapıyı açtı ve taşıdığı her şeyi içeri bıraktı. Benim mum filem de oraya boşaltıldı ve sonra çıktık.

Bir süre çok az konuşarak kasabada dolandık. Berelenmiş yüzüm hakkında yorumda bulundu; sadece düştüğümü söyledim. Rüzgar soğuk ve aralıksız esiyordu, bu yüzden pazar tezgahları neredeyse boştu; hem müşteri hem de satıcı açısından. Smithy'ye çok ilgi gösterdi ve Smithy bundan zevk aldı. Geri

dönüş yolunda, bir çayevinde mola verdik ve beni baharatlı şarapla şımarttı ve ona o kadar ilgi gösterdi ki, Smithy karnının üzerine yuvarlandı ve bütün düşünceleri onun sevgisinde yüzmeye başladı. Smithy'nin onun duygularının ne kadar açıkça farkında olduğunu ve yine de Molly'nin onun duygularını, en yüzeysel seviyede hissettiğini saymaksak, neredeyse hissetmediğini kavradığımda aniden şaşırdım. Zihnimi nazikçe Molly'ninkine yönlendirdim, ama bugün onu sadece anlaşılması zor ve tıpkı bir parfüm gibi başta kuvvetli ve sonra aynı rüzgarın esintisiyle belirsizleşir gibi oradan oraya sürüklenir buldum. Zihninde daha ısrarcı olabilirdim, ama nedense anlamsız gözükte. Benim hiçbir zaman Smithy'den fazla farkımda olmadığını ve olmayacağını düşününce üzerime bir yalnızlık, ölümcül bir melankoli çöktü. Bu yüzden bana yönelttiği kısa sözlerini, bir kuşun kuru ekmek kırıntılarını gagaladığı gibi karşıladım ve aramıza çektiği sessizliğin asılı kalmasına izin verdim. Çok geçmeden çok fazla oyalanamayacağını, yoksa babasının artık ona vuracak gücü olmasa da, ihmal edilmeye karşı hoşnutsuzluğunu hâlâ bira bardağını yere fırlatacak ya da raflardaki şeyleri devirecek güce sahip olduğundan onun için daha kötü olacağını söyledi. Bunu söylerken, bir yolunu bulup onun davranışlarının eğlenceli olduğunu düşünürsek daha az dehşet verici olurmuş gibi, tuhaf bir şekilde gülümsedi. Gülümseyemedim ve gözlerini yüzümden çekti.

Pelerinini giymesine yardım ettim ve çıktık, yokuş yukarı, rüzgara karşı yürüdük. Ve bu gözüme birdenbire, bütün hayatımın bir metaforu gibi göründü. Kapısında, bana sarılıp çenemin kenarına bir öpücük kondurarak beni şaşırttı, kucaklaşma o kadar kısaydı ki, neredeyse pazarda çarpışmak gibi bir şeydi. "Çaylak...." dedi ve sonra, "Teşekkür ederim. Anladığın için."

Ve ardından dükkanına giriverdi ve kapıyı arkasından kapatıp beni üşümüş ve şaşırmış olarak bıraktı. Bana, kendimi ona ve herkese hiç bu kadar uzak hissetmediğim bir anda, onu anladığım için teşekkür etmişti. Kaleye giden yol boyunca, Smithy üzerinde kokladığı bütün kokular ve kulaklarının kendisinin erişemediği yerlerini nasıl kaşındığı ve çayevinde onu verdiği tatlı bisküvi hakkında kendi kendine gevezelik edip durdu.

Ahırlara vardığımızda ikindiüstüydü. Birkaç iş yaptım ve sonra Smithy'yle Burrich'in odasına çıkıp uyuduk. Uyandığımda Burrich kaşlarını hafifçe çatmış tepemde, dikiliyordu.

"Kalk da sana bir bakalım," diye emretti ve yorgunlukla kalkıp, o becerikli elleriyle yaralarımı kontrol ederken sessizce durdum. Elimin durumundan hoşnuttu ve artık sargısız dolaşabileceğimi, ama kaburgalarımdeki sargının kalacağını ve her akşam ayarlanması için gelmemi söyledi. "Geri kalanına gelince, temiz ve kuru tut ve kabuklarını koparma. Herhangi biri iltihaplanacak olursa, gel ve beni gör." Küçük bir çanağı, ağırlı kasları rahatlatan bir merhemle doldurdu ve çanağı bana verdi, bundan gitmemi beklediği sonucunu çıkardım.

Küçük ilaç çanağını tutarak durdum. İçime korkunç bir hüznün doldu ve yine de söyleyecek söz bulamadım. Burrich bana baktı, kaşlarını çatı ve sırtını döndü. "Şunu yapmayı hemen bırak," diye kızgınlıkla emretti.

"Neyi?" diye sordum.

"Bazen bana lordumun gözleriyle bakıyorsun," dedi sessizce ve sonra az önceki kadar keskin bir şekilde, "Pekala, ne yapmayı düşünmüştün? Hayatının geri kalanında ahırlarda saklanmayı mı? Hayır. Geri dönmen gerek. Geri dönmeli, kafanı kaldırmalı ve yemeklerini kaledekilerin arasında yemeli,

kendi odanda uyumalı ve kendi hayatını yaşamalısın. Evet, ve İrfandaki şu lanet İrfan derslerini de bitir.”

İlk emirleri zor gelmişti, ama sonuncusunun imkansız olduğunu biliyordum.

“Yapamam,” dedim. Ne kadar aptal olduğuna inanamıyordum. “Galen gruba geri dönmeme izin vermeyecektir. Ve izin verse bile, kaçırdığım her şeyi asla öğrenemem. Çoktan başarısız oldum Burrich. Başaramadım ve bitti; kendimle yapacak başka bir şey bulmam lazım. Şahinleri öğrenmek isterim, lütfen.” Bu son cümleyi söylediğimi hayretle duydum, çünkü gerçekte daha önce hiç aklımdan geçmemişti. Burrich’in cevabı da en az o kadar tuhaftı.

“Öğrenemezsin, çünkü şahinler senden hoşlanmıyor. Çok sıcağsın ve kendi işinle yeterince ilgilenmiyorsun. Şimdi beni dinle. Başarısız olmadın, seni aptal. Galen seni kovmaya çalıştı. Geri dönmezsen, onun kazanmasına izin vermiş olacaksın. Geri dönmeli ve öğrenmelisin. Ama—” ve burada bana döndü; gözlerindeki kızgınlık bana yönelikti— “seni döverken orada bir arabacı katırı gibi durman gerekmiyor. Onun vakti ve bilgisine doğumla hak kazandın sen. Sana senin olanı vermesini sağla. Kaçma. Bugüne kadar kimse kaçarak bir şey elde edememiştir.” Durdu; bir şeyler daha söylemeye hazırlandı ve sonra yine durdu.

“Çok fazla ders kaçırdım. Asla—”

“Hiçbir şey kaçırmadın,” dedi Burrich inatla. Bana sırtını döndü ve, anlamlandıramadığım bir ses tonuyla, “Sen ayrıldığından bu yana ders mers yapılmadı. Tam bıraktığın yerden devam edebileceksin,” diye ekledi.

“Geri dönmek istemiyorum.”

“Benimle tartışarak vaktimi boşa harcama,” dedi sertçe.

“Sabrımı bu şekilde zorlamaya kalkışma. Sana ne yapman gerektiğini söyledim. Yap.”

Birdenbire tekrar altı yaşındaydım ve mutfaktaki bir adam bir bakışla kalabalığı geri sürmüştü. Ürperdim, sindim. Birden Galen’le yüzleşmek, Burrich’e karşı koymaktan daha kolay gelmişti. “Ve derslerin bitene kadar o yavruyu benimle bırakacaksın. Bütün gün odanda kapalı kalmak bir köpeğe göre bir hayat değil. Kürkü bozulur ve kasları gerektiği gibi büyümmez. Ama her gece onu ve Sooty’yi görmek için aşağı gelsen iyi edersin, yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsın. Ve ayrıca Galen’in bu konuda söyledikleri de umurumda değil,” dediğinde bile daha kolaydı.

Ve böylece gitmeme izin verildi. Smithy’ye, Burrich’le kalacağını ilettim ve bunu duygularımı incittiği kadar, beni şaşırtan bir ılımlılıkla kabul etti. Keyifsiz bir halde, merhem çanağımı aldım ve ayaklarımı sürüyerek kaleye gittim. Mutfaktan yemek alıp odama çıktım, çünkü sofrada kimseyle yüz yüze gelecek cesaretim yoktu. Soğuk ve karanlıktı, şöminede ateş yoktu, çubuklarda mum yoktu ve ayağımın altındaki bozuk samanlar kokuyordu. Mum ve odun alıp getirdim, ateş yaktım ve ateşin, taş duvarların ve zeminin soğğunun birazını almasını beklerken, kendimi döşemedeki ıvır zıvırı toplayarak meşgul ettim. Sonra, Lacey’nin bana öğütlediği gibi, odayı sıcak su ve sirkeyle yıkadım. Nasıl olduysa tarhun katılmış sirke almıştım ve işimi bitirdiğimde, oda tarhun kokuyordu. Bitkin bir şekilde kendimi yatağıma attım ve Chade’in konutuna giden hangi gizli kapıysa onu nasıl açacağımı neden keşfetmemiştim diye merak ederek uykuya daldım. Ama beni uzaklaştıracığından hiç şüphem yoktu, çünkü sözünün eri bir adamdı ve Galen’in benimle işi bitene kadar burnunu sokmazdı.

Beni Soyтары'nın mumları uyandırdı. "Yıkayıp bir şeyler yemek ve yine de kulenin tepesine ilk önce varmak için hâlâ vaktin var," diyene kadar zamanı ve yeri tamamıyla karıştırmıştım.

Bir ibrikte, sıcak su ve mutfak fınlarından sıcak küçük ekme­kler getirmişti.

"Gitmiyorum!"

Soyтары'yı ilk kez şaşırmış görüyordum. "Neden?"

"Anlamsız. Başaramam. Yeteneğim yok ve kafamı duvara vurmaktan yorul­dum."

Soyтары'nın gözleri daha da büyüdü. "Şeyden önce, iyi git­tiğini düşünüyordum..."

Şaşıрма sırası bendeydi. "Yaa? Neden benimle alay edip bana vuruyor sanıyordun? Başarıma karşılık olarak mı? Hayır. Ne olduğunu bile anlayamadım. Diğerleri beni çoktan geçti. Neden geri dönecekmişim? Galen ne kadar haklı olduğunu daha da iyi ispatlasın diye mi?"

"Burada," dedi Soyтары dikkatlice, "yanlış bir şey var." Bir an düşündü. "Daha önce, senden dersleri bırakmanı rica etmiş­tim. Bırakmamıştın. Bunu hatırlıyor musun?"

Zihnimi geriye döndürdüm. "Bazen inatçı oluyorum," diye kabul ettim.

"Şimdi senden devam etmeni rica etsem? Kulenin tepesine gitmeni ve denemeye devam etmeni?"

"Neden fikrini değiştirdin?"

"Gelmesini engellemeye çalıştığım şey geçti çünkü. Ama o tecrübeden sağ çıktın. Bu yüzden şimdi şeye çabalıyorum..." Kelimeleri kayboldu. "Senin dediğin gibi. Sadelikle konuşamıyorsa­m neden konuşayım ki?"

"Bunu dediysem üzgünüm. İnsanın bir dosta söyleyeceği

bir şey değil. Hatırlamıyorum.”

Hafifçe gülümsedi. “Sen hatırlamıyorsan, ben de hatırlamam.” Uzanıp her iki elimi de ellerinin arasına aldı. Avucu garip bir şekilde soğuktu. Dokunuşuyla içimden bir ürperti geçti. “Senden rica etsem, devam eder miydin? Bir dost olarak?”

Bu kelime onun ağzından çıkınca tuhaf olmuştu. Alay etmeden, dikkatlice, sanki yüksek sesle söylemek anlamını bozabilirmiş gibi telaffuz etmişti. Renksiz gözleri benimkileri yakaladı. Hayır diyemeyeceğimi fark ettim. Bu yüzden başımla onayladım.

Buna rağmen, gönülsüz doğruldum. Üzerimde uyuduğum giysilerimi düzeltir, yüzüme su çarpar ve sonra getirdiği ekmeğe yumulurken, beni nasıl olduğunu belli etmeyen bir ilgiyle izledi. İlk ekmeği bitirdiğimde, “Gitmek istemiyorum,” dedim ve ikinci ekmeği aldım. “Ne işe yarayacağını anlamıyorum.”

“Seni neden rahatsız ediyor bilmiyorum,” diye onayladı Soytarı. Tanıdık alaycılığı geri gelmişti.

“Galen mi? Etmek zorunda, Kral...”

“Burrich.”

“Bana patronluk etmekten hoşlanıyor,” diye yakındım ve bana bile çocukça geldi.

Soytarı başını salladı. “En ufak bir fikrin bile yok, değil mi?”

“Ne hakkında?”

“Ahır amirinin Galen’i yatağından Şahit Taşları’na nasıl sürüklediği hakkında. Ben orada değildim, elbette, yoksa sana Galen’in başta ona nasıl beddua ettiğini ve vurduğunu, ama ahır amirinin nasıl umursamadığını anlatabilirdim. Adamın yumruklarına sadece omuzlarını büktü ve sessiz kaldı. İrfan ustasını yakasından tuttu, bu yüzden adam neredeyse boğuluyordu ve onu sürükledi. Askerler, muhafızlar ve seyis yamak-

ları bir erkek seli oluşturarak onu takip ettiler. Orada olsaydım, sana hiç kimsenin nasıl karışmaya cesaret edemediğini, çünkü Burrich'in bir zamanlar olduğu kişi, demir kaslı, ters mizaçlı bir adam haline geldiğini söyleyebilirdim. O zamanlar, kimse o mizaca dayanamazdı ve o gün, sanki Burrich tekrar o adammış gibiydi. Topallıyor olsa bile, kimse fark etmedi.

"İrfan ustasına gelince, dövüşüyor, beddua ediyordu ve sonra kıpırtısız kaldı ve herkes, bildiği şeyi kendisini tutsak eden adama çevirdiğini sandı. Ama yaptıysa bile, etkisi olmadı, sadece adamın boğazındaki elini sıkılaştırdı. Ve eğer Galen diğerlerini amacına yönlendirmeye çalıştıysa, bir tepki vermediler. Belki de yakasından tutulup sürükleniyor olmak konsantrasyonunu bozmak için yeterliydi. Ya da belki İrfanı söylenildiği kadar güçlü değildir. Ya da belki çok fazla insan onun kendilerine ne kadar kötü davrandığını onun oyununa gelmeyecek kadar iyi hatırlıyordu. Ya da belki—"

"Soytarı! Hadisene! Ne oldu?" Vücudumu hafif bir ter kapladı ve ne umduğumu bilmeden ürperdim.

"Ben orada değildim elbette," diye ileri sürdü Soytarı tatlılıkla. "Ama karanlık adamın sıksa adamı Şahit Taşları'na giden yol boyunca sürüklediğinin söylendiğini duydum. Ve orada, İrfan ustasını konuşamasın diye hâlâ sıkıca kavrayarak, meydan okumasını ileri sürdü. Dövüşeceklerdi. Silahsız, sadece elleriyle, tıpkı İrfan ustasının bir gün önce bir çocuğa saldırırken yaptığı gibi. Ve Taşlar, Burrich kazanırsa Galen'in ne çocuğa vurmaya ne de çocuğa öğretmeyi reddetme hakkı olduğuna şahitlik edeceklerdi. Karanlık adam Taşları çoktan tanıklık etmeye çağırılmış olmasaydı, Galen meydan okumayı reddedecek ve Krala gidecekti. Ve böylece dövüşmeye başladılar; bir boğanın bir saman balyasına çarpıp, tepinip boynuzuyla

yaralaması gibi. Ve işi bittiğinde, ahır amiri, kendisi ve diğerleri dönüp adamı orada Taşlar iniltilerine ve kanamasına şahitlik ederek yerde yatarken bırakmadan önce, eğilip İrfan ustasına bir şey mırıldandı.”

“Ne dedi?” diye ısrarla öğrenmek istedim.

“Ben orada değildim. Hiçbirini ne gördüm ne duydum.” Soytarı ayağa kalktı ve gerindi. “Oyalanırsan gecikeceksin,” diye belirtti ve gitti. Ve ben de merak ederek odamdan çıktım ve Kraliçe’nin soyulmuş bahçesine giden yüksek kuleye tırmandım ve yine de vaktinde varıp ilk giden oldum.

DERSLER

Eski tarih kitaplarına göre, İrfan kullananlar altılı gruplar halinde teşkilatlandırılırdı. Bu gruplar genelde kraliyet soyu dışındakileri kapsamaz, varisliğin doğrudan kuşağının kuzen ve yeğenleriyle ya da bir yetenek gösteren ve değerli olduğuna hükmedilenlerle sınırlıdır. En ünlülerinden biri, Çapraz ateş Grubu, nasıl çalıştıklarının çok mükemmel bir örneğidir. Kraliçe Vision'a itbafl edilmiş Çapraz ateş ve grubundaki diğerleri, Taktik adıyla anılan bir İrfan ustası tarafından eğitilmişlerdi. Bu gruptaki ortaklar karşılıklı birbirleri tarafından seçilmiş ve sonra Taktik'ten onları kapalı bir birim olarak birbirine bağlayan özel bir eğitim almışlardı. İster Altı Dükalık'ın dört bir yanına bilgi toplamak ya da yaymak için dağılmış olsunlar, ister düşmanı şaşırtmak ya da cesaretini kırmak amacıyla grup halinde toplanmış olsunlar, eylemleri efsaneleşti. 'Çapraz ateşin Özverisi' baladında ayrıntılı anlatılan son kahramanlıkları, Besham Savaşı sırasında Kraliçe Vision'a yönelttikleri güçlerini bir araya toplamalardı. Bitkin Kraliçe'nin haberi olmadan, kendilerine sakladıklarından çok daha fazlasını ona verdiler ve zafer kutlamasının ortasında grup, kulelerinde, tükenmiş ve ölüirken bulundu. Belki de insanların Çapraz ateşin Grubuna olan

sevgisi hepsinin öyle ya da böyle sakat oluşlarından kaynaklanıyordu: altısı da kör, topal, yarık dudaklı ya da ateşten dolayı çirkinleşmişti, yine de İrfanda güçleri en büyük gemininkinden büyüktü ve Kraliçe'nin savunmasında daha önemliydi.

Kral Bounty'nin huzurlu saltanat yılları süresince, İrfanın gruplar oluşturulmasına yönelik öğretileri terk edildi. Var olan gruplar yaşlanmaya, ölüme ya da sadece amaç yoksunluğuna bağlı olarak dağılmıştı. İrfan eğitimi sadece prenslerle sınırlanmaya başlamıştı ve bir süre için oldukça eski bir sanat olarak görülmüştü. Kızıl Gemi akınları sırasında, sadece Kral Shrewd ve oğlu Verity, İrfanın aktif uygulayıcılarıydılar. Shrewd eski uygulayıcıların yerlerini saptamaya ve onları toplamaya gayret etmişti, ama çoğu yaşlanmıştı ya da artık maharetli değildi.

Galen, Shrewd'un İrfan ustası, kraliyetin savunulması için yeni gruplar oluşturmak görevine tayin edildi. Galen geleneği bir kenara bırakmayı tercih etti. Grup üyeliği karşılıklı seçilmek yerine tayin edildi. Galen'in öğretme yöntemleri sertti, öğretimindeki amaç her üyenin birimin sorgusuz sualsiz bir parçası olacağı, Kral'ın ihtiyaç duyduğunda kullanacağı bir araç yaratmaktı. Bu özel bakış açısı yalnızca Galen tarafından planlanmıştı ve oluşturduğu ilk İrfan grubunu Kral Shrewd'a, ona verdiği bir hediyeymiş gibi sundu. Kraliyet ailesinin en azından bir mensubu, bu düşünceye karşı duyduğu tiksintiyi dile getirdi. Ama umutsuz zamanlardı ve Kral Shrewd, ellerine verilen silahı kullanmaktan kendini alıkoymadı.

Böylesine bir nefret. Ah, benden nasıl da nefret ediyorlardı! Her öğrenci merdiven aralığından kule çatısına çıkıp beni

orada beklerken bulduğunda, her biri beni reddetti. Küçümsemelerini her biri üzerime soğuk su fırlatmış gibi açıkça hissettim. Yedinci ve sonuncu öğrenci geldiğinde, nefretlerinin soğukluğu etrafıma çevrili bir duvar gibiydi. Ama her zamanki yerimde sessiz ve kapsayıcı durdum ve bana çevrilen her göze baktım. Sanırım, bu yüzden kimse benimle tek kelime konuşmadı. Benim etrafımda yerlerini almaya zorlanmışlardı. Birbirleriyle de konuşmuyorlardı.

Ve bekledik.

Güneş doğdu ve hatta kulenin etrafındaki duvarı aydınlattı ve Galen hâlâ gelmemiştir. Ama yerlerini korudular ve beklediler; bu yüzden ben de aynıy yaptım.

Sonunda merdivenlerde dinlenerek çıkan adımlarını duydum. Ortaya çıktığında, güneşin solgun ışığında gözlerini kırptı, bana baktı ve görünür biçimde irkildi. Yerimde durdum. Birbirimize baktık. Diğerlerinin üzerime yüklediği nefretin ağırlığını görebiliyordu ve bu hoşuna gidiyordu; tıpkı, kaburgalarımda hâlâ duran sargılar gibi. Ama gözlerine baktım ve gözlerimi kaçırmadım. Cesaret edemedim.

Ve diğerlerinin hissettiği dehşetin farkına vardım. Kimse ona bakamıyor ve ne kadar kötü dövülmüş olduğunu görmüyordu. Şahit Taşları onu yetersiz bulmuşlardı ve onu gören herkes bunu bilecekti. Zayıf yüzü sanılarla gölgelenmiş bir morlar ve yeşiller peyzajıydı. Altdudağı ortadan yarılmış ve ağzının kenarına kadar kesilmişti. Kollarını örten, uzun kollu bir cübbe giymişti, ama akıcı gevşekliği genelde giydiği sıkıca bağlanmış gömlekler ve yeleklerle o kadar kuvvetli bir karşıtlık oluştuyordu ki, onu gecelikle görmek gibi bir şeydi. Elleri de mor ve yumru yumruydı, ama Burric'h'in vücudunda bereler gördüğümü hatırlamıyordum. Ellerini yüzünü koru-

mak için giriştiği nafile denemede kullandığı sonucuna vardım. Küçük kırbacını hâlâ beraberinde taşıyordu, ama etkili bir şekilde indirebileceğinden şüpheliydim.

Ve böylece birbirimizi inceledik. Çürüklerinden ya da rezil oluşundan tatmin olmadım. Onlar için utanca benzer bir şey hissettim. Yaralanmazlığına ve üstünlüğüne o kadar kuvvetle inanmışım ki, saf insanlığının bu delili kendimi aptal hissetmemeden neden oldu. Bu soğukkanlılığını bozuyordu. İki kez benimle konuşmak için ağzını açtı. Üçüncü seferinde, sınıfa sırtını döndü ve “Isınma hareketlerinizi yapmaya başlayın. Doğru hareket edip etmediğinizi görmek için sizi inceleyeceğim,” dedi.

Cümlesinin sonu yumuşaktı, acı dolu bir ağızdan çıkmıştı. Ve biz görevimizi bilerek ahenk içinde gerinir, sallanır ve eğilirken, kulenin bahçesinde hantal bir şekilde dolanıyordu. Duvara yaslanmamaya ya da çok sık dinlenmemeye çalıştı. Kırbacın uyluklarına çarparken çıkardığı ve gayretlerimizi düzenleyen sesi yoktu. Onun yerine, kırbacı düşürmekten korkar gibi tutuyordu. Kendi adıma, Burrich’in ayağa kalkmamı ve hareket etmemi sağlamasına minnettardım. Sargılı kaburgalarım, Galen’in eskiden bize emrettiği hareketin tam esnekliğini sağlamama engel olmuyordu. Ama bunun için dürüst bir gayret gösterdim.

O gün bize yeni bir şey vermedi, sadece zaten öğrenmiş olduklarımızın üzerinden geçtik. Ve ders erkenden, neredeyse güneş bile batmadan, sona erdi. “İyi iş çıkardınız,” dedi dilinin döndüğünce. “Yokluğumda çalışmaya devam etmenizden memnun olduğum için, bu boş vakti hak ettiniz.” Bizi göndermeden önce, her birimizi önüne çağırıp İrfanla küçük bir dokunuş verdi. Diğerleri gönülsüzce gittiler; çoğu, arkasına kaçamak bakışlar atıp, benimle ne yapacağını merak etti-

ler. Öğrenci arkadaşlarımla sayıları azaldıkça, kendimi tek bir meydan okumaya karşı sağlamlaştırdım.

Ama bu bile bir hayal kırıklığı olmuştu. Beni önüne çağırdı ve ben de, diğerleri kadar sessiz ve görünüşte saygıyla gittim. Onlar gibi ben de önünde durdum; ellerini birkaç kez yüzümden ve başımın üzerinden geçirdi. Sonra soğuk bir sesle, "Fazla iyi koruyorsun. Düşüncelerini iletmek ya da diğerlerininkini almak için, düşüncelerin üzerindeki savunmanı rahatlatmayı öğrenmelisin. Git."

Ve diğerleri gibi gittim, ama üzüntüyle. Özel olarak İrfanı bende kullanmak için gerçek bir çaba gösterip göstermediğini merak ettim. Dokunuşunu hissetmemiştim. Ağrı ve acıyla merdivenlerden indim; neden denediğimi merak ettim.

Odama gittim, sonra da ahırlara. Ben Sooty'yi üstünkörü fırçalarken Smithy de seyretti. Kendimi hâlâ rahatsız ve hoşnutsuz hissediyordum. Dinlenmem gerektiğini, dinlenmezsem pişman olacağımı biliyordum. Smithy'nin önerisiyle onu kasabaya götürmeye razı oldum. Kaleden aşağı yürürken etrafımda deliler gibi koşturup daireler çizdi. Serin bir sabahın üzerine sert rüzgarlı bir öğleden sonraydı; kıyıda uzakta bir fırtına oluşuyordu. Ama rüzgar zamansız sıcaktı ve temiz havanın zihnimi açtığını ve düzenli bir ritimle yürümenin Galen'in egzersizlerinin kıştırdığı ve ağırlattığı kasların acısını dindirdiğini ve esnettiğini fark ettim. Smithy'nin duyuşal gevezelikleri beni sert bir şekilde şimdiki zamana döndürdü, öyle ki, kendi hüsrancılarımı düşünemedim.

Kendi kendime bizi bu kadar doğrudan Molly'nin dükkanına getirenin Smithy olduğunu söyledim. Tıpkı köpek yavru-ları gibi, daha önce hoş karşılandığı yere geri dönmüştü. Molly'nin babası o gün yataktan çıkmamıştı ve dükkan sessiz-

di. Tek bir müşteri, Molly'yle konuşarak oyalanıyordu. Molly, onu bana Jade olarak tanıştırdı. Bir Sealbay ticaret gemisinin izindeki ikinci kaptanıydı, yirmisinde yoktu ve benimle, ben sanki on yaşındaymışım gibi konuştu. Bir yandan da sürekli Molly'ye gülümsüyordu. Kızıl Gemiler ve deniz fırtınalarıyla ilgili hikayelerle doluydu. Bir kulağında kırmızı taşlı bir küpe ve çenesinde, kıvrılmış yeni bir sakal vardı. Mumları ve yeni bir pirinç lamba seçmesi fazla uzun sürdü, ama nihayet gitti.

“Dükkanı azıcık kapa,” diye ısrar ettim Molly'ye. “Kumsala gidelim. Rüzgar çok hoş bugün.”

Başını üzüntüyle salladı. “İşimden geri kaldım. Müşterim olmazsa bütün öğleden sonra mum daldıracağım. Ve eğer müşterim olursa, burada olmalıyım.”

Nedensiz yere hayal kırıklığına uğramıştım. Zihnine yöneldim ve aslında gitmeyi ne kadar da istediğini keşfettim. “Hava çok geçmeden kararır,” dedim ikna etmeye çalışarak. “Bu gece ne zaman istersen mum daldırabilirsin. Ve müşterilerin de dükkanı bugün kapalı bulurlarsa yarın gene gelirler.”

Başını yana çevirdi, düşünceli gözüküyordu ve aniden tuttuğu fitili bıraktı. “Haklısın, biliyor musun? Temiz hava bana iyi gelecektir.” Ve Smithy'yi sevindiren ve beni şaşırtan bir istekle pelerinini aldı. Dükkanı kapatıp çıktık.

Molly her zamanki gibi canlı yürüyordu. Smithy, sevinçle etrafında sıçrayıp oynuyordu. Üstünkörü konuştuk. Rüzgar yanaklarını allaştırdı ve gözleri soğukta daha parlak gözüküyordu. Bana daha sık ve her zamankinden daha dalgın baktığını düşündüm.

Kasaba sakindi ve pazar bomboştu. Kumsala gittik ve sadece birkaç yıl önce yarışmış, çığlık atmış olduğumuz yerde ağırbaşlılıkla yürüdük. Geceleri merdivenden inmeden bir fe-

ner yakmayı öğrenip öğrenmediğimi sordu ve bu benim aklı-mı karıştırdı, ta ki yaralarımı karanlık bir merdivenden düş-mekle açıkladığımı hatırlayana kadar. Okul öğretmeniyile at ustasının birbirlerine hâlâ kırgın olup olmadıklarını sordu ve bundan Burrich'le Galen'in Şahit Taşları'ndaki meydan oku-masının çoktan bir çeşit yerel efsane haline geldiğini çıkardım. Barışın sağlandığı konusunda onu temin ettim. O akşam, yah-nisini çeşnilendirmek istediği belli bir deniz yosunu toplaya-rak biraz vakit geçirdik. Sonra, soluğum kesildiği için, bazı ka-yaların rüzgaraltında oturduk ve Smithy'nin sahili bütün mar-tılardan temizlemek için sarf ettiği bir dolu çabayı seyrettik.

"Prens Verity'nin evleneceğini duydum," dedi hoşsohbet bir şekilde.

"Ne?" diye sordum, hayretle.

İçten bir şekilde güldü. "Çaylak, hayatımda dedikodu yap-maktan senin kadar aciz görünen birine rastlamadım. Nasıl olur da kalede yaşarken kasabada herkesin diline düşen bir şeyi bilmezsin? Verity, başarıyı garantilemek için bir gelin al-maya razı oldu. Ama kasabada anlatılanlara göre, kendisi flört edemeyecek kadar meşgul olduğundan, Regal ona bir leydi bulacakmış."

"Ah, hayır!" Delşetim içtendi. Tok sözlü koca Verity'nin Regal'in tatlı sözlü kadınlarından biriyle eşleştiğini resmediyor-dum. Ne zaman kalede bir çeşit şenlik olsa, Bahar Dönümü, Kış Dönümü ya da Hasat Şenliği, at arabaları ya da zengince süslenmiş binek atlarına ya da tahtırevanlara binmiş olarak Chalced, Farrow ve Beams'dan gelirlerdi. Kelebek kanadı gibi cübbeler giyer ve serçeler kadar titiz yer ve sürekli Regal'in et-rafında çırpınır ve tünere benzerlerdi. Ve Regal de ipek ve ka-dife tonlarında giyinmiş ortalarına oturur, ahenkli sesleri etra-

fında çingirdar ve yelpazeleriyle elişleri parmaklarında titrerken, saçını başını düzeltirdi. Kraliyet ailesinden biriyle evlenme umuduyla kendilerini bir dükkandaki mallar gibi sergileyen bu soylu kadınlara, “Prens avcısı,” dediğini duymuştum. Davranışlarının yersiz olduğu söylenemezdi. Ama onlar bana umutsuz görünürdü. Regalse önce buna gülümser ve sonra bütün gece şununla dans eder, geç vakit kahvaltı eder ve yine bir başkasıyla bahçelerde gezinirken acımasız görünürdü. Onlar Regal’in kullarıydılar. İçlerinden birini, durmuş bir baloda dans edenleri seyreden Verity’nin kolunda ya da Verity çok sevdiği haritalar üzerinde düşünür ve taslaklar çizerken çalışma odasında sessizce örgü örerken hayal etmeye çalıştım. Bahçe gezintileri yok; Verity yürüyüşlerini tersanelerde ve ekinlerin arasında yapar, denizcilerle ve sabanlarının arkasındaki çiftçilerle konuşmak için sık sık dururdu. Zarif terlikler ve nakışlı etekler onu kesinlikle oraya kadar izlemezdi.

Molly elime bir peni koyuverdi.

“Bu ne için?”

“İki kez kalkmanı rica ettiğim halde eteğimin kenarına oturmana neden olacak kadar şiddetle düşündüğün her neyse onun için. Söylediğim bir kelimeyi bile duyduğunu sanmıyorum.”

İçimi çektim. “Verity ve Regal o kadar farklılar ki, birinin diğeri için bir eş seçtiğine inanamıyorum.”

Molly şaşırmış görünüyordu.

“Regal güzel, varlıklı ve soylu birini seçecektir. Dans edebilen, şarkı söyleyebilen ve zil çalabilen biri olacaktır. Güzel giyinecek ve kahvaltı sofrasında saçlarında mücevherler olacak ve hep Rain Wilds’da yetişen çiçekler gibi kokacaktır.”

“Ve Verity böyle bir kadından hoşnut olmayacak mı?” Molly’nin yüzünde, sanki denizin çorba olduğunda ısrar etmi-

şim gibi bir şaşkınlık vardı.

“Verity koluna takacağı bir süsü değil, bir arkadaşı hak ediyor,” diye itiraz ettim küçümseyerek. “Verity’nin yerinde olsaydım, bir şeyler yapabilen bir kadın isterdim. Sadece mücevherlerini seçen ya da saçını ören bir kadın değil. Bir gömleği tamir edebilmeli ya da kendi bahçesine bakabilmeli ve sadece kendine ait özel bir şey yapabilmeli; yazı yazmak ya da şifacılık gibi.”

“Çaylak, bunlar iyi leydilere göre şeyler değil,” diye azarladı beni Molly. “Onlar güzel ve süslü olurlar. Ve zengindirler. Öyle şeyler yapmak onlara göre değildir.”

“Elbette onlara göredir. Leydi Patience ve yardımcısı Lacey’ye bak. Her zaman etraftalar ve bir şeyler yapıyorlar. Daireleri, leydinin bitkilerinden oluşan bir ormana benziyor ve elbisesinin kol ağızları bazen kağıt yapmaktan bir parça nemli, ama yine de güzel. Güzellik bir kadında o kadar da önemli değildir. Lacey’nin kaledeki çocuklardan birine bir parça jut ipinden balık ağı yapışını seyrettim. Parmakları tersanedeki bütün ağcılarn parmakları kadar hızlı ve akıllı; bu yüzüyle ilgisi olmayan hoş bir şey. Ve Hod, silahları kim öğretiyor? Gümmüş ve oyma işlerine büyük önem verir. Babasının doğumgünü için sapı sıçrayan bir geyik şeklinde bir hançer yaptı, sivri uçlu ya da köşeli moda şeylerden değil. İşte, bu saçları aklaşıp yanakları kırıştıktan sonra bile yaşayacak bir güzellik. Bir gün torunları bu çalışmalara bakacaklar ve ne kadar akıllı bir kadın olduğunu düşünecekler.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle.” Birden Molly’nin bana ne kadar yakın olduğunu fark edip kaydım. Kaydım, ama yine de gerçekten fazla uzağa gitmedim. Smithy kumsalda, martı sürüsüne bir başka

baskın yapıyordu. Dili neredeyse dizlerine değecekti, ama hâlâ daha hızla koşturuyordu.

“Ama soylu kadınlar bütün o şeyleri yaparlarsa, elleri çok çalışmaktan mahvolacak ve rüzgarda saçları kuruyup yüzleri yanacak. Muhakkak ki, Verity güverte tayfasına benzeyen bir kadını hak etmiyordur?”

“Kesinlikle hak ediyor. Ondan da öte bir tasta tutulan tom-bul kırmızı bir sazana benzeyen bir kadını hak ediyor.”

Molly kıkırdadı.

“Bir sabah Hunter’ı dörtnala sürdüğünde, yanı başında at binecek biri ya da haritanın henüz bitirdiği kısmına bakıp ne kadar iyi bir iş olduğunu anlayabilecek biri. Verity bunu hak ediyor.”

“Ben hiç at binmedim,” diye aniden karşı çıktı Molly. “Ayrıca bir iki harf biliyorum.”

Ona merakla baktım, moralinin birden neden bu kadar bozulduğunu merak ettim. “Bunda ne var? Her şeyi öğrenebilecek kadar akıllısın. Mumlar ve bitkiler hakkında öğrendiklerine bir bak! Sakın bana bunları babandan öğrendiğini söyleme. Bazen dükkana geldiğimde, saçların ve elbisen taze bitki kokuyor ve sana mumlar için yeni kokular denemekte olduğunu söyleyebilirim. Daha fazla okumak ya da yazmak istiyorsan öğrenebilirsin. At binmeye gelince, bu konuda doğuştan yeteneklisin. Denge ve güç var sende... Kayalıklardaki kayalara nasıl tımandığına baksana. Ve hayvanlar senden hoşlanıyor. Smithy’nin kalbini benden çaldın—”

“Hey!” Beni omzuyla dürttü. “Sanki bir lord atıyla kaleden gelecek ve beni alıp götürerekmiş gibi konuştun.”

Resmi havasıyla August’u ya da Regal’i ona aptal aptal sırtırken düşündüm. “Eda saklasın. Onlarla harcanırsın. Onlarda

seni anlayacak zeka ya da seni takdir edecek yürek yoktur.”

Molly işten yıpranmış ellerine baktı. “Kimde vardır peki?” diye sordu yavaşça.

Oğlanlar aptallar. Sohbet ilerlemiş ve etrafımıza sarılmıştı, sözlerim bana nefes almak kadar doğal geliyordu. Polhophlama ya da hafiften kur yapmaya niyetlenmemiştim. Güneş suya batmaya başlıyordu, birbirimize yakın oturuyorduk ve önümüzdeki kumsal, ayaklarımızın altında bir dünya gibiydi. O an, “Bende var,” demiş olsaydım, sanırım kalbi ağaçtan düşen olgun bir meyve gibi benim sakar ellerime yuvarlanacaktı. Sanırım beni öperdi ve kendi özgür iradesiyle kendini bana bağlardı. Ama birdenbire farkına vardığım ona ilişkin duygularımın büyüklüğünü kavrayamadım. Bu basit gerçeği dudaklarımdan uzaklaştırdı ve sessizce oturdum. Yarım dakika sonra Smithy ıslak ve kuma bulanmış olarak üzerimize yuvarlandı, bu yüzden Molly eteğini kurtarmak için ayağa kalktı ve fırsat sonsuza kadar kaybolmuştu; rüzgardaki su serpintileri gibi uçuvermişti.

Ayaklanıp gerindik ve Molly saate şaşırdı. İyileşen vücudumun bütün ani ağırlarını hissettim. Soğuk bir kumsalda oturup kendimi üşütmek kesinlikle hiçbir ata yapmayacağım aptalca bir şeydi. Molly’yi eve bıraktım ve kapısında durup Smithy’yi kucaklamadan önce garip bir an yaşandı. Ve derken, neden bu kadar yavaş yürüdüğümü öğrenmekte ve açlıktan neredeyse ölmek üzere olduğunda ve kaleye dönüş yolu boyunca koşup boğuşmakta ısrar eden meraklı köpek yavrusunu saymazsak yalnızdım.

Tepeyi ayaklarımı sürüyerek, hem içerden hem dışardan üşüyerek çıktım. Smithy’yi ahırlara bıraktım ve Sooty’ye iyi geceler diyerek kaleye çıktım. Galen ve çaylakları tatsız yemek-

lerini çoktan bitirmiş ve gitmişlerdi. Kale ahalisinin çoğu yemişti ve kendimi, eski uğrak yerime sürüklenirken buldum. Mutfakta her zaman yemek ve arkadaşlık edecek birileri olurdu. Askerler, günün ve gecenin her saati oraya gelir giderdi, aşçı bu yüzden kancada kaynayan bir çaydanlık tutar, azaldıkça su, et ve sebze eklerdi. Şarap, bira ve peynir ile kaleyi koruyanların basit arkadaşlıkları da vardı. Burrich'in gözetimine verildiğim ilk günden beri, beni kendilerinden biri olarak kabul etmişlerdi. Böylece orada, kendime, Galen'in bana şart koşacağı kadar yetersiz olmaktan uzak, ama yine de can attığım kadar bol ve zengin olmayan basit bir yemek hazırladım. Bu, Burrich'in öğrettiği bir şeydi; kendimi yaralı bir hayvanı besleyeceğim gibi besledim.

Ve aylardır yapmadığımdan, kendimi kaledeki yaşama odaklayarak etrafımda yapılan gündelik konuşmaları dinledim. Galen'in eğitimine baştan aşağı daldığım için bütün bilmediklerime şaşıtm. Konuşmaların çoğu Verity'ye bir eş bulunmasıyla ilgiliydi. Askerlerin tavırlarında, insanın bu tip şeylerden bekleyeceği her zamanki kabalık kadar, gelecekteki eşini Regal'in seçmesindeki kötü talihine acıma da vardı. Eşlemenin politik ittifak üzerine temellenecek olması tartışmasız bir gerçektir. Bir prensin elleri, kendi seçimi kadar aptalca bir şeyle harcanamazdı. Chivalry'nin Patience'la inatçı flörtünü çevreleyen skandalın büyük bir kısmı bu olmuştu. Krallıktan geliyordu, soylularımızdan birinin kızıydı ve kraliyet ailesine çoktan tanındıktı. O evlilikten hiçbir politik yarar sağlanmamıştı.

Ama Verity böyle israf edilmeyecekti. Özellikle de bütün dağınık kıyı şeridimizi tehdit eden Kızıl Gemiler varken... Ve böylece spekülasyon aldı yürüdü. Gelin kim olacaktı? Kuzeyimizdeki Beyaz Deniz'den, Yakın Adalar'dan bir kadın mı? Adalar dün-

yanın denizden dışarı yukarı itilmiş kemiklerinden az daha kalıktılar, ama içlerine yerleştirilecek bir dizi kule, bize deniz akıncılarının sularımıza girişleri hakkında erken uyarı sağlayacaktı. Sınırlarımızın güneybatısında, Rain Wilds'dan, kimsenin hüküm sürmediği topraklardan sonra Baharat Sahilleri vardı. Oradan bir prenses, savunmayla ilgili çok az avantaj sağlayabilirdi, ama bazıları beraberinde getirebileceği zengin ticaret anlaşmalarını tartışıyordu. Denizin üstünde güneye ve doğuya günlerce gidildiğinde, tekne imalatçılarının arzuladığı ağaçları yetiştiren birçok büyük ada vardı. Oradan kayalık buzlarla sınırlandırılmış bir topraktaki bir kale için ılık rüzgarlarını ve tatlı meyvelerini ithal edecek bir kral ve kızı bulunabilir miydi? Tatlı bir güneyli kadın ve onun uzun keresteli adası karşılığında ne isteyeceklerdi? Bazıları kürk dedi, diğerleri buğday. Ayrıca ötelelerdeki tundra topraklarına giden geçitleriyle arkamızdaki dağ krallıkları vardı. Oradan bir prenses kendi halkının savaşçılarına olduğu gibi, sınırlarının ötesinde yaşayan fildişi işçileri ve rengineyiği çobanlarının ticaret zincirine de komuta edecekti. Güney sınırlarında Rain Wilds boyunca dolanıp büyük Yağmur Nehri'nin kaynaklarına varan geçit vardı. Aramızdaki her asker, o nehrin yataklarındaki terk edilmiş hazine tapınakları, kutsal baharlarına hâlâ başkanlık eden uzun ahşap oyma tanrıları ve küçük derelerde parlayan altın taneleriyle ilgili eski hikayeleri duymuştu. O zaman, belki de bir dağ prensesi olurdu.

Bütün olasılıklar Galen'in bu basit askerlerin sahip olduğuna inandığı politik kavrayış ve bilgiden çok daha öte tartışılıyordu. Aralarından, onları nasıl da bırakmış olduğumdan utanarak kalktım; kısacık bir sürede Galen onların cahil kılıç kulanicıları, beyni olmayan adaleli adamlar olduğunu düşünmemi sağlamıştı. Bütün hayatım boyunca aralarında yaşamıştım.

Daha iyi bilmeliydim. Hayır, daha iyi biliyordum. Ama kendimi daha yukarı koyma, kraliyet sihrini şüphesiz hak ettiğimi ispatlama konusundaki açlığım, beni, bana sunmayı tercih ettiğİ herhangi saçmalığı kabul etmeye istekli hale getirmişti. Ahşap bir yapbozdaki anahtar parça aniden yerine oturmuş gibi içimde bir şey tık etti. Bir başka adama rüşvet olarak para verilebileceğİ gibi, bilgi önerisiyle rüşvet yedirilmiştim.

Odama giden merdivenleri çıkarken kendim hakkında iyi şeyler düşünmüyordum. Galen'in ne beni aldatmasına, ne de beni kendimi aldatmaya ikna etmesine daha fazla izin veremeyeceğim kararlılığıyla uyumak için uzandım. Ayrıca çok katı bir şekilde, ne kadar acı verici ya da zor olursa olsun İrfanı öğrenmeye de azmetmiştim.

Ve böylece ertesi sabah karanlıkta, erkenden derslerime ve rutine atıldım. Galen'in her kelimesine kulak kesildim, kendimi fiziksel ya da zihinsel her egzersizi yapmaya yeteneğimin son noktasına kadar zorladım. Ama hafta ve ay güçlükle bittiğinde, kendimi, eti çenesinin erişebileceğİ yerin tam ilersine asılmış bir köpek gibi hissediyordum. Diğerlerine gelince, bir şeyler olduğU apaçık ortadaydı. Aralarında fiziksel egzersizleri tek bir varlıkmişçesine yapmalarını sağlayan, paylaşılan düşünceden bir ağ, konuşmadan birbirlerine dönmelerini sağlayan bir iletişim kuruluyordu. Somurarak, öfkeyle, sırayla benimle eş oluyorlardı, ama onlardan bir şey hissetmiyordum ve benden ürperip Galen'e, onlara yönelttiğim gücün bir fısıltı ya da çekiç vuruşu olduğundan yakınıyor ve geri çekiliyorlardı.

Çiftler halinde dans edişlerini, birbirlerinin kaslarının kontrolünü paylaşmalarını ya da birbirlerinin gözlerinin rehberliğinde, kömür labirentinde gözleri bağlı ilerlemelerini neredeyse umutsuzlukla seyrediyordum. Bazen İrfanım olduğunu bili-

yordum. İçimde oluştuğunu, büyüyen bir tohum gibi u verdiğini hissedebiliyordum, ancak yönetmeyi ya da kontrol etmeyi başaramadığım bir şeydi. Bir an, kayalık uurumlarda patlayan bir gelgit gibi içimdeydi ve bir an sonra kaybolmuş ve içimdeki tek şey kuru, terk edilmiş kumdu. Gücünün doruğundayken August'u ayakta dikilmeye, eğilmeye, yürümeye zorlayabiliyordum. Bir an sonra, bana onunla bağlantı kurmaya cesaret ettirmeyecek kadar ters bakıyor olurdu.

Ve kimse içime ulaşamıyor gibiydi. Galen kızgınlıkla karşımda dururken, bana, "Savınmanı bırak, duvarlarını yık," emrini verirdi. İrfanının en çıplak dokunuşunu hissediyordum. Ama bir adam kılıcını kaburgalarıma saplarken kendimden hoşnut duramayacağım gibi, artık onu zihnime kabul edemezdim. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, fiziksel ya da zihinsel dokunuşundan korunuyordum ve sınıf arkadaşlarımla dokunuşlarını hissedemiyordum bile.

Ben seyreder ve en temel şeyleri öğrenmeye çabalarken, onlar günden güne ustalaşıyorlardı. August'un bir sayfaya bakıp, eşinin çatının öbür tarafından o sayfayı yüksek sesle okuduğu, bir başka çiftin hareketleri yönetenlerin oyun tahtasını fiziksel olarak göremediği bir satranç oynadıkları gün geldi. Ve Galen, benim dışımda hepsinden çok hoşnuttu. Her gün bizi benim nadiren hissettiğim bir dokunuştan sonra gönderirdi. Her gün en son ben giderdim ve bana sadece Kral böyle yapmasını emrettiği için bir pile vakit harcadığını soğukça hatırlatırdı.

Bahar kapıdaydı ve Smithy büyük bir köpek olmuştu. Sooty ben derslerdeyken babası Verity'nin aygırı olan güzel bir kısrak doğurmuştu. Molly'yi bir kez gördüm ve neredeyse tek kelime etmeden beraber pazarda yürüdük. Güçlü bir adam, hepsi de kendisi tarafından ele geçirilmiş ve kafese konmuş

yabani kuş ve hayvanları sattığı yeni bir tezgah açmıştı. Kargaları, serçeleri, bir kırlangıç ve kurtlar yüzünden neredeyse ayakta duramayacak kadar zayıf düşmüş bir tilkisi vardı. Ölüm, tilkiyi herhangi bir alıcıdan çok daha çabuk özgür kılacaktı ve onu alacak param olsaydı bile, kurt ilaçlarının onu parazitler kadar zehirleyeceği bir hale gelmişti. Midemi bulandırdı ve bunun üzerine, kuşların zihinlerine belirli bir parlak metal parçasının kafeslerinin kapısını nasıl açacağına dair öneriler yönlendirdim. Ama Molly zavallı hayvanlara baktığımı düşündü ve benden daha önce hiç olmadığı kadar soğuduğunu ve uzaklaştığını hissettim. Onu eve bırakırken Smithy ilgi için yalvardı ve böylelikle biz ayrılmadan ondan bir kucaklama ve okşama kazandı. O güzel sızlanma becerisini kışkandım. Benimki duyulmamışa benziyordu.

Havadaki baharla, limandaki her şey sağlamlaştırılmıştı, çünkü akıncı havalara çok yakındı. Artık her gece muhafızlarla yemek yiyor ve bütün söylentileri çok iyi dinliyordum. İşlenenler bütün anayollarımız boyunca soygunculuğa başlamıştı ve bütün meyhanelerde ahlaksızlıkları ve tahribatlarıyla ilgili hikayeler konuşulur olmuştu. Yırtıcı hayvanlar gibi, namustan ve acımadan herhangi bir vahşi hayvandan daha çok yoksundular. İnsan olduklarını unutmak ve onlardan hiçbir şeye benzemeyen bir zehirle nefret etmek kolaydı.

İşlenme korkusu orantılı olarak artıyordu. Pazarlar annele-re ailenin akıncılar tarafından ele geçirilmesi durumunda çocuklarına vermeleri için zehirli şekere batırılmış boncuklar taşıyordu. Bazı sahil kasabalarının bütün eşyalarını toplayıp yük arabalarına yüklediği ve denizin tehdidinden uzakta, çiftçi ve avcı olmak için geleneksel balıkçılık ve tüccarlık işlerinden vazgeçerek iç kısımlara taşındığı söylentileri vardı. Kent-

teki hırsız nüfusu kesinlikle artıyordu. İşlenmiş biri Buckkeep kasabasına gelmiş ve bir deli gibi dokunulmaz bir şekilde pazar tezgahlarından dilediğini almıştı. İkinci bir gün geçmeden ortadan kaybolmuş ve karanlık fısıltılar bedeninin sahile vurmasını beklememizi söylemişlerdi. Diğer söylentiler Verity'ye dağ halkı arasından bir gelin bulunduğunu söylüyordu. Bazıları bunun geçitlerden geçişimizi korumak, bazıları bütün sahillerimizin Kızıl Gemiler'den korkması gerekirken arkamızda potansiyel bir düşman olmasına cesaret edemeyeceğimiz için olduğunu söylüyordu. Ve başka söylentiler de vardı, hayır, Prens Verity'nin iyi olmadığına dair, söylenti olamayacak kadar kısa ve parçalanmış en boş fısıltılar. Bazıları yorgun ve hasta olduğunu söylüyor, diğerleri de gergin ve bitkin bir güvey hakkında kıs kıs gülüyorlardı. Birkaçı kendini içkiye verdiği ve sadece baş ağrısı çok kötüleştiğinde, gündüzleri ortalarda gözüktüğünü söyleyerek küçümsüyordu.

Bu son söylentiler konusunda umduğumdan daha derin bir endişeye kapıldım. Kraliyet ailesi mensuplarının hiçbirini beni çok fazla umursamamıştı, en azından kişisel bir şekilde değil. Shrewd, eğitim ve rahatımla ilgiliydi ve sadakatimi çok uzun süre önce satın almıştı; öyle ki, artık başka hiçbir alternatif yer bırakmayacak şekilde onundum. Regal beni küçümsüyordu ve dik bakışlarından ve onun daha küçük bir çocuğu düşürmeye yetecek rastlantısal dürtmelerinden ya da sinsi itmelerinden sakınmayı çoktan öğrenmiştim. Ama Verity bana dalgın bir nezaket göstermişti. Verity, köpeklerini, atını ve şahinlerini anladığım bir şekilde severdi. Düğününde dimdik ve gururla ayakta durduğunu görmek istiyordum ve oturacağı tahratın arkasında bir gün Chade'in Shrewd'un arkasında durduğu gibi durmayı umuyordum. İyi olmasını diliyordum ve iyi de-

ğilse bile, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey ve onu görebilmemin bir yolu yoktu. Aynı saatlerde ayakta olsak bile, çizdiğimiz daireler nadiren aynıydı.

Galen duyurusunu yaptığında bahar tam gelmemiştir. Kale nin geri kalanı Bahar Bayramı hazırlıkları yapıyordu. Pazar yerindeki tezgahlar zımparalanarak temizlenecek, tekrar parlak renklere boyanacak, içeri üç dal getirilecek ve yumuşakça açılacak ve çiçekleriyle küçük yaprakları Bayram Gecesi'nde ziyafet sofrasını onurlandıracaktı. Ama Galen bizim için ne hassas yeşil fidanlar ve üstleri tohumlarla kaplı kekler, ne de kukla gösterileri ve av dansları planlıyordu. Onun yerine, yeni mevsimin gelişiyi birlikte, değerli olduğumuzu ispatlayacağımız ya da atılacağımız bir sınava sokulacaktık.

"Atılacak," diye yineledi Galen; ölmek için seçilmemişleri mahkum ediyor olsaydı, diğer öğrencilerinin dikkati daha yoğun olamazdı. Başarısız olursam bunun benim için ne demek olacağını duygusuzca anlamaya çalıştım. Beni dürtüstçe sinayacağına ya da bunu yapsa bile böyle bir sınavı verebileceğime inanmıyordum.

"Kendilerini ispatlayanlar bir grup olacaklar. Daha önce hiç olmadığı gibi bir grup sanırım. Bahar Bayramı'nın zirvesinde, sizi kralınıza bizzat ben takdim edeceğim ve yaptığım şeyin harikallığını göreceksiniz. Benimle bu noktaya geldiğinize göre, onun karşısında utandırılmayacağımı biliyorsunuz demektir. Bu yüzden sizi bizzat ben, kralımın eline verdiğim silahın amacına değer bir yan taşıdığından emin olmak için ve sınırlarınızı zorlayarak sinayacağım. Bir gün sonra, sizi rüzgara tutulmuş tohumlar gibi krallığın dört bir yanına dağıtacağım. Buradan hızlı atlarla alınıp hedefe ulaştırılmanızı ayarladım. Ve gittiğiniz yerde hepiniz yalnız bırakılacaksınız. Biriniz bile di-

ğerlerinden herhangi birinin nerede olduğunu bilmeyecek.” Durdu, sanırım odada dolaşan gerilimi hepimizin hissetmesini istiyordu. Diğer hepsinin bilgiyi edindiklerinde, ortak bir duyguyu, neredeyse ortak bir zihni paylaşarak uyumla titrediğini anladım. Galen’in dudaklarından çıkan basit kelimelerden fazlasını duyduklarından şüphelendim. Kendimi orada, lehçesini kavrayamadığım bir dilin kelimelerini dinleyen bir yabancı gibi hissettim. Başaramayacaktım.

“Bırakıldıktan sonraki iki gün içinde, çağrılacaksınız. Benim tarafımdan. Kiminle ve nerede bağlantı kuracağınız konusunda yönlendirileceksiniz. Buraya geri dönmeniz için gereken bilgiyi her biriniz alacaksınız. Öğrendiyseniz grubum Bayram Gecesi’nde Krala takdim edilmek üzere burada hazır bulunacak.” Tekrar durdu. “Ancak, tek yapmanız gerekenin Bayram Gecesi’nde Buckkeep’te olmak olduğunu sanmayın. Bir grup olacaksınız, evini arayan güvercinler değil. Nasıl ve kiminle geldiğiniz bana İrfan öğrendiğinizi ispatlayacak. Yarın sabah gitmek için hazır olun.”

Ve sonra bizi salıverdi, teker teker, benim dışımda herkeşe İrfanla dokunup methederek. Karşısında kendimi olabildiğince, cesaret edebildiğim kadar saldırıya açık bırakarak durdum ve yine de İrfanın zihnime dokunuşu rüzgarın dokunuşundan azdı. Gözlerimi kaldırırken bana baktı, İrfanın yardımı olmadan da, benden tiksindiğini ve beni küçümsemediğini anlayabiliyordum. Bir küçümseme sesi çıkardı ve beni salarak öbür yana baktı. Gitmeye davrandım.

“Eğer o gece o duvardan aşağı atlamış olsaydın,” dedi o yüksek sesiyle, “çok daha iyi olurdu piç. Çok daha iyi olurdu. Burrich seni istismar ettiğimi düşündü. Ben sana sadece, senin bulmaya yettiğin kadar onurlu bir çıkış yolu sunmuştum. Git

ve öl çocuk, hatta git yeter! Var olmakla babanın adını karalıyorsun. Eda adına, nasıl olup da var olduğunu bilmiyorum. Baban gibi bir adamın bir şeyle yatıp senin var olmana izin verecek kadar dibe düşmüş olabileceği hayal edebileceğimden de öte bir şey.”

Her zamanki gibi, sesinde Chivalry'den söz ederken hissettiği fanatizm vardı ve gözleri ona duyduğu kör tapınmayla neredeyse kör olmuştu. Dalgınlıkla döndü ve yürüdü. Merdivenlerin başına vardı ve sonra dönüp yumuşakça, “Sornalıyım,” dedi ve sesindeki zehir nefretle açtı. “Ondan güç emmene izin verdiği ibnesi misin onun? Bu yüzden mi sana böyle sahip çıkıyor?”

“İbne mi?” diye tekrarladım, kelimenin anlamını bilmediğimden.

Gülümsedi. Ölü suratı iyice iskeletleşti. “Onu bulmadığımı mı sandın? Bu sınav için onun gücünü almakta özgür olacağını mı sandın? Olmayacaksın. Bundan emin ol piç, olmayacaksın!”

Döndü ve beni çatıda tek başıma bırakarak merdivenlerden indi. Son sözlerinin ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yoktu, ama nefretinin gücü beni sanki kanıma koyduğu bir zehir gibi hasta etmiş ve zayıf düşürmüştü. Kule çatısında beni terk eden her şeyi hatırlatmıştı. Kendimi kulenin kenarına yürümeye ve aşağı bakmaya mecbur hissettim. Kalenin bu köşesi denize bakmıyordu, ama yine de dibinde bir sürü sivri uçlu kaya vardı. O düşüşten kimse sağ çıkamazdı. Sağlamlığı bir saniye süren bir karara varabilseydim, o kararı uygulardım. Ve Burrich, Chade ya da herhangi birinin ne düşüneceği beni rahatsız edemezdi.

Bir iniltinin uzak yankısı.

“Geliyorum Smithy,” diye mırıldandım ve kenardan uzaklaştım.

DENENME

Erkekliğe adım atma töreninin, bir oğlanın ondördüncü yaşı gününün ayı içerisinde yapıldığı varsayılır. Hepsi bu merasimle onurlandırılmazlar. Adayı vaftiz edecek ve isimlendircek bir Erkeğe ihtiyaç vardır ve o Erkek, oğlanın değerli ve hazır olduğunu kabul edecek bir düzine başka Erkek bulmak zorundadır. Askerlerin arasında yaşadığımdan merasim hakkında bilgim var ve merasimin ciddiyetinin ve seçiciliğinin katılmayı asla düşünmeyecek kadar farkındayım. Bir kere, kimse doğum günümü bilmiyor. Ayrıca, beni değerli bulacak on iki Erkek var olsa bile, bir Erkeğin ne olduğu hakkında bilgim yok.

Ama bir gece, Galen'in sınavına dayandıktan aylar sonra, uyandığımda yatağımanın cübbeli ve başlıklı şekillerle çevrelenmiş olduğumu fark ettim. Karanlık başlıkların içinde Yandaşların maskelerini seçtim.

Merasimin ayrıntılarını kimse anlatmayacak ya da yazmayacaktı. Bunu, sanırım söyleyebilirim. Her hayat elime verildiğinde, balık, kuş ve hayvan, onu salıvermeyi tercih ederim, ölüme değil kendi özgür varlığına. Bu yüzden benim merasimimde hiçbir şey ölmedi ve orada kimse ziyafet çekmedi. Ama o zamanki ruh halimde bile, etrafımda bir ömre yetecek

kadar kan ve ölüm olduğunu bisediyordum ve ellerimle ya da dişlerimle öldürmeyi reddettim. Erkeğim yine de bana bir isim vermeyi tercih etti; demek ki, tamamen hoşnutsuz kalmamış. İsim harfleri olmayan ve yazılamayan eski dilde. Erkek adının bilgisini paylaşmayı seçeceğim biriyle de karşılaşmadım. Ama antik anlamını, sanırım, burada söyleyebilirim. Katalizör. Değiştirici.

Doğruca ahırlara Smithy'ye ve sonra Sooty'ye gittim. Yarı-
nın düşüncesiyle hissettiğim endişe, zihinsel olmaktan çıkıp
somut bir hal aldı ve Sooty'nin bölmesinde başımı kürek ke-
miklerinin arasına yaslayarak durdum ve midemin bulandığını
hissettim. Burrich beni orada buldu. Ahır geçidi boyunca iler-
lerken varlığını ve çizmelerinin sağlam ritmini fark ettim ve
sonra aniden Sooty'nin bölmesinde durdu. Bana baktığını his-
settim.

“Pekala. Yine ne var?” diye sertçe sordu ve sesinden, ben-
den ve benim sorunlarımdan ne kadar yorgun olduğunu anla-
dım. Daha az sefil olsaydım, gururum kendimi toparlayıp, bir
sorun olmadığını söylememe neden olurdu.

Onun yerine, Sooty'nin kürküne doğru, “Yarın Galen bizi
sınava sokmayı planlıyor,” dedim.

“Biliyorum. Bu dangalak entrika için aniden ona at hazırla-
mamda ısrar etti. Kral'dan ona yetki veren mumlu bir mühür
olmasaydı, redderdim. Ve atları istediğinden başka bir şey bil-
miyorum, bu yüzden bir şey sorma,” diye sevimsizce ekledi,
aniden başımı kaldırıp ona bakınca.

“Sormayacaktım,” dedim ona öfkeyle. Kendimi Galen'e ya
dürüstçe ispat ederdim ya da hiç.

“Planladığı bu denemeyi geçme şansın hiç yok, değil mi?”

Burrich'in ses tonu kayıtsızdı, ama cevabımla hayal kırıklığına uğramamak için kendini nasıl da sağlamlaştırdığını anlayabiliyordum.

"Hiç yok," dedim düz bir şekilde ve bir an ikimiz de sessiz kaldık. Kelimelerin kesinliği hepimizi ürpertmişti.

"Pekala." Boğazını temizledi ve kemerini düzeltti. "O zaman en iyisi yap bitir ve buraya geri dön. Diğer eğitimlerinde şansın iyi değilmiş gibi değil. Bir adam denediği her şeyde başarılı olmayı bekleyemez." İrfandaki başarısızlığımın bir önemi yokmuş gibi yapmaya çalışıyordu.

"Sanırım öyle. Ben yokken Smithy'ye bakar mısın?"

"Bakarım." Dönecekken neredeyse istemeyerek durdu. "O köpek seni ne kadar özleyecek?"

Sormak itediğini anlamıştım, ama kaçınmaya çalıştım. "Bilmem. Bu dersler sırasında onu o kadar çok bırakmak zorunda kaldım ki, korkarım beni hiç özlemeyecek."

"Bundan şüpheliyim," dedi Burrich tatsız bir şekilde. Döndü. "Bundan epey şüpheliyim," dedi bölme sıraları arasında ilerlerken. Ve bildiğini ve öğrendiğini biliyordum, sadece Smithy'yle ben bir bağ paylaştığımızdan değil, bunu kabul etmeyi reddettiğimden.

"O söz konusu olduğunda kabul etmek gibi bir seçenek varmış gibi," diye mırıldandım Sooty'ye. Smithy'ye beni tekrar görene kadar bir sürü yemek ve gece geçeceğini iletmeye çalışarak hayvanlarıma veda ettim. Ona ihtiyaç duyacağımdan, onu da götürmem gerektiğini söyleyerek itiraz etti. Artık kaldırılp sarılamayacak kadar büyüktü. Oturdum, kucağıma geldi ve onu tuttum. Çok sıcak ve güvenilirdi, çok yakın ve gerçekti. Bir an ne kadar haklı olduğunu, bu başarısızlığı atlatılabilmek için ona ihtiyacım olacağını hissettim. Ama kendime,

döndüğümde, onun burada beni bekliyor olacağını hatırlattım ve o zaman günlerce sadece onun olacağıma söz verdim. Onu daha önce hiç vakit bulamadığımız kadar uzun bir ava çıkarcaktım. *Şimdi*, önerisinde bulundu ve *çok yakında*, diye söz verdim. Sonra üstümü değiştireceğim elbiselerimi ve yolculuk için biraz yemek paketlemek için kaleye döndüm.

Ertesi sabah düşündüğümden daha fazla pompalama ve dramayla, tahminimden az anlam vardı. Sınava sokulacak diğer öğrenciler neşeli görünüyorlardı. Sekizimiz içinde bir tek ben huzursuz atlardan ve sekiz örtülü tahtirevandan etkilenmemişe benziyordum. Galen bizi sıraya soktu ve üç ya da daha fazla insanın gözleri önünde gözlerimizi bağladı. Çoğunun öğrencilerle ilgisi vardı ya da arkadaşları veya kaledeki dedikoduculardı. Galen kısa bir konuşma yaptı, görünüşte bize, ama bizim zaten bildiğimiz şeyi anlattı: farklı yerlere götürülüp bırakılacağımızı; kaleye dönebilmek için işbirliği etmemiz ve İrfanı kullanmamız gerektiğini; başarılı olursak bir grup olacağımızı ve kralımıza ihtişamla hizmet edeceğimizi ve Kızıl Gemi Akıncıları'nı bozguna uğratmakta zaruri olacağımızı söyledi. Son söyledikleri seyircilerimizi etkiledi, çünkü tahtirevanıma götürülür ve içeri girmeme yardım edilirken mırıldandıklarını duydum.

Tahtirevanda berbat bir bir buçuk gün geçirdim. Tahtirevan sallandı ve temiz hava alamadığımdan ve dikkatimi dağıtacak bir manzara olmadığından, çok geçmeden midemin bulandığını hissettim. Atları süren adam sessizlik yemini etmişti ve yeminine sadık kaldı. O gece kısa bir mola verdik. Tatsız bir yemek verildi, ekmek, peynir ve su sonra tekrar tahtirevana bindim ve sarsıntı ve sallanma kaldığı yerden devam etti.

Ertesi gün öğlene doğru tahtirevan durdu. Bir kez daha in-

dirildim. Tek kelime bile edilmedi ve ben güçlü rüzgarda kas-katı, başım ağrıyarak ve gözlerim bağlı durdum. Atların gittiğini duyunca hedefime vardığıma karar verdim ve gözlerimdeki bağı çözmeye davrandım. Galen sıkıca bağlamıştı ve çözmem bir dakikamı aldı.

Çimenlik bir yamaçta duruyordum. Taşıyıcıların yavaşça yol olarak tepenin dibinden geçen bir yola doğru çoktan ilerliyordu. Dizlerimin etrafındaki çimenler uzundu, kış yüzünden kurumuştu, ama dipleri yeşildi. Kenarlarından kayalar çıkan diğer çimenlik tepeleri ve diplerine sığınmış ağaçlık arazinin parçalarını görüyordum. Omuz silktim ve eşyalarımı almak için döndüm. Tepelik bir araziydi, ama denizin ve doğuda bir yerlerdeki bir gelgitin kokusunu alabiliyordum. İçimde bölgenin tanıdık olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı; bu noktaya daha önceden geldiğimden değil, ama arazinin yayılımı bir şekilde tanıdıktı. Döndüm ve batıda Sentinel'i¹ gördüm. Tepesindeki çifte çentikten o olduğuna şüphe yoktu. Bir yıldan az zaman önce Fedwren için bir harita kopyalamıştım ve yaratıcı dekoratif kenar süsü için bir motif olarak Sentinel'in kendine özgü tepesini seçmişti. Böyle. Deniz, Sentinel ve midemde ani bir krampla, nerede olduğumu anladım. Forge'dan çok uzakta değildim.

Kendimi, etrafımdaki yamacı, ağaçlık araziye ve yolu araştırmak için bir daire çizerken buldum. Görünürde herhangi biri yoktu. Neredeyse çılgınca zihnimi dışarı yönlendirdim, ama sadece kuşlar, küçük oyunlar ve kafasını kaldırıp ne olduğunu merak ederek koklayan bir geyik buldum. Daha önce karşılaştığım İşlenmiş insanların o duyguyla fark edilemediğini hatırlayana kadar, bir an için kendimi rahatlamış hissettim.

1) Nöbetçi, gözcü.

Tepenin, birkaç iri kaya parçasının çıkıntı yaptığı tarafına geçtim ve onların altına sığındım. Bunu yapmamın nedeni rüzgarın soğuk olması değildi. Bunu yaptım çünkü, gün baharın yakın olduğunu müjdeliyordu. Sırtımın arkasında sert bir şeyler olsun diyeydi ve tepenin üstünde olduğum gibi göze çarpan bir hedef olmadığımı hissetmek içindi. Şimdi ne yapacağımı serinkanlılıkla düşünmeye çalıştım. Galen koyulduğumuz yerde sessizce oturmamızı, meditasyon yapmamızı ve duyularımızı açık tutmamızı öğütlemişti. Önümüzdeki iki gün içinde, benimle bağlantı kurmaya çalışacaktı.

Hiçbir şey bir erkeğin kalbini başarısızlık beklentisi kadar yoramaz. Benimle gerçekten bağlantı kurmayı deneyeceğine inanmıyordum, yapsa bile herhangi belirgin bir izlenim alabileceğimi de sanmıyordum. Benim için seçtiği bırakılma noktasının güvenli bir yer olduğuna inancım yoktu. Daha fazla düşünmeyerek, ayağa kalkıp, tekrar beni izleyen biri var mı diye alanı araştırdım ve deniz kokusuna doğru gittim. Bulunduğumu sandığım yerdeydiysen eğer, kıyıda Antler Adası'nı ve açık bir havada, büyük ihtimalle Scrim Adası'nı görmem gerekirdi. Bunlardan biri bile Forge'dan ne kadar uzak olduğumu anlamama yeterdi.

Yürürken kendi kendime sadece Buckkeep'e ne kadarlık bir yürüyüş mesafesinde olduğumu görmek istediğimi söyledim. Sadece bir aptal İşlenmişlerin hâlâ tehlike oluşturduğunu hayal edebilirdi. Kış bunlara kesinlikle bir son vermiş ya da onları kimse için tehdit oluşturamayacak kadar aç ve zayıflamış bırakmıştı. Eşkiyalar ve hırsızlar olarak bir araya geldikleriyle ilgili hikayelere itimat etmiyordum. Korkmuyordum. Sadece nerede olduğumu görmek istiyordum. Eğer Galen benimle gerçekten bağlantı kurmak istiyorduyorsa, konum bir engel olamazdı. Bizi

sayısız defa uzandığının yer değil, kişi olduğuna temin etmişti. Beni yamaçta olduğu gibi kumsalda da bulabilirdi.

Öğleden sonra geç vakit, kayalık uçurumların tepesinde durup denize baktım. Antler Adası ve ilersinde Scrim Adası'nın olduğu sis. Forge'un kuzeyindeydim. Eve giden sahil yolu doğrudan o kasabanın harabeleri arasından geçiyordu. Rahatlatıcı bir düşünce değildi.

O halde şimdi ne olacaktı?

Akşama doğru, yamacıma dönmüş, kaya parçalarından ikisinin arasına sığınmışım. Herhangi bir yer kadar iyi bir bekleme yeri olduğuna karar vermiştim. Şüphelerime rağmen, bağlantı vakti gelene kadar bırakıldığım yerde bekleyecektim. Ekmekle tuzlanmış balık yedim ve suyumdan idareli bir şekilde içtim. Yedek kıyafetlerim arasında fazladan bir pelerin vardı. Ona sarındım ve bir ateş yakmakla ilgili tüm düşünceleri sertçe reddettim. Ne kadar küçük olursa olsun, tepeyi geçen tozlu yolda ilerleyen herhangi biri için bir fener olacaktı.

Sanırım sürekli sinirlilikten daha zalimce usandırıcı bir şey yoktur. Meditasyon yapmaya, kendimi Galen'in İrfanına açmaya çalıştım ve bütün bu süre boyunca soğuktan ürperdim ve korktuğumu kabul etmeyi reddettim. İçimdeki çocuk etrafımdaki yamaçtan sessizce sürünen karanlık pejmürde şekiller, beni giydiğim pelerin ve çantamdaki yemek için dövüp öldürebilecek İşlenmiş insanlar hayal etmeyi sürdürdü. Yamacıma dönerken kendime bir sopa kestim ve onu her iki elimle kavradım, ama zayıf bir silah gibi göründü gözüme. Ara ara, korkuma rağmen uyukladım, ama düşlerimde hep İşlenenler üzerine kapanırken başarısızlığımı zevkle seyreden Galen vardı ve sürekli sıçrayarak uyanıyor, kabusumun gerçek olup olmadığını görmek için etrafa bakınıyordum.

Güneşin ağaçların arasından doğuşunu seyrettim ve sonra sabah boyunca düzensiz aralıklarla uyukladım. Öğleden sonra bana yorgun bir huzur getirdi. Zihnimi yamaçtaki yabani hayvanlara yönlendirerek kendimi eğlendirdim. Fareler ve ötücü kuşlar zihnimde açlığın parlak kıvılcımlarından az fazlaydılar ve tavşanlar az daha fazla, ama bir tilki bir eş bulmak için şehvetle doluydu ve ilerdeki bir geyik boynuzlarındaki kadifeyi bir demircinin örsünü vurduğu gibi amaçlı olarak dövüyordu. Gece çok uzundu. Gece indikçe, İrfan'ın en hafif baskısını bile hissetmemiş olmayı kabul etmenin benim için bu kadar zor olması şaşırtıcıydı. Ya o seslenmemiş ya da ben onu duymamıştım. Karanlıkta ekmek ve balık yedim ve kendime önemi olmadığını söyledim. Bir süre kendimi öfkeyle güçlendirmeye çalıştım, ama umutsuzluğum öfkenin alevlerinin üstesinden gelemeyeceği kadar direngen ve karanlık bir şeydi. Galen'in beni aldatığından emindim, ama bunu asla ispatlayamayacaktım, kendime bile. Bana karşı küçümsemesinin haklı çıkıp çıkmadığından sürekli endişelenecektim. Koyu karanlıkta, sırtımı bir kayaya, sopamı dizlerime yasladım ve uyumaya karar verdim.

Düşlerim karmakarışık ve tatsızdı. Regal tepemde dikilmişti ve ben yine, samanların arasında uyuyan bir çocuğa dönüşmüştüm. Gülüyordu ve elinde bir bıçak tutuyordu. Verity omuz silkti ve bana özür dilercesine gülümsedi. Chade, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yüzünü başka yana çevirdi. Molly Jade'e gülümseyerek, orada olduğumu unutup yanımdan geçti. Burrich beni gömleğimin önünden tuttu ve bana bir hayvan gibi değil, bir erkek gibi davranmamı söyleyerek beni sarstı. Ama ben saman ve eski bir gömlek üzerinde uzanmış bir kemik çiğniyordum. Et çok güzeldi ve başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Biri bir ahır kapısını açıp aralık bırakana kadar rahatım yerindeydi. Pis küçük bir rüzgar ahır zemininden sürünerek beni ürpertti ve hırlayarak yukarı baktım. Burrich'in ve birasının kokusunu aldım. Burrich karanlığın içinde yavaşça geldi ve yanımdan geçerken, "Her şey yolunda Smithy," diye mırıldandı. Merdivenlerden çıkmaya başlarken başımı indirdim.

Birdenbire bir çığlık ve merdivenlerden yuvarlanan insanların sesi geldi. Düşerken boğuşuyorlardı. Havlayarak ayağa sıçradım. Neredeyse tepeme düştüler. Bir çizme beni tekmeledi ve içindeki ayağı dişlerimle kavrayarak çenemle sıkıştırdım. Etten ziyade çizme ve pantolon yakalamıştım, ama öfke ve acıyla tıslayarak bana vurdu.

Bir yanıma bir bıçak saplandı.

Dişlerimi daha sıkı geçirdim ve dayandım. Diğer köpekler uyanmış havlıyorlardı, atlar bölmelerinde tepiniyorlardı. *Çocuk, çocuk*, diye yardım çağırdım. Yanımda olduğunu hissettim, ama gelmedi. Davetsiz misafir beni tekmeledi, ama bırakmadım. Burrich samanların üzerinde yatıyordu ve kanının kokusunu aldım. Kimıldamıyordu. Homurdanarak bağırmaya devam ettim. İhtiyar Vixen'in kendini yukarıdaki kapıya savurduğunu, umutsuz bir biçimde efendisine ulaşmaya çalıştığını duydum. Bıçak bir kez daha ve bir kez daha içime daldı. Bir kez daha bağırdım ve sonra daha fazla dayanamadım. Tekmeleyen bacadan kurtulup bir bölmenin kenarına çarptım. Ağzımdaki ve burun deliğimdaki kandan boğuluyordum. Koşan ayaklar. Karanlıkta acı. Burrich'e yanaştım. Burnumu elinin altına ittim. Kimıldamadı. Sesler ve ışık geliyor, geliyor, geliyor...

Karanlık bir yamaçta uyandım, sopamı o kadar sıkı tutmuştum ki, ellerim uyuşmuştu. Bir an bile bir düş olduğunu düşünmedim. Kaburgalarımın arasındaki bıçağı ve ağzımdaki kanın

tadını hissetmekten kendimi alamıyordum. Korkunç bir şarkının nakaratı gibi, hatıralar tekrar tekrar geldi, soğuk hava man-gası, bıçak, çizme, ağzımda düşmanımın ve kendi kanımın tadı. Smithy'nin gördüklerine bir anlam vermeye çalıştım. Biri Burrich'in merdivenlerinin tepesinde, onu bekliyordu. Bıçağı olan biri. Ve Burrich düşmüştü ve Smithy kan kokusu almıştı....

Ayaklandım ve eşyalarımı topladım. Smithy'nin zihnindeki sıcak, küçük varlığı zayıf ve donuktu. Zayıftı, ama oradaydı. Zihnimi dikkatlice yönlendirdim ve sonra beni bilgilendirmenin ona neye malolduğunu düşününce durdum. *Sakin. Sakin ol. Geliyorum.* Üşümüştüm ve dizlerim titriyordu, ama sırtımdan ter akıyordu. Ne yapmam gerektiğini bir kez bile sorgulamadım. Tepeden aşağı tozlu yola yürüdüm. Küçük bir ticaret yoluydu, bir seyyar satıcının patikası ve bu yolu takip edersem er geç sahil yoluyla kesişmesi gerektiğini biliyordum. O yolu takip edecektim, sahil yolunu bularak, eve ulaşacaktım. Ve eğer Eda benden hoşlanıyorsa, Smithy ile Burrich'e yardım etmek için zamanında orada olacaktım.

Koşmadan ilerlemeye çalıştım. Düzenli bir yürüyüş, beni, karanlıkta çılgın bir koşudan daha hızlı ulaştırırdı. Gece açık, patika düzdü. İrfan yapabileceğimi ispat etmeye dair bütün şanslara bir son verdiğimi, bir kez düşündüm. Ona verdiğim her şey, vakit, gayret, acı, hepsi ziyan olmuştu. Ama koca bir gün daha oturup Galen'in bana ulaşmaya çalışmasını beklememin yolu yoktu. Zihnimi Galen'in olası İrfan dokunuşuna açmak için, onu Smithy'nin belirsiz ipliğinden temizlemeliydim. Bunu yapmayacaktım. Terazinin kefesine konduğunda Smithy İrfandan ağır geliyordu. Burrich de öyle.

Neden Burrich diye merak ettim. Kim ondan onu pusuya düşürecek kadar nefret edebilirdi? Hem de kendi konutunun

hemen dışında! Chade'e rapor veriyormuşum gibi açıkça, gerçeklerimi toplamaya başladım. Onu nerede yaşadığını bilecek kadar iyi tanıyan biri, bu bir Buckkeep kasabası meyhanesinde işlenmiş tesadüfi bir suçu bertaraf ediyordu. Bıçak getirmiş biri olması; onu sadece dövmek isteyen biri olma olasılığını bertaraf ediyordu. Bıçak keskindi ve sahibi onu kullanmayı biliyordu. Hatırlayınca tekrar yüzümü buruşturdum.

Gerçekler bunlardı. İhtiyatla, bunlar üzerine varsayımlarda bulunmaya başladım. Burrich'in alışkanlıklarını bilen birinin onunla, onu öldürmeye yetecek kadar ciddi sorunları vardı. Adımlarım birden yavaşladı. Smithy yukarıda bekleyen adamın neden farkına varmamıştı? Neden Vixen kapının arkasından havlamıyordu? Kendi alanlarındaki köpeklerin arasından süzmek gizliliği iyi bilen birine işaret ediyordu.

Galen.

Hayır. Sadece Galen olmasını istiyordum. Sonuca varmayı reddettim. Fiziksel olarak Galen Burrich'in dengi değildi ve bunu biliyordu. Karanlıkta bir bıçakla, Burrich yarı sarhoş ve şaşırmışken bile. Hayır. Galen yapmak isteyebilirdi, ama yapmazdı. Kesinlikle!

Neden başkasını gönderdi? Üzerinde düşündüm ve bilmediğime karar verdim. Biraz daha düşün. Burrich sabırlı bir adam değildi. Galen en yeni kazandığı düşmanıydı, ama tek düşmanı değildi. Sağlam bir sonuca ulaşmak için gerçeklerimi tekrar tekrar düzenledim. Ama dayanacağım yeterince gerçek yoktu.

Nihayet bir dereye geldim ve dikkatle su içtim. Sonra tekrar yürüdüm. Orman sıklaşmaya başladı ve ay, yol boyunca dizilmiş ağaçlarca örtüldü. Patikam bir nehri besleyen bir dere gibi sahil yoluna akana kadar ilerlemeye devam ettim. Yo-

lu güneye doğru takip ettim ve daha geniş anayol ay ışığında gümüş gibi parlıyordu.

Yürüdüm ve geceyi düşünüp taşınarak geçirdim. Şafağın ürpertici ilk sürgünleri manzaraya tekrar renk vermeye başladığında, inanılmaz derecede yorgundum, ama güçten düşmemiştim. Endişem, üzerimden atamadığım bir yükü. Bana Smithy'nin hâlâ hayatta olduğunu söyleyen sıcaklığın zayıf ıplığını kavradım ve Burrich hakkında endişelendim. Ne kadar kötü yaralandığını bilmeme imkan yoktu. Smithy onun kanının kokusunu almıştı, demek ki, bıçak en azından bir kez hedefi tutturmuştu. Ya merdivenlerden düşüş? Endişeyi bir kenara bırakmaya çalıştım. Bırakın bu konuda ne hissedeceğimi, Burrich'in bu şekilde yaralanacağını bile hiç düşünmemiştim. Duyguya verilecek bir ad bulamıyordum. Sadece boşluk, diye düşündüm kendi kendime. Boşluk. Ve yorucu.

Yürürken azıcık bir şeyler yedim ve bir dereден su mata-ramı doldurdum. Sabah bulutlandı ve üzerime biraz yağmur yağdırdı ve öğleden önce aniden hava açıldı. İlerlemeye devam ettim. Sahil yolunda bir çeşit trafik bulmayı umut etmiştim, ama hiçbir şey görmedim. İkindiye doğru, sahil yolu kayalıklara doğru dönmüştü. Küçük bir koyun karşısına ve bir vakitler Forge olan yere baktım. Evlerden duman çıkmıyor, limanda gemiler gezmeyordu. Yolumun beni onun tam da içinden geçireceğini biliyordum. Bu düşünceden zevk almıyordum, ama Smithy'nin hayatının sıcak ıplığı beni çekiyordu.

Ayakların kayaya sürtünme sesiyle başımı kaldırdım. Beni kurtaran Hod'un uzun eğitimlerinin verdiği refleksler olmuştu. Sopam hazırdaydı ve etrafımda koruyucu bir daire çizerek dönerken arkamdakinin çenesini kırdım. Üç tane daha. Hepsini işlenmişti, taş kadar boş. Vurduğum yerde yuvarlanıyor ve ba-

ğırıyordu. Benim dışımda kimse ona ilgi göstermedi. Hızla sırtına bir kez daha vurdum. Daha yüksek sesle bağırdı ve pestili çıktı. O durumda bile, davranışım beni şaşırttı. Etkisizleştirilmiş bir düşmanın etkisiz kaldığından emin olmanın akıllıca olduğunu biliyordum, ama uluyan bir köpeği, asla o adama yaptığım gibi tekmeleyemeyeceğimi de biliyordum. Ama İşlenmiş bu adamlarla dövüşmek hayaletlerle dövüşmek gibiydi. Hiçbirinin varlığını hissedemiyordum; yaralı adama verdiğim acı hakkında bilgim, öfkesi ya da korkusunun yansıması yoktu. Üzerinden yoldaki bir açıklığa zıplarken bana saldırıyacağından emin olmak için ona tekrar vurmak kapıyı çarpmak gibiydi, bir kurbanı olmayan şiddet.

Diğerlerini denizden yana tutarak değneğimi etrafımda döndürdüm. Pejmürde ve aç görünüyorlardı, ama yine de kaçırsam beni geçebileceklerini hissediyordum. Zaten yorgundum ve onlar da açlıktan ölen kurtlardı. Ben vazgeçene kadar beni kovalarlardı. Biri fazla yakına geldi ve değneği bileğine indirdim. Elindeki körelmiş balık bıçağını düşürdü ve elini kalbine götürerek çılgınlık atmaya başladı. Diğer ikisi, tekrar yaralananla ilgilenmediler. Geri çekildim.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordum.

“Neyin var?” dedi biri. Sesi perişan ve uzun zamandır kullanılmamış gibi kararsızdı; sözleriyse vurgudan yoksundu. Etrafımda beni de döndüren geniş bir daire çizerek yavaşça döndü. Konuşan ölü adamlar, diye düşündüm kendi kendime ve bu düşüncenin zihnimde yankılanmasına engel olamadım.

“Hiçbir şey,” diyerek soluk verdim. İçlerinden birini, fazla yaklaşmasını engellemek için dürttüm. “Size göre bir şeyim yok. Param yok, yemeğim yok, hiçbir şeyim yok. Yolun gerisinde her şeyimi kaybettim.”

“Hiçbir şey,” dedi diğeri ve ilk kez onun bir zamanlar bir kadın olduğunu fark ettim. Artık boş, hain kuklaydı, “Pelerin. Pelerinini istiyorum,” derken donuk gözleri hırsıyla parladı.

Bu düşünceyi bulmaktan hoşnut olmuşa benziyordu ve bu onu incik kemiğinden vurmama izin verecek kadar dikkatsiz kıldı. Şaşırmış gibi yarasına baktı ve sonra arkamdan topallamaya başladı.

“Pelerin,” diye tekrarladı diğeri. Bir an rekabetlerinin sıkıcı farkındalığıyla birbirlerine baktılar. “Ben. Benim,” diye ekledi.

“Hayır. Öldürürüm seni,” dedi kadın sakın bir şekilde. “Seni de öldürürüm,” diye hatırlattı bana ve tekrar yakınımaya geldi. Değneğimi ona savurdum, ama geri kaçtı ve sonra değnek savrulurken onu yakalamak için hamle etti. Bileğini çoktan yaraladığım adamı tokatlamak için tam zamanında döndüm. Sonra üzerinden atladım ve yol boyunca aşağı koştum. Bir elimde sopamı tutar, diğeriyle pelerinimin tokasıyla boğuşurken beceriksizce koştum. Nihayet açıldı ve koşmaya devam ederken üzerimden düşmesi için bıraktım. Bacaklarımdaki yapışıklık beni, bunun benim son şansım olduğu konusunda uyardı. Ama birkaç dakika sonra ona ulaşmış olmalılar, çünkü üzerinde kavga ederlerken çıkardıkları öfkeli bağış ve çığlıkları duydum. Bunun dördünü de oyalamaya yetmesi için dua ettim ve koşmaya devam ettim. Yolda fazla büyük olmasa da beni onlardan gizlemeye yetecek bir viraj vardı. Yine de koşmaya devam ettim ve sonra arkama bakmaya cesaret edene kadar gidebildiğimce tırıs gittim. Arkamdaki yol geniş ve boştu. İlerlemeye devam ettim ve insana benzer bir şey görünce yoldan ayrıldım.

Yabanıl ve pis bir böğürtlen çalılığı buldum ve onun kalbi-ne ilerlemeye çalıştım. Titreyerek ve tükenmiş bir halde, di-

kenli çalıların sıklığında topuklarımın üzerinde çömeldim ve takip edildiğime dair herhangi bir işaret bulmak için kulaklarımı atımd. Suyumdan küçük yudumlar aldım ve kendimi sakinleştirmeye alıştımd. Bu gecikme için vaktim yoktu; Buckkeep'e dönmek zorundaydım; ama alılıklardan çıkmaya cesaretim yoktu.

Orada uykuya dalmam benim için yine de anlaşılmazdı, ama uyudum.

Yavaş yavaş uyandım. Sersem, şiddetli bir yaralanmadan ya da uzun bir hastalıktan kendime geldiğimden emindim. G z kapaklarım birbirine yapışıyordu, ağzım kuruy ve ekşiydi. G z kapaklarımı açmak için zorladım ve şaşkınlıkla etrafıma baktım. Işık çekiliyordu ve bulutlu hava ayı bozguna uğratıyordu.

O kadar yorgundum ki, dikenli çalıların üzerine uzandım ve d rten diken yığının rağmen uyudum. Kendimi çalılardan arkada kumaş, sa ve deri parçaları bırakarak güçlükle kurtardım. Saklanma yerimden, sadece zihnimi duyuylarımın ulaştığı yere kadar yönlendirerek değil, havayı koklayıp etrafıma dikkatle bakarak, avlanan bir hayvan kadar dikkatle ıktım.

Zihnimi y nlendirmemin bana İşlenenleri göstermeyeceğini biliyordum, ama yakınlarda bir tane varsa, oman hayvanlarının onu görüp tepki vereceğini umdum. Fakat her şey sakindi.

Dikkatlice yola ıktım. Ama yol geniş ve boştu. Bir kez göğe baktım ve Forge'a doğru yola koyuldum. Yolun, ağaların gölgelerinin daha koyu olduğu kenarına yakın durdum. Hem hızlı hem de sessiz ilerlemeye alıştımd, ancak ikisini de istediğim kadar iyi yapamadım. Tetikte olmak ve Buckkeep'e gitmem gerektiği dışındaki her şeyi düşünmeyi bırakmıştımd. Smithy'nin hayatı zihnimdeki en çıplak sürgündü. Sanırım içimde faal olan tek duygu, yürürken beni sürekli omzumun

üzerinden arkaya bakmaya ve diğer yandaki ağaçlıkları taramaya iten korkuydu.

Forge'a tepeden bakan yamaca vardığımda koyu karanlıktı. Bir süre bir yaşam işareti arayarak bakmaya devam ettim, sonra kendimi yürümeye devam etmeye zorladım. Rüzgar çıkmıştı ve aralıklı olarak bana ay ışığı bahşediyordu. Aldatıcı olduğu kadar ortaya çıkarıcı ve tehlikeli bir lütuftu. Terk edilmiş evlerin köşelerinde gölgelerin kımıldamasına neden oluyor ve caddelerdeki su birikintilerinde bıçak gibi pırıldayan ani yansımalar yaratıyordu. Fakat Forge'da kimse yürümüyordu. Limanda gemi yoktu, hiçbir bacadan duman çıkmıyordu. Normal sakinleri kasabayı o vahim akının üzerinden fazla vakit geçmeden terk etmişlerdi ve orada yemek kaynağı ve konfor kalmayınca İşlenenler de açıkça aynını yapmışlardı. Kasaba akından sonra kendini asla gerçekten tekrar inşa etmemişti ve kış fırtınalarından ve gelgitlerden oluşan uzun bir mevsim Kızıl Gemiler'in başladığı işi neredeyse bitirmişti. Sadece liman, boş kızakları saymazsak, neredeyse normal görünüyordu. Ama koruyacak bir şey kalmamıştı.

Bir zamanlar Forge olan harabelerin arasından ilerledim. Yarı yanmış binalardaki paramparça olmuş çerçevelerde bel vermiş kapıların yanından geçerken tüylerim diken diken oldu. Boş kulübelerin küflü kokularından uzaklaşmak ve suya nazır iskelede durmak ferahlık vermişti. Yol dosdoğru aşağı, tersanelere gidiyor ve koy boyunca kıvrılıyordu. Kabaca çalışılmış bir kaya, bir zamanlar yolu açgözlü denizden korumuştutu, ama gelgitler ve fırtınalarla dolu, insan müdahalesi olmayan bir kış onu bozuyordu. Taşlar gevşemiş ve denizin artık gelgit tarafından terk edilmiş çekiç vuran kütükleri aşağıda kumsalı kaplıyordu. Bir vakitler demir külçe arabaları bu yol-

dan aşığı, bekleyen gemilere çekilmişti. Dalgakıran boyunca yürüdüm ve yukarıdaki tepeden kalıcı gibi görünen şeyin, belki bir ya da iki kış mevsimi daha bakım yapılmadan deniz onu temizleyene kadar dayanacağını gördüm.

Yukarıda, yıldızlar hızla yer değıştiren bulutların arasından ara ara parlıyordu. Kaçamaklı ay da, ara ara bana limanı şöyle böyle gösterme lütfunda bulunarak kendini örtüp gösteriyordu. Dalgaların hışırtısı, uyuşturulmuş bir devin soluk alıp verışı gibiydi. Düşlerden çıkıp gelmiş bir akşamdı ve suyun üzerinden ileri baktığımda, bir Kızıl Gemi hayaleti Forge limanına geçen bir yakamozdan kestirme gidiyordu. Limana süzülerek girerken gövdesi uzun ve zarif, direkleri yelkensizdi. Gövdesinin ve pruvasının kırmızısı, sanki tuzlu sudan değil de kan nehirlerinden geçip gelmiş gibi, yeni dökülmüş kan kadar parlaktı. Arkamda-ki ölü kasabada, kimse uyarmak için bağımıadı.

Dalgakırana resmedilmiş bir aptal gibi, hayaletten ürpereyerek dikildim, küreklerin gıcirtısı ve küreğin ucundan damlayan su Kızıl Gemi'yi gerçek kılana kadar.

Kendimi kaldırıma attım, sonra yolun düz yüzeyinde sürünerek kaya parçalarına ve dalgakıran boyunca dağınık duran ağaç dallarına ilerledim. Korkudan nefes alamıyordum. Vücudumdaki tüm kan, başıma çıkmış zonkluyordu ve ciğerlerimde hava kalmamıştı. Kendimi tekrar kontrol edebilmek için başımı kollarımın arasına alıp gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Sinsi bir teknenin bile çıkarabileceğı zayıf, ancak açık küçük sesler suyun üzerinden bana ulaştı. Bir adam boğazını temizledi, bir kürek kilidinde tıkırdadı, ağır bir şey güverteye düştü. Görülmüş olduğuma dair bir bağırış ya da emir duymayı bekledim. Ama hiçbir şey duyulmadı. Sürüklenmiş bir kütüğün beyazlaşmış kökleri arasından kafamı dikkatlice kaldır-

dım. Kürekçilerin gemiyi limana daha ve daha yaklaştırıyor olmaları dışında her şey sakindi. Geminin kürekleri yükseldi ve neredeyse sessiz bir ahenkle suya girdi.

Çok geçmeden bizimkine benzer bir dilde konuştuklarını işittim, ama o kadar sert konuşuyorlardı ki, kelimelerin anlamını güçbela çıkarabiliyordum. Bir adam elinde bir iple iskeleye atladı ve karaya çıktı. Sandalı, kayalarla kütüklerin arasında gizlendiğim yerin ancak iki boy uzağına bağladı. İki kişi daha sandaldan, ellerinde bıçaklarla indi ve dalgakırana tırmandı. Nöbet pozisyonu almak için yol boyunca birbirinin aksi istikamette koştular. Bir tanesi yolda benim neredeyse hemen üzerimdeydi. İyice küçüldüm ve kımıldamadan durdum. Zihnimde Smithy'ye tutundum, tıpkı bir çocuğun kabuslara karşı korunmak için çok sevdiği bir oyuncakçı kavraması gibi. Eve, ona gitmeliydim, bu yüzden fark edilmemeliydim. İlkini yapmak zorunda olduğumu bilmek, ikincisini bir şekilde daha mümkün hale getiriyordu.

Adamlar gemiden aceleyle indiler. Her şeyleri tanıdık geliyordu. Boş su fışıklarını indirdiklerini görene kadar neden buraya demirlediklerini anlayamadım. Fışıklar kaldırımdan aşağı boğuk sesler çıkarak yuvarlanıyordu ve geçtiğim kuyuyu hatırladım. Zihnimin Chade'e ait olan kısmı Forge'u o kuyunun tam karşısına demirleyecek kadar iyi bildiklerine dikkat etti. Bu geminin su almak için burada ilk duruşu değildi. "Gitmeden kuyuyu zehirle," önerisinde bulundu zihnim. Ama bunun için malzemem ve saklı kalmak dışında bir şey yapacak cesaretim yoktu.

Diğerleri de gemiden çıkmış ayaklarını açıyorlardı. Bir kadınla adam arasındaki bir kavgaya kulak misafiri oldum. Adam biraz et kızartmak için kütüklerin bir kısmıyla bir ateş yakmak

için izin istiyordu. Kadın yeterince uzaklaşmadıklarını ve ateşin görülebileceğini söyleyerek izin vermedi. Demek taze et alabilmek için yakın zamanda buraya çok uzak olmayan bir yere akın yapmışlardı. Kadın, onları iki tam dolu fıçıyı indirirken görene kadar tam anlayamadığım başka bir şey için söz verdi. Bir başka adam, omzunda dik duran fıçılardan birinin üzerine dolgun bir sesle bıraktığı bütün bir jambonla kıyıya geldi. Bir bıçak çıkardı ve bir başka adam diğer fıçıyı açarken, topaklarını kesip çıkarmaya başladı. Yakın bir zamanda yola koyulmayacaklardı. Ve eğer bir ateş yakar ya da şafağa kadar kalırlarsa, kütüğümün gölgesi bir saklanma yeri olmaktan çıkacaktı. Buradan çıkmak zorundaydım.

Deniz yosunları, çakıtaşları ve kütüklerin arasından sürünerek geçtim. Bütün kök uçlarının beni tutmaya çalıştığına ve kaymış bütün taş blokların yolumu kestiğine yemin ederim. Gelgit değişmişti. Dalgalar kayalarda gürültüyle kırılıyor ve su serpintileri rüzgarla uçuşuyordu. Çok geçmeden sırlıslıkam oldum. Hareketlerimi kayalara çarpan dalgaların sesiyle aynı âna denk getirip kendi küçük seslerimi onlarınkinde saklamaya çalıştım. Kayalar kabuklu deniz hayvanlarıyla kaplıydı ve kum, ellerim ve dizlerimde oluşturdıkları oyukları dolduruyordu. Sopam inanılmaz ağırlaşmıştı, ama tek silahımı bırakamazdım. Uzun süre sonra akıncıları ne görüyor ne de duyabiliyordum, ayağa kalkmaya cesaret edemedim, sürünerek taşlardan kütüklere sokuldum. Nihayet yola çıkmayı göze aldım ve yolun karşı tarafına süründüm. Eğilmiş bir ambarın gölgesine girer girmez duvara tutunarak ayaklandım ve etrafıma bakındım.

Her şey sakindi. Yola iki adım atmaya cesaret ettim, ama orada bile, gemiden ya da nöbetçilerden eser yoktu. Belki de bu onların da beni göremediği anlamına geliyordu. Sakinleşti-

rici bir nefes aldım. Bazı adamların paralarının emniyette olduğundan emin olmak için keselerini yoklamaları gibi zihnimde Smithy'nin izini sürdüm. Onu buldum, ama zayıf ve sessiz, zihni kıpırtısız bir gölcük gibiydi. "Geliyorum," diye nefes verdim. Onu herhangi bir çaba göstermeye zorlamaktan korkuyordum. Ve tekrar yola koyuldum.

Rüzgar kesilmiyordu ve tuzlu-ıslak giysilerim üstüme yapışmıştı ve yakıyordu. Açtım, üşümüştüm ve yorgundum. Islak pabuçlarım perişan durumdaydı. Ama durmak gibi bir düşüncem yoktu. Gözlerim sürekli etrafı süzerek, kulaklarım arkamdan gelecek herhangi bir sese açık bir kurt gibi koştum. Bir an için yol boş ve karanlıktı. Bir sonraki an karanlık, adamlara dönüşüyordu. Önümde iki kişi vardı ve döndüğümde arkamda da bir kişi vardı. Ayaklarının sesini dalgaların çarpışı kapatıyordu ve hilekar ay, bana sadece benimle aralarındaki mesafe kapandığında onları gösteriyordu. Sırtımı bir ambarın güvenilir duvarına yasladım, sopamı hazırladım ve bekledim.

Gelmelerini sessizce ve gizlice bekledim. Neden bağırma-dıklarını, neden tayfaların hepsinin ele geçirilişimi görmeye gelmediğini merak ettim. Ama bu adamlar beni olduğu kadar birbirlerini de izliyorlardı. Sürü halinde avlanmıyorlardı, ama her biri diğerlerinin beni öldürürken ölmesini ve ikramiyenin aşırnak için geride kalmasını umuyordu. Bunlar İşlenenlerdi, akıncılar değil.

İçimden korkunç bir soğukluk geçti. En küçük bir boğuşma sesi akıncıları buraya toplardı, bundan emindim. Böylece, eğer İşlenenler işimi bitirmediyse, akıncılar bitirirdi. Ama bütün yollar ölüme çıktığında, herhangi birine doğru koşmanın bir anlamı yok. Olayları olduğu gibi karşılayacaktım. Üç kişiydiler. Bir bıçağım vardı. Ama bir sopam vardı ve onu kullan-

mak üzere eğitilmiştim. Zayıflılar, hırpaniydiler ve en azından benim kadar aç ve üşümüşlerdi. Biri, sanırım, geçen geceki kadındı. Bana sessizce yaklaşırlarken Akıncıların farkında olduklarını ve onlardan en az benim kadar korktuklarını tahmin ettim. Onları vakit kaybetmeden bana saldırmaya iten umutsuzluğu hesaba katmak iyi değildi, ama bir an sonra, İşlenenlerin umutsuzluk ya da başka bir şey hissedip hissetmediklerini merak ettim. Belki de tehlikenin farkına varamayacak kadar duygusuzlaşmışlardı.

Chade'in bana verdiği bütün gizli bilgiler, Hod'un iki ya da daha fazla kişiyle dövüşmekle ilgili verdiği vahşice zarif bütün stratejiler uçup gitti. Çünkü ilk ikisi menzilime girdiğinde, Smithy'nin kavrayışından çekilen zayıf sıcaklığını hissettim. "Smithy!" diye fısıldadım, bir şekilde benimle kalması için umutsuz bir rica. Tek gördüğüm, sallama çabasıyla kuyruk ucunun kıpırdamasıydı. Sonra iplik koptu ve kıvılcım söndü. Tek başımdım.

İçimde bir delilik gibi kara bir güç seli kabardı. Öne çıktım, sopamın ucunu bir adamın suratına sapladım, hızla geri çektim ve kadının altçenesine denk gelecek şekilde savurdum. Darbem o kadar kuvvetliydi ki, sadece tahta kadının yüzünün alt yarısını kopardı. Düşerken ona tekrar vurdum ve bu ağa kısilmiş bir köpekbalığına bir balık sopasıyla vurmak gibiydi. Üçüncü güvenle bana doğru geldi, sanırım, sopamın menzilinde olduğunu düşünüyordu. Umursamadım. Sopamı bıraktım ve onunla boğuştum. Sıskaydı ve kötü kokuyordu. Onu sırt üstü yatırdım ve yüzüme verdiği nefes leş kokuyordu. İnsanlıktan uzak olduğu için ona parmaklarım ve dişlerimi geçirdim. Smithy ölerken beni ona gitmekten alıkoymuşlardı. Canını yaktığı sürece ona ne yaptığımı umursamıyordum. Misille-

me yaptı. Yüzünü kaldırım taşlarında sürükledim, başparmağımı bir gözüne soktum. Dişlerini bileğime geçirdi ve yanağımı tırmalayarak kanattı. Ve sonunda boğucu kavrayışımı kavga etmeyi bıraktığında, onu dalgakıranı sürükleyerek vücudunu kayalara attım.

Nefes nefese, yumruklarım hâlâ sıkılı durdum. Akıncılara doğru, gelmelerinden korkarak baktım, ama gece, dalgaları, rüzgarı ve kadının ölümlerinden çıkardığı yumuşak sesleri saymazsak sakindi. Akıncılar ya duymamışlar, ya da kendi gizlilikleriyle gecenin içinde sesler araştıramayacak kadar meşguldüler. Rüzgarda gelip beni öldürecek kadar umursayacak birini beklemedim. Hiçbir şey olmadı. İçimi çılgınlığın yerini alan bir boşluk kapladı. Bir gecede çok fazla ölüm ve beni saymazsak çok az anlam vardı.

Diğer ölü bedenleri, dalgaların ve martıların yok etmesi için parçalanarak dalgakıranın üstünde bıraktım. Onları öldürdüğümde onlara karşı hiçbir şey hissetmemiştim. Ne korku, ne öfke, ne acı, umutsuzluk bile hissetmemiştim. Eşyaydılar. Ve Buckkeep'e doğru uzun yürüyüşüme başladığımda, sonunda içimde hiçbir şey hissetmiyordum. Belki de, diye düşündüm, İşlenme bulaşıcı bir hastalıktı ve şimdi bana da bulaşmıştı. Kendimi umursamaya zorlayamıyordum.

O yolculuğun çok azı artık hatırımda. Bütün yolu üşümüş, yorgun ve aç bir halde yürüdüm. İşlenmiş birileriyle bir daha karşılaşmadım ve yolun o kısmında gördüğüm birkaç diğer yolcu, bir yabancıyla konuşmak konusunda benden daha az endişeli değildiler. Sadece Buckkeep'e varmayı düşünüyordum. Ve Burrich'e. Buckkeep'e Bahar Bayramı kutlamalarının ikinci gününde vardım. Kapıdaki muhafızlar ilk başta beni durdurmaya çalıştılar. Onlara baktım.

“Bu Fitz,” dedi biri nefesi kesilerek. “Senin öldüğün söylenmişti.”

“Kapa çeneni,” diye hurladı diğeri. Bu beni uzun zamandır tanıyan Gage'di ve hızla, “Burrich yaralandı. Yukarıda revirde evla,” dedi.

Başımı salladım ve yanlarından geçtim.

Buckkeep'te geçirdiğim bütün süre boyunca, revire hiç girmemişim. Benim çocukluk hastalıklarımı ve kazalarımı Burrich'ten başkası tedavi etmemişti. Ama nerede olduğunu biliyordum. Cümbüşçü kümeleri ve toplantılarının arasından görmeden geçtim ve birdenbire altı yaşındaymışım ve Buckkeep'e ilk kez geliyormuşum gibi hissettim. Burrich'in kemerine asılmıştım. Yırtılmış ve sargılanmış bacağıyla Moonseye'dan buraya bütün yol boyunca. Ama beni bir kez olsun başka birinin atına koymamış ya da bakımımı başkasına emanet etmemişti. Kalenin içine varmak için zilleri, çiçekleri ve tatlı pastaları olan insanları iteledim. Kışlaların arkasında beyaz taştan ayrı bir bina vardı. Kimse yoktu ve girişten meydan okunmadan geçip arkadaki odaya girdim.

Yerde, saçılmış temiz şifalı otlar vardı ve geniş pencereler bahar havası ve ışığını bir sel gibi içeri alıyordu, ancak oda yine de bende bir hapsedilme ve hastalık hissi uyandırdı. Burası Burrich için iyi bir yer değildi. Biri dışında bütün yataklar boştu. Zorunlu olmadıkça hiçbir asker Bahar Bayramı zamanında yatağa bağlı kalmazdı. Burrich dar bir karyolada, bir gün ışığı seli altında gözleri kapalı yatıyordu. Onu hiç bu kadar kırıltısız görmemişim. Battaniyelerini bir kenara atmıştı ve göğsü sargılarla sarılmıştı. Sessizce ilerledim ve yatağının yanında yere oturdum. Aşırı kırıltısızdı, ama onu hissedebiliyordum ve ağır ağır nefes aldıkça sargılar hareket ediyordu. Elini elime aldım.

"Fitz," dedi gözlerini açmadan. Elimi sıkıca sıktı.

"Evet."

"Döndün. Hayattasın."

"Öyle. Doğrudan buraya geldim, elimden geldiğince çabuk. Ah, Burrich ölmüş olmandan korktum."

"Ben de senin öldüğünü sandım. Diğerleri günlerce önce geri döndü." Güçlkle nefes aldı. "Elbette piç diğerlerine at bıraktı."

"Hayır," diye hatırlattım ona, elini bırakmadan. "Piç olan benim, hatırladın mı?"

"Üzgünüm." Gözlerini açtı. Sol gözünün akı kanlanmıştı. Bana gülümsemeye çalıştı. O zaman yüzünün sol tarafındaki şişliğin hâlâ inmediğini fark edebildim. "Eh. İyi bir çift olduk. Yanağını merhemlemelisin. İltihaplanıyor. Bir hayvan tırmığına benziyor."

"İşlenmişler," diye söze başladım ve daha fazla açıklama yapmaya cesaret edemedim. Sadece yavaşça, "Beni Forge'un kuzeyine bıraktı, Burrich."

Yüzü öfkeyle kasıldı. "Bana söylemedi. Ne de bir başkasına. Verity'ye prensime sana ne yaptığını söyletmesini rica etmek için bir adam bile gönderdim. Hiçbir yanıt alamadım. Onu öldürmeliydin."

"Boşver," dedim gerçekten bunu kastederek. "Döndüm ve hayattayım. Sınavını geçemedim, ama bu beni öldürmedi. Ve senin de bana söylediğin gibi, hayatımda başka şeyler var."

Burrich yatağında hafifçe kıpırdandı. Bunun kolay olmadığını söyleyebilirdim. "Pekala. Bu yüzden hayal kırıklığına uğrayacak." Titreyerek soluk verdi. "Saldırıya uğradım. Bıçaklı biri tarafından. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Ne kadar kötü?"

"Benim yaşımda iyi değil. Senin gibi genç bir geyik büyük

ihтимalle sadece silkinir ve yoluna devam ederdi. Yine de, bıçağı sadece bir kez saplayabilirdi. Ama düştüm ve kafamı çarptım. Bilincim iki gün boyunca yerine gelmedi. Ve Fitz. Köpeğin. Aptal, anlamsız bir şey, ama köpeğini öldürdü.”

“Biliyorum.”

“Hemen öldü,” dedi Burrich teselli edermiş gibi.

Yalanla birlikte kuvvetlendim. “Güzel öldü,” diye düzeltiltim onu. “Ve eğer o ölmeseydi, o bıçak vücuduna birden çok defa saplanırdı.”

Burrich aşırı sessizleşti. “Oradaydın, değil mi?” dedi nihayet. Bu bir soru değildi ve ne kastettiğine şüphe yoktu.

“Evet,” dediğimi duydum, basit bir şekilde.

“O gece İrfan için çabalamak yerine o köpekle oradaydın ha?” Sesi öfkeyle yükseldi.

“Burrich, sandığın gibi.... ”

Elini benimkinden kurtardı ve benden olabildiğince uzağa döndü. “Beni yalnız bırak.”

“Burrich, Smithy’ydi. Bende İrfan yok. Bu yüzden bırak da bendekini alayım, bırak da olduğum kişi olayım. Bunu kötü şekilde kullanmıyorum. O olmadan da hayvanlarla aram iyi. Öyle olması için beni zorladın. Kullanırsam...”

“Ahırlarımdan ve benden uzak dur!” Benimle yüz yüze gelmek için geri döndü ve hayret içinde, koyu yanağından tek bir gözyaşının süzüldüğünü gördüm. “Başaramadın ha? Hayır Fitz. Ben başaramadım. İlk belirlediğinde onu senin içiden atamayacak kadar yufka yürekliydim. ‘Onu iyi yetiştir,’ dedi Chivalry bana. Bana verdiği son emir. Ve onu boşa çıkardım. Seni de. Burnunu sokmasaydın Fitz, İrfanı öğrenebilirdin. Galen sana öğretebilirdi. Seni Forge’a göndermesine şaşmamak gerek.” Durdu. “Piç ya da değil, Chivalry’ye uygun bir oğul olabilirdin.

Ama hepsini boşa harcadın. Ne için? Bir köpek için. Bir köpeğin bir adam için ne anlama gelebileceğini biliyorum, ama hayatından bir köpek için vazgeç...”

“Sadece bir köpek değil,” diye neredeyse sert bir şekilde sözünü kestim. “Smithy. Arkadaşım. Ve sadece onun yüzünden değil. Beklemeyi bıraktım ve senin için geri geldim. Bana ihtiyaç duyabileceğini düşünerek. Smithy günlerce önce öldü. Ama ben, bana ihtiyacın olabileceğini düşünerek senin için geri geldim.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki benimle konuşmayacağını düşündüm. “Gerek yoktu,” dedi sessizce. “Ben başımın çaresine bakarım.” Ve daha sert bir şekilde. “Bunu biliyorsun. Her zaman yaptım,” dedi.

“Ve bana,” diyerek kabul ettim. “Sen hep bana baktın.”

“Ve bunun bize en küçük bir faydası bile dokunmadı,” dedi yavaşça. “Bak ne hale gelmene neden oldum. Artık sen sadece... Git. Sadece git.” Tekrar bana sırtını döndü ve içinden bir şeylerin gittiğini hissettim.

Yavaş yavaş doğruldum. “Helena yapraklarından gözüne banyo yapacağım. Bu öğleden sonra getiririm.”

“Bana hiçbir şey getirme. Bana hiçbir iyilik yapma. Kendi yoluna git ve ne olacaksan ol. Seninle işim kalmadı.” Duvara doğru konuşmuştu. Sesinde ikimiz için de acıma yoktu.

Revirden çıkarken arkama baktım. Burrich kıpırdamamıştı, ama sırtı bile daha yaşlı ve daha küçük görünüyordu.

Buckkeep’e dönüşüm böyle oldu. Oradan ayrılırken sahip olduğum saflıktan çok uzaklaşmıştım. Sanıldığı gibi ölü olmayışına fazla tantana yapılmadı. Kimsenin yapmasına izin vermedim. Burrich’in yatağından doğrudan odama gittim. Yıkıp elbiselerimi değiştirdim. Huzursuz bir ruh hali içinde uyu-

dum. Bahar Bayramı'nın geri kalanında geceleri mutfakta yalnız başıma yemek yedim. Kral Shrew'a Akıncıların Forge'daki kuyuları kullanabiliyor olabileceği fikrini ileri süren bir not kaleme aldım. Bana bir yanıt vermedi ve böyle olmasından hoşnuttum. Kimseyle ilişki kurmaya çabalamadım.

Galen sınavı vermiş grubunu Kral Shrew'de bol tantana ve merasimle takdim etti. Benim dışımda biri daha geri dönmek konusunda başarısız olmuştu. Adını hatırlayamamak şimdi beni utandırıyor ve ona ne olduğunu biliyorduydum bile, unuttum. Galen gibi ben de onu önemsiz saydım sanırım.

Galen yazın geri kalanında benimle sadece bir kez konuştu ve o da dolaylı yoldan. Bahar Bayramı'ndan bir süre sonra avluda karşılaştık. Regal'le yürüyor ve konuşuyordu. Yanımdan geçerlerken Regal'in başının üzerinden bana baktı ve küçümseyerek, "Kediden bile dokuz canlı," dedi.

Durdum ve her ikisi de kendilerini bana bakmaya zorunlu hissedene kadar onlara baktım. Galen'in benimle gözgöze gelmesini sağladım; sonra gülümsedim ve başımı salladım. Galen'in beni ölüme yollama girişiminin üstüne asla gitmedim. O olaydan sonra beni hiç görmüyor gibiydi. Gözleri üzerimden kayar ya da ben girdiğimde odıdan çıkardı.

Smithy'yi kaybettiğimde her şeyimi kaybetmişim gibi geldi bana. Ya da o acımla bana !.alan az miktarda şeyi de yok etmeye giriştim. Kalede haftalarca somurttum, benimle konuşacak kadar aptal herkese akıllıca hakaret ederek. Soyтары benden kaçındı. Chade beni çağırmadı. Patience'ı üç kez gördüm. İlk ikisinde davetine yanıt vermek için gittim, medeni olmak için en az çabayı gösteriyordum. Üçüncü defasında, gül kesikleriyle ilgili gevezeliğinden sıkılarak, sadece ayağa kalktım ve gittim. Beni bir daha çağırmadı.

Ama birine ulaşmam gerektiğini hissettiğim bir an geldi. Smithy hayatımda büyük bir boşluk bırakmıştı. Ve ahırlardan sürgün edilmemin bunun kadar mahvedici olacağını sanmamıştım. İkimiz de üzücü bir şekilde birbirimizi görmemiş gibi davranmayı öğrendiğimizden Burrich'le tesadüfi rastlaşmalarımız inanılmaz uygunsuz oluyordu.

Acı içinde Molly'ye gitmek, ona başıma gelen her şeyi, Buckkeep'e ilk geldiğimden beri başıma gelen her şeyi anlatmak istedim. Ben anlatırken sahilde nasıl oturabileceğimizi ve anlatmayı bitirdiğimde beni yargılamayacağını ya da öğüt vermeyi denemeyeceğini, sadece elimi tutup yanımda duracağını bütün ayrıntılarıyla hayal ettim. Nihayet biri her şeyi bilecekti ve ondan daha fazla bir şey saklamak zorunda olmayacaktım. Ve bana sırt çevirmeyecekti. Bundan fazlasını hayal etmeye cesaret edemedim. Umutsuzca özlüyor ve sadece sevgilisi kendinden iki yaş büyük bir oğlanın bileceği bir korkuyla korkuyordum. Ona bütün ızdıraplarımı taşırsam, şanssız bir çocuk olduğumu düşünür ve bana acır mıydı? Ona daha önce anlatmadıklarım yüzünden benden nefret eder miydi? Bu düşünce ayaklarımı bir düzine kez Buckkeep kasabasından döndürdü.

Ama iki ay sonra, kasabaya gitmeyi göze aldığımda, hain ayaklarım beni mum dükkanına götürdü. Yanımda bir sepet ve içinde de bir şişe vişne şarabı ve dört ya da beş tane, Kadınlar Bahçesi'nden epey bir deri zaiyatıyla ele geçirilmiş, koku kulanı kekik yataklarını bile etkisizleştiren dikenli küçük sarı gül vardı. Kendime bir planımın olmadığını söyledim. Ona kendimle ilgili her şeyi anlatmak zorunda değildim. Konuşmanın akışı içinde karar verebilirdim. Ama sonunda bütün kararlar verildi ve benimle hiçbir işleri yoktu.

Gittiğimde, Molly'nin Jade'in kolunda çıktığını gördüm.

Başları birbirine yakındı ve alçak sesle konuşurlarken onun koluna yaslanıyordu. Mum dükkanının kapısının dışında, Jade Molly'nin yüzüne bakmak için durdu. Molly gözlerini kaldırıp ona baktı. Adam yanağına yumuşakça dokunmak için elini tereddütle uzattığında, Molly birdenbire bir kadın, benim bilmediğim biri oluvermişti. Aramızdaki iki yaş farkı, asla köprü kuramayacağım muazzam bir kanyonu. Molly beni görmeden köşeyi döndüm ve yüzüm öne eğik başımı başka yana çevirdim. Yanımdan ben bir ağaç ya da taşmışım gibi geçtiler. Molly'nin başı Jade'in omzuna yaslanmıştı ve ağır ağır yürüyorlardı. Görüşümden çıkmaları sonsuza kadar sürdü.

O gece hiç olmadığım kadar sarhoş oldum ve ertesi gün kaleye giden yolun ortasında bir yerde çalılıklarda uyandım.

SUİKASTLER

Kral Shrewd'un kişisel danışmanı Chade Fallstar, Kızıl Gemi savaşlarından önceki dönem boyunca İşlenme hakkında kapsamlı bir çalışma yaptı. Tabletlerinden şu bilgileri edindik: "Balıkçı Gill ve çiftçi Ryda'nın kızı Netta, Bahar Bayramı'nın onyedinci gününde Goodwater'daki evinden sağ olarak alındı. Kızıl Gemi Akıncıları tarafından İşlendi ve üç gün sonra kasabasına geri getirildi. Babası aynı akında öldürüldü ve daha küçük beş çocuğu olan annesi, Netta'yla fazla ilgilenemiyordu. Netta, İşlendiğinde on dört yaşındaydı. İşlendikten altı ay kadar sonra elime geçti.

"Bana ilk getirildiğinde, kirli ve bırpani, açlık ve olay yüzünden fazlasıyla zayıftı. Benim idaremdede yıkandı, giydirildi ve benimkine yakın bir odaya yerleştirildi. Onunla vahşi bir hayvanla yapacağım gibi çalışmaya devam ettim. Ona her gün kendi ellerimle yemek götürdüm ve o yerken yanında durdum. Odasının sıcak, yatak takımının temiz tutulduğundan ve bir kadının bekleyeceği rahatlıkların sağlandığından emin oldum: yıkanmak için su, fırça ve taraklar ve bir kadına gerekli her şey. Ek olarak, İşlenmeden önce böyle elişleri yapmaya çok düşkün olduğunu ve birçok ustalıklı parça yarattığını keşfettiğimden, iğne işi için gerekli birkaç malzemenin sağlan-

dığından da emin oldum. Bunları yapmaktaki niyetim, İşlenmiş birinin yumuşak koşullar altında önceden olduğu insanın bir benzerine dönüşüp dönüşmeyeceğini görmektir.

"Bu koşullar altında vahşi bir hayvan bile biraz daha evcilleşirdi. Ama Netta her şeye farklı tepki verdi. Sadece bir kadının alışkanlıklarını değil, bir hayvanın iyi duyularını da kaybetmişti. Çatlayana kadar elleriyle yer ve fazlalıkları, ayaklar altında ezilmesi için yere bırakırdı. Yıkanmaz ya da kendisine herhangi bir şekilde bakmazdı. Çoğu hayvan bile mağaralarının bir bölümünü kirletir, ama Netta'ya gelince, pisliğinin her yere düşmesine izin veren bir fare gibiydi.

"İsterse ya da bir şeyi yeterince çok isterse, akıllı bir şekilde konuşabiliyordu. Kendi seçimiyle konuştuğunda, bu genellikle beni hırsızlıkla suçlamak ya da istediğine karar verdiği bir şeyi hemen vermezsem bana tehditler savurmak için olurdu. Bana karşı daimi tutumu şüpheli ve nefret doluydu. Benim normal sohbet girişimlerimi yok sayıyordu, ama yemeği ondan saklayarak, yemek karşılığında ondan aydınlatıcı karşılıklar alabiliyordum. Ailesini net bir şekilde hatırlıyordu, ama onlara ne olduğuyla ilgilenmiyordu. O soruları çünkü havaıyla ilgili soruları yanıtlar gibi yanıtlıyordu. İşlenme anıyla ilgili, sadece bir geminin içinde tutulmuş olduklarını, çok az yemek olduğunu ve sadece yaşamaya yetecek kadar su olduğunu söyledi. Hatırlayabildiği kadarıyla ne sıradışı bir şey yedirilmiş, ne de hatırladığı herhangi bir şekilde dokunulmuştu. Bu nedenle bana İşlenme mekanizmasıyla ilgili hiçbir ipucu sağlamadı. Bir şeyin nasıl yapıldığını öğrenirse insan onu geri almanın yolunu da bulur diye umduğumdan, bu benim için büyük bayal kırıklığı oldu.

"Mantıklı düşünerek ona insan davranışını geri getirmeye

çabaladım, ama faydası olmadı. Sözlerimi anlıyorsa benziyordu, ancak onu etkilemiyordu. İki somun ekmek verildiğinde ve birini ertesi gün için saklaması gerektiği yoksa acıkacağı konusunda uyarıldığı halde, ikinci somunun yere düşmesine engel olmaz, üzerine basar ve ertesi gün üzerlerine hangi kirin yapıştığını umursamadan kendi düşürdüğü artıkları yerdı. Ne iğne işine ne de başka bir eğlenceye ilgi göstermedi, bir çocuğun parlak oyuncaklarına bile. Yemiyor ya da uyumuyorsa, sadece oturmak ya da uzanmakla meşguldü, zihni de bedeni kadar tembel. Şeker ya da tatlı ikram edildiğinde, kusana kadar yer ve sonra gene yerdı.

“Onu çeşitli iksirler ve bitkisel çaylarla tedavi ettim. Bubara tuttum, vücudunu temizledim. Sıcak ya da soğuk su sıkmanın üzerinde onu kızdırmak dışında bir etkisi olmadı. Bütün bir gün ve gece uyumasını sağladım, ama değişiklik olmadı. Bunun üzerine iki gece uyuyamasın diye onu cinkabuğuyla doldurdum, ama bu sadece onu sinirli yaptı. Bir süre onu iyilikle şımarttım, ama ona en sert koşullarla davrandığım zaman olduğu gibi, onda ya da bana davranışında bir değişiklik yaratmadı. Açsa, emredildiğinde kur yapar ve hoş bir şekilde gülümserdi, ama yemek temin edilir edilmez, diğer bütün emir ve ricalar görmezden gelinirdi.

“Bölgesi ve malları konusunda tehlikeli bir şekilde kıskançtı. Yemekte olduğu yemeğe fazla yaklaşma girişiminde bulunduğum için ve bir kere de taktığım yüzüğü almayı istediği için bana birden fazla defa saldırmaya çalıştı. Dağınıklığının çektiği fareleri, şaşırtıcı bir hızla yakalayıp duvara çarparak düzenli olarak öldürüyordu. Bir keresinde odasına girmeyi göze alan bir kedi aynı kaderle karşılaştı.

“İşlendiğinden bu yana geçen zaman konusunda fazla bir

fikri yoktu. Açken emredilirse, geçmiş bayatı konusunda iyi bir izlenim bırakırdı, ama İşlendiğinden bu yana onun için her şey upuzun bir 'dün'dü.

"Netta'dan onu İşlemek için ona bir şey eklendiğini ya da ondan bir şey alındığını öğrenemedim. Onun tüketilen, koklanan, duyulan ya da görülen bir şey mi olduğunu bilmiyorum. Hatta insanoğlunun işi ya da sanatı mı, yoksa bazı Farseerler'in üzerinde gücü olduğunu iddia ettikleri bir deniz şeytanının işi mi bilmiyorum. Uzun ve yorucu bir deneyden hiçbir şey öğrenemedim.

"Netta'ya bir gece suyuyla birlikte üç kat fazla uyku ilacı verdim. Vücudunu yıkatıp, saçlarını taratmışım ve gerektiği gibi gömülmesi için onu kasabasına geri gönderdim. En azından bir aile bir İşlenme hikayesine nokta koyabilirdi. Diğerlerinin çoğu aylarca ve yıllarca bir zamanlar değerli bildikleri kişiye ne olduğunu merak etmek zorundalar. Çoğu bilmemekten dolayı daha iyi durumda." O vakitler, bin ruhtan fazlasının İşlendiği biliniyordu.

Burrich söylediği şeyi kastetmişti. Benimle yapacak işi kalmamıştı. Artık ahırlarda ve köpek kulübelerinde de istenmiyordum. Özellikle Cob bundan acımasız bir zevk alıyordu. Sık sık Regal'le gittiği halde, ahırlarda olduğunda genelde girişimi engellemek için yoluma çıkardı. "Size atınızı getirmeme izin verin efendim," derdi dalkavukça. "Ahır amiri hayvanlara ahır içinde seyislerin dokunmasını tercih ediyor." Ve bu yüzden Sooty eyerlenip bana getirilirken, beceriksiz bir lordcukmuşum gibi durmam gerekiyordu. Sooty'nin bölmesini Cob gübreliyor, onu Cob besliyor ve tımar ediyordu. Sooty'nin onu ne kadar hızlı kabul ettiğini görmek beni yiyip bitiriyordu. Kendi

kendime onun sadece bir at olduğunu ve suçlanamayacağını söyledim. Ama bu da bir başka terk ediliş olmuştu.

Birdenbire çok fazla vaktim olmuştu. Sabahlar hep Burrich için çalışarak geçirilmişti. Artık benimdiler. Hod bahçıvanları savunma için eğitmekle meşguldü. Onlarla talim yapmam hoş karşılanıyordu, ama uzun zaman önce öğrendiğim derslerdi. Fedwren her yaz olduğu gibi bu yaz da gitmişti. Patience'dan özür dilemenin bir yolunu bulamıyordum ve Molly hakkındaysa düşünmüyordum bile. Buckkeep'teki meyhanelere bile yalnız başıma baskın yapar olmuştum. Kerry bir kuklacıya çıraklık ediyordu ve Dirk gemici olmak için gitmişti. İşsiz ve yalnızdım.

Mutsuz bir yazdı ve bu sadece benim için geçerli değildi. Ben yalnız, tatsız ve bütün kıyafetlerim küçük gelirken, benimle konuşacak kadar aptal herkesi tersler ve homurdanır ve haftada birçok kez bayılana kadar içerken, Altı Dükalık'a nasıl eziyet edildiğinin hâlâ farkındaydım. Kızıl Gemi Akıncıları, her zamankinden cesur bir şekilde, sahil şeridimizi rahatsız ediyorlardı. Bu yaz, tehditlere ek olarak, sonunda taleplerde bulunmaya başladılar. Buğday, sığır, limanlarımızdan canlarının dileğini alma hakkı, gemilerini demirleme ve yazın topraklarımızdan ve insanlarımızdan geçinme hakkı, halkımızı köle olarak seçmeleri..... her talep bir öncekinden daha dayanılmazdı ve taleplerden daha dayanılmaz olan tek şey, Kral'ın her reddedişini takip eden işlenmelerdi.

Halk, limanları ve kıyıdaki kasabaları terk ediyordu. Onları kimse suçlayamazdı, ama bu sahil şeridimizi saldırılara daha da açık bırakıyordu. Daha çok asker kiralandı, daha çok ve böylece onlara ödeme yapılabilmesi için vergiler artırıldı ve halk vergilerin ve Kızıl Gemi Akıncıları'na karşı duydukları korkunun ağırlığıyla şikayet etmeye başladı. Akıncı gemilerini

arkada bırakıp aile gemileriyle sahilimize insanlarımız için sığınak dilenmeye ve Kızıl Gemiler'in artık tamamıyla hüküm sürdüğü Dış Adalar'a dair vahşi kaos ve zorbalık hikayeleri anlatmaya gelen Dışadahlılar bile tuhaftı. Belki de karma bir niyettiler. Çok az insan onlara gerçekten güvense de, askerler gibi ucuza kiralanıyorlardı. Ama en azından Kızıl Gemi egemenliğindeki Dış Adalar hikayeleri, herkesin Akıncıların taleplerini kabul etmeyi düşünmekten kaçınmasını sağlayacak kadar asap bozucuydu.

Dönüşümden bir ay sonra, Chade bana kapısını açtı. Beni boşlamasına öfkelenmişim ve merdivenlerden daha önce yaptığımdan daha yavaş çıktım. Ama oraya gittiğimde, bir havaneliyle ezmekte olduğu tohumlardan kafasını kaldırıp yorgunluk dolu bir yüzle bana baktı. "Seni gördüğüme sevindim," dedi. Sesinde sevincin izi yoktu.

"Beni bu kadar hızlı çağırmanın nedeni de bu olmalı," diye tatsız bir gözlemde bulundum.

Havanda tohum dövmeyi bıraktı. "Üzgünüm. Kendine gelmek için belki biraz yalnız kalmak istersin diye düşündüm." Tekrar tohumlarına baktı. "Benim için de kolay bir kış ve bahar olmadı. Zamanı geride bırakıp devam edemez miyiz?"

Nazik, mantıklı bir öneriydi. Akıllıca olduğunu biliyordum.

"Başka seçeneğim var mı?" diye sordum alay ederek.

Chade tohumunu dövmeyi bitirdi. Güzel dokunmuş bir elekten geçirdi ve suyunu akıtması için bir kaba koydu. "Hayır," dedi sonunda, sanki iyice düşünüp taşınmış gibi. "Hayır, seçeneğin yok ve benim de yok. Birçok konuda seçeneğimiz yok." Gözleriyle beni baştan aşağı süzerek bana baktı ve sonra tekrar tohumunu kurcaladı. "Yazın geri kalanında," dedi, "su ya da çay dışında her şeyi içmeyi bırakacaksın. Terin şa-

rap kokuyor. Ve bu kadar genç biri için kasların gevşek. Galen'in meditasyonlarıyla dolu bir kışın vücuduna faydası dokunmamış. Vücudunu çalıştırmaya gayret et. Bugünden itibaren günde dört kez Verity'nin kulesine çıkmayı iş edin. Ona yemek ve sana nasıl hazırlanacağını göstereceğim çayları götüreceksin. Ona asla surat asmayacağını, aksine hep neşeli ve dostça davranacaksın. Belki de bir süre Verity'ye hizmet etmek, dikkatimin sana odaklanmaması konusunda nedenlerim olmasına dair seni ikna eder. Buckkeep'te bulunduğun her gün yapacağın şey bu. Bazı günler benim için başka görevler yapacaksın."

Bende utanma uyandırması için Chade'in fazla konuşması gerekmemişti. Hayatımı algılayışım bir an içinde yüce bir trajediden çocuksu bir kendine acımaya dönüşmüştü. "Tembellik ettim," diye kabul ettim.

"Aptallık ettin," diye fikrime katıldı Chade. "Kendi hayatının sorumluluğunu üstüne almak için bir ayın vardı. Sen şımarık bir.... piçkurusu gibi davrandın. Burrich'in senden öğrenmesinin nedenini anlıyorum."

Chade'in bildiklerine şaşmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Ama bu kez gerçek nedeni bilmediğinden emindim ve bunu onunla paylaşma gibi bir arzum yoktu.

"Onu kimin öldürmeye çalıştığını hâlâ bulamadın mı?"

"Aslında.... denemedim."

Şimdi Chade öğrenmiş ve derken şaşırmış göründü. "Evlat, sen hiç kendinde değilsin. Altı ay önce böyle bir sırrı öğrenmek için ahırların altını üstüne getirdin. Altı ay önce, bir aylık tatil verilse, her gününü doldururdun. Seni üzen şey nedir?"

Söylediklerinin doğru olduğunu hissederek yere baktım. Başıma gelen her şeyi ona anlatmak istedim; kimseye tek ke-

lime etmek bile istemedim. “Sana Burrich’e yapılan saldırı hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım.” Ve öyle de yaptım.

“Ve bütün bunları gören kişi,” diye sordu ben anlatmayı bıraktığımda, “Burrich’e kimin saldırdığını biliyor mu?”

“İyi görememiş,” diye kaçamak cevap verdim. Chade’e onun nasıl koktuğunu tamamen bildiğimi, ama sadece belirsiz bir hayal olduğunu söylemek faydasızdı.

Chade bir an sesiz kaldı. “Pekala, elinden geldiğince kulağı kesik ol. Kral’ın ahır amirini kendi ahırında öldürecek kadar cesaret sahibi olan kişinin kim olduğunu bilmek isterim.”

“O zaman bunun sadece Burrich’in kişisel kavgası olduğunu düşünmüyorsun?” diye sordum dikkatle.

“Belki de öyleydi. Ama sonuca varmayacağız. Bence, bir düzen havası var. Biri bir şey inşa ediyor, ama ilk parçayı koymayı unutmuşlar. Bizim yararımıza, umarım.”

“Bana neden böyle düşündüğünü söyleyebilir misin?”

“Söyleyebilirdim, ama söylemeyeceğim. Benimkilerden bağımsız olarak kendi varsayımlarını bulman için zihnini serbest bırakmanı istiyorum. Sana çayları göstereceğim.”

Galen’le geçirdiğim zaman ya da sınavım hakkında hiçbir şey sormamasına bir parça kırılmışım. Başarısızlığımı beklenen bir şeymiş gibi kabullenmişe benziyordu. Ama bana Verity’nin çayı için seçmiş olduğu malzemeleri gösterirken, kulandığı uyarıcıların gücünden dehşete düştüm.

Regal çok fazla ortalarda görüldüğü halde, Verity’yi çok az görmüştüm. Son bir ayı gelip gitmekle geçirmişti. Sürekli henüz dönüyor ya da az sonra yola çıkıyor oluyordu ve her atlı alayı bir öncekinden daha zengin ve gösterişli görünüyordu. Bana ağabeyinin flörtünü kendini herhangi bir tavuskuşundan daha parlak süslemek için bir mazeret olarak kullanıyor gibi

geliyordu. Genel kanı, görüştüğü insanları etkilemek için o şekilde gitmesi gerektiği şeklindeydi. Bana göre, savunmaya harcanabilecek paranın ziyan edilmesinden başka bir şey değildi. Regal gittiğinde rahatlama hissediyordum, çünkü bana karşı düşmanlığı yeni bir hal almıştı ve bunu ifade etmek için çeşitli küçük yollar bulmuştu.

Verity ya da Kral'ı gördüğüm kısa anlarda, ikisi de yılgın ve yorgun görünüyordlardı. Ama özellikle Verity neredeyse sersemlemişe benziyordu. Kayıtsız ve dikkati dağınık, sadece bir kez farkıma vardı ve büyümüş olduğumu söyledi. Konuşmamızın boyutu bu olmuştu. Ama hasta gibi, tad almadan yemek yediğini, çiğnemek ve yutmak çok büyük bir gayret gerektiriyormuş gibi et ve ekmek yerine lapa ve çorbayla yaşadığını fark etmiştim.

"İrfanı çok fazla kullanıyor. O kadar ki, Shrewd bana söyledi. Ama onu neden o kadar tükettiğini, neden iliğini kemiğini kuruttuğunu, bana açıklayamıyor. Bu yüzden ona tonikler ve iksirler veriyorum ve dinlenmesini sağlamaya çalışıyorum. Ama dinlenemiyor. Cesaret edemediğini söylüyor. Bana Kızıl Gemi rotacılarını ancak bütün gayretini kullanarak yanıltıp gemilerini kayalara yönelttiğini ve kaptanlarının cesaretini kırdığını söylüyor. Ve bu yüzden yataktan kalkıp pencere kenarındaki bir sandalyeye gidip bütün gün orada oturuyor."

"Ya Galen'in grubu? Ona bir faydaları dokunmuyor mu?" Soruyu neredeyse kıskançlıkla, sanki onların hiçbir önemi olmadığını duymayı umarak sormuştum.

Chade iç geçirdi. "Sanırım onları benim posta güvercinlerini kullanacağım gibi kullanıyor. Onları kulelere gönderdi ve onları askerlerine uyarılar iletmek ve onlardan gemileri görmeleriyle ilgili haber almak için kullanıyor. Ama sahilin korun-

ması görevinde kimseye güvenmiyor. Diğerlerinin çok deneyimsiz kaçacaklarını; kendilerini İrfanladıkları kişilere ele verebileceklerini söyledi bana. Anlamıyorum. Ama çok fazla devam edemeyeceğini biliyorum. Yazın sona ermesi ve kış fırtınalarının Kızıl Gemileri evlerine sürüklemesi için dua ediyorum. Onu işine bağlayacak bir büyü olmalıydı. Bunun onu yok etmesinden korkuyorum.

Bunun, başarısızlığıma karşı bir azar olduğuna hükmettim ve somurarak sessizliğe gömüldüm. Odalarında, onları aylar süren yokluğumun sonrasında hem tanıdık hem yabancı bularak dolandım. Şifa çalışmalarıyla ilgili cihazlar, her zamanki gibi sağa sola dağılmıştı. Slink, köşelerdeki pis kokulu kemik parçalarıyla kendini fazlasıyla ele veriyordu. Her zamanki gibi, çeşitli sandalyelerde bir tablet ve parşomen yığını vardı. Bu ürünle en çok Elderlingler ilgiliymişse benziyordu. Renkli resimlere merakla bakarak dolaştım. Diğerlerinden daha eski ve ayrıntılı bir tablet, bir Elderling'i insansı kafası kirpimsi saçlarla süslenmiş bir çeşit altınla kaplanmış kuş olarak resmetmişti. Dükalığın en güneyindeki Chalced'in antik anadilinde, Piche dilindeydi. Boyanmış sembollerin büyük kısmı solmuş ya da eski alıştıktan kabarıp dökülmüştü ve asla Piche'yi akıcı okuyan biri olmamıştım. Chade gelip dirseğimin ucunda durdu.

"Biliyorsun," dedi nazikçe, "benim için kolay olmadı, ama sözümü tuttum. Galen öğrencilerini tamamıyla kendisi kontrol etmekte ısrar etti. Disipline edilmen ve derslerin konusunda kimsenin seninle bağlantı kurmaması ve herhangi bir şekilde karışmaması konusunda açıkça şart koştu. Ve sana söyledığım gibi, Kraliçe'nin Bahçesi'nde kör ve etkisizim."

"Bunu biliyordum," diye mırıldandım.

"Yine de Burrich'in tavırlarıyla çelişmiyorum. Sadece kralı-

ma verdiğim söz beni seninle ilişki kurmaktan alıkoydu.” İhtiyatla durdu. “Zor bir dönem oldu, biliyorum. Keşke sana yardım edebilseydim. Ve sende kendini kötü hissetmeseydin...”

“Başarısız olduğum için.” O daha nazik bir ifade ararken ben cümledeki boşluğu doldurdum. İç geçirdim ve birden acımı kabullendim. “İyisi mi bir kenara bırakalım Chade. Değiştiremem.”

“Biliyorum.” Sonra, daha da dikkatle: “Ama belki de İrfan’dan öğrendiklerini kullanabiliriz. Eğer anlamama yardım edersen, belki Verity’nin hayatta kalması için daha iyi yöntemler planlayabilirim. Çünkü bilgi o kadar uzun yıllar gizli tutuldu ki... eski parşömenlerde çok nadir değinilmiş, bir savaş kralın İrfanı sayesinde askerlerinin lehine dönmüş falan filan ya da bir düşman kralın İrfanı sayesinde şaşkına çevrilmiş falan filan. Buna rağmen nasıl yapıldığına dair hiçbir şey yok—”

Umutsuzluk beni yine ele geçirmişti. “Boşver. Piçlerin bileceği bir şey değil. Sanırım böyle olduğunu ispatladım.”

Aramıza bir sessizlik çöktü. Sonunda Chade şiddetle iç geçirdi. “Pekala. Öyle olsun. Bu son birkaç aydır, İşlenmeyi de araştırıyordum. Ama tek öğrenebildiğim ne olmadığı ve neyin onu değiştiremediği. Bulduğum tek tedavi her şeyde geçerli olan en eski tedavi usulü.”

Bakmakta olduğum parşömeni sardım ve bağladım, neyin gelmekte olduğunu hissederek. Yanılmamıştım.

“Kral beni sana bir görev vermekle tayin etti.”

O yaz, üç ay boyunca, Kral için on yedi kez öldürdüm. Zaten kendi iradem ve savunmam için çoktan öldürmüş olmasaydım, daha zor olabilirdi.

Görevler basit görünmüş olabilir. Ben, bir at ve küfeler dolusu zehirli ekmek. Yolcuların saldırıya uğradıklarını bildirdikleri yollarda yolculuk ettim ve İşlenenler bana saldırdıkların-

da, arkamda dökülmüş somunlardan bir iz bırakarak kaçtım. Sıradan bir asker olsaydım, belki daha az korkardım. Ama bütün hayatım boyunca diğerlerinin yakında olduğunu anlamak için İzanıma bel bağlamaya alışmıştım. Gözlerimi kullanmadan çalışmak zorunda olmakla aynı şeydi bana göre. Ve İşlenen herkesin ayakkabı tamircisi ve dokumacı olmadığını hızla fark ettim. Zehirlediğim ikinci kabilenin içinde birçok asker vardı. Atımdan aşağı çekildiğimde birçoğu somun için çekiştiği için şanslıydım. Derin bir bıçak yarası aldım ve o yara izini bugün bile sol omzumda taşıyorum. Güçlü ve yetenekliydim, ve bir birlik gibi dövüşmeyi biliyor gibiydim, belki de tamamen insan oldukları dönemde nasıl talim yaptıklarıyla ilgiliydi. Diğerleri bütün ekmeği yerken benimle boğuşmalarının aptalca olduğunu haykırmıştım ölebilirdim. Beni bıraktılar, atıma davrandım ve kaçtım.

Zehirler olması gerektiklerinden daha acımasız değillerdi, ama en küçük dozda bile etkili olmaları için sert olanları kullanmak zorundaydık. İşlenenler yumuşak bir şekilde ölmediler, ama Chade'in hazırlayabileceği en hızlı ölümle öldüler. Ölüleri benden almaya can atıyorlardı ve onların köpükler çıkararak çırpınmalarına ya da yol kenarında yatan vücutlarına bile tanık olmuyordum. İşlenenlerin ölüm haberi Buckkeep'e ulaştığında, Chade'in büyük olasılıkla yavrulayan derelerden bozuk balık yemekten ölmüş olabilecekleri hikayesi çoktan her yana yayılmıştı. Akrabalar cesetleri topladı ve münasip bir şekilde gömülmelerini sağladı. Kendime büyük ihtimalle rahatladıklarını ve İşlenenlerin kış boyunca ölümüne açlık çekmekten daha hızlı bir sona ulaşmış olduklarını söyledim. Ve böylece öldürmeye alıştım ve bir adamın gözlerine bakıp sonra onu öldürmeden önce neredeyse iyi bir ölüm skoru yapmıştım.

O da olması gerektiği kadar zor olmadı. Turlake'in dışında toprakları olan küçük bir lordcuktu. Bir sinir anında bir hizmetçinin çocuğuna vurduğu ve kızı aptal ettiği hikayesi Buckkeep'e ulaştı. Bu Kral Shrewd'un ağzını açması için yeterliydi. Lordcuk bütün kan hakkını ödemişti ve bunu kabul etmekle, hizmetçi Kral'ın adaletinin her şeklinden vazgeçmişti. Ama birkaç ay sonra kızın kuzenlerinden biri evlenmek için gelmiş ve Shrewd'la özel olarak görüşmek için ricada bulunmuştu.

Hikayesini doğrulamak ve kızın nasıl bir köpek gibi lordcuğun sandalyesinin dibinde tutulduğunu ve ayrıca, karnının bir çocukla nasıl şişmeye başladığını görmek için oraya gönderildim. Ve bana güzel kristallerde şarap ikram edip Kral'ın Buckkeep'teki sarayından son havadisleri öğrenmek için yalvardığından, kadehini ışığa tutup hem fiçinin hem de şarabın kalitesini övmek için zaman bulmam çok zor olmadı. Birkaç gün sonra ayak işimi görmüş olarak ve Fedwren'a getirmeye söz verdiğim kağıt örnekleri ve lordcuğun iyi bir yolculuk yapmam dilekleriyle birlikte oradan ayrıldım. Lordcuk o gün hastalanmıştı. Bir ya da birkaç ay sonra, kan, delilik ve köpükler saçarak öldü. Kuzen hem kızı hem de çocuğu aldı. Bugüne kadar yaptığım iş ya da onun için yavaş bir ölüm seçmiş olmaktan pişman değilim.

Ve İşlenenlere ölüm dağıtmadığım zamanlarda, efendim Prens Verity'ye hizmet ediyordum. Kulesine çıkan bütün o basamakları bir tepsiyi dengede tutmaya çalışarak tırmandığım o günü hatırlıyorum. Tepede bir muhafız ya da nöbetçi olduğunu sanıyordum. Hiçbiri yoktu. Kapıya vurdum ve yanıt alamayınca sessizce içeri girdim. Verity pencere kenarında bir sandalyede oturuyordu. Okyanustan odaya bir yaz rüzgarı doluyordu. Havasız bir yaz gününde ışık ve serinlik dolu bir oda

olabilirdi. Aksine bana bir hücre gibi göründü. Pencere kenarındaki sandalye ve yanında küçük bir masa vardı. Köşelerde ve odanın kenarlarında yer tozlu ve eski saz yayıntılarıyla dar-madağındı. Ve Verity'nin çenesi göğsüne düşmüş uyuyor gibiydi, oda harcadığı çabanın titreşimleriyle doluydu. Saçları taranmamış, çenesi bir günlük sakalla kaplıydı. Giysileri üzerine yapışmıştı.

Kapıyı ayağımla örttüm ve tepsiyi masaya götürdüm. Masaya bıraktım ve sessizce bekleyerek yanında durdum. Ve birkaç dakika içinde her neredeydiyse oradan geri döndü. Eski gülüşünün hayaletiyle bana ve sonra tepsisine baktı. "Bu ne?"

"Kahvaltı efendim. Siz hariç herkes saatler önce kahvaltı etti."

"Ben yedim evlat. Bu sabah erkenden. Berbat bir balık çorbası. Aşçıları bunun için sallandırmalı. Kimsenin sabah sabah ilk karşılaştığı şey balık olmamalı." Gençlik günlerini hatırlamaya çalışan titreşim bir ihtiyar gibi kararsız görünüyordu.

"O düdüğü efendim." Tabakların üstünü açtım. Bal ve kuru üzümle dolu sıcak ekmek, soğuk etler, bir tabak dolusu çilek ve çilekler için küçük bir kase krema. Hepsisi de neredeyse bir çocuk servisi gibi küçük porsiyonlar halindeydi. Dumanı tüten çayı oradaki bardaklardan birine döktüm. Cinkabuğunun keskin kokusunu örtmek için ağır bir şekilde zencefil ve naneyle çeşnilendirilmişti.

Verity çaya ve sonra bana baktı. "Chade asla merhamet etmez, değil mi?" Sanki Chade'in adı kalede her allahın günü ağza alınmış gibi gelişigüzel söylenmişti.

"Devam edecekseniz, yemek yemeniz gerek," dedim sızca.

"Sanırım," dedi yorgunlukla ve sanatsal bir şekilde düzenlenmiş yemek, yerine getirilmesi gereken bir başka görevmiş

gibi tepsiye döndü. Yemekten hiç keyif almadan yedi ve çayı yiğitçe, zencefil ya da naneye kanmayarak bir ilaç gibi içti. Yemeğin ortasında iç geçirerek durdu ve bir süre pencereden dışarı baktı. Sonra, tekrar geri dönmüş gibi görünerek, kendini her parçayı tamamen tüketmeye zorladı. Tepsiyi bir kenara itti ve sandalyesinde, tükenmiş gibi geriye kaydıldı. Baktım. Çayı ben hazırlamıştım. O kadar cinkabuğu Sooty'yi ahır bölmesinin duvarlarının tepesinden aşırırdı.

"Prensım?" dedim ve kıpırdamayınca, hafifçe omzuna dokundum. "Verity? İyi misin?"

"Verity," diye yineledi bir rüyadaymış gibi. "Evet. Ve ben bunu 'efendim', 'prensım' ya da 'lordum'a tercih ederim. Seni göndermek babamın fikriydi. Pekala. Yine de onu şaşırtabilirim. Ama, evet, bana Verity de. Ve onlara yediğimi söyle. Her zamanki gibi itaatkar bir şekilde yedim. Git şimdi evlat. Yapacak işim var."

Kendini gayretle doğrulttu ve bir kez daha bakışları uzaklara daldı. Tabakları elimden geldiğince sessiz tepsinin üstüne istifledim ve kapıya yöneldim. Ama kapının mandalını kaldırdığımda tekrar konuştu.

"Evlat?"

"Efendim?"

"Ah-ha!" diye uyardı beni.

"Verity?"

"Leon odamda evlat. Onu benim için dışarı çıkar, olur mu? Yas tutuyor. İkimizin de böyle kuruyup büzüşmesinin bir anlamı yok."

"Evet efendim. Verity."

Ve böylece gençliğini artık geride bırakmış yaşlı tazı benim bakıma girdi. Her gün onu Verity'nin odasından aldım ve ar-

ka tepeleri, kayalıkları ve sahilleri kurt aramak için dolaştık. Chade'in şüphelendiği gibi, kondisyonumu kötü kaybetmişim ve ilk başta tek yapabildiğim, yaşlı tazıya ayak uydurmaktı. Ama günler geçtikçe gücümüzü kazandık ve Leon benim için bir iki tane tavşan bile yakaladı. Artık Burrich'in bölgesinden sürülmüş olduğum için, İzanı her istediğimde kullanmakta tereddüt etmiyordum. Ama çok önceleri fark ettiğim gibi, Leon'la iletişim kurabiliyordum, fakat bir bağ yoktu. Ne beni her zaman önemsiyor, ne de her zaman bana inanıyordu. Bir yavru olsaydı, eminim birbirimize bağlanırdık. Ama yaşlıydı ve kalbini sonsuza kadar Verity'ye vermişti. İzanım hayvanlar üzerinde hakimiyet değil, hayatlarına sadece bir anlık bir bakıştı.

Verity'nin yemek yemesi ve birkaç cümle konuşması için dil dökmek için günde üç kez dik bir şekilde dolambaçlı merdivenleri tırmanıyordum. Bazı günler bir çocukla ya da titrek bir ihtiyarla konuşmak gibiydi. Diğer günlerde, Leon'u soruyor ve beni Buckkeep kasabasındaki olaylar hakkında sorguyordu. Bazen diğer görevlerim yüzünden günlerce yok oluyordum. Genelde, fark etmemişe benziyordu, ancak bir defasında, bıçakla yaralandığım baskından sonra, boş tabaklarını beceriksizce tepsisine koyuşumu seyretti. "Kendi soyumuzu öldürdüğümüzü biliyorlarsa, nasıl da kıs kıs gülüyor olmalılar."

Buna ne cevap vereceğimi şaşırdığımdan dondum, çünkü bildiğim kadarıyla görevlerim sadece Shrewd ve Chade tarafından biliniyordu. Ama Verity'nin gözleri tekrar uzaklara dalmıştı ve odadan sessizce çıktım.

Özel olarak planlamadan, etrafında değişiklikler yapmaya başladım. Bir gün o yemek yerken, odayı süpürdüm ve o gece daha sonra ayrı bir turda yere atmak için bir çuval dolusu saz ve ot getirdim. Onun dikkatini dağıtabileceğimden endişe-

lenmiştim, ama Chade bana sessizce hareket etmeyi öğretmişti. İşimi onunla konuşmadan yaptım ve Verity'ye gelince, ne gelişimi ne gidişimi fark ettiğini orta etti. Ama oda canlanmış ve mine çiçeğinin etrafa saçılı şıfalı bitkilere karışan kokusu canlandırıcı bir koku yaratmıştı. Bir gelişimde, sert arkalı sandalyesinde uyukladığını fark ettim. Kaç gündür aldırmadığı ve sonra beğenisine göre düzenlediği yastıkları getirdim. Oda hâlâ çıplaktı, ama tek bir amaca yoğunlaşması için öyle olmasına ihtiyaç duyduğunu hissettim. Böylece ona sadece konforu için gereken en az sayıda parçayı getirdim; goblenler, duvar halıları, çiçekli vazolar ya da çingırdayan rüzgar çanları değil, başına dert olan baş ağrılarını hafifletmek için çömleklerde çiçeklenen kekikler ve fırtınalı bir günde, açık pencereden giren yağmura ve soğuğa karşı bir battaniye.

Onu sandalyesinde uyurken bulduğum gün, ölü bir şey kadar gevşekti. Hastaymış gibi onu battaniyeye sardım ve yemek soğumasın diye tepsiyi açmadan önüne koydum. Yastıklardan birine yaslanıp sandalyesinin yanında yere oturdum ve odadaki sessizliği dinledim. Açık pencerenin dışında süren yaz yağmuruna ve zaman zaman içeri giren şiddetli rüzgara rağmen, oda bugün neredeyse huzurlu görünüyordu. İçim geçmiş olmalı, çünkü eliyle saçıma dokununca uyandım.

“Sana ben uyurken bile başımı beklemeni mi söylediler evlat? Neden korkuyorlar, o halde?”

“Ben bir şey bilmiyorum Verity. Bana sadece sana yemek getirmemi ve senin yediğinden emin olmamı istediler. Başka bir şey değil.”

“Ya battaniyeler, minderler ve kaseler dolusu hoş çiçekler?”

“Onlar benim fikrim, prensim. Kimse böyle bir çölde yaşamamalı.” O an yüksek sesle konuşmadığımızı fark ettim ve he-

men oturduğum yerde dikleştim ve ona baktım.

Verity de kendine gelmişe benziyordu. Rahatsız sandalyesinde kaykıldı. "Dinlenmeme izin veren bu fırtınayı kutsuyorum. Göge bakanları bunun bir yaz yağmurundan öte bir şey olmadığına ikna ederek fırtınayı gemilerinin üçünden sakladım. Şimdi kürek çekiyor ve rotalarından çıkmamaya çalışarak fırtınada ilerliyorlar. Ve ben de birkaç dakikalık namuslu bir uykuya dalabilirim." Durdu. "Özür dilerim evlat. Bazen, şimdi, İrfanlamak konuşmaktan daha doğal geliyor. Zihnine zorla girmeye niyetlenmemiştim." "Önemli değil prensim. Sadece irkildim. Ben İrfanlayamıyorum, ancak zayıf ve kararsız. Size nasıl açtığımı bilmiyorum."

"Verity evlat, prensim değil. Kimsenin prensi terli bir gömlek ve iki günlük sakalla oturmaz. Ama bu saçmalıkta neyin nesi? Muhakkak ki, İrfan öğrenmen ayarlanmıştı. Patience'in dilinin babamın kararlılığını nasıl da silverdiğini çok iyi hatırlıyorum." Yorgun bir şekilde gülümsedi.

"Galen bana öğretmeye çalıştı, ama bende yetenek yoktu. Piçlerde, genelde—"

"Dur," diye hırladı ve bir anda zihnimdeydi. "Bu daha hızlı," dedi bir özür olarak ve sonra kendi kendine, "seni böyle sine karartan ne? Ah!" diye mırıldandı ve Burrich'in bir tazının kulağından bir kıymık çıkarışı kadar usta ve hızlı bir şekilde zihnimden tekrar uzaklaştı. Uzun süre sessiz oturdu ve ben de sessiz, endişeyle oturdum.

"Ben de baban gibi İrfanda güçlüyüm. Galen güçlü değil."

"O zaman nasıl İrfan ustası oldu?" diye sordum sessizce. Verity'nin bunları sadece başarıyı bir şekilde daha az hissetmem için mi söylediğini merak ettim.

Verity nazik bir konuya dokunuyormuş gibi durdu. "Galen

Kraliçe Desire'in..... oyuncağıydı. En gözdesi. Kraliçe, Galen'in Solicity'ye çıraklık etmesini kararlılıkla önerdi. Kraliçe çırak olarak onu getirince eski İrfan ustamızın umutsuz olduğunu sık sık düşünüyorum. Solicity ölmek üzere olduğunu biliyordu, anlarsın ya. Telaşlı davrandığına ve sonlara doğru kararından pişmanlık duyduğuna inanıyorum. Ve 'usta' olmadan önce alması gereken eğitimin yarısını bile aldığını sanmıyorum. Ama işte burda; elimizde olan o."

Verity boğazını temizledi, rahatsız görünüyordu. "Mümkün olduğunca basit konuşacağım evlat, çünkü akıllıca olduğunda dilini tutmam gerektiğini bildiğini görüyorum. Galen'e mevki-si hak ettiği için değil, bir kıyak olarak verildi. İrfan ustası olmanın ne demek olduğunu hiçbir zaman tam olarak kavradığını sanmıyorum. Ah, konumun güç taşıdığını biliyor ve bunu kullanmakta tereddüt etmiyor. Ama Solicity yüksek bir konumda güvenlik içinde kasılarak yürüyen birinden öteydi. Solicity, Bounty'nin danışmanı ve Kralla ve onun içi İrfanlanmış kişilerle arasında bir bağıdı. Gerçek bir yetenek gösteren ve iyiye kullanma hükmüne sahip olabildiğince çok insanı bulup eğitmeyi kendine iş edinmişti. Bu grup Chivalry ve benim çocukluğumuzdan bu yana Galen'in eğittiği ilk grup. Ve ben onları iyi eğitilmiş bulmuyorum. Hayır, ne yaptıkları konusunda hiçbir fikirleri olmadan, maymun ve papağanların insanları taklit etmeyi öğrendikleri gibi eğitildiler. Ama elimizde olanlar onlar." Verity pencereden dışarı baktı ve yavaşça konuştu. "Galen'in hiçbir ustalığı yok. Annesi kadar görgüsüz ve en az onun kadar şatafatlı." Verity aniden durdu ve yanakları sanki kötüye çekilecek bir şey söylemiş gibi kızardı. Daha sessiz konuşmaya başladı. "İrfan dil gibidir evlat. Sana ne istediğimi bildirmek için sana bağırıma ihtiyacım yok. Nazıkçe ya da ima-

lı sorabilirim ya da bir baş hareketi ve gülümsemeyle isteğimi öğrenmeni sağlayabilirim. Bir adamı İrfanlayabilir ve onu, beni hoşnut etmenin tamamıyla onun fikri olduğunu düşüncesiyle bırakabilirim. Ama Galen bütün bunlardan kaçınıyor, İrfanın hem kullanımında hem öğretiminde. Kendi yolunu açmak için güç kullanıyor. Yoksunluk ve acı bir adamın savunmasını düşürmenin bir yoludur; bu Galen'in inandığı tek yöntem. Ama Solicity kurnazlığı kullandı. Bir uçurtmayı ya da günışığında uçuşan bir toz parçasını dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi odaklanarak seyretmemi sağladı. Ve birdenbire orada olurdu, benimle zihnimin içinde, gülümseyerek ve beni överek. Bana açık olmanın basit bir şekilde kapalı olmamak olduğunu öğretti. Ve bir başkasının zihnine girmek çoğunluk kendininkinden dışarı çıkmaya istekli olmakla yapılır. Anlıyor musun evlat?"

"Biraz," diye kaçamak cevapladım.

"Biraz." İç geçirdi. "Vaktim olsaydı sana İrfanlamayı öğretebilirdim. Ama yok. Ama şuna cevap ver- seni sınavana kadar derslerin iyi gidiyor muydu?"

"Hayır. Hiç yeteneğim olmadı... bir dakika! Bu doğru değil. Ben ne diyorum, ben ne düşünüyordum?" Oturduğum halde, aniden kaydım ve kafam Verity'nin sandalyesinin koluna çarptı. Verity elini uzatıp beni doğrulttu.

"Sanırım fazla hızlıydım. Artık sakinleş evlat. Biri seni sisle kaplamış. Benim Kızıl Gemi rotacılarına ve dümencilerine yaptığım gibi şaşırtmış seni. Aslında onlar ters bir akıntıya girerken onları çoktan bir kerteriz aldıklarına ve rotalarının doğru olduğuna ikna et. Onları daha önce görmedikleri bir noktayı geçtiklerine ikna et. Biri seni İrfanlayamayacağına ikna etmiş."

"Galen." Kesin konuşmuştum. Neredeyse o an anlamıştım.

O öğleden sonra bana çarpmıştı ve o andan itibaren hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Bütün o aylar boyunca bir siste yaşıyordum...

"Muhtemelen. Hoş, ona doğru İrfanladıysan Chivalry'nin ona ne yaptığını eminim görmüşsündür. Chiv onu bir finoya çevirene kadar, babandan büyük bir tutkuyla nefret ediyordu. Bu konuda kötü hissettik. Nasıl olduğunu kestirebilseydik geri alacak ve Solicity'nin keşfetmesinden kurtulacaktık. Ama Chiv İrfanda güçlüydü ve o zamanlar sadece çocuktuk ve Chiv bunu yaptığında kızgındı. İronik bir şekilde Galen'in bana yaptığı bir şey yüzünden. Chivalry kızgın değilken bile onun tarafından İrfanlanmak, bir at tarafından çiğnenmeye benzerdi. Ya da daha ziyade, hızlı akan bir nehre sokulup çıkarılmaya. Hızla girer ve sana çarpar, bilgisini boşaltır ve kaçar." Tekrar durdu ve tepsisindeki bir tas çorbanın üstünü açmak için uzandı. "Sanırım bütün bunları hep bildiğini varsaydım. Hoş bilmenin herhangi bir yolu varsa ne olayım. Sana kim söyleyebilirdi ki?"

Söylediği bir şeyi ele aldım. "Bana İrfanlamayı öğretebilir misin?"

"Zamanım olsaydı evet. Çok zamanım. Öğrendiğimiz zamanki Chiv ve bana çok benziyorsun. Dengesiz. Güçlü, ama o gücü nasıl kullanacağı konusunda fikir sahibi değil. Ve Galen.... şey, sanırım seni yaraladı. Arasından gizlice sızamayacağım duvarların var ve ben güçlüyüm. Onları düşürmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın. Bu zor bir şeydir. Ama sana öğretebilirdim, evet. Senle benim bir yılımız olsaydı ve yapacak başka işimiz olmasaydı." Çorbayı bir kenara itti. "Ama yok."

Umutlarım tekrar yıkıldı. Bu ikinci hayal kırıklığı dalgası beni hüsrana kayalarına çarparak yuttu. Anılarım kendilerini yeni-

den düzenledi ve bir öfke dalgasıyla, bana yapılmış her şeyi anladım. Smithy olmasaydı, canımı o gece o kulenin temeline savuracaktım. Galen bir bıçağı varmışcasına kesin bir şekilde beni öldürmeye çalışmıştı. Kendi sadık grubu dışında hiç kimse beni nasıl dövdüğünü bile bilmeyecekti. Ve bunda başarıya ulaşamayınca, İrfan öğrenme şansını elimden aldı. Beni sakatladı ve ben... Gözü dönmüş bir şekilde ayağa fırladım.

"Heyy! Yavaş ve dikkatli ol. Bir şikayetin var, ama tam şu anda kalede anlaşmazlık çıkaramayız. Sessizce halledebileceğin vakte kadar onu kendine sakla, Kral'ın hatırı için." Öğüdünün bilgeliğine baş eğdim. Küçük bir hindi rostosunun üzerindeki örtüyü açtı, tekrar kapadı. "Hem neden İrfan öğrenmeyi isteyeceksin ki? Sefil bir şey. Bir adam için uygun bir meslek değil."

"Sana yardım etmek için," dedim düşünmeden ve sonra bunun doğru olduğunu fark ettim. Bir vakitler Chivalry'nin gerçek ve ona layık oğlu olduğumu ispatlamak, Burrich ya da Chade'i etkilemek, kaledeki statümü artırmak içindi. Şimdiyse, Verity'nin yaptığını seyrettikten sonra, günden güne, sadece ona yardım etmek istediğimi anladım.

"Bana yardım etmek için," diye tekrarladı. Fırtına rüzgarları hızını kaybediyordu. Tükenmiş bir tevekkülle gözlerini pencereye çevirdi. "Yemeği kaldır evlat. Şimdi yemeye vaktim yok."

"Ama güce ihtiyacın var," diye itiraz ettim. Suçlulukla, yemek ve uykuya ayıracağı zamanı benimle harcadığını biliyordum.

"Biliyorum. Ama vaktim yok. Yemek enerji alıyor. Bunu fark etmek tuhaf. Şu an verilecek ekstra enerjim yok." Şimdi gözleri uzakları tarıyor, hızı kesilmeye başlayan yağmura bakıyordu.

"Verity, sana gücümü verirdim. Verebilseydim."

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Emin misin? Gerçekten emin misin?"

Sorusunun yoğunluğunu anlayamazdım, ama cevabı biliyordum. “Elbette verirdim.” Ve daha sessiz bir şekilde: “Ben kralın adamıyım.”

“Ve benim kanımdansın,” diye doğruladı. İç geçirdi. Bir an için midesi bulamış gibi göründü. Tekrar yemeğe ve tekrar pencereden dışarıya baktı. “Çok az vakit var,” diye fısıldadı. “Ve yetecektir. Lanet olsun sana Baba. Hep kazanmak zorunda mısın? Gel buraya o zaman evlat.”

Sözlerinde beni korkutan bir keskinlik vardı, ama itaat ettim. Ben sandalyesinin kenarında dururken, bir elini uzattı. Sanki kalkmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi elini omzuma koydu.

Yerden ona baktım. Başımın altında bir yastık vardı ve daha önce getirdiğim battaniyeye sarınmışım. Verity pencereden dışarı eğilmiş duruyordu. Gayretle titriyordu ve kullandığı İrfanı neredeyse hissedebiliyordum. “Kayalara,” dedi şiddetli bir tatminle ve pencereden uzaklaştı. Bana sırtıttı, bana bakarken yavaşça kaybolan eski vahşi bir sırıtış.

“Kesime giden bir dana gibi mi?” dedi yalandan hüzünlü. “Neden bahsettiğini bilmediğini anlamalıydım.”

“Bana ne oldu?” diye sormayı becerdim. Dişlerim birbirine vuruyordu ve bütün vücudum soğuktan ürperircesine titriyordu. Kemiklerimi kıtlatabildiğimi hissettim.

“Bana gücünü önerdim. Ben de aldım.” Bir bardak çay dolurdu, sonra ağzıma tutmak için eğildi. “Ağır iç. Acelem vardı. Chivalry’nin İrfanıyla bir boğa olduğunu daha önce söylemiş miydim? O zaman kendim hakkımda ne söylemeliyim?”

Eski tok sözlü içtenliği ve güzel mizacı geri gelmişti. Bu aylardır görmediğim bir Verity’ydi. Çaydan bir yudum almayı başardım ve cinkabuğunun ağzımı ve boğazımı ısırdığını hisset-

tim. Ürpermem azalmıştı. Verity bardaktan rasgele bir yudum aldı.

“Eski günlerde,” dedi konuşkan bir şekilde, “bir kral grubunu kendisi kullanırdı. Yarım düzine ya da daha fazla adam, ve hepsi de birbiriyle uyum içinde, gerektiğinde güç toplamayı ve sunmayı becerebilirdi. Bu onların gerçek amacıydı. Krallarına ya da kendi kilit adamlarına güç sağlamak. Galen’in bunu kavradığını sanmıyorum. Onun grubu kendisinin şekillendirdiği bir şey. Hepsi birlikte koşulmuş atlar, öküzler ve eşekler gibiler. Gerçek bir grup bile değil. Zihin birliğinden yoksunlar.”

“Benden güç mü çektin?”

“Evet. İnan bana evlat, ani bir ihtiyaç duymasaydım ve senin ne önerdiğinin farkında olduğunu düşünmeseydim yapmazdım. Sen kendini kralın adamı olarak isimlendirdin, eski deyişle. Ve soyca da yakın olduğumuzdan, seni boşaltabileceğimi biliyordum.” Bardağı gümlleterek tepsiye bıraktı. Bıkkınlık sesini derinleştirdi. “Shrewd. Olayları harekete geçirir, çarkı döndürür, sarkaçları sallar. Bana yemeklerimi getiren kişinin sen olması bir tesadüf değil evlat. Seni benim için elde edilebilir kılıyordu.” Odanın etrafında hızla döndü, sonra tepemde dikilerek durdu. “Bir daha olmayacak.”

“O kadar kötü değildi,” dedim hafifçe.

“Değil mi? Neden ayağa kalkmayı denemiyorsun o zaman? Ya da sadece oturmayı? Sen sadece bir çocuksun, yalnız, bir grup değil. Cehaletini fark edip geri çekilmeseydim, seni öldürebilirdim. Kalbin ve soluğun her an durabilirdi. Seni bu şekilde kurutmayacağım, kimse için. Gel.” Eğildi ve güç harcamadan beni kaldırıp sandalyesine yerleştirdi. “Burada biraz otur. Ve ye. Benim artık ihtiyacım yok. Ve kendini daha iyi hissettiğinde, benim için Shrewd’a git. Senin dikkatimi dağıttığını

söylediğimi söyle. Şu andan itibaren yemeklerimi bir alıcı yamağının getirmesini istiyorum.”

“Verity,” diye konuşmaya başladım.

“Hayır,” diye düzeltti. “Prensım de. Çünkü bu konuda ben senin prensinim ve bu konuda sorgulanmayacağım. Şimdi ye.”

Mutsuz bir biçimde başımı eğdim, bana söyleneni yaparak yemeğimi yedim ve çaydaki cinkabuğu beni beklediğimden hızlı diriltmeye yaradı. Çok geçmeden ayağa kalkıp tepsideki tabakları istifleyebildim ve sonra onları kapıya taşıdım. Kendimi bozguna uğramış hissediyordum. Kapının mandalını kaldırdım.

“FitzChivalry Farseer.”

Kelimelerden donarak durdum. Yavaşça döndüm.

“Bu senin adın evlat. Bana getirildiğin gün askeri kütüğe kendi ellerimle yazdım. Bildiğini düşündüğüm bir başka şey. Kendini piç olarak düşünmekten vazgeç FitzChivalry Farseer. Ve bugün Shrewd’a muhakkak uğra.”

“Hoşçakal,” dedim sessizce, ama çoktan tekrar pencereden dışarı bakmaya başlamıştı.

Ve böylece etkili yaz hepimizi buldu. Chade, tabletlerinin; Verity, penceresinin başında; Regal, ağabeyi için bir prensesle flört ederken ve ben kralım için sessizce öldürürken. İç ve Sahil Dükalıklarım konsey masalarında tıslayarak ve birbirlerine tükürerek yerlerini aldılar. Ve hepsinin üstünde, her ağ parçasını bir örümcek kadar gergin tutan ve bir telin en küçük titreşimine karşı bile tetikte duran Shrewd vardı. Kızıl Gemiler korsan gemilerine nasıl saldırıyorsa, halkımızı bizden parça parça kopartıp işleyerek bize de saldırdı. Ve işlenen halk ülke için bir işkence haline geldi, hırsızlar, yırtıcı hayvanlar ya da ailelerine yük. Halk balığa çıkmaya, ticaret yapmaya ya da deniz kenarındaki ovalarını ekip biçmeye korkuyordu. Ve bu-

na rağmen, sayıları arttığı halde ülkeyi korumaktan aciz görünen askerleri ve nöbetçileri beslemek gerektiğinden vergilerin artırılması gerekiyordu. Shrewd beni Verity'nin hizmetinden istemeden azat etti. Bir sabah aniden kahvaltıya çağrılana kadar Kralım bir aydır beni istememişti.

“Evlenmek için kötü bir zaman,” diye karşı çıktı Verity. Kralın kahvaltı sofrasını paylaşan solgun, bir deri bir kemik adama baktım ve bunun benim çocukluğumun tok sözlü, içten prensi olup olmadığını merak ettim. Sadece bir ayda çok kötülemişti. Bir ekmek parçasıyla oynuyordu, tekrar masanın üstüne bıraktı. Yanaklarındaki ve çenesindeki gamzeler kaybolmuş; saçları azalmış, kas sistemi gevşemişti. Gözlerinin akı sanlaşmıştı. Bir tazi olsaydı Burrich dilinin altındaki sinirleri keserdi.

Sorulmadan, “İki gün önce Leon’la avlandım. Benim için bir tavşan getirdi,” dedim.

Verity yüzünde eski gülüşünün hayaletiyle bana döndü. “Kurt tazımı tavşan avına mı götürdün?”

“Hoşuna gitti. Yine de sizi özlüyor. Tavşanı bana getirdi, onu övdüm, ama bu onu tatmin etmemişe benziyordu.” Gözlerinde de tavırlarındaki kadar gösterişsiz *sana değil* ifadesiyle tazının bana nasıl baktığını ona anlatamazdım.

Verity bardağını aldı. Eli çok hafif titriyordu. “Seninle dışarı çıkmasına memnunum evlat. Şeyden daha iyi—”

“Düğün,” diye sözünü kesti Shrewd, “insanları yüreklendirecek. Ben yaşılanıyorum Verity ve zor zamanlardan geçiyoruz. İnsanlar dertlerinin son bulacağını sanmıyor ve ben de onlara bizde olmayan çözümler önermeye cesaret edemiyorum. Dışadallılar haklı Verity. Biz, bir zamanlar buraya yerleşen savaşçılar değiliz. Yerleşik bir halk haline geldik. Ve yerleşik bir

halk göçebe ve korsanların umursamayacağı şekillerde tehdit edilebilir. Ve aynı şekilde de yok edilebiliriz. Yerleşik halk güvenlik aradığında, devamlılık arar.”

Bu noktada sertçe baktım. Bunlar Chade’in sözleriydi, kanım üzerine bahse girerdim. Bu, Chade’in bu evliliğin planlanmasına yardım ettiği anlamına mı geliyordu? İlgim arttı ve bu kahvaltuya neden çağırıldığımı bir kez daha merak ettim.

“Bu, halkımızın endişelerini giderme meselesi Verity. Sen de ne Regal’in cazibesi ne de Chivalry’nin herkesi her konunun üstesinden geleceğine inandıran tavrı var. Seni küçümsemek içni söylemiyorum; İrfanda soyumuzda hiç görmediğim kadar yeteneklisin ve birçok çağda taktiklerdeki askeri becerilerin Chivalry’nin diplomasisinden daha önemli olurdu.”

Bu bana şüpheli bir biçimde prova edilmiş bir konuşma gibi geldi. Shrewd’in durmasını izledim. Biraz ekmeğin üzerine peynir ve reçel koydu ve düşünceli bir şekilde ısırıldı. Verity babasını seyrederek konuşmadan oturuyordu. Hem dikkatli hem de dalgın görünüyordu. Bütün düşünebildiği başını yas-tığa koyup gözlerini kapamakken, umutsuzca uyanık ve tetikte kalmaya çalışan bir adam gibi; işte, Verity en azından o kadar yorgun görünüyordu. Kısa İrfan tecrübem ve çekiciliğine direnmek için gerektirdiği parçalanmış konsantrasyon Verity’nin her gün kullanmasına şaşmama neden oldu.

Shrewd gözlerini Verity’den bana çevirdi ve tekrar oğluna döndü. “Özetle, evlenmek zorundasın. Daha da önemlisi bir çocuğun olmalı. İnsanlara cesaret verecektir. ‘Pekala, prensimiz evlenmekten ve çocuk sahibi olmaktan korkmuyorsa, o kadar da kötü olamaz,’ diyeceklerdir. ‘Bütün krallık parçalanmanın eşiğinde olsaydı muhakkak ki, bunu yapmazdı.’”

“Ama yine de sen ve ben daha iyisini biliyoruz, değil mi

Baba?" Verity'nin sesinde bir paslanma iması vardı ve daha önce hiç durmadığım bir acılık.

"Verity—" diye söze girdi Shrewd, ama oğlu sözünü kesti.

"Kralım," dedi resmi bir şekilde. "Siz ve ben felaketin eşğinde olduğumuzu biliyoruz. Ve şu an, tam şu an, tedbiri elden bırakamayız. Flört etmek ve kur yapmak için vaktim yok, hatta bir krala yakışır bir gelin bulma konusunda daha incelikli müzakereler yapmak için daha da az vaktim var. Hava güzelken, Kızıl Gemiler akın yapacak. Hava kötülediğinde ve fırtınalar gemilerini kendi limanlarına geri sürdüğünde, zihinlerimizi ve enerjimizi sahil şeridimizde tahkimat yapmaya ve bize ait akın gemilerini kullanacak tayfayı eğitmeye yönlendirmeliyiz. Benim sizinle tartışmak istediğim bu. Kendi donanmamızı inşa edelim, etrafta dolaşıp akıncıları kışkırtan koca ticaret gemileri değil, bir zamanlar sahip olduğumuz ve en yaşlı gemi marangozlarımızın nasıl yapıldığını hâlâ bildiği düzgün savaş gemileri inşa edelim. Ve bırakalım da savaş Dışadalar'a sıçasın –evet, hatta kış fırtınaları boyunca. Aramızda böyle denizciler ve savaşçılar vardı. İnşa etmeye ve eğitmeye şimdi başlarsak, önümüzdeki baharda onları en azından sahilimizden uzak tutarız ve büyük ihtimalle kışa doğru—"

"Para gerekecek. Ve korkmuş adamlardan daha hızlı akıyor. İhtiyaç duyduğumuz parayı toplamak için, tüccarlarımızın ticarete devam edecek kadar emin olmaları, sürülerini sahil boyundaki çayır ve tepelerde otlatmaktan korkmayan çiftçilerimiz olması lazım. Hepsi dönüp dolaşıp Verity, senin evlenmene geliyor."

Savaş gemilerinden bahsederken o kadar canlı olan Verity, sandalyesine yaslandı. İçindeki bir yapı parçası yıkılmış gibi kendi içine dönmüşe benziyordu. Neredeyse yıkılmasını bek-

ledim. “Nasıl isterseniz kralım,” dedi, ama bunu söylerken başını kendi sözlerini doğrulamayı reddederek hayır anlamında salladı. “Sizin akıllıca bulduğunuz şekilde davranacağım. Bir prensin kralına ve krallığına karşı görevi budur. Ama bir erkek olarak Baba, küçük kardeşim tarafından seçilmiş bir kadınla evlenmek acı ve anlamsız bir şey. Bahse girerim önce Regal’i gördükten sonra, benim yanımda durduğunda beni büyük bir ödül saymayacaktır.” Verity gözlerini ellerine, solgunluğu yüzünden artık açıkça seçilen savaş ve iş yaralarına çevirdi. Yavaşça, “Hep sizin ikinci oğlunuz oldum. Güzelliği, gücü ve bilgeliğiyle Chivalry’nin arkasından geldim. Ve şimdi de akıllılığı, cazibesi ve havasıyla Regal’in arkasından. Sizden sonra Regal’in benden daha iyi bir kral olacağını düşündüğünüzü biliyorum. Sizinle sürekli çalışmıyorum. İkinci doğdum ve ikinci olmak için yetiştirildim. Hep yerimin tahtın arkasında olacağına inanmıştım, üstünde değil. Ve Chivalry’nin o yüksek makama sizden sonra oturacağını düşündüğümde, bunu umursamadım. Bana çok değer verdi, ağabeyim bana değer verdi, evet. Bana güveni bir onur gibiydi; beni, başardığı her şeyin bir parçası kıldı. Böyle bir kralın sağ kolu olmak birçok küçük ülkenin kralı olmaktan iyidir. Onun bana inandığı gibi, ben de ona inandım. Ama gitti. Ve size Regal’le aramda böyle bir bağ olmadığını söylediğimde şaşırtıcı bir şey söylemiş olmuyorum. Belki aramızda çok fazla yaş farkı var; belki Chivalry’le ben o kadar yakındık ki bir üçüncüye yer açmadık. Ama beni sevebilecek bir kadın aradığını sanmıyorum. Ya da—” dediğinde sözlerinde onun imzasını duydum.

“Sana bir kraliçe seçti!” diye lafını kesti Shrewd sert bir şekilde. O zaman bunun ilk kez tartışılmadığını ve Shrewd’in bu sözleri duymuş olmama çok kızdığını anladım. “Regal kendisi

ya da senin için, ya da herhangi bir aptallık için kadın seçmedi. Bu ülkenin, bu Altı Dükalığın Kraliçesi olacak bir kadın seçti. Bu Kızıl Gemileri atlatmak istiyorsak, bize şu an ihtiyaç duyduğumuz zenginliği, adamları ve ticaret anlaşmalarını getirebilecek bir kadın. Senin savaş gemilerini yumuşak eller ve tatlı bir koku inşa etmeyecek Verity. Ağabeyine duyduğu bu kıskançlığı bir kenara bırakmalısın; arkada duranlara güvenin olmazsa düşmanı kovamazsın.”

“Aynen öyle,” dedi Verity sessizce. Sandalyesini geri itti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Shrewd sinirli bir şekilde.

“Görevlerimin başına,” dedi Verity kısaca. “Başka nereye gitmem gerekiyor?”

Bir an için Shrewd bile etkilenmiş göründü. “Ama çok az yedin....” Sesi titredi.

“İrfan diğer bütün arzuları öldürüyor. Bunu biliyorsun.”

“Evet.” Shrewd durdu. “Ve bu gerçekleştiğinde insanın sınıra yaklaştığını da biliyorum, senin de bildiğin gibi. İrfana arzu duymak bir adamı yiyip bitirecek bir şeydir, besleyecek bir şey değil.”

İkisi de beni tamamıyla unutmuşa benziyorlardı. Bir fare gibi bir köşede bisküvimi kemirerek, kendimi küçük ve göze çarpmaz hale getirmiştım.

“Ama bir krallığı kurtaracaksa bir adamın bitip tükenmesi nedir ki?” Verity sesindeki acılığı gizleme zahmetine girmemişti ve bence bahsettiğinin sadece İrfan olmadığı açıktı. Tabagını itti. “Yine de,” diye ekledi tatsız bir istihzayla, “öne çıkıp tacınızı giyecek başka bir oğlunuz yokmuş gibi değil. İrfanın insana ettiklerinden yaralanmamış biri. Nerede isterse ya da istemezse evlenmekte özgür biri.”

“İrfansız olması Regal’in suçu değil. Hastalıklı bir çocuktı,

Galen'in eğitemeyeceği kadar hastalıklı. Ve İrfanlı iki prensin yetmeyeceği kimin aklına gelirdi," diye itiraz etti Shrewd. Aniden ayağa kalktı ve odayı arşınladı. Pencere denizliğine yaslanıp aşağıdaki denize bakarak durdu. "Yapabileceğimi yapıyorum, oğlum," diye ekledi daha alçak bir sesle. "Umursamadığımı, nasıl tükendiğini görmediğimi mi sanıyorsun?"

Verity şiddetle iç geçirdi. "Hayır. Biliyorum. Bunu söyleyen İrfanın yorgunluğu, ben değilim. En azından birimiz zihnini boş tutmalı ve olan bitenin tamamını kavramaya çalışmalı. Benim için, duyularımı dışarıya yönlendirip sıralamak ve rotacıyı bizim kürekçimizden uzaklaştırmak, İrfanın abartabileceği gizli korkuların kokusunu almak, korkak tayfaları bulup önce onları avlamak dışında bir şey yok. Uyuduğumda rüyamda onları görüyorum ve yemek yemeye çalıştığımda boğazıma saplanıyolar. Bundan asla zevk almadığımı biliyorsunuz Baba. İnsanların zihinlerine gizlice girmek ve casusluk etmek bana hiç saygıdeğer bir savaşmış gibi görünmedi. Bana bir kılıç verin, bağışsıklarını zevkle değerim, kendi zihninin tazılarını onun peşine düşürmektense bir bıçakla bir adamı insanlıktan çıkarmayı tercih ederdim."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Shrewd nazikçe, ama gerçekten bildiğini sanmıyordum. Ben, en azından, Verity'nin görevi konusundaki hoşnutsuzluğunu anlamıştım. Bunu paylaştığımı ve bu yüzden bir şekilde kirlendiğini hissettiğimi kabul etmeliyim. Ama bana baktığında, yüzüm ve gözlerim herhangi bir yargı taşımaktan uzaktı. İçimde İrfanı öğrenmekte başarısız olmuş olmam ve bu zamanda amcama hiçbir faydam olmamasıyla ilgili sinsi bir suçluluk vardı. Bana bakıp bakmadığını ve gücümü tekrar çekmeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Korkutucu bir düşünceydi, ama kendimi ricaya karşı sertleştir-

dim. Ama sadece nazikçe gülümsedi, dalgın dalgın, sanki böyle bir fikir hiç aklından geçmemiş gibi. Ve ayağa kalkıp sandalyemin yanından geçerken, Leon'muşum gibi saçlarımı karıştırdı.

"Sadece tavşanlar için bile olsa, köpeğimi benim için dışarı çıkar. Onu her gün odamda bırakmaktan neret ediyorum, ama zavallı aptal istekleri yapmam gereken şeyden dikkatimi dağıtıyordu."

Ondan yayıldığını hissettiğim şeye şaşırarak başımı salladım. Köpeklerimden ayrıldığımda duyduğum acının gölgesi.

"Verity."

Seslenmesi üzerine Shrewd'e döndü.

"Seni neden buraya çağırmış olduğumu neredeyse unuttum. Elbette ki dağ prensesi yüzünden. Ketkin, sanırım adı...."

"Kettricken. En azından bu kadarını hatırlıyorum. Onu en son gördüğümde sıksa ufak bir çocuktı. Onu mu seçtiniz o halde?"

"Evet. Uzun zamandan beri tartıştığımız bütün nedenler yüzünden. Ve bir gün kararlaştırıldı. Bizim Hasat Bayramımızdan on gün önce. Oraya vaktinde varmak için, ekin toplama zamanının ilk kısmında buradan ayrılman gerekecek. Orada onun halkının huzurunda ikinizi bağlayan ve bütün anlaşmaları mühürleyen bir merasim yapılacak ve daha sonra onunla buraya geldiğinde resmi bir nikah. Regal senin—"

Verity durmuştu ve yüzü hüsrarla kararmıştı. "Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsunuz. Henüz ekin toplanırken buradaki işimi bırakırsam, geride bir gelin getirecek bir şey kalmayacak. Dışadallılar kış fırtınaları onları kendi berbat sahillerine püskürtmeden önce son ay, hep çok hırslı ve gözü kara davrandılar. Bu yıl farklı olacağını mı sanıyorsunuz? Kettricken'i buraya bizim Buckkeep'imizde ziyafet verirken ve sizin de ka-

fanızı bir mızrağa geçirilmiş bulmak için getirmeyeceğimi mi sanıyorsunuz!"

Kral Shrewd kızmış görünüyordu, ama, "Yirmi gün kadar ara verirken bizi o kadar çok bastırabileceklerine gerçekten inanıyor musun?" diye sorarken sinirlerine hakim oldu.

"Bunu biliyorum," dedi Verity yorgunlukla. "Bunu şu an burada sizinle tartışmak yerine işimin başında olmam gerektiğini bildiğim gibi biliyorum. Baba, onlara ertelenmesi gerektiğini söyleyin. Yere iyi kar düşer düşmez ve kutsal bir fırtına bütün gemileri limanlarına kamçılar kamçılar, onu almak için gideceğimi söyleyin."

"Olmaz," dedi Shrewd üzüntüyle. "Dağdakilerin de kendilerine özgü inançları var. Kışın yapılan bir düğün verimsiz bir hasat getirir. Onu sonbaharda almalısın; tarlalar ürün verirken, ya da bahar sonunda onlar kendi küçük dağ alanlarını sürerken."

"Yapamam. Onların dağlarına bahar geldiğinde, burada hava açık; Akıncılar kapı eşliğimizde olacak. Muhakkak ki, bunu anlarlar!" Verity kayışı kısa bir at gibi başını huzursuzlukla salladı. Burada olmak istemiyordu. İrfan işini ne kadar tatsız bulursa görev onu o kadar çağırıyordu. İşinin başına dönmek istiyordu, krallığını korumayla ilgisi olmayan bir şekilde istiyordu bunu. Shrewd'in bunu bilip bilmediğini merak ettim. Verity'nin bilip bilmediğini de.

"Bir şeyi anlamak bir şeydir," diye açıkladı Kral, "gelenekleriyle gösteriş yapmalarında ısrar etmek başka bir şey. Verity, bu böyle olmak ve şimdi yapılmak zorunda." Shrewd acı veriyormuşçasına başını ovaladı. "Bu birleşmeye ihtiyacımız var. Onun askerlerine, evlilik hediyelerine, babasını arkamıza almaya ihtiyacımız var. Bu bekleyemez. Kapalı bir tahtrevanda, bir at idare etmekle uğraşmadan gidebilir ve yolculuk ederken

İrfan işine devam edemez misin? Dışarı çıkmak, biraz temiz hava almak iyi gele-”

“HAYIR!” Verity bağırmişti ve Shrewd sanki pencere denizliğinde koydaymış gibi olduğu yerde döndü. Verity ilerledi ve varlığından asla şüphelenmediğim bir sinirle masaya vurdu. “Hayır, hayır ve hayır! Atlı tahtırevanda sallanır ve sarsılırken, Akıncıları sahilimizden uzak tutmak için gereken işi yapamam. Ve hayır, bana seçtiğiniz bu geline, güçbela hatırladığım bu kadına bir sakat gibi bir tahtırevanda gitmeyeceğim. Ne beni öyle görmesine ne de adamlarımın arkamdan kısıks gülererek ‘Ah, cesur Verity, işte bu hale geldi, felçli yaşlı bir kadın gibi yolculuk ediyor, Dışadalı bir orospu gibi bir kadına pezevenkliğe gidiyor,’ demelerine izin vereceğim. Böylesine aptal planlar yaparken aklınız neredeydi? Dağ halkı arasında bulundunuz, onların usullerini biliyorsunuz. Onlardan bir kadının kendisine böyle hastalıklı bir şekilde gelen bir adamı kabul edeceğini mi sanıyorsunuz? Onların soyluları bile yarım doğarsa bir çocuğu teşhir ediyorlar. Kendi planınızı mahvedecek ve bunu yaparken Altı Dükalığı Akıncılara yem edeceksiniz.”

“O zaman belki-”

“O zaman belki tam şu anda, Egg Adası’nı göremeyecek kadar uzakta olmayan bir Kızıl Gemi var ve kaptanı dün geceki kötü alametli rüyasını çoktan unuttu ve rotacı sahil şeridimizin sınır şeridini nasıl olup da bu kadar şaşırdığını merak ederek rotayı düzeltiyor. Dün gece siz uyur, Regal flörtleriyle dans eder ve içerken yaptığım her şey biz burada durur birbirimize havlarken çoktan boşa harlandı. Baba, ayarlayın. Güzel hava kıyılarımıza dert olurken, benim İrfan dışında bir şey yapmamı gerektirmediği sürece dilediğiniz ve beceribildiğiniz şekilde ayarlayın.” Verity konuşurken yürüyordu ve Kralın

odasının kapısını çarpması son sözlerini neredeyse boğdu.

Shrewd durdu ve bir süre kapiya baktı. Sonra ellerini, gözlerini ovalayarak gözlerinin önünden geçirdi; ama yorgunluktan, ama gözyaşından, ama bir parça tozdan, onu söyleyemeyeceğim. Odaya bakındı, gözleri beni bulduğunda şaşırtıcı bir şekilde oraya ait değilmişim gibi kaşlarını çatı. Sonra, neden orada olduğumu hatırlamış gibi, kuru bir biçimde, “Pekala, iyi gitti, değil mi? Bir yolu bulunmalı. Ve Verity gelinini istemek için at sürdürüğünde, sen de onunla gideceksin.”

“İsterseniz kralım,” dedim sessizce.

“İstiyorum.” Boğazını temizledi, sonra tekrar penceresinden dışarı bakmak için döndü. “Prensesin tek bir kardeşi var, bir ağabey. Sağlıklı bir adam değil. Ah, bir zamanlar iyi ve sağlıklıydı, ama Ice Fields’da göğsüne bir ok yedi. Tam içinden geçmiş; Regal’e söylenen bu. Ve göğsüyle sırtındaki yaralar iyileşmiş. Ama kışları, kan tükürüyor ve yazları günün yarısında bile at üstünde oturup adamlarına talim yaptıramıyor. Dağ halkını tanıyan biri olarak, veliahtları olması çok şaşırtıcı.”

Bir an sessizce düşündüm. “Dağ halkı arasındaki âdet de bizimkiyle aynı. Erkek ya da dişi, doğuş sırasına göre mirasçı olur.”

“Evet. Öyle,” dedi Shrewd sessizce ve Yedi Dükalığın Altı Dükalıktan daha güçlü olacağını düşünmekte olduğunu biliyordum.

“Ya Prenses Kettricken’ın babası,” diye sordum, “onun sağlığı nasıl?”

“Onun yaşındaki bir adam için, bir insanın isteyebileceği kadar zinde ve sağlıklı. Eminim uzun süre ve iyi hüküm sürecektir, en azından krallığını varisi için bütün ve güvenli tutarak bir on yıl daha.”

“Büyük ihtimalle Kızıl Gemilerle sorunumuz o zamana kadar çoktan hallolur. Verity aklını başka şeyler için çalıştırmakta özgür olacaktır.”

“Büyük ihtimalle,” diye sessizce fikrime katıldı Kral Shrewd. Nihayet benimle göz göze geldi. “Verity gelinini almaya gittiğinde sen de onunla gideceksin,” dedi tekrar. “Görevlerinin ne olacağını anlıyorsun değil mi? Sağduyuna güveniyorum.”

Başımı eğdim. “Nasıl isterseniz kralım.”

YOLCULUK

Dağ Krallığı'ndan bir krallık diye söz etmek, o bölgeyi mesken edinmiş halk konusunda temel bir yanlış anlamayı başlatmak demektir. Bölgeden Chyurda diye bahsetmek de, oradaki egemen halkı Chyurda bir araya getirmiş olsa da, aynı derecede yanlış olur. Dağ Krallığı, birleşik bölgelerden oluşmuş bir parçadan ziyade, dağ kenarlarına asılı duran çeşitli mezzaralar, ekilebilir topraklardan oluşan küçük vadiler, geçitlere giden bozuk yollar boyunca serpilmiş ticaret mezzaraları ve aralarındaki yaşanması zor bölgede dolaşan göçebe çoban ve avcı klanlarından meydana gelir. İlgi alanları çoğu zaman çatıştığından, böylesine farklı insanın birleşmesi olası değildir. Fakat tubaftır ki, her grubun bağımsızlığından ve dar görüşlü usullerinden daha güçlü tek kuvvet, dağ halkının Kralına besledikleri sadakatleridir.

Gelenekler bize bu soyun bir kabin yargıçtan, akıllı olmamakla kalmayıp, ana ilkesi liderin insanların gerçek hizmetkârı olduğu ve bu konuda tamamen özgecil olması gerektiği bir hüküm teorisi kuran bir filozof da olan bir kadından geldiğini söylüyor. Yargıcın ne zaman Kral olduğuyla ilgili kesin bir tarih yok; daha ziyade, Jhaampe'deki kutsal kişinin adilliği ve bilgeliliğinin lafı yayıldıkça yavaş yavaş bir geçiş olmuş. Daha

ve daba çok insan, Yargıcın kararıyla sınırlanmak isteyerek orada öğüt ararken, o yerleşimin kanunlarına dağların her yanında uyulması ve giderek daha çok insanın Jhaampe kanunlarını kendilerininmiş gibi benimsemeleri çok doğaldı. Ve böylece Yargıçlar Kral oldu, ama şaşırtıcı bir şekilde, insanları için kölelik ve kendini feda etme kararlarını korudular. Jhaampe geleneği kendilerini halkı için, vahşi hayvanları çoban çocukların başından defetmekten tutun da, düşmanlık dönemlerinde kendilerini rebine olarak sunmaya kadar, akla gelen her şekilde feda eden Krallar ve Kraliçelerin hikayeleriyle doludur.

Dağ halkını kaba, neredeyse yabani gösteren hikayeler anlatılmıştır. Gerçekte, üzerinde oturdukları toprak uzlaşmazdır ve kanunları bu durumu yansıtır. Kötü biçimlenmiş bebeklerin terk edildiği ya da daba yaygın olarak boğuldukları ya da ölesiye uyuşturuldukları gerçektir. Yaşlılar genelde inzivaya çekilmeyi, soğuşun ve açlığın bütün basıcalıklarını sonlandırdığı bir sürgünü tercih ederler. Sözüni tutmayan bir adamın dili çentildiği gibi, ilk pazarlığının değerinin iki katını vermek zorunda kalır. Böyle âdetler, Altı Dükalığın daha yerleşik halklarına acayip bir şekilde barbarca gelebilir, ama Dağ Krallığı'nın dünyasına alışılmışın dışında uygundur.

Sonunda Verity işinin başına döndü. Eminim ki, zaferde ona tatlı gelen bir yan yoktu, çünkü inatçı ısrarına akınların sıklığında ani bir artış arka çıkmıştı. Bir ay içinde, iki kasaba yakıldı ve eksiksiz otuz iki sakini İşlenmek üzere götürüldü. Görünüşe göre on dokuzu şimdilerin gözde zehir şişelerinden taşıyordu ve intiharı tercih etti. Daha yoğun nüfuslu üçüncü bir kasaba, kraliyet birlikleri tarafından değil, kasaba halkının

kendi organize ettikleri ve kiraladıkları paralı milislerce başarıyla savunuldu. Savaşçıların çoğu, ironik bir şekilde, sahip oldukları az sayıdaki yeteneklerden birini kullanan göçmen Dışadallılar'dı. Ve Kralın görünüşteki hareketsizliğiyle ilgili homurtular arttı.

Onlara Verity'nin ve grubun çalışmalarından söz etmenin fazla bir anlamı yoktu. Halkın ihtiyaç duyduğu ve istediği şey sahil şeridini savunan kendi savaş gemileriydi. Ama gemi yapmak zaman ister ve savaş gemilerine çevrilmiş ticari gemiler bize aralıksız saldıran zarif Kızıl Gemilerin yanında çoktan suda fiçı gibi yüzer olmuştu. Bahara savaş gemisi sözleri verilmesi, bu yılın mahsullerini ve sürülerini korumaya çalışan çiftçiler ve çobanlar için küçük bir teselli olmuştu. Ve toprağa bağlı Dükalıklar, sınırları olmayan bir sahil şeridini koruyacak savaş gemilerinin inşası için gitgide ağırlaşan vergileri ödemek konusunda daha da gürültücü olmuşlardı. Çünkü kendi adlarına, Sahil Dükalıklarının liderleri alay ederek iç kısımdaki halkın onların limanları ve ticaret gemileri olmadan mallarını nasıl çıkaracaklarını merak ediyorlardı. En azından bir Yüce Konsey toplantısı sırasında, Tilth Dükü Ram'in akınlarını azaltacaklarsa Yakın Adaları ve Fur Noktasını Kızıl Gemiler'e devretmenin büyük bir kayıp olmayacağını ileri sürmesi ve Bearn's Dükü Brawndy'nin, Tilth'in bunu küçük bir kayıp olarak mı değerlendireceğini görmek için, Bear Nehri boyunca bütün ticaret trafiğini durdurmakla tehdit ederek misillime yapması üzerine gürültülü bir kavga kopmuştu. Farrow Dükü Tilth'in tarafını tuttuğunu açık ettikten sonra, Kral Shrewd konseyi yumrukla konuşmadan ertelemeyi başardı. Her geçen ay ve her vergi tahsisinde bölünme safları daha da keskinleşiyordu. Açıkça Krallığın birliğini tekrar sağlamak için bir şeye ihtiyaç vardı ve Shrewd bunun bir kraliyet

düğünü olduğuna ikna olmuştu.

Böylece Regal diplomatik dansını yaptı. Prenses Kettricken'in sözünü bütün halkının şahitliğinde ağabeyi yerine Regal'e vermesi ve Verity adına da kardeşinin söz vermesi ayarlandı. Elbette Buckkeep'te Kettricken'in halkından münasip temsilcilerin şahitlik edeceği ikinci bir merasimin onu takip etmesi şartıyla. Ve bu süre boyunca, Regal Dağ Krallığı'nın başkenti Jhaampede kaldı. Oradaki varlığı Buckkeep'le Jhaampe arasında resmi görevlilerin, hediyelerin ve malzemenin düzenli akmasını sağladı. Nadiren bir hafta geçmiyordu ki bir atlı alayı ayrıl- sın ya da gelsin. Bu Buckkeep'e sürekli bir canlılık kattı.

Bu bana bir evliliği kurmak için uygunsuz ve kazançsız bir yol gibi göründü. İkisi de neredeyse bir ay içinde birbirlerini görmeden evleneceklerdi. Ama politik çözümler baştakilerin duygularından daha önemliydi ve ayrı kutlamalar da planlandı.

Verity'nin gücümü çekmesi üzerine iyileşeli uzun zaman olmuştu. Galen'in zihnimi sislemesinin bana neye malolduğunu tamamen kavramam daha da uzun sürüyordu. Galen Buckkeep'ten ayrılmış olmasaydı, Verity'nin öğüdüne rağmen karşı- na çıkardım. Ziyaret etmek istediği akrabalarının olduğu Far- row'a kadar onlarla at sürmek için Jhaampe'ye giden bir atlı alayıyla birlikte ayrılmıştı. Döndüğünde, ben Jhaampe'ye doğ- ru yola koyulmuş olacaktım, yani Galen uzağımda olacaktı.

Yine çok fazla zamanım vardı. Leon'a hâlâ bakıyordum, ama her gün bir ya da iki satten fazla zamanımı almıyordu. Ne ben Burrich'e yapılan saldırı konusunda herhangi bir şey bu- labilmiştim, ne de Burrich aforozuma karşı bir yumuşama be- lirtisi göstermişti. Ama Buckkeep kasabasına bir gezinti yap- mıştım, ancak şans eseri mumhane civarında dolanırken dük- kanın kapalı ve sessiz olduğunu gördüm. Yan komşuda yap-

tığım araştırmadan dükkanın on gün ya da daha fazla bir süredir kapalı olduğu ve deri koşum almak gibi bir niyetim yoksa başka bir yere gidip onu rahatsız etmeyi bırakabileceğim bilgisini edindim. En son Molly'yle gördüğüm genç adamı düşündüm ve acı bir şekilde, onlara birbirlerinden hayır gelmemesini diledim.

Yalnız olduğum için Soytarı'yı aramaya karar verdim. Daha önce hiç onunla karşılaşmaya çalışmamıştım. Karşılaşmak düşlediğimden daha zor çıkmıştı.

Onunla karşılaşmak umuduyla kalede birkaç saat rasgele dolaştıktan sonra, odasına gidecek kadar cesaret toplamıştım. Nerede olduğunu yıllardır biliyordum, ama daha önce hiç gitmemiştim ve bunun nedeni sadece kalenin kuş uçmaz kervan geçmez bir yerinde olması değildi. Soytarı, onun sunmayı tercih ettiği türden ve sadece sunmayı tercih ettiği zaman olmadıkça samimiyete yol açmıyordu. Konutu bir kule tepesindeydi. Fedwren odanın bir vakitler harita odası olduğunu ve Buckkeep'i çevreleyen arazinin tam manzarasının görülebileceği bir yer olduğunu söylemişti. Ama Buckkeep'e sonradan yapılan eklemeler manzarayı kapamış ve yerini daha yüksek kuleler almıştı. Bir soytarı için mesken olmak dışında, herhangi bir şey için yararlılığını yitirmişti.

Hasat zamanının başlangıcına doğru bir gün kuleye tırmandım. Zaten sıcak ve yapış yapış bir gündü. Kule, ayaklarımın havalandırdığı toz zerreciklerini aydınlatmaktan başka işe yaramayan ok yarıklarını saymaysak kapalı bir kuleydi. İlk başta kulenin karanlığı dışardaki havasız günden daha serin geldi, ama tırmandıkça, sıcaklaşmaya ve iyice kapanmaya başlamış gibi görünüyordu, öyle ki, son basamağa vardığımda, neredeyse soluyacak hava kalmamış gibi hissettim. Yorgun yum-

rıgımla sağlam kapıyı yumrukladım. "Benim, Fitz!" dedim, ama durgun sıcak hava, sesimi bir alevi boğan ıslak bir battaniye gibi örttü.

Bu bir mazeret olabilir miydi? Belki de beni duyamadığını düşündüğümü ve bu yüzden içeride olup olmadığını görmek için girdiğimi söyleyebilir miydim? Ya da odada bir parça hava ya da su olup olmadığını görmek için girecek kadar terli ve susuz olduğumu söyleyebilir miydim? Nedeni önemli değil sanırım. Elimi kapı mandalına götürüp mandalı kaldırdım ve içeri girdim.

"Soytarı?" diye seslendim, ama orada olmadığını hissedebiliyordum. Genelde insanların varlığını ya da yokluğunu hissedebildiğimden değil, beni karşılayan sessizlik yüzünden. Yine de kapıda durdum ve çıplak uzanan bir ruha aval aval baktım.

Büyük miktarda ışık, çiçek ve renk vardı. Köşede bir dokuma tezgahı ve içinde parlak renklerde güzel, ince iplikler olan bir sepet vardı. Yatağın üzerindeki dokunmuş yatak örtüsü ve açık pencerelerdeki kalın perdeler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu; nasılsa, mavi bir gök altındaki çiçek tarlalarını akla getiren geometrik desenlerle dokunmuşlardı. Geniş bir çömlekçi tasının üzerinde uçan çiçekler, saplarında ve zeminini oluşturan parlak çakıltaşlarında yüzen ince gümüş bir püskül vardı. Solgun, sinik Soytarı'yı bütün bu renk ve sanatın ortasında hayal etmeyi denedim. Odaya doğru bir adım daha attım ve kalbimi yerinden fırlatan bir şey gördüm.

Bir bebek. İlk başta öyle sandım ve hiç düşünmeden, iki adım daha attım ve beşik niyetine yattığı sepetin üzerine eğildim. Ama yaşayan bir çocuk değildi, neredeyse küçük göğsün nefes alıp vererek kıpırdamasını bekleyeceğim kadar harika bir işçiliği olan bir oyuncaktı. Soluk, hassas yüze uzandım,

ama dokunmaya cesaret edemedim. Kaşının eğrisi, kapalı göz-kapakları, ufak yanaklarını kaplayan hafif kırmızılık, hatta yatak örtüsünün üzerinde istirahat etmekte olan küçük el bir şeyin olabileceğini düşündüğümünden bile daha mükemmeldi. Ne hangi hassas kilden yapıldığını, ne de bebeğin yanaklarında kıvrılan ufak kirpikleri kimin mürekkeplelediğini tahmin edebiliyordum. Ufak yatak örtüsüne baştan sona hercaimenekşeler nakışlanmıştı ve yastık satendi. Orada ne kadar dizimin üstünde, gerçekten uyuyan bir bebekmiş gibi sessiz oturduğumu bilmiyorum. Ama sonunda ayağa kalktım ve Soyтары'nın odasından geri geri çıktım ve sonra kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Yukarı çıkmakta olan Soyтары'yla karşılaşabilirim korkusu ve kalede en az benim kadar yalnız birinin bulunduğu bilgisinin yüküyle sayısız basamaklardan ağır ağır indim.

O gece Chade beni çağırdı, ama gittiğimde beni görmek dışında bir amacı yokmuş gibi görünüyordu. Siyah şöminenin önünde neredeyse sessiz oturduk ve daha önce hiç olmadığı kadar yaşlı görüldüğünü düşündüm. Verity'nin yok olduğu gibi Chade de tükenmişti. Kemikli elleri neredeyse kurumuş gibi görünüyordu ve gözlerinin akı kırmızılaşmıştı. Uyumaya ihtiyacı vardı, ama onun yerine beni çağırmıştı. Önümüze koyduğu yemeği azar azar yiyerek yine de kıpırtısız ve sessiz oturdu. En sonunda ona yardım etmeye karar verdim.

"Yapamayacağımdan mı korkuyorsun?" diye sordum yumuşak bir şekilde.

"Neyi?" diye sordu dalgın dalgın.

"Dağ Prensi'ni öldürmeyi. Rurisk'i."

Chade yüzümü tamamıyla görmek için döndü. Uzun bir süre sessiz kaldı.

"Kral Shrewd'un bana bu görevi verdiğini bilmiyordun,"

dedim titrek bir sesle.

Yavaşça boş şömineye döndü ve şömineyi sanki içinde okunacak alevler varmış gibi inceledi. “Ben sadece alet yaparım,” dedi nihayet sessizce. “Benim yaptığımı bir başkası kullanır.”

“Bunun... kötü bir görev olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da yanlış?” Nefes aldım. “Bana söylendiği kadarıyla, çok uzun süre yaşayamayacakmış. Eğer ölüm gece sessizce gelecekse insaflı bile olabilir, yoksa–”

“Evlât,” dedi Chade sessizce. “Asla olduğumuzun dışında bir şeymiş gibi davranma. Suikastçı. Akıllı bir kralın merhametli ajanları değil. Monarşimizin ilerlemesi için ölümle uğraşan politik suikastçılarız. Biz buyuz işte.”

Alevlerin hayaletlerini inceleme sırası bana gelmişti. “Bunu benim için çok zorlaştırıyorsun. Olduğundan daha da zorlaştırıyorsun. Neden? Azmimi zayıflatmaya çabalayacaktıysan neden beni olduğum şey haline getirdin....?” Sorum yan sorulmuş olarak kesildi.

“Sanırım.... boşver. Belki de bendeki bir çeşit kıskançlıktır, evlât. Shrewd’un benim yerime neden seni kullandığını merak ediyorum, tahmin ediyorum. Belki de ona faydam kalmadığından korkuyorum. Belki, artık seni tanıdığımdan, seni keşke hiç....” Düşünceleri kelimelerinin onları takip edemeyeceği bir yere giderek sessizleşme sırası Chade’deydi.

Görevimi planlayarak oturduk. Bu bir kralın adaletine yardım etmek değildi. Bu bir suçun idam hükmü değildi. Daha büyük bir gücün önünde engel teşkil eden bir adamın ortadan kaldırılmasıydı sadece. Yapabilecek miyim diye endişelenene dek sessizce oturdum. Sonra gözlerimi kaldırıp Chade’in şömine rafının dibine konmuş gümüş bir meyve bıçağına baktım ve cevabı bildiğimi düşündüm.

“Verity seninle ilgili şikayetlerini ilettili,” dedi Chade aniden.

“Şikayet mi?” diye sordum güçsüzce.

“Shrewd’a. İlk olarak, Galen sana kötü davrandığı ve seni aldattığı için. Bu şikayeti, en gerekli olacağı bir anda kraliyeti senin İrfanından yoksun bırakmış olduğunu söyleyerek resmi olarak dile getirdi. Shrewd’a gayriresmi olarak, bu meseleyi, sen ele almadan, Galen’le halletmesini önerdi.”

Chade’in yüzüne bakınca, Verity’yle yaptığım tartışmanın tüm içeriğinin ona aktarıldığını anladım. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. “Galen’den intikam almak gibi bir şey yapmazdım. Verity benden yapmamamı rica etikten sonra.”

Chade beni bakışlarıyla sessizce onayladı. “Ben de Shrewd’a bunu söyledim. Ama bana sana bu meseleyi onun halledeceğini söylemem gerektiğini söyledi. Bu kez Kral adaletini kendi uyguluyor. Beklemeli ve tatmin olmalısın.”

“Ne yapacak?”

“Bunu bilmiyorum. Henüz Shrewd’un da bildiğini sanmıyorum. Adam paylanmalı. Ama başka gruplar da eğitilecekse, Galen’in, kendisine fazla kötü davranıldığını hissetmemesi gerektiğini unutmamalıyız.” Chade boğazını temizledi ve daha da sessiz bir şekilde şöyle dedi: “Ve Verity Kral’a bir başka koldan daha şikayet etti. Shrewd’u ve beni, tamamen açıkça, seni krallık uğruna feda etmeye istekli olmakla suçladı.”

Chade’in beni bu gece çağırma nedeninin bu olduğunu anladım birden. Sessiz kaldım.

Chade daha da yavaş konuştu. “Shrewd aklından bile geçirmediğini belirtti. Kendi adıma, böyle bir şeyin mümkün olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.” Bu sözlerden ayrılmak ona pahalıya maloluyormuş gibi tekrar iç geçirdi. “Shrewd bir kral, oğlum. Baş endişesi hep krallığı olmalı.”

Aramızdaki sessizlik uzun sürdü. “Beni feda edebileceğini söylüyorsun. Vicdan azabı duymadan.”

Gözlerini şömineden ayırmadı. “Seni. Beni. Krallığın hayatta kalması için gerekli olduğunu düşünüyorsa Verity’yi bile.” Sonra dönüp bana baktı. “Bunu asla unutma,” dedi.

Düğün kervanı Buckkeep’ten gitmeden önceki gece, Lacey kapımı çaldı. Geç bir saatti ve Patience’ın beni görmek istediğini söylediğinde, aptalca, “Şimdi mi?” diye sordum.

“Şey, yarın gidiyorsun,” diye belirtti Lacey ve sanki bu söylediği mantıklıymış gibi itaatkar bir şekilde onu izledim.

Patience geceliğinin üzerine abartılı bir şekilde nakışlı bir sabahlık giymiş, yastıklarla kaplı bir sandalyede oturuyordu. Saçları açtı ve omuzlarına geliyordu ve gösterdiği yere oturduğumda, Lacey, Patience’ın saçlarını taramaya devam etti.

“Gelip benden özür dilemeni bekliyordum,” gözleminde bulundu.

Hızla özür dilemek için ağzımı açtım, ama sinirli bir şekilde susmamı işaret etti.

“Ama bu gece bunu Lacey’le tartışırken, seni zaten affettimi fark ettim. Oğlanlara, açığa vurmaları gereken bir kabalık verildiğine karar verdim. Kötü bir şey kastetmediğine karar verdim, dolayısıyla özür dilemene gerek yok.”

“Üzgünüm,” diye itiraz ettim. “Sadece nasıl özür dileyeceğime ka-”

“Özür dilemek için artık çok geç, seni affettim,” dedi hızla. “Ayrıca zaman yok. Eminim şimdiye kadar uyumuş olman gerekirdi. Ama bu senin saray hayatına ilk gerçek girişin olacağından, gitmeden önce sana bir şey vermek istedim.”

Ağzımı açtım ve tekrar kapadım. Bunun benim saray hayatına ilk girişim olduğunu düşünüyorsa, bunu onunla tartışma-

yacaktım.

“Buraya otur,” dedi buyurgan bir tavırla ve ayakucunda bir noktayı işaret etti.

Gittim ve itaatkarlıkla oturdum. Kucağında küçük bir kutu olduğunu şimdi fark etmiştim. Koyu renk ahşaptan, kapağında yarım kabartma şeklinde bir erkek geyik oyulmuştu. Kutuyu açarken aromatik ahşabın kokusunu aldım. Bir küpe çıkardı ve kulağıma götürdü. “Çok küçük,” diye mırıldandı. “Kimse göremeyecekse mücevher takmanın anlamı ne?” Doğruldu ve diğerlerini de benzer yorumlarla attı. Nihayet içine mavi bir taş konmuş gümüş bir ağ parçasına benzeyen birini tuttu. Yüzünü buruşturdu, sonra gönülsüzce başını salladı. “Bu adamda zevk var. Neyden yoksun olursa olsun, zevki var.” Tekrar kulağıma tuttu ve kesinlikle uyardıktan ucunu kulak mememe soktu.

Bir çılgılık attım ve bir elimi kulağıma götürdüm, ama elimi itti. “Bebekleşme. Sadece bir dakikalığına acıtıyor.” Küpeyi arkadan tutan bir tür kopça vardı ve onu tutturmak için kulağıma insafsızca bükte. “İşte. Tam uydu, öyle düşünmüyor musun Lacey?”

“Kesinlikle,” diye fikrine katıldı Lacey ebedi oya işini yaparken.

Patience bir hareketle beni gönderdi. Gitmek için ayakla nınca, “Bunu hatırla Fitz. İrfan yapsan da yapamasan da, adını taşısan da taşımasan da, sen Chivalry’nin oğlusun. Onurlu davranmaya dikkat et. Şimdi git ve biraz uyu.”

“Bu kulakla mı?” diye sordum, ona parmak uçlarımdaki kağıdı göstererek.

“Düşünemedim. Üzgünüm—” diye söz başladı, ama sözünü kestim.

“Özür dilemek için çok geç. Sizi çoktan affettim. Ve teşekkür ederim.” Ben giderken Lacey hâlâ kıkırdıyordu.

Ertesi sabah düğün kervanındaki yerimi almak için erkenden kalktım. Aileler arasındaki yeni bağın bir işareti olarak zengin hediyeler götürülmesi gerekiyordu. Prenses Kettricken için asil kandan bir kısrak, mücevher, elbise kumaşları, hizmetkarlar ve nadir kokular vardı. Ailesi ve halkı için de hediyeler vardı. Atlar ve şahinler, babası ve kardeşi için altın işleri elbette, ama krallığına verilen hediyeler daha önemliydi, çünkü Jhaampe geleneklerine göre, Prenses ailesinden çok halkına aitti. Ve bu yüzden damızlık çiftlik hayvanları, sığırlar, koyunlar, atlar ve kümes hayvanları ve dağ halkında olmayan güçlü porsukağacı kökü ve güzel Forge demirinden metal işi aletleri ve dağ halkının kismetini artıracığı düşünülen diğer hediyeler. Ve Fedwren'un en iyi resimlenmiş şifa reçeteleri ve birçok tedavi tableti, Şahincinin kendisinin yaptığı şahincilik üzerine bir parşömenin dikkatli bir kopyası biçiminde bilgi. Bu sonuncular, görünüşte, benim kervana katılma nedenimdi.

Şifada değinilen bitki ve köklerden cömert bir stokla, iyi tutmayanları yetiştirmek için tohumla birlikte benim himayeme verilmişlerdi. Sıradan bir hediye değildi ve diğer görevimi yerine getirdiğim ciddiyetle iyi teslim edildiğini görme sorumluluğunu üstlenmiştim. Her şey güzelce sarılmış ve sonra oyma sedir bir sandığa yerleştirilmişti. Sandığı avluya götürmeden son bir kez ambalajlarına bakıyordum ki arkamda Soytan'nın sesini duydum.

“Sana bunu getirdim.”

Dönünce oda kapımın tam içinde durmakta olduğunu gördüm. Kapının açıldığını bile duymamıştım. Deri bir kese uza-tıyordu. “Bu ne?” diye sordum ve sesimden ne çiçekler ne de oyuncak hakkında bir şey anlamamasına çalıştım.

“Deniztasfiye.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Müşhil mi? Dügün hediyesi olarak mı? Sanırım bazıları bunu uygun bulacaktır, ama götürdüğüm bitkiler dağlarda ekilebilir ve yetiştirilebilir. Sanmıyorum ki—”

“Dügün hediyesi değil. Sana.”

Keseyi karışık duygularla aldım. Müstesna bir şekilde güçlü bir müşhildi. “Beni düşündüğün için teşekkürler. Ama genelde yolcuların hastalıklarına eğilimli değılimdir ve—”

“Genelde yolculuk ederken zehirlenme tehlikesi yaşamazsın.”

“Bana söylemek istediğın bir şey mi var?” Ses tonumun alçak ve şakacı olmasına çalışmışım. Bu konuşmada Soyтары’nın her zamanki eğri suratlarına ve alaylarına hasret kalmışım.

“Sadece kendin hazırlamadığın yemeklerden hafif yiyecek ya da hiç yemeyecek kadar akıllı olursan.”

“Orada verilecek bütün ziyafet ve kutlamalarda mı?”

“Hayır. Sadece hayatta kalmak istediklerinde.” Gitmek üzere döndü.

“Üzgünüm,” dedim aceleyle. “İzinsiz girmek istememişim. Seni arıyordum ve çok terlemişim. Kapı da sürgülenmediği için içeri girdim. Gözetlemek niyetinde değildim.”

Bana sırtı dönüktü ve “Şaşırtıcı buldun mu onu?” diye sorarken yüzünü dönmedi.

“Ben...” Söyleyecek bir şey, onu orada görmüş olduklarını kimseye söylemeyeceğime temin etmek için bir yol bulamıyordum. İki adım attı, kapıyı kapamak üzereydi. “O yerin senin olduğu gibi benim de bir yerimin olmasını dilettil bana. Gizli tutacağım bir yer.”

Kapı kapanmaya bir karış kala durdu. “Söz dinle ki, bu yolculuktan sağ çıkabilesin. Bir adamın güdülerini hesaba katarken, adamın buğdayını kendi kilonla tartmaman gerektiğini

hatırla. Aynı standartları kullanmıyor olabilir.”

Kapı kapandı ve Soytarı gitmişti. Ama son sözleri odasına izinsiz girdiğim için beni affetmiş olabileceğini düşündürecek kadar gizemli ve sinir bozucuydu.

Deniztasfiyesini istemeden, ama artık onu bırakmaktan korkarak yeleğime tikiştirdim. Odama göz attım, ama her zamanki gibi çıplak ve pratik bir yerdi. Hasty Hanım yeni elbiselerim konusunda bana güvenmeyerek paketlememi izlemişti. Aramamdaki üstü çizik geyiğin saldırmak için boynuzlarını eğmiş bir geyikle değiştirildiğini fark ettim. Bunu sorduğumda bütün söylediği, “Verity ısmarladı,” oldu. “Ben şahsen üstü çizik geyikten daha çok beğendim. Ya sen?”

“Sanırım,” diye cevapladım ve bu onun sonu oldu. Bir isim ve bir arma. Kendi kendime başımı salladım, bitki ve parşomen dolu sandığımı omuzladım ve kervana katılmak için aşağı indim.

Merdivenlerden inerken yukarı çıkmakta olan Verity'yle karşılaştım. Huysuz yaşlı bir adam gibi yukarı çıktığı için başta onu çıkaramadım. Geçmesi için yolundan çekildim ve derken bana bakınca onu tanıdım. Bir zamanlar tanıdık olan bir adamla yabancı biri gibi karşılaşmak tuhaf bir şey. Giysilerinin artık nasıl da üzerinde asılı durduğunu fark ettim, gür ve siyah olduğunu hatırladığım saçlara aklar düşmüştü. Bana dalgın, dalgın gülümsedi ve sonra, sanki birden aklına gelmiş gibi, beni durdurdu.

“Dağ Krallığı'na doğru mu yola çıkıyorsun? Nikah merasimi için mi?”

“Evet.”

“Bana bir iyilik yapar mısın evlat?”

“Elbette,” dedim sesinin paslanmış olmasına şaşırarak.

“Ona benden iyi bahset. Gerçekten, dikkat et, yalan rica etmiyorum. Ama benden iyi bahset. Hep benim hakkımda iyi şeyler düşündüğünü düşünmüşümdür.”

“Öyle,” dedim geri çekilmesi üzerine. “Öyle düşünüyorum, efendim.” Ama ne döndü ne de bir cevap verdi ve Soytarı gitliğinde hissettiklerimi hissettim.

Avlu bir insan ve hayvan öğütücüsüydü. Bu kez yük arabaları yoktu; dağlardaki yollar namlı bir şekilde kötüydü ve yük hayvanlarının hız uğruna kafi olmaları gerekeceği kararlaştırılmıştı. Kraliyet maiyetinin düğüne geç kalmasına neden olmayacaktı; damadın katılmıyor olması yeterince kötüydü.

Sürüler günler önce gönderilmişti. Yolculuğumuzun iki hafta sürmesi bekleniyordu ve üç haftaya kadar izin vardı. Se-dir sandığın bir yük hayvanına yüklendiğini gördüm ve sonra Sooty'nin yanında durup bekledim. Taş döşeli avluda bile, toz sıcak yaz havasına karışıyordu. Bütün dikkatli planlamalara rağmen kervan karmakarışık görünüyordu. Regal'in gözde uşağı Sevens'e bakındım. Regal, onu bir ay önce, dokunmasını istediği belli kumaşlarla ilgili açık talimatlarla Buckkeep'e göndermişti. Sevens eli ayağı titreyerek ve bir şey konusunda öğüt vererek Hands'in peşi sıra gidiyordu ve bu her neydiyse, Hands bu konuda sabırlı görünmüyordu. Hasty Hanım bana yeni giysilerimin bakımıyla ilgili son talimatları verirken, Sevens'in Regal'e götürdüğü yeni giysi, şapka ve techizatı taşımak için kendisine üç yük hayvanı tahsis edildiğini söylemişti. Bu üç hayvanın bakımının Hands'e kaldığını düşündüm, çünkü Sevens mükemmel bir uşaktı, ama büyük hayvanların yanında ürkekti. Regal'in ayakçısı Rowd, ikisinin arkasından huysuz ve sabırsız hantal bir şekilde yürüyordu. Geniş omuzlarından birinde bir başka sandık taşıyordu ve belki de Sev-

rens'i somurtturarak bu ilave parçanın yüklenmesi meselesiydi. Çok geçmeden onları kalabalıkta kaybettim.

Burrich'in gebe atların ve Prenses'in hediye kırsığının hatlarını kontrol ettiğini keşfettiğimde şaşırdım. Muhakkak ki onlardan sorumlu olan her kimse bunu yapabilir diye düşündüm. Ve derken, ata bindiğini görünce, onun da bu alayın bir parçası olacağını anladım. Ona kimin eşlik ettiğini görmek için etrafa bakındım, Hands dışında, tanıdığım seyis yamaklarından hiçbirini görmedim. Cob zaten Regal'le Jhaampe'deydi. Bu yüzden Burrich bu işi üstlenmişti. Şaşırmadım.

August, güzel gri bir kırsığın üzerinde, neredeyse insanlıkdışı bir vurdumduymazlıkla bekliyordu. Grupta geçirdiği zaman onu şimdiden değiştirmişti. Bir vakitler tombul bir delikanlıydı, sessiz ama hoş. Verity'ninkiyle aynı siyah gür saçları vardı ve kuzeninin çocukluğuna benzediğinin söylendiğini duymuştum. İrfan görevleri artırıldıkça Verity'ye büyük ihtimalle daha çok benzeyeceğini düşündüm. Regal ağabeyi adına yeminleri söylerken, Verity için bir çeşit pencere görevi görerek düğünde hazır bulunacaktı. Regal'in sesi, August'un gözleri diye kendi kendime düşüncelere daldım. Ben ne olarak gidiyordum? Hançeri olarak mı?

Vedalaşan ve son dakika tailmatları veren insanlardan yukarda ve uzakta olmak için Sooty'ye bindim. Eda'dan, başka yerde ve yolda olmamızı diledim. Düzensiz hattın oluşması ve son dakika bohçalarının yüklenip tutturulması sonsuza kadar sümüş gibi geldi. Ve derken, neredeyse aniden, sancaklar kaldındı, bir boru çalındı ve atlar, yüklü yük hayvanları ve insanlar hareket etmeye başladı. Bir kez yukarı baktığımda Verity'nin gerçekten kulenin tepesinde durduğunu ve gidişimizi seyrettiğini gördüm. Ona el salladım, ama o kadar insanın arasında beni

tanıdı mı şüpheliyim. Ve sonra kapılardan çıkmış ve Buckke-
ep'ten batıya giden tepelik yola tırmanmaya başlamıştık.

Yolumuz bizi, Buck ve Farrow dükalıklarının sınırlarının
birbirine değdiği yere yakın, geniş sığılıklarından karşıya geçe-
ceğimiz Buck Nehri'nin kıyısının yukarısına götürecekti. Ora-
dan Farrow'un daha önce hiç karşılaşmadığım pişirici sıcaklık-
taki geniş düzlüklerinden geçerek Mavi Göl'e varacaktık. Mavi
Göl'den, Dağ Krallığı'ndan çıkan Sadece Soğuk adındaki nehri
takip edecektik. Soğuk Sığılık'ta dağların arasından ve gölgele-
rinden yukarı, hep yukarı Fırtına Geçidi'ne ve oradan da Rain
Wilds'ın sık yeşil ormanlarına çıkan ticaret yolu başladı. Ama
biz o kadar uzağa gitmeyecek, Dağ Krallığı'nın sahip olduğu
bir şehre en yakın yer olan Jhaampe'de duracaktık.

Eğer insan böyle yolculuklara uygun kaçınılmaz her şeyi
dikkate almazsa, bazı açılardan sıradan bir yolculuktu. İlk üç
günden sonra, her şey, sadece geçtiğimiz değişik kırsal yerler-
le çeşitlenen, dikkat çekecek derecede monoton bir hal aldı.
Yolumuz üstündeki her kasaba ya da mezra, bizi Kraliyet
Prensi'nin düğün kutlamaları için resmi iyi dilekler ve tebrik-
lerle karşılar ve geciktirir oldu.

Ama Farrow'un geniş düzlüklerine vardktan sonra, böyle
mezralar azaldı, aralarındaki mesafe arttı. Farrow'un verimli
tarlaları ve ticaret şehirleri yolumuzun ilerisinde kuzeyde, Vin
Nehri boyunca kalıyordu. Farrow'un insanların çoğunluk gö-
çebe çoban olduğu, sadece kış aylarında 'yeşil mevsim' dedik-
leri ticari yollara yerleştiklerinde şehir kurduğu düzlüklerinden
geçtik. Koyun, keçi, at, ya da nadir olarak, haragas dedikleri
tehlikeli, dağ domuzu sürülerinin yanından geçtik, ama o böl-
genin insanıyla diyalogumuz genellikle konik çadırlarını uzak-
tan görmek ya da eyerine oturmuş değneğini selam niyetine

kaldıran bazı çobanlarla karşılaşmakla sınırlı kaldı.

Hands'la ben tekrar tanıştık. Geceleri, yemek ve küçük bir yemek ateşini paylaşıyorduk ve beni Sevrens'in ipek cüppele-re toz bulaşması ya da kürk yakalara böcek girmesi ve kadife-lerin uzun yolculuk sırasında parçalara ayrılmasından endişe etmesiyle ilgili hikayelerle eğlendiriyordu. Rowd'la ilgili şika-yetleri daha gaddarcaydı. Benim de o adamla ilgili sevgi dolu anılarım yoktu ve Hands, onun ezici bir yolculuk arkadaşı ol-duğunu düşünüyordu; çünkü Hands'in sürekli Regal'in eşya paketlerinden bir şeyler çalmaya çalıştığından şüpheleniyordu. Hatta bir gece Rowd ateşimizin yerini bulup, efendisinden çal-ma komploları kuracaklara yönelik muğlak ve dolaylı uyarılar yaptı. Ama böyle tatsızlıklar dışında, gecelerimiz huzurluydu.

Hava hâlâ güzeldi ve gündüzleri terliyorsa geceleri ılı-landı. Battaniyemin üstünde yattım ve nadiren başka sığınak aradım. Her gece, sandığımın içindekileri kontrol ettim ve köklerin tamamen kurumasını ve parşömenlerle tabletlerin yıpranmasını önlemek için elimden geleni yaptım. Bir gece Sooty'nin yüksek sesle kişnemesine uyandım ve sedir sandığın onu koyduğum yerden hafifçe oynadığını düşündüm. Ama içindekileri kontrol ettiğimde her şeyin yolunda olduğunu gör-düm ve bundan Hands'e bahsettiğimde, sadece Rowd'un has-talığına yakalanıp yakalanmadığını sordu.

Geçtiğimiz mezralar ve çobanlar bize sık sık taze yemek te-min ediyorlardı ve tahsisatında çok cömerttiler. Bu sayede yol-culukta az güçlük çektik. Farrow'u geçerken su dilediğimiz ka-dar bol değildi, ama her gün su alacak bir pınar ya da tozlu bir kuyu buluyorduk, böylece su olayı bile olabileceği kadar kötü değildi.

Burrich'i çok az gördüm. Hepimizden erken kalkıyor ve

ana kervandan önde gidiyordu ki, sorumluluğundaki hayvanlar en iyi otları ve en temiz suları alabilsin. Atlarının Jhaampe'ye vardıklarında mükemmel durumda olmalarını isteyeceğini biliyordum. August da neredeyse görünmezdi. Yolculuğumuzdan teknik olarak o sorumluyken, işin yürütülmesini muhafız yüzbaşısına bırakmıştı. Bunu bilgelikten mi, tembellikten mi yaptığına karar verememiştim. Sevrens'in ona bakmasına, çadırını ve yemeklerini paylaşmasına izin verdiği halde, her durumda çoğunlukla kendi kendineydi.

Bana göre, bu yolculuk bir çeşit çocukluğa geri dönüştü neredeyse. Sorumluluklarım çok sınırlıydı. Hands cana yakın bir arkadaşı ve muazzam hikaye ve dedikodu stoğundan bir şeyler anlatması için çok az cesaretlendirilmesi yetiyordu. Bu yolculuğun sonunda bir prensi öldüreceğimi hatırlayana kadar bütün bir gün geçmiş oluyordu.

Böyle düşünceler genelde gecenin karanlık bir anında uyandığımda aklıma geliyordu. Farrow'un göğü, Buckkeep'in üzerine örtülen geceden çok daha yıldızlıydı ve yıldızlara bakarak zihnimde Rurisk'in hayatına son vermenin yollarını tekrar ederdim. Giysilerimin ve kişisel eşyalarımın bulunduğu çantada dikkatle sarılmış bir başka, küçük sandık daha vardı. Onu çok fazla düşünerek ve endişeyle sarmıştım. Çünkü bu görev mükemmel bir şekilde yerine getirilmeliydi. Temiz bir şekilde, en ufak bir şüphe bile uyandırmadan yapılmalıydı. Ve zamanlama da kritikti. Prens biz Jhaampe'deyken ölmemeliydi. Nikah törenlerine hiçbir şey en ufak bir gölge bile düşürmemeliydi. Buckkeep'teki merasimler yerine getirilmeden ve düğün güvenle tamamlanmadan da ölmemeliydi; çünkü bu çift için kötü bir işaret olarak değerlendirilebilirdi. Düzenlenmesi kolay bir ölüm olmayacaktı.

Bazen bu işin neden Chade yerine bana emanet edildiğini merak ediyordum. Başarısız olursam beni ölüme götürecek bir tür test miydi? Chade bu meydan okuma için çok mu yaşlıydı, yoksa tehlikeye atılamayacak kadar kıymetli miydi? Verity'nin sağlığına göz kulak olmak dışında bir şey için kullanılamaz mıydı? Ve zihnimi bu sorulardan kurtardığımda, Rurisk'in hasta ciğerlerini tahriş edecek ve böylelikle onu ölesiye öksürtecek bir toz kullanıp kullanmamak konusunda endişelenmeye başlıyordum. Belki de yastık ve yatak örtülerini o toza bulamalıydım. Onu yavaşça alıştırarak ve uykuda ölüme götürecek bir acı dindirici mi sunmalıydım ona? Kan inceltici bir toniğim vardı. Ciğerleri kronik olarak şimdiden kanıyorduysa, onu yolcu etmeye yetebilirdi. Emniyetli uzak bir tarihte onunla karşılaşacağından emin olmanın bir yolunu bulabilseydim, hızlı, ölümcül ve su kadar tatsız bir zehrim vardı. Bu düşüncelerin hiçbirini uyumaya yardım etmiyordu ve yine de açık hava ve bütün gün at sürme onları çağırmaya yetiyordu ve sık sık yolculuğun ertesi günü için istekle uyanıyordum.

Nihayet Mavi Gölü gördüğümüzde, uzakta bir mucize gibiydi. Denizden bu kadar uzun süre uzak kalmayalı uzun yıllar olmuştu ve suyu görmenin ne kadar hoşuma gittiğini görmek beni şaşırttı. Bagaj konvoyumuzdaki bütün hayvanlar zihnimi suyun temiz kokusuyla doldurdu. Arazi yeşilleşmeye ve büyük göle yaklaştıkça daha affedici olmaya başladı ve atların gece aşırı otlamalarına engel olmakta zorlandık.

Mavi Göl'deki yelkenli kalabalığı ticaretlerini işletiyordu ve yelkenleri sadece ne sattıklarını değil, hangi aile için sattıklarını da gösterecek şekilde renklendirilmişti. Mavi Göl boyundaki yerleşmeler su üzerindeki kazıklara inşa edilmişti. Orada güzel karşılandık ve tadı benim denize alışmış dilime garip ge-

len taze balıkla ağırlandık. Kendimi epey gezgin hissettim ve bir gece buğday satan bir aileden yeşil gözlü kızlar ateşimizin başına gelince, Hands'le ben kendimizle ilgili fikirlerimiz konusunda neredeyse iltifata boğulduk. Yanlarında her biri farklı ses çıkaran, küçük, parlak renkli davullar getirmişlerdi ve anneleri onları bulup azarlayarak eve götürene kadar bizim için çalıp şarkı söylediler. Çarpıcı bir deneyimdi ve o gece Prens Rurisk'i düşünmedim bile.

Şimdi Mavi Göl'de gidip gelen, zerre güvenmediğim altı yattık mavnalarda kuzeybatıya doğru ilerliyorduk. Öteki tarafta kendimizi birdenbire ağaçlık arazide bulduk ve Farrow'un sıcak günleri hoş bir anıya dönüştü. Yolumuz bizi beyaz huş korularıyla, orda burda açılan sık dağservilerinin arasından geçirdi. Atlarımızın nalları ağaçlık patikanın toprağında ses çıkarıyordu ve güzün tatlı kokuları her yanımızdaydı. Yabancı kuşlar gördük ve bir defasında, bugüne kadar hiç görmediğim renk ve türde bir erkek geyik gördüm. Atların gece otlatılması iyi olmuyordu ve göl halkından satın aldığımız arpadan memnunduk. Geceleri ateş yakıyor ve Hands'le ben bir çadırı paylaşıyorduk.

Artık yolumuz durmadan yokuş yukarı çıkıyordu. En dik bayırlar arasından yol aldık, ama şüphe götürmez bir şekilde dağlara yöneliyorduk. Bir öğleden sonra Jhaampe'den bizi karşılamak ve yolda kılavuzluk etmek için gönderilmiş bir temsilciler heyetiyle karşılaştık. Ondan sonra, daha hızlı yol almaya başladık sanki, ve her gece müzisyenler, şairler ve hokkabazlar tarafından eğlendirildik ve onların lezzetli yemekleriyle ağırlandık. Bütün gayretleri bizi nezaketle karşılamak ve onurlandırmak içindi. Ama onları farklılıkları yüzünden başta tuhaf ve korkutucu buldum. Sık sık kendimi Burrich ve Cha-

de'in bana nezaket konusunda öğrettiklerini hatırlamaya zor-luyordum, bu arada zavallı Hands bu yeni dostlara katılmak-tan neredeyse tamamen vazgeçti.

Fiziksel olarak çoğu Chyurda ve tam olmalarını beklediğim gibiydi: uzun boylu, solgun insanlar, açık renk saçlı ve gözlü ve bazıları tilki kadar kırmızı saçlı. Adaleli insanlardı, erkekler kadar kadınlar da. Hepsi de bir yay ya da bir sapan taşıyora benziyordu ve besbelli ayaklarının üstünde at üstünde olduk-larından daha rahattılar. Yün ve deriden giysiler giyiyorlardı ve en alçakgönüllüleri bile evde dokunmuş kürklü giysiler giyi-yordu. Yanımızda, en az bizim kadar yüklü yürüyorlar ve bü-tün gün atlara ayak uydurmakta güçlük çekmiyora benziyor-lardı. Yürürken kulağa hemen hemen kederli gelen, ama ara-larına zafer ve sevinç naraları kattıkları eski dilde uzun şarkı-lar söylüyorlardı. Daha sonra, prensimizin bizi nasıl insanlarla birleştirdiğini daha iyi anlayalım diye, bize tarihlerini söyledik-lerini öğrenecektim. Çokluk ozan ve şair oldukları, bizi karşı-lamak ve daha varmadan geldiğimize memnun olmamızı sağ-lamak için dillerine çevrildiğinde 'misafirperver' olanların gön-derildiği sonucunu çıkardım.

Sonraki iki gün geçip, Jhaampe'ye yaklaştıkça diğer patika ve yollarla birleştiklerinden yolumuz genişledi. Bazen ezilmiş bir beyaz kayayla kaplı geniş bir ticaret yoluna dönüştü. Ve Jha-ampe'ye yaklaştıkça, alayımız büyüdü, çünkü Prenseslerinin kendisini alçak toprakların güçlü Prensine bağladığını görmek için Dağ Krallığı'nın dış kısmındaki kasaba ve kabilelerden gruplar akarcasına bize katıldı. Çok geçmeden, arkamızda, kö-pekler, atlar ve yük hayvanı olarak kullandıkları bir tür keçi, hediye dolu yük arabaları ve aileler halinde her yerden ve sı-nıftan insanla Jhaampe'ye vardık.

JHAAMPE

Ve bu yüzden, bırakalım gelsinler ait olduğum insanlar ve şehre vardıklarında, her seferinde, "Burası, ne kadar istersek o kadar kalacağımız şehrimiz ve yuvamız," desinler. Bırakın her zaman boş alanlar olsun, bırakın kalabalıktan uzak kalabilelim. O zaman Jhaampe'de yabancı olmayacak, sadece istedikleri gibi gelip giden komşular ve arkadaşlar olacaktır." Ve Kurban'ın dileği, diğer her şeyde olduğu gibi bunda da gözlemlenmiştir.

Bunları yıllar sonra kutsal bir Chyurda tabletinde okudum ve böylece nihayet Jhaampe'yi anladım. Ama o ilk seferde, Jhaampe'ye doğru uzanan tepelerde at sürerken, gördüklerimden hem hayal kırıklığına uğramış hem de dehşete düşmüştüm.

Tapınaklar, saraylar ve kamu binaları bana hem renk hem de biçim açısından kocaman kapalı laleleri anımsattı. Biçimlerini şehri kuran göçebelerin bir zamanlar geleneksel olan gergin tentelerine; renkleri yalnızca dağ halkının her şeydeki renk sevgisine borçluydular. Bütün binalar yakın zamanda, gelişimiz ve Prensesin düğünü nedeniyle tekrar boyanmıştı ve bu nedenle neredeyse cırlıklık derecesinde parlaktılar. Sarılarla belirginleştirilmiş mor gölgeler ağırlıktaymış gibi görünüyordu,

ama her renk kullanılmıştı. Herhalde en iyi kar ve kara topraktan fıskıran bir çiğdem lekesiyle kıyaslanabilirdi, çünkü dağların çıplak siyahı kayaları ve koyu çalıları, binaların parlak renklerini daha da etkileyici kılıyordu. İlaveten, şehir en az Buckkeep kasabası kadar dik bir alana kurulmuştu, bu yüzden insan şehri aşağıdan gözlemlediğinde, tıpkı bir sepetteki sanatsal çiçek aranjmanı gibi, renk ve çizgiler katmanlar halinde görülüyordu.

Ama yaklaştıkça büyük binaların arasında ve içinde çadırlar, geçici barakalar ve her türden küçük sığınağın olduğunu gördük. Çünkü Jhaampe'de sadece kamu binaları ve kraliyet konutları daimiydi. Geri kalanı orada hüküm süren Kral ya da Kraliçe'yi arar, hazine ve bilgi ambarlarını ziyaret eder ya da sadece ticaret yapıp diğer göçebeleri ziyaret ederken başkentlerini ziyarete, Kurbanın yargısını sormaya gelen insanların çekilmesi ve akın etmesiydi. Kabileler gelip gidiyor, çadırlar bir ya da iki ay için kurulup içinde yaşıyor ve sonra bir sabah, bulundukları yer, başka bir grup o noktaya sahip çıkmak için gelene kadar, sadece çıplak toprak olarak kalıyordu. Yine de, sokaklar daha dik yerlere çıkan taş merdivenlerle güzel sınırlandırıldığı için düzensiz bir yer değildi. Kuyular ve hamamlar şehir boyunca belli aralıklarla yerleştirilmişti ve çöple süpürüntüler konusunda çok katı kuralları vardı. Ayrıca yeşil de bir şehirdi; çevresi otlaktı, beraberlerinde sürülerini ve atlarını getirenler için, çadır kurma alanları gölgelikli ağaçlar ve kuyularla belirlenmişti. Şehrin içinde, Buckkeep'te gördüğüm her şeyden çok daha ustalıkla bakılmış bahçelik kısımlar, çiçekler ve üzerinde heykelimsi işaretler olan ağaçlar vardı. Ziyaret edenler kendi yaratılarını bu bahçelerde bırakıyorlardı ve bunlar taş heykel ya da ahşap oyma formunda ya da parlak bir şekilde

boyanmış çömlekler oluyordu. Bir anlamda, aklıma Soyтары'nın odasını getirdi, çünkü her iki yerde de renk ve şekil sadece göz zevki için düzenlenmişti.

Rehberlerimiz bizi şehrin dışında bir otlakta durdurdular ve bunun bizim için ayrıldığını belirttiler. Bir süre sonra, atlarımızı ve katırlarımızı burada bırakıp yürüyerek devam etmemizi bekledikleri anlaşıldı. Kervanımızın sözde başı August, bu sorunu pek de diplomatik çözemedi. Yanımızda, şehre taşıyabileceğimizden çok daha fazlasını getirmiş olduğumuzu ve çoğumuzun yolculuktan, yokuş yukarı yürümek fikrinden zevk alamayacak kadar yorgun olduğunu neredeyse kızgınlıkla açıklarken irkildim. Dudağımı ısırdım ve ev sahiplerimizin nazik şaşkınlıklarına şahit olurken kendimi sessiz durmaya zorladım. Muhakkak ki Regal bu âdetleri biliyordu; öyleyse neden bizi ziyaretimize kaba ve uzlaşmaz görünerek başlamamız için uyarmamıştı ki?

Ama bizimle ilgilenen misafirperver insanlar bizim usullemize hızla uyum sağladılar. Bizi dinlenmeye davet ettiler ve onlara karşı sabırlı olmamız için yalvardılar. Bir süre boşuna rahat görünmeye çalışarak dikilip durduk. Rowd ve Sevrens, Hands'le bana katıldı. Hands'in tulumunda birkaç yudum şarap kalmıştı ve onu bizimle paylaştı, Rowd bunun karşılığında kıskançlıkla bir parça tütsülenmiş etini bizimle paylaştı. Sohbet ettik, ama itiraf ediyorum konuşulanlara fazla dikkat etmedim. August'a gidecek ve bu insanların âdetlerine daha uyumlu olması için yalvaracak cesaretimin olmasını diledim. Onların misafiriydik ve zaten damadın gelinini götürmek için şahsen gelmemiş olması yeterince kötüydü. August birkaç yaşlı lordla görüşürken uzaktan izledim, ama ellerinin ve kafalarının hareketlerinden sadece onunla aynı fikirde oldukları sonu-

cunu çıkardım.

Dakikalar sonra yukarıımızdaki yolda gürbüz bir Chyurda delikanlı ve genç kızları seli belirdi. Eşyalarımızı şehre taşımak için gönüllüler toplanmıştı ve atlara ve katırlara bakacak hizmetçiler için bir yerlerden parlak çadırlar bulunmuştu. Hands'in arkada bırakılacaklar arasında olduğunu öğrendiğime üzüldüm. Sooty'yi ona emanet ettim. Sonra sedir bitki sandığını omuzladım ve kişisel çantamı öbür omzuma attım. Şehre yürüyen alaya katıldığımda, cızırdayan etlerin, pişen yumruların kokusunu aldım ve ev sahiplerimizin yanları açık bir kameriye kurmakta ve içine masalar yerleştirmekte olduklarını gördüm. Hands fena yiyip içmeyecek, diye düşündüm ve az kalsın hayvanlara bakmak ve bu parlak şehri keşfetmek dışında yapacak bir şeyimin olmamasını diliyordum.

Uzun boylu Chyurda kadınlarının taşıdığı tahtirevanlar sürüsü tarafından karşılandığımızda şehre çıkan dolambaçlı yolda fazla ilerlememiştik. Ciddi ciddi bu tahtirevanlara tırmanmaya ve şehre taşınmaya davet edildik ve yolculuğumuz yüzünden yorgun olduğumuz için defalarca özür dinledik. August, Sevens, yaşlı lordlar ve gruptaki hanımların çoğu bu öneriden istifade edecek kadar mutlu olmuşa benziyorlardı, ama bana göre, şehre taşınmak küçük düşmekti. Ama nazik ısrarlarını geri çevirmek daha da kabalık olurdu ve bu yüzden sandığımı benden küçük olduğu açık bir çocuğa teslim ettim ve büyükannem olacak yaşta bir kadınla bir tahtirevana bindim. Sokaklardaki insanların bize nasıl da merakla baktıklarını ve biz geçerken durup hızla konuştuklarını görünce kıpkırmızı oldum. Birkaç başka tahtirevan daha gördüm, onlarda apaçık yaşlı ve halsiz kişiler oturuyordu. Dışımı sıktım ve Verity'nin bu cehalet gösterisi karşısında ne hissedeceğini düşün-

memeye çalıştım. Yanından geçtiğimiz insanlara hoş bir şekilde bakmaya, bahçeleri ve zarif binalarından aldığım zevki yüzüme yansıtmaya çalıştım.

Bunu yapmakta başarılı olmuş olmalıyım, çünkü etrafı görmem için daha fazla vakit tanımak ve kadınların farkına varmadığımı düşündükleri her şeye işaret etmeleri için tahtirevanım daha yavaş ilerlemeye başlamıştı. Benimle Chyurda konuştular ve derme çatma da olsa dillerinden anlamama sevin-diler. Chade bana bildiği azıcık şeyi öğretmiş, ama beni dilin ne kadar müzikal olduğu konusunda hazırlamamıştı ve çok geçmeden kelimenin perdesini ayarlayanın telaffuz kadar önemli olduğunu anladım. Bereket versin, dile yatkın bir kulağım var, böylece sarayda daha iyi konuşmaya azmederek taşıyıcılarımla cesurca sohbet etmeye koyuldum, artık dışadalı bir aptal gibi görünmeyecektim. Bir kadın geçtiği her yerle ilgili yorum yapmayı üstlendi. Adı Jonqui'ydi ve ona benimkinin FitzChivalry olduğunu söylediğimde, zihnine yerleştirmek istermiş gibi defalarca kendi kendine mırıldandı.

Büyük güçlüklerle, taşıyıcılarımı bir kez durmaya ve belirli bir bahçeyi incelemek için yere inmeme izin vermeye ikna ettim. İlğimi çeken parlak çiçekler değil, alışık olduğum düz söğüt yerine helezoni ve kıvrık büyüyen bir çeşit söğüde benzeyen bir ağaçtı. Parmaklarımı bir dalın yumuşak kabuğunda gezdirdim ve aşılacak için bir filiz alabileceğimden emindim, ama kabalık olarak yorumlanmasın diye almaya cesaret edemedim. Yaşlı bir kadın yanımda yere eğildi, sırtıttı ve sonra elini kısa boylu, ufak yapraklı bir ot yatağının üzerinde gezdirdi. Kanş-tırdığı yapraklardan çıkan koku şaşırtıcıydı ve yüzümdeki keyfe güldü. Daha uzun kalmayı istedim, ama taşıyıcılarım diğerleri saraya varmadan onlara yetişmek için acele etmemiz ge-

rektiğinde kesin olarak ısrar ettiler. Kaçırımmam gereken resmi bir karşılama yapılacağı sonucunu çıkardım.

Alayımız, tahtirevanlarımız parlak gonca gibi binalardan bir demeti andıran bir sarayın dışında yere indirilene kadar sıraevlerle dolu bir sokağa tırmandı. Ana binalar aralarına hafifçe beyazlar katılmış, aklıma Buckkeep'in yol kenarı acıbaklası ve sahil bezelye çiçeklerini getiren bir mordu. Tahtirevanımın yanında saraya bakarak durdum, ama hazzımı göstermek için taşıyıcılarıma döndüğümde gitmişlerdi. Dakikalar sonra, diğer taşıyıcılar gibi safran ve gök mavisi, şeftali ve güle bezenmiş olarak tekrar belirdiler ve bize yüzümüzle boynumuzdan tozu ve yorgunluğu silmemiz için kokulu su dolu leğenler ve yumuşak bezler sunarak aramızda dolaştılar. Oğlanlar ve genç erkekler kemerli mavi tunikleri içinde bize çilek şarabı ve küçük ballı kekler getirdiler. Bütün konuklar yıkanıp, şarap ve balla karşılandığında, onları saraya doğru izlemeye davet edildik.

Sarayın içi de benim için Jhaampe'nin geri kalanı kadar yabancıydı. Ana yapıyı devasa bir merkezi sütun destekliyordu ve yakından incelendiğinde bunun, köklerinin kabarıklığı etrafına döküldüğü taşların arasından bile belirgin bir ağacın büyük gövdesi olduğu anlaşılıyordu. İncelikle eğilen duvarların destekleri de aynı şekilde ağaçlardı ve günler sonra, sarayın 'yetişmesi'nin neredeyse bir yüz yıl sürdüğünü öğrenecektim. Temel bir ağaç seçilmiş, bölge temizlenmiş ve sonra destekleyici ağaç grubu dikilip bakılmış ve hepsi merkez ağaca eğilsin diye büyürken iplerle ve budanarak şekillendirilmişti. Zamanın bir yerinde, bütün diğer dallar budanmış ve ağaç tepeleri bir taç oluşturacak şekilde birbirine karıştırılmıştı. Sonra duvarlar yapılmış, ilk önce güzelce dokunmuş kumaş tabakasıyla, sonra bu tabaka sertleşsin diye verniklenmiş ve sonra kabuktan yapılmış sağlam

örtülerle kat kat kaplanmıştı. Kabuk örtü tuhaf bir yerel balçıkla sıvanmış ve sonra parlak bir sakızlı boya tabakasıyla kaplanmıştı. Şehirdeki bütün binaların bu zahmetli yöntemle yapıp yapılmadığını asla keşfedemedim ama sarayın 'yetişmesi', yaratıcılarına, ona taşın asla kopya edemeyeceği yaşayan bir incelik vermelerini mümkün kılmıştı.

İç kısım, Buckkeep'teki büyük salonun aksine açıktı, ama aynı sayıda şömine vardı. Masalar ve yemek pişirme, dokuma, eğirme ve saklama yerleri ve büyük bir ailenin bütün diğer gereksinimleri düzenlenmişti. Özel odalar perdeli oyuklar ya da harici duvara karşı kurulmuş küçük çadırlardan oluşuyorsa benziyordu. Ayrıca açık ahşap merdivenler ağıyla ulaşılan, bana ayaklıkları platformlara yerleştirilmiş çadırları anımsatan birkaç yükseltilmiş oda da vardı. Bu odaların destekleyici ayakları doğal ağaç gövdeleriydi. Yapmam gereken 'sessiz' iş için ne kadar az gizlilik olacağını düşünerek sıkıldım.

Hızla çadır bir odaya yönlendirildim. Daha sıcak ve kokulu yıkanma suyuyla bir tabak meyve gibi, sedir sandığım ve giysi çantam da içerde beni bekliyordu. Tozlu seyahat kıyafetlerimi hemen nakışlı, kolları yırtmaçlı bir cüppe ve Hasty Hanım'ın uygun olduğuna karar verdiği onunla uyumlu yeşil renkte tozluklarla değiştirdim. Üzerine işlenmiş tehditkar ge-yik yüzünden bir kez daha endişelendim, sonra aklımdan çıkardım. Belki de Verity bu değiştirilmiş armanın, gayrimeşruluğumu açıkça ilan eden diğerinden daha az küçük düşürücü olduğunu düşünmüştü. Her koşulda, iş görürdü. Büyük ana odadan zil ve küçük davul sesleri duydum ve neyin başlamakta olduğunu bulmak için hızla odamdan çıktım.

Büyük gövdenin önüne konulmuş ve çiçeklerle çalılardan yapılmış bir zincirle süslenmiş bir kürsüde, sade beyaz cüppe-

ler giymiş iki hizmetçi tarafından kuşatılmış yaşlı bir adamın önünde August ve Regal duruyordu. Kürsünün etrafında büyük bir daire şeklinde bir kalabalık toplanmıştı ve hızla onlara katıldım. Şimdi gül rengi kumaşlar giymiş ve sarılmış sarmaşıklardan bir taç takmış tahtirevan taşıyıcılarımdan biri çok geçmeden yanı başımda belirdi. Bana gülümsedi.

“Ne oluyor?” diye sorma cesaretini gösterdim.

“Kurbanımız, ııı, ah, sizin deyiminizle, Kral Eyod sizi karşılayacak. Ve hepinize Kurbanınız olacak kızını, hııı, ah, Kraliçeyi gösterecek. Ve onun adına burada hüküm sürecek oğlunu.” Bu açıklamayı birçok kez ara vererek ve benim tarafımdan cesaretlendirici birçok kafa sallamayla yapabiliyordu.

Karşılıklı güçlüklerle, Kral Eyod’un yanında duran kadının yeğeni olduğunu açıkladı ve ben de hem sağlıklı hem de güçlü görüldüğüne dair iltifat etmeyi beceriksizce başarabildim. O anda Kralının yanında koruyucu bir şekilde duran etkileyici kadınla ilgili söyleyebileceğim en nazik sözmüş gibi gelmişti. Jhaampe’de alışmaya başladığım türden hayli gür, bir kısmı örülüp başının etrafına sarılmış, kalanı sırtından aşağı dökülen sarı saçları vardı. Yüzü ağırbaşlı, çıplak kolları kaslıydı. Kral Eyod’un diğer yanındaki adam daha yaşlıydı, ama tam ense-sinde kısıcık kesilmiş saçlarını saymazsak, yine de yeğenine bir ikiz gibi benziyordu. Onda da aynı açık yeşil gözler, düz burun ve ağırbaşlı ağız vardı. Yaşlı kadına adamın da akraba olup olmadığını sormayı başardığımda, bir parça aptal olmalıymışım gibi gülümsedi ve elbette diye cevapladı, adam kızın yeğeniydi. Derken Kral Eyod konuşmaya başladığından, bir çocukmuşum gibi bana sessiz olmamı işaret etti.

Yavaşça ve dikkatlice konuşuyordu, ama böyleyken bile, konuşmanın büyük bir kısmını sökebildiğimden, tahtirevan ta-

şıyıcılarımla yaptığım sohbetlerden mutluydum. Bizi, Regal de dahil, resmi bir şekilde selamladı; çünkü daha önce Regal'i sadece Kral Shrewd'in resmi temsilcisi olarak selamladığını ve şimdi Prens Verity'nin varlığının sembolü olarak selamladığını söyledi. August da bu selamlamaya dahildi ve her ikisine de çeşitli hediyeler, değerli taşlarla süslü hançerler, güzel kokulu kıymetli bir yağ ve zengin kürk şallar sunuldu. Şallar omuzlarına konduğunda, utançla ikisinin de şimdi prensten ziyade bibloya benzediklerini düşündüm, çünkü Kral Eyod ve görevlilerinin sade kılıklarına karşılık Regal ve August süslü taşlar ve yüzüklerle donatılmışlardı ve elbiseleri bolca zengin kumaştandı ve kesimleri ne ekonomiye ne de amaca hizmet edecek şekildeydi. Bana göre, ikisi de züppece ve kibirli görünüyordular, ama ev sahiplerimizin, Dışadalı görünüşlerinin yalnızca bizim yabancı âdetlerimizin bir parçası olduğunu düşünmelerini umdum.

Ve derken, kişisel utancıma, Kral erkek görevlisini öne çağırdı ve onu topluluğumuza Prens Rurisk olarak tanıttı. Kadın, elbette Prenses Kettricken'dı, Verity'nin nişanlısı.

Ve sonunda tahtirevanlarımızı taşıyıp, bizi şarap ve kekle karşılayanların hizmetçi değil, Jhaampe'nin halkına hizmet etme geleneğini izleyen kraliyet ailesinin kadınları, Verity'nin nişanlısının büyükanneleri, teyzeleri, kuzenleri olduklarını fark ettim. Onlarla o kadar dostça ve gelişigüzel konuştuğumu düşününce ürktüm ve kendisi için getirilmesini istediği uzun elbise ve mücevher listesindense, bize onların âdetleriyle ilgili daha çok bilgi göndermeyi düşünemeyen Regal'i bir kez daha içimden lanetledim. Yanımdaki yaşlı kadın, Kral'ın öz kızkardeşiydi. Sanırım şaşkınlığımı hissetmiş olmalı, çünkü yumuşak bir şekilde omzuma vurdu ve ben bir özür kekelemeye çalışır-

ken kızarışıma gülümsedi.

"Kendini utandıracak bir şey yapmadığından," diye bilgilendirdi beni ve sonra ona 'Leydim' değil, Jonqui dememi emretti.

August'un, Verity'nin ona göndermeyi seçtiği mücevheri Prenses'e takdim edişini seyrettim. Saçını örtecek kırmızı taşlarla süslü, ince ince dokunmuş gümüş zincir takım ve daha büyük kırmızı taşlı gümüş bir gerdanlık takımı. Bir asma gibi yapılmış şingirdayan anahtarlarla dolu gümüş bir çember vardı, August bunların Buckkeep'te ona katıldığında kullanacağı evinin anahtarları ve elleri için sekiz sade gümüş yüzük olduklarını söyleyerek açıkladı. Regal onu donatırken kımıldamadan durdu. Kendi kendime gümüş üzerine kırmızı taşların daha koyu tenli bir kadında daha iyi duracağını düşündüm, ama Kettricken'in çocuksu sevinci, gülüşünden göz kamaştırıcı bir şekilde belli oluyordu ve etrafımdaki insanlar dönüp, prenseslerinin böyle süslendiğini görmeyi fısıldayarak onayladılar. Belki de, diye düşündüm, bizim Dışadalı renklerimiz ve donatılarımızdan hoşlanabilir.

Kral Eyod'un bunu izleyen konuşmasının kısılgına minnettardım. Çünkü hepimize hoşgeldiniz dedi ve bizi dinlenmeye, rahatlamaya ve şehrin tadını çıkarmaya davet etti. Eğer bir ihtiyacımız olursa, karşılaştığımız herkesten rica edebilirdik ve onlar da ihtiyaçlarımızı karşılamaya çalışacaklardı. Ertesi gün öğlen üç günlük Birleşme merasimi başlayacaktı ve hepimizin zevk alacak kadar iyi dinlenmiş olmamızı arzuluyordu. Sonra Kral ve oğlu, hepimiz aynı nöbetteki askerlermişiz gibi rahatça aramıza katılmak için kürsüden indiler.

Jonqui kendini besbelli bana bağlamıştı ve arkadaşlığından kaçmanın kibar bir yolu yoktu, bu yüzden âdetleriyle ilgili öğrenebildiğim kadar şeyi mümkün olduğunca hızlı öğrenmeye

karar verdim. Ama ilk hareketi beni Prens ve Prenses'e takdim etmek oldu. Kendilerine Verity'nin onun aracılığıyla merasimine nasıl tanık olacağını açıklayan August'la yan yana duruyorlardı. Bu sanki anlamalarını bir şekilde kolaylaştıracakmış gibi yüksek sesle konuşuyordu. Jonqui bir dakika dinledi, sonra görünüşe göre August'un konuşmayı bitirdiğine karar verdi. Sanki ailelerimiz konuşurken tatlı kek için bir araya toplanmış çocuklarmışız gibi konuştu. "Rurisk, Kettricken, bu genç adam bahçelerimizle yakından ilgileniyor. Belki daha sonra bahçelerimize bakanlarla konuşmasını sağlayabiliriz. Adı," bunu söylerken özellikle Kettricken'a hitap ediyormuş gibiydi, "FitzChivalry."

August aniden kaşlarını çattı ve takdimini düzeltti. "Fitz. Piç."

Kettricken bu lakaptan şoke olmuş gibi görünüyordu, ama Rurisk'in güzel yüzü biraz karardı. Çok hafifçe, sırtını August'a vererek bana doğru döndü. Böyleyken bile, bu hiçbir dilde bir açıklamaya ihtiyaç duymayan bir hareketti. "Evet," dedi Chyurda'ya geçerek ve tam gözlerimin içine bakarak. "Onu son görüşümde, baban bana senden bahsetti. Öldüğünü duymak bana büyük üzüntü verdi. Halklarımızın arasındaki bu bağın kurulmasının yollarını hazırlamak için çok şey yaptı."

"Babamı tanıyor musunuz?" diye aptalca sordum.

Bana gülümsedi. "Elbette. Babanla ben, senden ilk haberdar olduğumuzda, buranın kuzeydoğusundaki Moonseye'daki Mavikaya Geçidi'nin kullanımıyla ilgili meselede ortak hareket ediyorduk. Delegeler olarak geçitler ve ticaretle ilgili konuşmalarımız bittiğinde, birlikte yemeğe oturur ve erkek olarak, şimdi ne yapacağını konuşurduk. İtiraf etmeliyim ki, neden Kral olarak hükmetmemesi gerektiğini düşündüğünü hâlâ anlamış değilim. Bir halkın âdetleri bir diğerkinkine benzemez.

Yine de, bu evlilikle beraber, insanlarımızdan tek bir halk yaratmaya daha da yaklaşmış olacağız. Bu onu memnun eder miydi sence?”

Rurisk bütün dikkatini bana veriyordu ve Chyurda'yı kullanışı, August'u sohbetin etkin bir şekilde dışında bırakmıştı. Kettricken büyülenmiş benziyordu. August'un Rurisk'in sırtının arkasındaki yüzü giderek hareketsizleşti. Sonra bana karşı en saf nefretle dolu korkunç bir gülümsemeyle diğer yana döndü ve Regal'in etrafındaki Kral Eyod'la konuşan gruba katıldı. Ne nedenle olursa olsun, Rurisk ve Kettricken'in tüm dikkatini üstüme çekmişti.

“Babamı pek tanımıyorum, ama sanırım memnun...” diye başladım söze, ama o anda, Prenses Kettricken bana parlak bir şekilde gülümsedi.

“Elbette, nasıl da bu kadar aptal olabildim? Sen şu Fitz dediklerisin. Sen genelde Kral Shrewd'un zehirleyicisi Leydi Thyme'le dolaşmıyor musun? Ve ona çıraklık etmiyor musun? Regal senden bahsetmişti.”

“Ne hoş,” dedim budalaca ve daha sonra ne bana ne söylendiği, ne de ne cevap verdiğim hakkında bir fikrim yok. Sadece durduğum yerde sendelemediğim için minnettar olabildim. Ve içimde, ilk kez, Regal için hissettiklerimin hoşlanmamanın ötesinde olduğunu kabul ettim. Rurisk, Kettricken'a kaşlarını çatarak onu ağabeyce payladı ve sonra bir şey hakkında acil bilgisine ihtiyacı olan bir hizmetçiyle ilgilenmeye koyuldu. Etrafımda insanlar, yaz renkleri ve kokuları arasında arkadaşça konuşuyorlardı, ama ben, bağırsaklarım donmuş gibi hissediyordum.

Kettricken kolumdan çekince kendime geldim. “Onlar bu tarafta,” diye bilgilendirdi beni. “Yoksa onlardan zevk alama-

yacak kadar yorgun musun? Dinlenmek istersen, bu kimseyi gücendirmez. Çoğunuzun şehirde dolaşamayacak kadar yorgun olmasını anlıyorum.”

“Ama çoğumuz yorgun değiliz ve Jhaampe’de acelesiz dolaşma şansından gerçekten hoşlanacağız. Mavi Çeşmeler’den söz edildiğini duydum ve onları görmek için sabırsızlanıyorum.” Bunları söylerken sadece biraz tereddüt ettim ve bana söylemekte olduğu şeyle bir ilgisi olmasını umdum. En azından zehirle bir ilgisi yoktu.

“Oraya, belki de bu gece götürüleceğinden eminim. Ama şimdi, bu taraftan gel.” Ve başka bir koşuşturma ya da formallite olmaksızın, beni topluluktan uzağa götürdü. Biz ilerlerken August arkamızdan baktı ve Regal’in dönüp Rowd’a bir şeyler söylediğini gördüm. Kral Eyod kalabalıktan uzaklaşmış ve yükseltilmiş bir platformdan yumuşakça aşağıdakilere bakıyordu. Rowd’un neden atlar ve diğer hizmetçilerle kalmadığını merak ettim, ama derken Kettricken bir kapı girişinden boyanmış bir örtüyü açtı ve sarayın ana odasından çıktık.

Dışardaydık; aslında, ağaçlardan bir kemerin altında taş bir yolda yürüyorduk. Ağaçlar söğüttü, ve canlı dalları öğle güneşine yeşil bir örtü oluşturacak şekilde tepede birbirine dolanıp örülmüştü. “Ayrıca yolu yağmurdan da koruyorlar. En azından büyük kısmını,” diye ekledi Kettricken ilgimi fark etmiş gibi. “Bu yol gölge bahçelere çıkar. Benim gözdeleğim. Ama belki de sen önce şifalı otları görmek istersin.”

“Bahçelerin her birini görmekten zevk duyacağım, leydim,” diye cevapladım ve bu en azından doğruduydu. Burada dışarda, kalabalıktan uzakta, düşüncelerimi toplamak ve savunulamaz konumumda ne yapacağımı düşünüp taşınmak için daha çok şansım olacaktı. Bana öyle geliyordu ki, Prens Rurisk, Regal’in

bildirmiş olduğu yara ya da hastalıkların hiçbirinin izini taşımyordu. Geri çekilmek ve durumu tekrar gözden geçirmek zorundaydım. Benim hazırlıklı olduğumdan fazlası, çok daha fazlası dönüyordu.

Ama küçük bir çabayla düşüncelerimi kendi çelişkimden çekip çıkardım ve Prenses'in bana anlattıklarına odaklandım. Kelimeleri tane tane söylüyordu ve konuşmasını, Büyük Salon'da kulağıma çalınan gevezeliklerden daha kolay takip edilebilir bulmuştum. Bahçeler hakkında çok şey biliyorsa benziyordu ve bunun bir hobi değil, bir prenses olarak bilmesini bekledikleri bir bilgi olduğunu anlamamı sağladı.

Yürüyüp konuştukça, sürekli kendime onun bir prenses ve Verity'yle nişanlı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Daha önce onun gibi bir kadınla hiç karşılaşmamıştım. Bir asaleti vardı, genelde benden daha yüksek doğmuşlarda rastladığım konum farkındalığından farklıydı. Ama gülümsemekte, övmekte ya da tarif ettiği belli bir kökü bana göstermek için bir bitkinin etrafındaki toprağı eşelemek için eğilmekte tereddüt etmiyordu. Kökün üzerindeki çamuru ovaladı, sonra kokusunu alabilmem için hançeriyle yumrunun kalbinden bir parça kesti. Bana eti baharatlamaya yarayan belli keskin otları gösterdi ve üç çeşidin de yapraklarından tatmamda ısrar etti, çünkü bitkiler çok benzer olduğu halde tatları çok farklıydı. Bir açıdan, tuhaflıklarını saymazsak, Patience gibiydi. Diğer açıdan, Molly gibiydi, ama Molly'nin hayatta kalmak için geliştirmek zorunda bırakıldığı duyarsızlık yoktu. Molly gibi, denkmişizcesine, benimle doğrudan ve dürüstçe konuşuyordu. Kendimi, Verity'nin bu kadın kadından beklediğinden çok hoşlanacağını düşünürken yakaladım.

Ve yine de, bir başka yanımda Verity'nin gelini hakkında ne

düşüneceği konusunda endişeleniyordu. Zampara değildi, ama kadın zevki etrafında biraz bulunan herkes için belliydi. Ve gülümsedikleri, genelde kısa, tombul, esmer ve çoğunlukla kıvrırcık saçlı, kız gibi gülen ve küçük yumuşak elleri olan kadınlardı. Bu uzun boylu solgun, bir hizmetçi kadar sade giyinen ve kendi bahçeleriyle uğraşmaktan büyük zevk aldığını belirten kadın hakkında ne düşünecekti? Konuşmamız yön değiştirdiğinde, şahincilik ve at yetiştirme konusunda herhangi bir seyis kadar aşına konuşabildiğini gördüm. Ve ona keyif için ne yaptığını sorduğumda, bana küçük demir ocağından ve metal işleme aletlerinden bahsetti ve kendi için yaptığı küpeleri göstermek için saçlarını kaldırdı. Bir çiçeğin ince dövülmüş gümüş taçyaprakları ufak bir mücevhere bir çiy tanesi gibi kopçalanıyordu. Bir keresinde Molly'ye Verity'nin yetenekli ve aktif bir eş hak ettiğini söylemiştim, ama şimdi onu cezbedip cezbedemeyeceğinden endişeleniyordum. Ona saygı duyacağını biliyordum. Ama saygı bir kralla kraliçe için yeterli miydi?

Aksilik yapmamaya, aksine Verity'ye verdiğim sözü tutmaya karar verdim. Regal'in ona kocasından bahsedip bahsetmediğini sordum ve aniden sessizleşti. Krallığının birçok sorunla yüzleştiği bir veliaht olduğunu bildiğini söylerken gücünü topladığını hissettim. Regal onu Verity'nin kendisinden fazlaca hoşlanmayacak, çok daha yaşlı, düz ve sade bir adam olduğu konusunda uyarmıştı. Regal her zaman onun yanında olacağına, uyum sağlamasına yardımcı olacağına ve sarayın onun için yalnız bir yer olmadığından emin olmak için elinden geleni yapacağına dair ona söz vermişti. Böylece o da hazırlanmıştı...

"Kaç yaşındasın?" diye sordum düşünmeden.

"On sekiz," diye cevap verdi ve sonra yüzümdeki şaşkınlı-

ğı görerek gülümsedi. “Uzun boylu olduğum için, insanların benim olduğumdan daha büyük olduğumu düşünüyor,” diye sır verdi.

“Şey, Verity'den gençsin o halde. Ama birçok karı kocanın olduğundan fazla değil. Bu bahar otuz üç olacak.”

“Ben onun daha yaşlı olduğunu sanıyordum,” dedi endişeyle. “Regal aynı babadan olduklarını söylemişti.”

“Chivalry ve Verity'nin, Kral Shrewd'in ilk kraliçesinden olma oğulları olduğu doğru, ama aralarında büyük bir yaş farkı yok. Ve Verity, eyaletin sorunlarını yüklenmediği zamanlarda, onu hayal ettiğin kadar sert ve katı değil. Nasıl gülüneceğini bilen bir adamdır.”

Verity'ye hak ettiğinden daha iyi bir çehre kazandırmaya çalışıp çalışmadığını görmek ister gibi yan gözle baktı.

“Bu gerçek Prenses. Bahar Bayramı'nda kukla gösterilerine çocuklar gibi güldüğünü gördüm. Ve herkes güz şarabı yapmak için meyve presine talih için toplandığında, kendini geri çekmedi. Ama en büyük zevki hep av olmuştur. Bazı insanların oğullarına yaklaştığından daha sevgiyle yaklaştığı bir kurt tazısı var, Leon.”

“Ama,” diye sözümü kesmeyi göze aldı Kettricken, “muhtemelen ki bu bir zamanlar olduğu kişi. Çünkü Regal ondan olduğundan yaşlı, insanların dertleriyle bükülmüş biri olarak söz etti.”

“Kar yüzünden, baharın gelişyle tekrar doğrulacak bir ağaç gibi eğilmiş. Ben ayrılmadan önce bana son söylediği, Prenses, size ondan iyi bahsetmem arzusuydu.”

Kalbinin ani çarpıntısını benden gizlemek ister gibi, gözlerini aniden yere çevirdi. “Sen ondan bahsettiğinde başka bir adam görüyorum.” Durdu ve sonra, zaten duymuş olduğum ri-

cayı duymaktan kendini alıkoyarak ağzını sıkıca kapadı.

“Onu hep nazik bir adam olarak gördüm. Böyle bir sorumluluğu kaldırmak zorunda olan bir insanın olabileceği kadar nazik. Görevlerini çok ciddiye alıyor ve kendini halkının ondan ihtiyaç duyduğu şeyden esirgemeyecektir. Bu onu buraya, size gelmekten alıkoyan şeydir işte. Kızıl Gemi Akıncıları'yla, buradan savaşamayacağı bir savaşla meşgul. Bir prens olarak görevini yerine getirmek için bir erkeğin ilgilerinden vazgeçiyor. Ruhundaki bir soğukluktan ya da canlılık eksikliğinden değil.”

Sanki ona söylediklerim bir prensesin inanması gereken türden tatlı pohpohlamalarıymış gibi yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak bana yan gözle baktı.

“Benden uzun, ama sadece bir parça. Saçları, uzattığında sakallarının olduğu gibi, oldukça siyah. Gözleri daha da siyah, yine de övüldüğünde parlarlar. Saçında artık, bir yıl önce bulamayacağın aklar olduğu doğru. Görevinin onu güneşten, rüzgardan uzak tuttuğu, bu yüzden omuzlarının artık gömleklerinin dikiş yerlerini zorlamadığı da doğru. Ama amcam yine de fazlasıyla bir erkek ve inanıyorum ki, Kızıl Gemi tehlikesi kıyılarımızdan savuşturulduğunda, tazisiyle bir kez daha at biniş, bağırıp avlanacak.”

“Bana cesaret verdin,” diye mırıldandı ve sonra sanki bir zayıflığı kabullenmiş gibi kendini topladı. Bana ağırbaşlı bir şekilde bakarak sordu: “Neden Regal ağabeyinden böyle bahsetmiyor? İşlerine, bir eşi de bir başka görevden öte görmeyecek kadar gömülmüş, elleri titreyen yaşlı bir adama gittiğimi düşündüm.”

“Belki de Regal...” diye söze başladım ve Regal'in, eğer bu onu amacına ulaştıracaksa, sık sık aldatıcı olduğunu söyleme-

nin soylu bir yolunu bulamadım. Hayatım üstüne bahse gire-
rim, Kettricken'ı Verity'den korkutmanın hangi amaca hizmet
edeceği konusunda bir fikrim yoktu.

“Belki de Regal diğer konularda da kötülüyordur,” diye
tahminde bulundu Kettricken aniden yüksek sesle. Bir şey
onu korkutmuşu benziyordu. Derin bir nefes aldı ve birdenbi-
re daha dürüst konuşmaya başladı. “Benim odamda akşam ye-
meği yediğimiz bir gece, Regal, belki, biraz fazla içti. O zaman
bize seninle ilgili hikayeler anlattı, bir vakitler somurtkan, şı-
marık bir çocuk olduğunu, doğman için yanıp tutuşsa da Kra-
lın seni kendi zehirleyicisi yaptığını, senin kismetinden mem-
nuniyet duyduğunu söyledi. Sana uygunmuş gibi göründüğün-
nü, çünkü bir çocuk olarak bile, kapı dinlemek ve etrafta hır-
sız gibi dolanmak ve diğer kapalı kutu uğraşlardan zevk aldı-
ğını söyledi. Bak, bunu fesatlık çıkarmak için değil, sadece
başta seninle ilgili neye inandığımı bilmen için anlatıyorum sa-
na. Ertesi gün Regal bunların, benimle paylaştığı gerçekler ol-
maktan ziyade, şarabın yarattığı hayaller olduğuna inanmam
için yalvardı. Ama o gece söylediği bir şey bir kenara koyama-
yacağım kadar buz gibi bir korkuydu. Kral seni ya da Leydi
Thyme'i gönderdiyse, bunun kardeşimi zehirlemek ve benim
Dağ Krallığı'nın tek varisi olmam için olacağını söyledi.”

“Çok hızlı konuşuyorsun,” diye onu nazikçe azarladım ve
gülüşümün birdenbire hissetmeye başladığım gibi sersem ve
hastalıklı görünmediğini umdum. “Söylediğin her şeyi anlama-
dım.” Umutsuzca ne söyleyeceğimi düşünmeye uğraşıyordum.
Benim kadar usta bir yalancı bile böyle doğrudan bir yüzleş-
tirmeden rahatsız olur.

“Üzgünüm. Ama dilimizi çok iyi konuşuyorsun, neredeyse
yerlisi gibi. Neredeyse yeni öğrenmekten ziyade hatırlıyor gi-

bisin. Daha yavaş konuşacağım. Birkaç hafta, hayır, bir aydan fazla zaman önce, Regal odama geldi. Birbirimizi daha iyi tanımamız için benimle yalnız başına yemek yiyip yiyemeyeceğini sordu, ve—

“Kettricken!” Bu yolun aşağısından bizi arayarak gelen Rurisk’ti. “Regal gelmeni ve o kadar yolu senin evliliğini görmek için gelen lordlar ve leydilerle tanışmanı rica ediyor.”

Jonqui tam arkasından aceleyle geliyordu, ikinci ve yanlış anlaşılmaz sersemlik dalgası bana vurduğunda, çok kurnazca baktığını düşündüm. Ve, eğer biri Shrewd’un sarayına Verity’yi temizlemek için bir zehirleyici gönderseydi, Chade hangi önlemleri alırdı, diye sordum kendime. Hepsi çok açık.

“Belki de,” diye aniden bir öneride bulundu Jonqui, “FitzChivalry Mavi Çeşmeleri şimdi görmek ister. Litress onu memnuniyetle götüreceğini söyledi.”

“Belki bu öğleden sonra,” diyebilirdim. “Kendimi birden yorgun hissettim. Sanırım odamı bulsam iyi olacak.”

Hiçbiri şaşırmış görünmüyordu. “Sana şarap gönderteyim mi?” diye sordu Jonqui kibar bir şekilde. “Ya da belki biraz çorba? Diğerleri az sonra yemeğe çağrılacaklar. Ama yorgunsan, sana yemek getirmek sorun değil.”

Yılların eğitimi su yüzüne çıktı. Karnımdaki ani yanmaya rağmen, duruşumu dikleştirdim. “Çok nazik bir hareket olurdu,” diyebilirdim. Kendimi yapmaya zorladığım kısa selam incelikli bir işkenceydi. “Eminim çok geçmeden size katılacağım.”

İzinlerini istedim ve istediğim halde ne koştum ne de iki büküm olup inledim. Bitkilerden belirgin bir zevk alarak bahçe boyunca Büyük Salon’un kapısına kadar gerisin geri yürüdüm. Ve üçü gidişimi seyretti ve hep beraber sessizce hepimi-

zin bildiği şeyi konuştular.

Yapabileceğim tek numara ve bu numaranın etkili olacağına dair küçük bir umudum kalmıştı. Odamda, Soyтары'nın bana verdiği deniztasviyesini çıkardım. Ballı kekleri yiyeli ne kadar oldu diye merak ettim. Çünkü benim seçeceğim olay yeri orasıydı. Kaderci davranarak, odamdaki su ibriğine güvenmeye karar verdim. İçimden bir ses bunun aptalca olduğunu söylüyordu, ama başdönmesi dalga dalga vurmaya devam ettiğinden, daha fazla düşünmekten aciz hissettim. Titreyen ellerle deniztasviyesini suya ufaladım. Kurutulmuş bitki suyu emdi ve boğazımdan güçbela geçirdiğim yeşil yapışkan bir topak haline geldi. Midemi ve bağırsaklarımı boşaltacağını biliyordum. Ama soru, yeterince hızlı olup olmayacağı ya da Chyırda zehrinin kanıma çok karışıp karışmadığıydı?

Üzerinde durmayacağım berbat bir gece geçirdim. Kimse çorba ya da şarapla odama gelmedi. Bilincimin açık olduğu anlarda, zehirlerinin etkisini gösterdiğinden emin olmadan gelmeyeceklerine karar verdim. Beni uyandırması için bir hizmetçi göndereceklerdi ve hizmetçi ölümü bulacaktı. Sabaha kadar vaktim vardı.

Ayağa kalkacak hale geldiğimde gece yarısını geçmişti. Odamdan, titreyen bacaklarımın elverdiğince sessiz bir şekilde çıktım ve bahçeye gittim. Orada bir su sarnıcı buldum ve çatlayana kadar içtim. Bahçede yavaşça ve dikkatlice yürüyerek ilerledim, çünkü dayak yemişim gibi her yanımda sızlıyordu ve başım, attığım her adımda acı vererek zonkluyordu. Ama nihayet bir duvar boyunca incelikle büyütülmüş meyve ağaçlarının olduğu bir yere rasgeldim ve umduğum gibi, meyveyle doluydular. Yeleğime meyve stoklayarak başımın çaresine baktım. Bunları, bana güvenle tüketebileceğim yiyecek sağla-

SUİKASTÇININ ÇIRAĞI

sın diye odamda saklayacaktım. Yarın bir ara, aşağı inmek için izin isteyecek ve Sooty'yi kontrol edecektim. Heybelerimde hâlâ biraz tütsülenmiş et ve sert ekmek vardı. Beni bu ziyaret süresince idare etmesini diledim.

Odama dönerken, zehrin işe yaramadığını gördüklerinde başka ne deneyeceklerini merak ettim.

PRENSLER

Bana verdikleri Chyurda bitkisi için şöyle bir deyişleri var, "Uyku için bir, ağrıyı azaltmak için iki, merhametli bir ceneze için üç yaprak."

Şafağa doğru nihayet içim geçmişti ki, odamın kapısı yerine geçen örtüyü bir yana fırlatan Prens Rurisk beni uyandırdı. Bir sürahiye elinde sallayarak odaya daldı. Üzerindeki kıyafetin gevşekliği bir sabahlık olduğunu işaret ediyordu. Yataktan hızla kalktım ve karyolayı aramıza alarak ayağa kalkmayı bercerdim. Hançerimi saymazsak, hasta ve silahsız köşeye sıkıştırılmışım.

"Hâlâ yaşıyorsun!" dedi şaşkınlıkla, sonra matarasıyla bana doğru yaklaştı. "Çabuk, şunu iç."

"İçmemeyi tercih ederim," dedim geri çekilerek. Sakınganlığımı görerek durdu. "Zehir içtin," dedi dikkatle. "Hâlâ hayatta olman Chranzuli'nin bir mucizesi. Bu onu vücudundan atacak bir müşhil. Bunu iç ve hayatta kal."

"Vücudumda atılacak bir şey kalmadı," dedim dobra dobra ve sonra titremeye başladığımdan bir masaya tutundum. "Dün gece sizden ayrıldığımda zehirlenmiş olduğumu biliyordum."

“Ve bana hiçbir şey söylemedin!” İnanamamıştı. Kettricken’in ürkekçe içeriyi gözetlediği kapiya döndü. Saçı karmakarışık örgülüydü ve gözleri ağlamaktan kızarmıştı. “Senin sayende tehlike savuşturuldu,” dedi kız kardeşine şiddetle. “Git ve ona dün akşamki etten tuzlu et suyu getir. Ayrıca tatlı da getir. İkimize yetecek kadar. Ve çay. Git hemen, seni aptal kız!”

Kettricken bir çocuk gibi aceleyle koştu. Rurisk yatağı işaret etti. “Gel. Bana oturacak kadar güven. Titremenle masayı devirmeden. Seninle açıkça konuşuyorum. Bu güvensizlik için FitzChivalry, ikimizin de vakti yok. Seninle benim konuşmamız gereken çok şey var.”

O kadar güvendiğimden değil, aksi takdirde düşeceğim korkusundan oturdum. Rurisk yatağın ucuna oturdu. “Kız kardeşim,” dedi ciddi bir şekilde, “acelecidir. Zavallı Verity onu kadından ziyade bir çocuk olarak değerlendirecek korkarım ve bunun büyük kısmı benim hatam, onu ben bu kadar şımarttım. Ama bu bana karşı sevgisini açıklasa bile, bir konuğu zehirlemesini affettirmez. Özellikle de amcasıyla evlendiğinin gecesi.”

“Sanırım ben de aynı hissederdim,” dedim ve Rurisk başını geriye atarak güldü.

“Sende babandan çok şey var. Eminim o da böyle konuşurdu. Ama açıklamam lazım. Günler önce bana gelip senin beni öldürmeye geldiğini söyledi. O vakit ona bunun onu ilgilendirmeyeceğini ve icabına bakacağını söyledim. Ama, daha önce de söylediğim gibi, acelecidir. Dün bir fırsat gördü ve onu değerlendirdi. Bir konuğun ölümünün, dikkatlice sonuca bağlanmış bir evliliği nasıl etkileyeceğini düşünmeden. Sadece sözler onu Altı Dükalığa bağlamadan önce senin işini görmeyi düşünmüş ve böyle imkansız bir şeyi yapmış. Seni o ka-

dar çabuk bahçelere çıkardığında Őüphelenmeliydim.”

“Bana verdiği bitkiler mi?”

Başıyla onayladı ve kendimi bir aptal gibi hissettim. “Ama onları yedikten sonra, onunla o kadar dürüst konuşmuşsun ki, senin olduğun söylenen Şey olduğundan Şüphe etmiş. Bu yüzden sana sormuş, ama sen anlamamış gibi yaparak soruyu saptırmışsın. Böylece tekrar senden Őüphelenmiř. Yine de, ne yaptığını anlatmak için bana gelmesi ve yaptığının akılcı olmasından Őüphelenmesi bütün bir gece sürmemeliydi. Bunun için özür diliyorum.”

“Özür dilemek için çok geç. Seni zaten affettim,” deyiverdim.

Rurisk bana baktı. “Bu da babanın deyişidir.” Az önce Kettricken’in girdiği kapıya baktı. Kettricken odaya girince, Rurisk örtüyü çekti ve tepsiyi Kettricken’dan aldı. “Otur,” dedi kız kardeşine sert bir şekilde. “Ve suikastılarla anlaşmanın başka yollarını gör.” Tepsiden ağır bir bardağı kaldırdı ve bana uzatmadan uzun uzun içti. Kettricken’a bir bakış daha attı. “Eğer zehirliydiyse, az önce kendi kardeşini de öldürdün.” Elmalı bir tatlıyı üçe böldü. “Birini seç,” dedi bana ve sonra seçtiğimi kendisi aldı ve sonra seçtiğimi de Kettricken’a verdi. “Böylece bu yemekte yanlış bir Şey olmadığını görebilirsin.”

“Dün gece zehirlendiğimi söyledikten sonra bana zehir vermeniz için fazla neden göremiyorum,” diye itiraf ettim. Yine de, damağım en küçük bir tatsızlığı arayarak diriydi. Ama yoktu. Olgun elma ve baharatlarla doldurulmuş güzel ve yumuşak bir tatlıydı. O kadar a olmasaydım, lezzetli olabilirdi.

“Aynen,” dedi Rurisk yapışkan bir sesle ve sonra yuttu. “Ve, sen bir suikastçı olsaydın,” –burada Kettricken’a susması için uyaran gözlerle baktı- “kendini aynı durumda bulurdun. Bazı cinayetler sadece kimse onların cinayet olduklarını bilmi-

yorsa kazançlıdır. Benim ölümüm de böyle olacaktır. Beni şimdi öldürecek olursan, gerçeği söylemek gerekirse, önümüzdeki altı ay içinde ölecek olursam, Kettricken ve Jonqui suikasta kurban gittiğimi yıldızlara bile duyuracaklardır. Halkların ittifakı için pek iyi bit temel değil. Katılıyor musun?”

Başımı sallamayı becerebildim. Bardaktaki sıcak et suyu titrememin büyük kısmını geçirmişti ve tatlı tanrılara layık taddaydı.

“Peki. Bir suikastçi olsaydın, beni öldürmenin bir faydası olmayacaktı. Doğrusu, ölseydim senin için büyük kayıp olacaktı. Çünkü babam bu birleşmeye benim gibi sempatiyle yaklaşmıyor. Ah, şu an için akıllıca olduğunu biliyor. Ama ben akıllıca olmaktan öte olduğunu düşünüyorum. Gerekli olduğunu düşünüyorum.

“Kral Shrewd’a bunu söyle. Nüfusumuz artıyor, ama ekilebilir alanımızın bir sınırı var. Yabani avı sadece bu kadar insanı doyurur. Bir an gelir, ülkenin kendini ticarete açması gerekir, özellikle de benimki gibi kayalık ve dağlık bir ülkenin. Jhaampe âdetine göre hükümdarın halkının hizmetkarı olduğunu duymuşsundur belki. Pekala, ben bu mantıkla hizmet ediyorum. Küçük kız kardeşimi halkım için buğday, ticaret yolu ve aşağı ülke malları ve otlaklarımız kar altındayken otlatma hakkı kazanmak umuduyla evlendiriyorum. Bunun için, size kereste, Verity’nin savaş gemilerini inşa etmek için ihtiyaç duyduğu büyük düz keresteler vermeye razıyım. Dağlarımızda sizin hiç görmediğiniz türde beyaz meşe yetişiyor. Bu babamın reddedeceği bir şey. Yaşayan ağaçları kesme konusunda eski kafalı. Ve Regal gibi, sahilinizi dert, okyanusunuzu büyük bir engel olarak görüyor. Ama ben, senin babanın baktığı şekilde bakıyorum -her yönde ilerleyen geniş bir yol ve sahiliniz

de bizim ona giriş anahtarımız. Ve yıllık sel ve rüzgar fırtınalarında kökünden sökülmiş ağaçları kullanmanın suç olduğunu düşünmüyorum.”

Bir an nefesimi tuttum. Bu çok ciddi bir tavizdi. Kendimi söylediklerini başımla onaylarken buldum.

“O halde, sözlerimi Kral Shrewd’a iletecek ve benim yaşayan bir dost olmamım daha iyi olacağını söyleyecek misin?”

Kabul etmemek için bir neden göremiyordum.

“Seni zehirlemeye niyeti olup olmadığını sormayacak mısın?” diye ısrar etti Kettricken.

“Evet cevabı verseydi, ona asla güvenmeyecektin. Hayır cevabı verseydi, büyük ihtimalle ona inanmayacaktın ve hem suikastçı hem de yalancı olduğunu düşünecektin. Ayrıca, bu oda da zehirleyici olduğunu kabul eden birinin olması yetmez mi?”

Kettricken başını eğdi ve yanakları kızardı.

“Öyleyse gel,” dedi Rurisk Kettricken’a ve gönül alıcı bir şekilde elini uzattı. “Konuşmamız ziyafetler başlamadan olabileceğince dinlenmeli. Ve biz de, bütün ev halkı etrafta neden geceliklerimizle dolandığımızı merak etmeye başlamadan odalarımıza dönmeliyiz.”

Odadan çıktılar, yatakta sırtı üstü uzandım ve endişelendim. Ne türden insanlarla uğraşıyordum? Açık dürtüstlüklerine güvenebilir miydim, yoksa bu Eda bilir ne sonuca varacak fevkalade bir oyun muydu? Chade’in burada olmasını istedim. Gitgide hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını hissettim. Uyumlamaya cesaret edemedim, çünkü uyursam hiçbir şeyin beni akşam karanlığından önce uyandıramayacağını biliyordum. Çok geçmeden hizmetçiler sıcak ve soğuk su dolu sürahilerle bir servis tabağında meyve ve peynir getirdiler. Kendime, bu ‘hizmetçiler’in benden daha asil doğumlu olabilecek-

lerini hatırlatarak, hepsine büyük nezaketle davrandım ve daha sonra ev halkının uyumunun sırrının bu olup olamayacağını merak ettim, yani tüm hizmetçiler ya da asillere aynı nezaketle davranılıyordu.

Büyük ziyafet günüydü. Saraya girişler sonuna kadar açılmıştı ve Dağ Krallığı'nın her vadi ve vadiciğinden insanlar bu söze tanık olmak için gelmişti. Şairler ve ozanlar eserlerini icra ettiler ve benim bitkileri ve bitki köklerini resmi sunuşumda dahil, yine birçok hediye alınıp verildi. Altı Dükalık'tan gönderilen gebe hayvanlar sergilendi ve sonra en çok ihtiyaç duyanlara hediye edildi ya da onlarla başarılı olması en muhtemel kişilere. Tek bir koç ya da boğa, bir ya da iki dişiyle, bütün kasabaya ortak bir hediye olarak gönderilecekti. İster şahin ya da hayvan, ister buğday ya da metal olsun, hediyelerin tamamı herkes takdir edebilsin diye saraya getirilmişti.

Burrich oradaydı, bir anlığına da olsa, onu günlerdir ik kez görmüştüm. Görevlerini böylesine parlak yerine getirmek için, safaktan önce kalkmış olmalıydı. Her toynak yeni yağlanmış, her yele ve kuyruk parlak kurdelar ve zillerle örülmüştü. Ketricken'a verilecek kısırak eyerlenmiş ve en güzel deriden koşum takımlarıyla gemlenmişti ve kısırakla kuyruğuna o kadar çok küçük gümüş zil asılmıştı ki, kuyruğunu her sallayışında bir çingirtı korusu duyulabiliyordu. Atlarımız dağ halkının küçük ve kaba tüylü hayvanlarından farklı yaratıklardı ve epey ilgi çekti. Burrich yorgun, ama gururlu görünüyordu ve atları yaygaranın ortasında sakin bir şekilde duruyordu. Ketricken kısırağını beğenmekle epey bir vakit harcadı ve Burrich'in stoğunu eriten nezaketini ve riayetini gördüm. Yakına geldiğimde, tereddütlü ama açık bir Chyurda konuştuğunu duyarak şaşırdım.

Ama o öğleden sonra beni bekleyen daha büyük bir sürpriz vardı. Yemek uzun masalarda düzenlenmişti ve saray sakinleri ve ziyaretçiler serbestçe yemek yiyorlardı. Sarayın mutfağlarından çok şey gelmişti, ama dağ halkı daha fazlasını getirmişti. Hiç duraksamadan gelip peynir tekerlerini ve siyah ekmek somunlarını, kurutulmuş ya da tütülenmiş etleri, turşuları ya da meyve kaselerini masalara yerleştirmişlerdi. Midem hâlâ hassas olmasaydı, baştan çıkarıcı olabilirdi. Ama beni etkileyen yemeğin verilmiş şekliydi. Sorgusuz sualsiz, kraliyet ve konularının serbestçe ele alınmasıydı. Ayrıca, kapılarda nöbetçi ya da muhafız olmadığına da dikkat ettim. Ve hepsi de yerken kaynaşıp konuşuyordu.

Öğleden sonra kalabalığın üzerine kesinlikle bir sessizlik çöktü. Prenses Kettricken tek başına ortadaki kürsüye çıktı. Basit dilde, herkese artık Altı Dükaliğe ait olduğunu ve o ülkeye iyi hizmet etmeyi umduğunu bildirdi. Ülkesine ona vermiş olduğu her şey için teşekkür etti; onu beslemek için yetiştirilen yiyeceği, karlarının ve nehirlerinin suyuna, dağ esintilerinin havasına. Sadakatini ülkesine bağlılığında bir azalma olduğundan değil, her iki ülkenin de yararına olması umuduyla değiştirdiğini hatırlattı. Kettricken konuşur ve kürsüden inerken herkes sessiz durdu. Ve sonra eğlence kaldığı yerden devam etti.

Nasıl olduğumu merak ederek beni aramaya çıkmış olan Rurik geldi. Tamamıyla iyileştikten emin olması için elimden geleni yaptım, ki gerçekte uykuya ihtiyacım vardı. Hasty Hanım'ın giymemi buyurduğu giysi son saray modasıydı ve son derece elverişsiz kollar ve püsküller, almaya ya da yemeye çalıştığım her şeyin içine giriyordu ve beli oldukça rahatsızdı.

İnsan presinin dışında, bazı bağları gevşetebileceğim ve

yakadan kurtulabileceğim bir yerde olmayı istiyordum, ama şimdi gidersem, ona rapor verip ben yokken olmuş her şeyi bir şekilde bildiğimde ısrar edersem Chade'in kaşlarını çatacağını biliyordum. Sanırım Rurisk, bir parça sessizlik ihtiyacında olduğumu sezdi, çünkü aniden köpek kulübelerine doğru bir gezinti önerdi. "Birkaç yıl önce biraz Altı Dükalık kanının eklenmesi köpeklerime ne yaptı sana göstereyim," önerisinde bulundu.

Saraydan çıktık ve uzun, alçak ahşap bir binaya giden kısa yolu geçtik. Temiz hava zihnimi açtı ve beni canlandırdı. İçerde, dişi bir köpeğin kırmızı yavrularına baktığı bir kafesi gösterdi bana. Sağlıklı küçük yaratıklardı, kürkleri parlaktı ve samanlarda yuvarlanıp devriliyorlardı. Seve seve, bizden hiç korkmadan geldiler. "Bunlar Buckkeep soyundan ve sağanakta bile bir kokuyu sürebilirler," dedi bana gururla. Bana diğer yavruları da gösterdi, aralarında Rurisk'in avdan sonra bir ağaca tırmanabileceğini belirttiği, upuzun bacaklı küçük bir köpek de vardı.

Köpek kulübelerinden dışarı, güneşe çıktık, bir saman yığınının üzerinde yaşlıca bir köpek uyuyordu. "Uyu, yaşlı adam. Çok sevmen dışında, bir daha ava çıkmayı gerektirmeyecek kadar çok yavruya babalık ettin," dedi ona Rurisk dostça. Efendisinin sesiyle tazı ayaklarının üzerinde doğruldu ve sevgiyle Rurisk'e sürünmek için geldi. Bana baktı, bu Nosy'ydı.

Ona baktım ve bakır gözleri bana çevrildi. Yavaşça zihnimi ona yönlendirdim ve bir an ondan sadece şaşkınlık aldım. Ve sonra bir sıcaklık seli, paylaşılan ve hatırlanan sevgi. Artık Rurisk'in tazısı olduğuna şüphe yoktu; aramızdaki bağın yoğunluğu kaybolmuştu. Ama bana ikimizin de yavru olduğu zamanlardan büyük sevgi ve sıcak hatıralar sundu. Bir dizimin

üzerine çöktüm ve yıllar içinde kıllaşmış kırmızı kürkünü okşadım ve yaşının bulutlanmasını göstermeye başlamış gözlerine baktım. Bir an, fiziksel dokunuşla, bağ bir zamanlar olduğu gibi oldu. Güneşte uyulamaktan hoşlandığını biliyordum, ama fazla güçlük çekmeden ava çıkmaya da ikna edilebilirdi. Özellikle Rurisk de gelirse. Sırtına vurdum ve uzaklaştım. Rurisk'in bana tuhaf bir şekilde bakmakta olduğunu gördüm. "Onu yavruluğundan tanıyorum," dedim.

"Yıllarca önce, Burrich onu bana gezgin bir katiple gönderdi," dedi Rurisk bana. "Bana hem dostlukta hem avda büyük zevk verdi."

"Onu iyi eğitmişsin," dedim. Oradan ayrılıp saraya doğru yürüdük, ama Rurisk yanımdan ayrılır ayrılmaz, doğrudan Burrich'e gittim. Ben gittiğimde atları dışarı, açık havaya çıkarmak için daha yeni izin almıştı, çünkü en sakın hayvanlar bile birçok yabancıyla yakın olmaktan huysuzlanırdı. Çelişkisini anlayabiliyordum; atları dışarı çıkarırken diğerlerini tek başlarına bırakacaktı. Ben yaklaşırken ihtiyatla baktı.

"Sen giderken, onları götürmene yardım ederim," diye önerdim.

Burrich'in yüzü duygularını açık etmiyordu, ama nazikti. Ancak konuşmaya davranmadan, arkamdan bir ses, "Ben bunu yapmak için buradayım, efendim. Siz kollarınızı topraklar ya da hayvanlarla uğraşarak fazlasıyla yorabilirsiniz." Cob'un sesindeki zehire şaşırarak yavaşça döndüm. Gözlerimi ondan Burrich'e çevirdim, ama Burrich konuşmadı. Dürüst bir şekilde Burrich'e baktım.

"O zaman, eğer mümkünse, sana eşlik ederim, çünkü seninle konuşmamız gereken önemli bir şey var." Sözlerim kasten resmiydi. Burrich bir an için bana baktı. "Prensesin kısra-

ğını getir,” dedi sonunda, “ve şu doru kırsağı. Ben grileri alacağım. Cob, kalanların dinlendiğinden emin ol. Çok gecikmem.”

Böylece kırsağın başını ve dorunun gem ipini tutarak atları kalabalığın arasından geçirip kapılardan çıkaran Burrich'i takip ettim. “Bu yanda bir çayır var,” dedi ve başka da bir şey demedi. Bir süre sessizce yürüdük. Saraydan uzaklaştığımızda kalabalık hızla azaldı. Atların toynakları toprağın üzerinde hoşnutlukla ilerliyordu. Çivi odası olan küçük bir ahırın önündeki çayıra geldik. Bir iki dakika boyunca tekrar Burrich'in yanını başında çalışıyor olmak hemen hemen normal göründü gözüme. Kırsağın eyerini çıkardım ve o bir arpa kutusundan arpa alırken sırtındaki gergin teri sildim. Kısrakla işim biterken gelip yanımda durdu. “Güzel bir kısrak,” dedim hayranlıkla. “Lord Ranger'ın hayvanlarından mı?”

“Evet.” Sohbeti kesmişti. “Benimle konuşmak istemiştin.”

Derin bir nefes aldım ve sonra basit bir şekilde, “Az önce Nosy'yi gördüm. İyi. Artık yaşlanmış, ama mutlu bir hayatı olmuş. Bütün bu yıllar boyunca Burrich, o gece onu öldürdüğüne inandım. Beynini parçaladığını, boğazını kestiğini, onu boğduğunu -bir düzine farklı şekilde hayal ettim, binlerce kez. Bütün bu yıllar boyunca.”

Bana inanmayan gözlerle baktı. “Senin yaptığın bir şey yüzünden bir köpeği öldüreceğime mi inandın?”

“Sadece gittiğini biliyordum. Başka hiçbir şey düşünmüyordum. Bunun benim cezam olduğunu düşündüm.”

Uzunca bir süre sessiz kaldı. Tekrar bana baktığında, yaşadığı işkenceyi görebiliyordum. “Benden nasıl da nefret etmiş olmalısın.”

“Ve korktum.”

“Bütün bu yıllar boyunca mı? Ve beni asla iyi tanıyamadın, kendi kendine, böyle bir şey yapmaz demedin mi?”

Başımı yavaşça hayır anlamında salladım.

“Ah, Fitz,” dedi üzüntüyle. Atlardan biri gelip onu dürttü ve Burrich atı dalgın dalgın sevdi. “Senin inatçı ve öfkeli olduğunu düşündüm. Sen çok büyük bir haksızlığa uğradığını düşündün. Aramızın bu kadar açık olmasına şaşmamalı.”

“Bunu çözebiliriz,” önerisinde bulundum. “Seni özledim, biliyorsun. Bütün farklılıklarımıza rağmen, seni acayip özledim.”

Düşünmesini izledim ve bir iki dakika boyunca gülümseyeceğini, omzuma vuracağını ve diğer atları getirmemi söyleyeceğini düşündüm. Ama yüzü hareketsizdi, ardından sertleşti. “Ama bütün bunlar seni durdurmadı. Senin üzerinde İzan kullandığın her hayvanı öldürmenin içimde olduğuna inandın. Ama bu seni onu yapmaktan alıkoymadı.”

“Senin baktığın şekilde bakmıyorum,” diye söze başladım, ama başını salladı.

“Ayrıldığımız iyi, evlat. Her ikimiz için de en iyisi. Hiçbir anlayış olmazsa yanlış anlamalar da olmaz. Yaptığın şeyi asla ne onaylayabilir ne de bilmezden gelebilirim. Asla. Artık yapmayacağını söyleyeceğin zaman gel bana. Bu konuda sözüne güveneceğim, çünkü bana verdiğin sözleri asla bozmadın. Ama o vakte kadar, ayrı olmamız iyi.”

Beni çayırın ortasında bıraktı ve diğer atlarını almaya gitti. Uzun bir süre kendimi hasta ve yorgun hissederek durdum, bunun nedeni sadece Kettricken’in zehiri değildi. Ama saraya geri döndüm ve etrafta dolaşıp insanlarla konuştum, yemek yedim ve hatta Cob’un alaycı, galip gülüşlerine sessizlik içinde tahammül ettim.

Gün diğer iki günden daha uzunmuş gibi göründü. Midem

yanıyor ve gurulduyor olmasaydı, heyecan verici ve sürükleyici bulabilirdim. Öğleden sonra ve akşamüzeri sempatik okçuluk, güreş ve koşu yarışlarına son verildi. Genç yaşlı, erkek kadın herkes bu yarışmalara katıldı ve bu kadar hayırlı bir olayda böyle yarışları kazananların bütün bir yıl dönümü boyunca şanslı olacağına dair bir dağ geleneği var gibiydi. Sonra daha çok yemek, şarkı, dansçıların dansı ve bir kukla gösterisine benzeyen, ama ipek bir örtüdeki gölgelerle sahnelenen bir eğlence yapıldı. İnsanlar dinlenmeye çekilmeye başladıklarında, yatağa gitmek için çoktan hazırdım. Odamın örtüsünü çekip yalnız kalkmak içimi rahatlatmıştı. Tam sinir bozucu gömleğini çıkarıyor ve ne kadar garip bir gün olduğunu düşünüyordum ki kapım çalındı.

Ben konuşmadan, Sevens örtüyü açtı ve içeri girdi. "Regal gelmeni emrediyor," dedi.

"Şu an mı?" diye sordum baykuş gibi.

"Yoksa niye beni şimdi göndersin?" dedi Sevens.

Gömleğimi yorgun bir şekilde tekrar üzerime geçirdim ve onu takip ettim. Regal'in odası sarayın daha üst kısımlarındaydı. Gerçek bir ikinci kat değil, Büyük Salon'un bir yanında inşa edilmiş ahşap bir balkon gibiydi daha ziyade. Duvarlar örtüdü ve inmeden önce durup bakacağı bir çeşit balkon vardı. Bu odalar daha zengin dekore edilmişti. İşçiliğin bir kısmı Chyurda'ydı, ipek panolara işlenmiş parlak kuşlar ve kehribardan oyulmuş heykelcikler. Ama goblenlerin, heykellerin ve duvar halılarının çoğu bana Regal'in kendi keyfi ve rahatı için aldığı şeyler gibi göründü. O banyosunu tamamlarken ben giriş kısmında bekledim. Gecelik entarisiyle rahat rahat yürüyerek geldiğinde, ben gözlerimi güçlkle açık tutuyordum.

"Evet?" dedi.

Boş gözlerle ona baktım. “Beni siz çağırttınız,” diye hatırlattım.

“Evet. Çağırttım. Neden gerekli olduğunu öğrenmek istiyorum. Sanırım böyle konularda bir çeşit eğitim aldın. Bana rapor vermek üzere daha ne kadar bekleyeceksin?”

Aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Asla Regal’e rapor vermeyi düşünmemiştim. Shrewd ve Chade’e kesinlikle ve Verity’ye de. Ama Regal’e?

“Sana görevini hatırlatmam mı gerek? Rapor ver.”

Aceleyle zihnimi toparladım. “Chyurda insanları hakkında gözlemlerimi mi duymak istersiniz? Yoksa yetiştirdikleri bitkiler hakkında bilgi mi? Ya da—”

“Görevin hakkında ne yaptığını bilmek istiyorum. Bir girişimde bulundun mu? Bir plan yaptın mı? Ne zaman bir sonuç bekleyebiliriz ve ne çeşit bir sonuç? Prens’in ayaklarımın dibinde ölmesini hiç istemem, hem de ben buna hazırlıksızken.”

Duyduğum şeye neredeyse inanamıyordum. Shrewd işim hakkında hiç böyle dobra dobra ya da açıkça konuşmamıştı. Gizliliğimiz temin edilse bile, etrafında daire çizer, dans eder ve bir sonuç çıkarmamı beklerdi. Sevens’in kendi odasına gittiğini görmüştüm, ama adamın şu an nerede olduğu ya da bu odada sesin nasıl yayıldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ve Regal bir atı nallamayı tartışıyormuşuz gibi konuşuyordu.

“Küstah mısın yoksa aptal mı?” dedi Regal.

“Hiçbiri,” diye karşılık verdim olabildiğince nazik bir şekilde. “Dikkatliyim. Prensım.” Bu son kelimeyi konuşmayı daha resmi bir seviyeye taşımak umuduyla eklemiştim.

“Aptalcasına dikkatlisin. Uşağıma güvenirim ve burada başka kimse yok. O yüzden rapor ver. Benim piç suikastçım.” Bu son cümleyi akılcıca iğneleyici olduğunu düşünmüş gibi söylemişti.

Derin bir nefes aldım ve kendime kralın adamı olduğumu hatırlattım. Ve bu zaman ve mekanda, bulabileceğim krala en yakın kişi buydu. Cümlelerimi dikkatle seçtim. “Dün bahçede, Prenses Kettricken bana ona benim bir zehirleyici olduğumu ve hedefimin de ağabeyi Rurisk olduğunu söylediğinizi söyledi.”

“Yalan,” dedi Regal kararlı bir şekilde. “Ona böyle bir şey söylemedim. Ya beceriksizce kendini ele verdin, ya da bilgi edinmek için olta atıyordu. Umarım kendini açığa vurarak her şeyi berbat etmedin.”

Ondan çok daha iyi yalan söyleyebilirdim. Sözlerini sıralamasına ve devam etmesine izin verdim. Ona, zehirlenmem, Rurisk ve Kettricken’in sabah erken yaptıkları ziyaret hakkındaki tam bir rapor verdim. Konuşmamızı kelimesi kelimesine aktardım. Ve anlatmayı bitirdiğimde, Regal benimle konuşmadan önce tırnaklarına bakarak birkaç dakika bekledi. “Peki bir yöntem ve tarih belirledin mi?”

Şaşkınlığımı göstermemeye çalıştım. “Bu koşullar altında, görevi bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm.”

“Cesaretin yok,” diye gözlemlerde bulundu Regal tiksintiyle. “Babamdan o yaşlı orospu Leydi Thyme’ı göndermesini rica ettim. Şimdiye onu mezara sokmuştu bile.”

“Efendim?” dedim sorgulayıcı bir şekilde. Chade’den Leydi Thyme olarak bahsetmesi beni hiçbir şey bilmediğinden neredeyse emin kıldı. Elbette şüpheleniyordu, ama Chade hakkındaki vahiyler vermek kesinlikle benim alanım dışındaydı.

“Efendim?” diye taklit etti Regal beni ve ilk kez şarhoş olduğunu fark ettim. Fiziksel olarak, iyi götürüyordu. İçki kokmuyordu, ama bütün küçüklüğünü su yüzüne çıkanyordu. Konuşamayacak kadar iğrenmiş gibi ağır bir şekilde içini çekti, sonra kendini üstü battaniye ve minderlerle örtülü divana

attı. “Hiçbir şey değişmedi,” diye bilgilendirdi beni. “Sana bu görev verildi. Yap. Akıllıysan bir kaza süsü verebilirsin. Kett-ricken ve Rurisk’le o kadar masumca açık olduğundan, ikisi de bunu beklemeyecektir. Ama yapılmasını istiyorum. Yarın akşamdan önce.”

“Düğünden önce mi?” diye sordum inanamayarak. “Gelinin ağabeyinin ölümünün gelinin düğünü iptal etmesine neden olacağını düşünmüyor musunuz?”

“Yapsa bile geçici olacaktır. Onu avcumun içine aldım, evlat. Gözlerini kamaştırmak çok kolay. Bunun sonu benim bileceğim şey. Senin işin ağabeyinden kurtulmak. Hemen. Nasıl yapacaksın?”

“Hiçbir fikrim yok.” Bu, niyetim olmadığını söylemekten daha iyi bir cevap gibi göründü. Buckkeep’e dönecek ve Shrewd’la Chade’e rapor verecektim. Yanlış tercih yaptığımı söylerlerse, o zaman bana istediklerini yapabilirlerdi. Ama Regal’in sesini hatırladım, uzun zaman önce Shrewd’un bir sözünü tekrarlarlarken. *Bir kere yaptıktan sonra ne yapamayacağını besaba katmadan, geri alamayacağın şeyi yapma.*

“Ne zaman bileceksin?” diye iğneleyici bir şekilde sordu.

“Bilmiyorum,” diye kaçamak cevap verdim. “Böyle şeyler dikkatsizce ya da özensiz yapılmaz. Adamı ve alışkanlıklarını öğrenmeliyim, odasını araştırmalıyım ve hizmetçilerinin alışkanlıklarını öğrenmeliyim. Bir yolunu bulup—”

“Düğün iki gün sonra,” diye sözümü kesti Regal. Gözlerini odaklamakta güçlük çekiyordu. “Keşfetmen gerektiğini söylediğin şeyleri ben zaten biliyorum. En kolayı, o zaman, benim planlamam. Yarın akşam bana gel, sana emirlerini vereceğim. Şunu aklından çıkarma piç. Bana haber vermeden harekete geçmeni istemiyorum. Herhangi bir sürprizi hoş karşılamam.

Senin için ölümcül olur.” Gözlerini kaldırıp benimkilere çevirdi, ama ben boş boş bakıyordum.

“Çekilebilirsin,” dedi bana kral gibi. “Yarın akşam bana aynı saatte burada rapor ver. Beni seni getirmek için Sevens'i göndermek zorunda bırakma. Onun daha önemli işleri var. Ve babamın gevşekliğinden haberdar olmayacağını sanma. Olacak. Bu küçük iş için piç Thyme'i göndermediğine pişman olacak.” Arkasına yaslandı ve esnedi, bir şarap kokusu ve hafif bir duman kokusu aldım. Annesinin alışkanlıklarını edinip edinmediğini merak ettim.

Bütün seçeneklerimi dikkatle tartıp bir plan geliştirmeye çalışarak odama döndüm. Ama o kadar yorgundum ki, başım yastığa değer değmez uyudum.

ÇIKMAZLAR

Rüyada, Soyтары yatağımın yanında duruyordu. Bana baktı ve başını salladı. "Neden açıkça konuşamıyorum? Çünkü her şeyi yüzüne gözüne bulaştırıyorsun. Bir sisin arasından bir yan yol görüyorum ve kim sürekli orada duruyor? Sen. Seni senden çok büyülediğim için mi hayatta tuttuğumu sanıyorsun? Hayır. Hayatta tutuyorum, çünkü çok fazla olasılık yaratıyorsun. Yaşadığın sürece bize daha çok seçenecek sunuyorsun. Daha çok seçenek demek, daha sakın sulara yönelmek için daha fazla şans demek. Yani senin yararına değil, Altı Dükalığın yararına koruyorum hayatını. Ve senin görevin de aynı. Olasılıklar göstermeye devam etmek için yaşamak."

Kesinlikle uykuya daldığım ikilemle uyandım. Ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu. Uyanan sarayın gelişigüzel seslerini dinleyerek yatağımda uzandım. Chade'le konuşmaya ihtiyacım vardı. Bu mümkün değildi. Bu yüzden hafifçe gözlerimi kapadım ve bana öğrettiği şekilde düşünmeye çalıştım. "Ne biliyor-sun?" diye sorardı bana ve "Neden şüpheleniyorsun?" O halde.

Regal, Kral Shrewd'a Rurisk'in sağlığı ve Altı Dükalığa yaklaşımı konusunda yalan söylemişti. Ya da belki, Kral Shrewd bana Regal'in söyledikleri hakkında yalan söylemişti. Ya da

Rurisk bize karşı eğilimi konusunda yalan söylemişti. Bir an düşündüm ve ilk varsayımımla izlemeye karar verdim. Shrewd bildiğim kadarıyla bana asla yalan söylememişti ve Rurisk odama koşturmak yerine ölmeme izin verebilirdi. O halde.

O halde Regal, Rurisk'in ölmesini istiyordu. Ya da istiyor muydu? Rurisk'in ölmesini istiyorduyorsa, neden beni Kettricken'a eleverdi? Kettricken yalan söylememiştiyse. Düşündüm. Olası değildi. Shrewd'un bir suikastçı gönderip göndermeyeceğinden endişe edebilirdi, ama neden hızla beni suçlamaya karar versindi ki? Hayır. Adımı tanımıştı. Ve Leydi Thyme'dan haberdardı. O halde.

Ve Regal, dün gece iki kez, babasından Leydi Thyme'i göndermesini istediğini söylemişti. Ama aynı şekilde onun adını da Kettricken'a açık etmişti. Regal gerçekten kimin ölmesini istiyordu? Prens Rurisk'in mi? Yoksa bir suikast girişimi keşfedildikten sonra Leydi Thyme ya da benim mi? Ve bunlardan biri onu nasıl etkiliyordu ve bu evliliği nasıl ayarlamıştı? Ve bütün politik faydalar yaşamasından yanayken, neden Rurisk'i öldürmemde ısrar ediyordu?

Chade'le konuşmaya ihtiyacım vardı. Konuşamadım. Bir şekilde buna kendim karar vermem gerektiğini anladım.

Hizmetçiler tekrar su ve meyve getirdiler. Kalktım ve sinir bozucu giysilerimi giyindim, yemek yedim ve odadan çıktım. Bugün de dünküyle aynıydı. Tatil havası canımı sıkmaya başlıyordu. Vaktimi kendi yararına geçirmeye, saray, âdetleri ve planı hakkında bilgimi artırmaya çalıştım. Eyod, Kettricken ve Rurisk'in odalarını buldum. Ayrıca merdivenleri ve Regal'in odasının destek yapılarını dikkatlice inceledim. Cob'un, Burrich gibi alırdı uyuduğunu fark ettim. Bunu Burrich'ten bekliyordum; Jhaampe'den ayrılana kadar Buckkeep atlarının ba-

kımını bırakmayacaktı, ama Cob neden orada uyuyordu? Bur-rich'i etkilemek için mi, yoksa onu kollamak için mi? Sevens ve Rowd, sarayda bir dolu oda olduğu halde, Regal'in dairesi-nin giriş odasında uyuyorlardı. Muhafız ve nöbetçilerin dağılı-mını ve programını inceledim, ama ikisi de yoktu. Ve bu süre boyunca August'a bakındım. Onu aynı durumda bulana kadar sabahın önemli bir kısmı geçmişti. "Seninle konuşmam gerek. Özel olarak," dedim ona.

Rahatsız olmuş gibi göründü ve bize bakan biri var mı di-ye etrafa göz attı. "Burda olmaz Fitz. Belki Buckkeep'e dön-düğümüzde. Resmi görevlerim var ve—"

Buna hazırlıklıydım. Avcumu açıp, Kral'ın yıllar önce bana verdiği iğneyi gösterdim ona. "Bunu görüyor musun? Bunu uzun zaman önce Kral Shrewd'dan aldım. Ve bununla birlik-te, eğer onunla konuşmam gerekirse, sadece bunu göstermem gerektiği ve odasına kabul edileceğim sözünü de aldım."

"Ne dokunaklı," dedi August alay ederek. "Ve bu hikayeyi bana anlatmak için bir nedenin mi vardı? Beni öneminle etki-lemeye çalışmak belki?"

"Kral'la konuşmam gerek. Hemen."

"Burada değil," diye belirtti August. Dönüp yürümeye dav-randı.

Kolundan tuttum ve yüzünü bana döndürdüm. "Ona İrfan-layabilirsin."

Beni öfkeyle silkip attı ve tekrar etrafa vakti. "Kesinlikle ya-pamam. Ve yapabilseydim de yapmazdım. İrfan yapabilen her adamın Kral'a müdahale edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sana iğneyi gösterdim. Sana söz, bunu bir engelleme ola-rak değerlendirmeyecek."

"Yapamam."

“Verity'ye yap o halde.”

“Önce o bana İrfan yapmadan Verity'ye İrfan yapmam. Anlamıyorsun Piç. Eğitimi aldın ve başarısız oldun ve İrfanın ne olduğu hakkında gerçekten en ufak bir fikrin bile yok. Bir vadinin karşısındaki arkadaşına selam vermek gibi bir şey değil. Ciddi nedenler dışında kullanılmaması gereken ciddi bir şey.” Tekrar bana sırtını döndü.

“Dön August yoksa pişman olursun.” Sesime mümkün olduğunca gözdağı kattım. Boş bir tehditti; onu pişman etmemin Kral'a söylemekle tehdit etmek dışında gerçek bir yolu yoktu. “Shrewd işaretini görmezden gelmeden gelmeden hoşlanmayacaktır.”

August yavaşça yüzünü döndü. Bana baktı. “Pekala. Yapacağım o zaman, ama bütün suçu üzerine alacağına söz vermelisin.”

“Veririm. O zaman odama gelip şimdi benim için İrfan yap par mısın?”

“Başka yer yok mu?”

“Senin odan?” önerisinde bulundum.

“Hayır, o daha kötü. Yanlış anlama piç, ama seninle birlikte görülmek istemiyorum.”

“Yanlış anlamayın lordcuğum, ben de sizinle ilgili aynı şeyleri hissediyorum.”

Sonunda, Kettricken'in bitki bahçesinin sessiz bir köşesinde, taş bir bankta, August oturdu ve gözlerini kapadı. “Shrewd'e ne mesajı iletceğim?”

Düşündüm. Eğer August'u gerçek sorunumdan haberdar etmeyecektiysem, bu bir bilmece oyunu olacaktı. “Ona Prens Rurisk'in sağlığının mükemmel olduğunu ve hepimizin onun ileri yaşlara kadar yaşayacağını umut edebileceğimizi söyle. Regal yine de ona hediye vermek istiyor, ama ben uygun olduğunu sanmıyorum.”

August gözlerini açtı. “İrfan önemli bir–”

“Biliyorum. Söyle.”

Böylece August oturdu, birkaç nefes aldı ve gözlerini kapadı. Birkaç dakika sonra gözlerini açtı. “Regal’i dinlemeni söylüyor.”

“Hepsi bu mu?”

“Meşguldü. Ve çok sinirli. Şimdi beni yalnız bırak. Korkarım beni kralım karşısında aptal durumuna düşürdün.”

Buna verilebilecek bir düzine akıllıca cevabım vardı. Ama gitmesine izin verdim. Kral Shrewd’e İrfanlayıp İrfanlamadığını merak ettim. Taş banka oturdum ve hiçbir şey elde etmediğimi ve fazla vakit kaybettiğimi düşündüm. Ayartma geldi ve denedim. Gözlerimi kapadım, nefes aldım, odaklandım ve kendimi açtım. *Shrewd, kralım.*

Hiçbir şey. Yanıt yok. İrfanlayabildiğimden şüpheliydim. Ayağa kalktım ve saraya döndüm.

O gün öğleden sonra, Kettricken kürsüye tekrar tek başına çıktı. Kendini Altı Dükalığın insanlarına bağladığını açıklarken cümleleri çok sadeydi. Bu andan itibaren ondan buyurdukları her konuda, her nedenle onların Kurbanı’ydı. Ve sonra kendi halkına, kendi kanından olanlara, onu yetiştiren ve iyi davrananlara teşekkür etti ve sadakatini onlara karşı bir sevgi eksikliğinden değil, her iki halkın da yararına olması umuduyla değiştirdiğini hatırlattı onlara. Merdivenlerden inerken yine sessizlik oldu. Yarın, bir kadının bir erkeğe söz verdiği gibi söz verecekti Verity’ye. Anladığım kadarıyla, yarın Verity’nin yerine Regal ve August onun yanında duracaklardı, ve August, Verity gelininin ona söz verdiğini görebilsin diye İrfan yapacaktı.

Gün beni sürükledi. Jonqui geldi ve beni Mavi Çeşmeleri gezdirmeye götürdü. İlgili ve hoşnut olmak için elimden gele-

ni yaptım. Saraya dönünce ozanlar, ziyafet ve dağ halkının sanat gösterileri başladı tekrar. Hokkabazlar ve akrobatlar gösteri, köpekler numaralar yaptı ve kılıç ustaları yiğitliklerini göstermelik maçlarla sergilediler. Mavi duman çok belirgindi ve çoğu etrafta yürür ve birbiriyle konuşurken ufak buhurdanlarını sallıyorlardı. Bunun onlar için carris tohumlu kek gibi gibi bir tatil izni olduğunu anladım, ama yanık çanakların süzülmesi dumanından kaçındım. Zihnimi açık tutmalıydım. Chade bana zihnimi şarap kokularından temizlemem için bir iksir vermişti, ama duman için ne bir iksirim ne de bir bilgim vardı. Ve dumana alışık değildim. Daha temiz bir köşe buldum ve Regal'i omzunun üzerinden seyrederken bir ozanın şarkısıyla kendimden geçmiş gibi göründüm.

Regal iki gaz memesiyle kuşatılmış olarak bir masada oturuyordu. August ağzı çok sıkı bir şekilde az ötesinde oturuyordu. Zaman zaman konuşuyorlardı, August ciddi bir biçimde, Prens baştan savma. Kelimeleri duyacak kadar yakında değildim, ama August'un ağzından kendi adımı ve İrfanı okudum. Kettricken'in Regal'e yaklaştığını gördüm ve dumana doğrudan maruz kalmaktan kaçındığını fark ettim. Regal onunla gülümseyerek ve isteksiz uzun konuştu ve bir kez uzanıp eline ve taktığı gümüş yüzüklere dokundu. Dumanın konuşkan ve övünge kıldığı tiplere benziyordu. Kettricken bir dalda sallanan bir kuş gibiydi, şimdi ona yaklaşıyor ve gülümsüyordu, şimdi geri çekiliyor ve daha resmi bir tavır takınıyordu. Derken Rurisk gelip kız kardeşinin arkasında dikildi. Regal'le kısıyak konuştu ve sonra Kettricken'in kolundan tutup onu uzaklaştırdı. Sevren belirdi ve Regal'in gaz memelerini tekrar doldurdu. Regal teşekkür anlamında aptalca güldü ve eliyle bütün salonu işaret ederek bir şey söyledi. Sevrens güldü ve gitti. Çok geç-

meden, Cob ve Rowd, Regal'le konuşmak için geldiler. August ayağa kalktı ve öfkeli bir şekilde uzaklaştı. Regal baktı ve onu getirmesi için Cob'u gönderdi. August geldi, ama kibarlıkla değil. Regal azarladı, August ters ters baktı, sonra gözlerini yere çevirdi ve kabul etti. Umutsuzca neler konuşulduğunu duyabilecek kadar yakında olmayı diledim. Bir şeyin kesinlikle işlediğini hissettim. Benimle ve görevimle ilgisi olmayan bir şey de olabilirdi. Ama bir şekilde bundan şüpheliydim.

Bir şeyin anlamını atladığımdan emin bir şekilde, kendi eksik bilgilerimin üzerinden geçtim. Ama kendimi kandırıp kandırmadığımdan da endişelendim. Belki de her şeye fazla tepki veriyordum. Belki de en güvenli yol Regal'in bana dediği şekilde yapmak ve sorumluluğu üstlenmesine izin vermektir. Belki de zaman kazanmalı ve kendi boğazımı kesmeliydim.

Elbette doğrudan Rurisk'e gidebilir, çabalarımın rağmen Regal'in hâlâ ölmesini istediğini söyleyebilir ve ondan sığınak talep edebilirdim. Buna rağmen, efendisine sırt çevirmiş eğitimli bir suikastçıyı kim çekici bulmazdı ki?

Regal'e Rurisk'i öldüreceğimi söyler ve sonra yapmazdım. Bunu dikkatlice düşündüm.

Regal'e Rurisk'i öldüreceğimi söyler ve sonra Regal'i öldürürdüm. Dumandan, dedim kendi kendime. Sadece duman bu sesi kulağa akıllıca getirirdi.

Burrich'e gidebilir ve ona gerçekten bir suikastçı olduğumu söyler ve durumum hakkında öğüt isteyebilirdim.

Prences'in kısırağını alır ve dağlara sürerdim.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Jonqui yanıma gelip koluma girerken.

Bıçak ve meşale fırlatıp tutan bir adama bakmakta olduğumu fark ettim. "Bu deneyimi uzun süre unutmayacağım," de-

dim ona. Ve sonra bahçelerin serinliğinde bir gezinti yapmayı önerdim. Dumanın beni etkilediğini biliyordum.

O gece geç vakit rapor vermek için Regal'in odasına gittim. Bu kez beni hoşnutlukla gülümseyerek Rowd kabul etti. Beni, "İyi akşamlar," diyerek karşıladı ve bir sansarın inine girer gibi içeri girdim. Ama odanın havası dumandan maviydi ve Rowd'un neşesinin sebebi bu gibiydi. Regal beni yine bekletti ve çenemi göğsüme yasladığım ve derin derin nefes aldığım halde, dumanın beni etkilediğini biliyordum. Kontrol, diye hatırlattım kendime ve baş dönmesini hissetmemeye çalıştım. Koltuğumdan defalarca kaydım ve sonunda ağzımı ve burnumu açıkça elimle kapatma yoluna gittim. Dumanı engellemekte çok az katkısı oldu.

İç odanın örtüsü açılınca başımı çevirdim, ama sadece Sevens'di. Rowd'a baktı, sonra gelip yanıma oturdu. Bir anlık bir sessizlikten sonra sordum, "Regal beni kabul edecek mi?"

Sevens başını hayır anlamında salladı. "Bir arkadaşıyla beraber. Ama bilmen gerekenler konusunda bana güvendi." Aramızdaki sıranın üzerinde elini açınca ufak beyaz bir kese gördüm. "Bunu senin için buldu. Onaylayacağına güveniyor. Bundan az bir miktar şarapla karıştırılınca ölüme neden olur, ama hemen değil. Haftalarca ölüm belirtisi bile olmaz ve sonra gitgide artan bir uyuşukluk olarak gösterir kendini. Adam acı çekmez," diye ekledi, sanki benim ilk derdim buymuş gibi.

Kafamı çalıştırdım. "Kex zankı mı bu?" Böyle bir zehirin varlığından haberdardım, ama hiç görmemiştim. Regal'in bir kaynağı varsa, Chade bilmek isteyecekti.

"Adını bilmiyorum, ayrıca fark etmez de. Sadece bu. Prens Regal bu akşam ihtiyacın olacağını söylüyor. Bir fırsat yaratacakmışsın."

“Benden ne bekliyor? Odasına gidip, kapıyı çalıp, elimde zehirli şarapla içeri girmemi mi? Bu biraz fazla açık olmaz mı?”

“Bu şekilde yapılırsa, elbette. Ama eminim eğitimin sana bundan daha büyük bir ustalık vermiştir?”

“Eğitimim bana bu gibi şeylerin bir uşakla tartışılmayacağını söylüyor. Bunu Regal'den duymalıyım, yoksa yapmam.”

Sevrens içini çekti. “Efendim böyle olacağını tahmin etmişti. Bu onun mesajı. Taşındığın iğne ve göğsündeki armaya dayanarak sana bunu emrediyor. Bunu reddedersen kralını reddetmiş olursun. İhanet etmiş olursun ve bunun için asılmanı sağlar.”

“Ama ben—”

“Al şunu ve git. Ne kadar beklersen o kadar geç olur ve odasına yaptığın ziyaret o kadar uydurma görünür.”

Sevrens aniden ayaklandı ve gitti. Rowd köşede bir kurbağası gibi beni gözleyerek ve sırtarak oturuyordu. Bir suikastçı olarak faydalılığımı korumak istiyorsam, Buckkeep'e dönmeden her ikisini de öldürmem gerekecekti. Bunu bilip bilmediklerini merak ettim. Rowd'a gülümsedim, dumanı boğazımın gerisinde hissederek. Zehrimi aldım ve çıktım.

Regal'in merdivenlerinin dibine vardığımda, duvarın en gölgeli kısmına çekildim ve Regal'in odasının desteklerinden birine olabildiğince hızlı bir biçimde tırmandım. Bir kedi gibi tutunarak, kendimi odanın zemininin desteklerine çektim ve bekledim. Bekledim. Başımda dönen dumanla yorgunluğum ve Kettricken'in otlarının etkileri arasında, bütün bunları hayal edip etmediğimden endişelendim. Beceriksiz tuzağımın bana bir kazanç sağlayıp sağlamayacağını merak ettim. Sonunda Regal'in bana özellikle Leydi Thyme'ı istediğini söylemiş olduğunu varsaydım. Ama onun yerine Shrewd beni göndermişti.

Chade'in buna nasıl şaşırdığını hatırladım. Ve sonunda bana söylediklerini hatırladım. Kralım beni Regal'e ifşa etmiş miydi? Ve eğer ettiyse, onlara ne borçluydum? Nihayet, Rowd'un ayrıldığını ve uzun bir süre sonra Cob'la beraber döndüğünü gördüm.

Zeminden çok az, ama Regal'in sesini tanıyacak kadar şey duyabiliyordum. Benim gecemin planları Cob'a anlatılıyordu. Bundan emin olduğumda, saklandığım yerden kıpırdadım, aşağı tırmandım ve kendi odama gittim. Bazı uzman maddelelerin bulunduğundan emin oldum. Kendime, sert bir şekilde, kralın adamı olduğumu hatırlattım. Verity'ye böyle demiştim. Odamdan çıktım ve sarayda yavaşça yürüdüm. Büyük Salon'da, insanlar zeminin üzerindeki hasırlarda, Prensesleri'nin yarınki düğününde en iyi yeri kapabilmek için kürsünün etrafında daireler oluşturacak şekilde uyuyorlardı. Aralarında yürüdüm ve uyanmadılar. Fazla, yersiz bir güven.

Kraliyet mensuplarının odaları, sarayın en uzak köşesindeydi, ana girişten epey ötede. Muhafız yoktu. Dinlenmeye çekilmiş Kralın yatak odasına çıkan kapıyı ve Rurisk'in kapısını geçip Kettricken'inkine geldim. Kapısı sinekkuşları ve hanımelleriyle süslenmişti. Soyтары'nın ne kadar hoşuna gideceğini düşündüm. Hafifçe kapıyı tıklattım ve bekledim. Zaman çok ağır geçiyordu. Kapıyı tekrar tıklattım.

Zeminde ilerleyen çıplak ayakların sesini duydum ve boyanmış örtü açıldı. Kettricken'in saçları daha yeni örülmüştü, ama güzel bukleler şimdiden yüzünün etrafına düşmüştü. Uzun beyaz geceliği açık tenliliğini vurguluyordu, öyle ki Soyтары kadar solgun görünüyordu. "Bir şeye mi ihtiyaç duydun?" diye sordu uykulu bir halde.

"Sadece bir sorunun cevabına." Duman hâlâ düşüncelerim-

de dolanıyordu. Karşısında zeki ve akıllı görünmek için gülümsemek istedim. Soluk güzellik, diye düşündüm. İtkiyi bir kenara bıraktım. Bekliyordu. “Bu gece ağabeyinizi öldürürsem,” diye dikkatle sordum, “ne yapardınız?”

Geri bile çekilmedi. “Seni öldürürdüm elbette. En azından, adalet yerini bulsun diye, bunun yapılmasında ısrar ederdim. Artık aileme bağlı olduğuma göre, seni kendi ellerimle öldüremem.”

“Evlenme törenine devam eder miydiniz? Yine de Verity’yle evlenir miydiniz?”

“İçeri girmek ister misin?”

“Vaktim yok. Verity’yle evlenir miydiniz?”

“Altı Dükalık’la kraliçeleri olmak için söylendim. İnsanlarına bağlandım. Yarın, Veliahta söz vereceğim. Verity adındaki bir adama değil. Ama başka türlü olsaydı bile, kendine hangisinin daha bağlayıcı olduğunu sor. Ben çoktan bağlıyım. Sadece kendi sözümle değil, babamınkiyle de. Ağabeyiminki de var. Ağabeyimin ölümünü emretmiş bir adamla evlenmek istemezdim. Ama ben bir adama söz vermiyorum. Altı Dükaliğe söz veriyorum. İnsanlarımin yararına olması umuduyla veriliyorum oraya. Oraya gitmeliyim.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim, leydim. İstirahatinizi böldüğüm için beni bağışlayın.”

“Şimdi nereye gidiyorsun?”

“Ağabeyinize.” Ben dönüp ağabeyinin odasına yürürken kapıda durmaya devam etti. Kapıyı tıkladım ve bekledim. Rurisk kapıyı çok daha hızlı açtığına göre yerinde duramıyor olmalıydı.

“İçeri gelebilir miyim?”

“Kesinlikle.” Beklediğim gibi kibar. Bir kıkırdamanın eşğinde olmak kararlılığımla alay ediyordu. Kendi kendime,

Chade şu an seninle gurur duymazdı, diye öğüt verdim ve gülümsemeyi reddettim.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattı. “Şarap içelim mi?” diye sordum.

“Eğer istersen,” dedi şaşkın, ama nazik bir şekilde. O bir sürahiyi açıp şarap doldururken ben bir sandalyeye oturdum. Bu masanın da üzerinde hâlâ sıcak durumda bir buhurdan vardı. Daha önceki saatlerde yüz verdiğini görmemiştim. Oda-sında yalnız kalana kadar beklemenin daha güvenli olacağını düşünmüş olmalıydı. Ama bir suikastçının bir cep dolusu ölümle ne zaman çıkageleceğini asla bilemezdim. Aptalca gülümsedim. İki kadeh doldurdu. Öne eğildim ve kağıdı döndürdüğümü ona gösterdim. Özenli bir şekilde, onu şarabına boşalttım, kadehi kaldırdım ve iyice karıştığından emin oldum. Kadehi ona uzattım.

“Görüyorsun ya, seni zehirlemeye geldim. Sen öleceksin. Sonra Kettricken beni öldürecek. Sonra Verity’yle evlenecek.” Kadehimi kaldırdım ve bir yudum aldım. Elma şarabı. Far-row’dan diye tahmin ettim. Büyük ihtimalle düğün hediyelerinden. “O halde Regal ne kazanıyor?”

Rurisk, şarabına hoşnutsuzlukla baktı ve bir kenara koydu. Kadehimi elimden aldı. Ondan içti. “Senden kurtulacak. Anladığım kadarıyla arkadaşlığına kıymet vermiyor. Krallığıma olduğu gibi bana da birçok hediye vererek, bana karşı çok ki-bar davrandı. Ama ben ölseydim, Kettricken Dağ Krallığı’nın tek vârisi olacaktı. Bu Altı Dükalığın yararına olacaktı, öyle değil mi?” derken sesinde şaşkınlıktan iz yoktu.

“Elimizdeki ülkeyi koruyamıyoruz. Ve sınırim Regal bunun Verity’nin yararına olacağını düşünüyor, krallığın değil.” Kapının dışında bir ses duydum. “Beni seni zehirlerken yakalama-

ya gelen Cob olacak," diye tahmin yürüttüm. Ayağa kalktım, kapıya gittim ve kapıyı açtım. Kettricken beni iterek odaya girdi. Hemen arkasından hızla örtüyü çektim.

"Seni zehirlemeye geldi," diye uyardı Rurisk'i.

"Biliyorum," dedi Rurisk ağırbaşlıca. "Şarabıma koydu. Bu yüzden onunkini içiyorum." Kadehi tekrar doldurdu ve kız kardeşine uzattı. Kız kardeşi başını hayır anlamında sallayınca, "Elma," diye kandırmaya çalıştı.

"Bunda komik bir yan göremiyorum," diye terslendi Kettricken. Rurisk ve ben birbirimize bakıp aptal bir şekilde sırtıttık. Duman.

Ağabeyi yumuşak huylulukla gülümsedi. "Böyledir. FitzC-hivalry bu akşam ölü bir adam olduğunun farkına vardı. Suikastçı olduğu çok fazla insana söylendi. Beni öldürürse, sen onu öldüreceksin. Beni öldürmezse, eve dönüp Kralıyla nasıl yüzleşebilir? Kralı onu affetse bile, sarayın yarısı suikastçı olduğunu öğrenecek. Bu da onu faydasız kılar. Faydasız piçler kraliyete yüküdür." Rurisk konferansını kadehin kalanını içerek tamamladı.

"Kettricken bana seni bu akşam öldürsem bile, yarın yine de Verity'ye söz vereceğini söyledi."

Rurisk yine şaşırmamıştı. "Reddetmekle ne kazanacak? Sadece Altı Dükaliğin düşmanlığını. Halkınıza yalan yere yemin etmiş olacak, halkımız için büyük utanç. Aforoz edilecek. Bu beni geri getirmeyecek."

"Halkınız onu böyle bir adama verme düşüncesine karşı ayaklanmayacak mı?"

"Onları bu bilgidен haberdar etmeyiz. Eyod ve kız kardeşim, her neyse. Bir adamın ölümüyle bütün bir krallık savaşa kalkar mı? Unutma ben burda Kurban'ım."

Bunun ne anlama geldiğini ilk kez az da olsa anladım.

“Çok geçmeden senin için utanç kaynağı olacağım,” diye uyardım onu. “Bana yavaş bir zehir olduğu söylendi. Ama baktım. Yavaş değil. Basit bir ölükkök özütü ve yeterli miktarda verilirse hızlı. Önce, titreme getiriyor.” Rurisk ellerini masaya uzattı, elleri titriyordu. Kettricken ikimize de öfkeyle bakıyordu. “Ardından hızla ölüm geliyor. Ve sanırım iş üzerinde yakalanıp sizinle birlikte gönderilecektim.”

Rurisk boğazını kavradı, sonra kafasını göğsüne düşürdü. “Zehirlendim!” diye ses verdi tiyatral bir şekilde.

“Bu kadar yeter,” dedi Kettricken, tam Cob kapıdan içeri dalarken.

“İhanet var!” diye bağırdı Cob. Kettricken’ı görtünce yüzü bembeyaz oldu. “Leydim prenses, şaraptan içmediğinizi söyleyin! Bu hain piç şarabı zehirledi!”

Sanırım, oyunu karşılık alamadığı için berbat oldu. Kettricken’la ben birbirimize baktık. Rurisk sandalyesinden yere yuvarlandı. “Ah, kes şunu,” diye tısladı ağabeyine.

“Zehiri şaraba koydum,” dedim Cob’a arkadaşça. “Tıpkı yapmam söylendiği gibi.”

Ve sonra Rurisk’in sırtı ilk çırpınmayla kamburlaştı.

Nasıl aldatıldığımı anlamam bir an sürdü. Şaraptaki zehir. Farrow elma şarabı hediyesi, büyük ihtimalle bu akşam verilmiş. Regal şaraba zehir koyacağımı inanmamıştı, ama üstesinden gelmek çok kolaydı. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek Rurisk’in bir kez daha çırpınmasını seyrettim. Zaten, kendi ağzımdaki uyuşukluk yayılıyordu. Dozun ne kadar kuvvetli olduğunu merak ettim. Sadece bir yudum içmiştim. Burada mı, yoksa bir darağacında mı ölecektim?

Bir an sonra Kettricken, ağabeyinin gerçekten ölmekte ol-

duğunu anladı. "Seni ruhsuz pislik!" diye tükürdü bana ve sonra Rurisk'in yanına çöktü. "Onu şakalar ve dumanla yatıştırman, o ölürken gülümsemen." Gözlerini Cob'a döndürürken parlıyordu. "Ölmesini talep ediyorum. Regal'e hemen buraya gelmesini söyle!"

Kapıya doğru gidiyordum, ama Cob daha hızlı davrandı. Elbette. Cob bu gece duman koklamamıştı. Benden hızlı ve daha kaslıydı, zihni de daha açıktı. Kollarıyla beni kavradı ve yere yatırdı. Yumruğunu karnıma indirirken yüzü yüzüme yakındı. Bu soluğu, bu ter kokusunu tanıyordum. Smithy ölmeden önce bunu koklamıştı. Ama bu kez bıçak benim kolumda ve çok keskindi ve Chade'in bildiği en hızlı zehire bulanmıştı. Bıçağı ona sapladıktan sonra, ölmeden önce bana iki kez, güzel sert yumruklar atmayı başardı. Güle güle Cob. O düşerken, aniden çilli bir seyis yamağının "Hadi gelin, bazı iyi adamlar var," dediğini duydum. Çok farklı yollara gidebilirdim. Bu adamı tanıyordum; onu öldürmek hayatımın bir kısmını öldürdü.

Burriclı benden çok tedirgin olacaktı.

Bütün bu düşünceler sadece bir saniyenin küçük bir kısmını aldı. Cob'un savrulan eli ben kapıya yönelmeden yere çarpmadı.

Ketricken daha da hızlıydı. Sanırım pirinç bir su ibriği idi. Ben onu beyaz bir ışık patlaması olarak gördüm.

Kendime geldiğimde her şey acıyordu. En acil acı bileklerle rimdekiydi, çünkü onları bağlayan sicimler dayanılmayacak kadar sıkıydı. Taşınıyordum. Bir çeşit. Ne Rowd ne Sevens parçalarımın sürüklenip sürüklenmediğini umursuyorsa benziyordu. Regal elinde bir fenerle oradaydı ve tanımadığım bir Chyurda bir diğeriyle yol gösteriyordu. Açık alanda olduğumuz dışında, nerede olduğumu bilmiyordum.

“Onu koyabileceğimiz hiçbir yer yok mu? Özellikle güvenli bir yer?” diye ısrar ediyordu Regal. Bir cevap mırıldandı ve Regal, “Hayır, haklısın. Tam şu anda büyük bir yaygara ko-partmak istemeyiz. Yarın yeterince yakın. O kadar yaşayacağın-ı düşündüğümünden değil,” dedi.

Bir kapı açıldı ve samanla kaplı toprak bir zemine kafaüstü bırakıldım. Toz ve tahıl kabuğu soludum. Regal feneriyle işaret etti. “Prenses'e git,” diye talimat verdi Sevrens'a. “Kısa sürede orada olacağımı söyle. Prensi daha rahat ettirmek için yapabileceğimiz bir şey var mı bak bakalım. Sen Rowd, August'u odasından getir. Kral Shrewd'un nasıl bir akrep beslediğini bilmesi için August'un İrfanına ihtiyacımız olacak. Piç ölmeden onayını almam gerek. Eğer mahkum edilecek kadar uzun yaşarsa. Git şimdi. Git.”

Ve yollarını aydınlatan Chyurda'yla birlikte gittiler. Regal bana bakarak kaldı. Kaburgalarımı vahşice tekmelemeden önce ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledi. Ağzım ve boğazım uyuştüğundan sessiz bir çığlık attım. “Bana öyle geliyor ki, buraya daha önce de gelmiştik, öyle değil mi? Sen samanlarda yuvarlanıyor, ben hayatıma hangi felaketi getirdiğini merak ederek sana bakıyordum. Birçok şeyin başladığı gibi bitmesi ne tuhaf.

“Ayrıca adaletin yerini bulması da bir döngü. Zehirlemeye ve ihanete nasıl sürüklendiğini düşün. Tıpkı annemin yaptığı gibi. Ah, sen başlattın. Bilmediğimi mi sanıyordun? Biliyordum. Bildiğimi sandığından çok daha fazla şey biliyorum. Leydi Thyme'in pis kokusundan, Burrich gücünü çekmene daha fazla izin vermeyince İrfanını nasıl kaybettiğine kadar her şeyi. Aksi takdirde hayatına malolacağını görünce, seni yeterince hızlı terk etti.”

İçimi bir titreme aldı. Regal başını geriye attı ve güldü. Sonra içini çekti ve döndü. “Kalıp seyredemeyecek oluşum çok üzücü. Ama öğüt vermem gereken bir prenses var. Zavallı şey, şimdiden nefret ettiği bir adamla sözlü.”

O an ya Regal gitti, ya da ben. Emin değilim. Sanki gök açılmış ve ben de içine akmışım gibi. “Açık olmak,” demişti Verity bana, “basit bir şekilde kapalı olmamaktır.” Sonra sanırım rüyamda Soytarı’yı gördüm. Ve sanki düşüncelerini içerde tutmak ister gibi, kollarını başına sarmış uyuyan Verity’yi. Ve Galen’in karanlık, soğuk bir odada yankılanan sesini. “Yarın daha iyi. Şimdi İrfan yaparsa, oturduğu oda hakkında çok az fikir edinir. Bunu uzaktan yapabilmem için aramızda yeterince bağ yok. Bir temasa ihtiyaç olacaktır.”

Karanlıkta bir gıcırta duyuluyordu, tanımadığım bir zihnin aksi faresi. “Şimdi yap,” diye ısrar etti.

“Aptallık etme,” diye azarladı Galen. “Acele etmek uğruna her şeyi şimdi kayıp mı edelim? Yarın yeterince yakın. O konuda endişe etmeyi bana bırak. Sen orada işleri düzene sokmalısın. Rowd ve Sevrens çok fazla şey biliyor. Ve alıır amiri çok uzun zamandır bize sıkıntı veriyor.”

“Beni bir kan banyosunda bırakıyorsun,” diye gıcırdadı fare kızgınlıkla.

“Bu sığılık tahta gidiyor,” dedi Galen.

“Ve Cob öldü. Eve dönerken benim atlarımla kim ilgilenecek?”

“O zaman alıır amirini bırak,” dedi Galen bıkkınlıkla. Ve sonra, düşünerek, “Eve döndüğünüzde, onun icabına ben bakacağım. Umrumda değil. Ama diğerlerinin işi hızla görülse iyi olur. Belki de piç konutundaki diğer şarabı zehirledi. Hizmetkarlarının içmesi kötü olmuş.”

“Sanırım. Bana yeni bir uşak bulmalısın.”

“Bu işi sana karının yapmasını sağlayacağız. Şimdi onunla olmalısın. Az önce ağabeyini kaybetti. Yaşananlardan dehşete düşmüş olmalısın. Verity'den ziyade piçi suçlamaya çalış. Ama çok inandırıcı bir şekilde değil. Ve yarın, en az onun kadar yaslıyken, pekala, karşılıklı anlayışın nereye vardığını göreceğiz.”

“Bir inek kadar büyük ve bir balık kadar solgun.”

“Ama dağ topraklarıyla birlikte, koruyucu bir iç krallığın olacak. Sahil Dükalıklarının sana kadar dayanmayacağını biliyorsun, ve Farrow ve Tilth dağlarıyla Sahil Dükalığının arasında fazla dayanamaz. Ayrıca, ilk çocuğunun doğumundan sonra daha fazla yaşamayacak.”

“FitzChivalry Farseeer,” dedi Verity uykusunda. Kral Shrewd ve Chade beraber zar oyunu oynuyorlardı. Patience uykusunda kımıldandı. “Chivalry?” diye sordu yumuşaklıkla. “Sen mi-sin?”

“Hayır,” dedim. “Kimse değil. Hiç kimse.”

Başını salladı ve uyumaya devam etti.

Gözlerimi tekrar odakladığımda karanlıktı ve yalnızdım. Dişlerim birbirine vuruyordu ve çenemle gömleğimin önü kendi tükürüğümlle ıslanmıştı. Uyuşukluk azalmışa benziyordu. Bunun zehrin beni öldürmeyeceği anlamına mı geldiğini merak ettim. Fark ettiğinden şüpheliydim; kendi adıma konuşmak için fazla şansım olmayacaktı. Ellerim uyuşmuştu. En azından artık acııyorlardı. Korkunç derecede susamıştım. Ru-risk'in şimdiye kadar ölüp ölmediğini merak ettim. Şaraptan benim içtiğimden çok daha fazla içmişti. Ve Chade hızlı olduğunu söylemişti.

Soruma yanıtmış gibi, saf acı dolu bir haykırış aya yükseldi. Uluma orada asılı kalmış ve yükselirken kalbimi de sökmüş gibiydi. Nosy'nin efendisi ölmüştü.

Kendimi ona doğru savurdum, onu İzanla sardım. *Biliyorum, biliyorum* ve sevdiği kişi ulaşamayacak yere giderken beraber ürperdik. Büyük yalnızlık ikimizi de sardı.

Çocuk? Zayıf, ama gerçekti. Bir pati, bir burun ve bir kapı yavaş yavaş açıldı. Burnu bana ne kadar kötü koktuğumu söyleyerek bana doğru sessizce geldi. Duman, kan ve ecel teri. Bana ulaştığında, yanıma yattı ve başını omzuma koydu. Dokunuşla birlikte bağ geri geldi. Rurisk öldüğü için artık daha güçlüydü.

Beni terk etti. Acıtıyor.

Biliyorum. Uzun bir süre geçti. *Beni çözer misin?* Yaşlı köpek kafasını kaldırdı. İnsanlar köpekleri gibi acı çekemez. Bunun için minnettar olmalıyız. Ama acısının derinliklerinden, yine de ayaklanıyor ve yıpranmış dişlerini bağlarıma geçiriyor. Gevşediklerini hissediyorum, her seferinde bir büküm, ama onları ayıracak gücüm bile yok. Nosy arka dişlerini geçirmek için kafasını çevirdi.

Nihayet sırımlar ayrıldı. Kollarımı ileri uzattım. Bu her şeyin farklı acımasına neden oldu. Ellerimi hâlâ hissedemiyordum, ama yuvarlanıp yüzümü samanlardan kurtardım. Nosy'yle iç geçirdik. Başını göğsüme yasladı ve kaskatı kolumla ona sarıldım. Bir parça titremeyle sarsıldım. Kaslarım kasıldı ve kendilerini o kadar şiddetle bıraktılar ki, ışık noktaları gördüm. Ama geçti ve hâlâ nefes alıyordum.

Gözlerimi tekrar açtım. Işık gözümü aldı, ama gerçek olup olmadığını bilmiyordum. Yanımda, Nosy'nin kuyruğu samana çarpıyordu. Burrich yavaşça yanımıza çöktü. Elini nazikçe Nosy'nin sırtına koydu. Gözlerim fenerine alışınca yüzündeki acıyı görebildim. "Ölüyor musun?" diye sordu bana. Sesi o kadar yansızdı ki, bir kayanın konuştuğunu duymak gibi bir şeydi.

“Emin değilim.” Söylemeye çalıştığım şey buydu. Ağzım hâlâ iyi hareket etmiyordu. Ayağa kalktı ve yürüdü. Feneri de beraberinde götürdü. Karanlıkta yalnız başıma kaldım.

Derken ışık ve Burrich yanında bir kova suyla tekrar geldi. Başımı kaldırdı ve suyun birazını ağzıma döktü. “Yutma,” diye uyardı beni, ama kaslarımın çalışmasını sağlayamıyordum. Ağzımı iki kere daha çalkaladı ve sonra biraz içirmeye çalışırken beni neredeyse boğuyordu. Kovayı kalaslaşmış bir elle uzaklaştırdım. “Hayır,” diyebilirdim.

Bir süre sonra zihnim açılmış gibiydi. Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim, onları hissedebiliyordum. “Cob’u öldürdüm,” dedim ona.

“Biliyorum. Cesedini ahırlara getirdiler. Kimse bana bir şey söylemek istemedi.”

“Beni bulman gerektiğini nasıl anladın?”

İç geçirdi. “Sadece bir his.”

“Nosy’yi duydun.”

“Evet. Uluma.”

“Demek istediğim buydu.”

Uzun bir süre sessiz kaldı. “Bir şeyi hissetmek bir şeyi kullanmakla aynı şey demek değildir.”

Buna karşılık söyleyecek bir şey düşünemedim. Bir süre sonra, “Seni merdivenlerde bıçaklayan Cob’du,” dedim.

“O muydu?” diye tarttı Burrich. “Köpeklerin neden o kadar az havladığını merak etmişim. Onu tanıyorlardı. Sadece Smithy tepki verdi.”

Ellerim aniden hayata döndü. Onları göğsüme götürdüm ve vurdum. Nosy inledi.

“Kes şunu,” diye tısladı Burrich.

“Elimde değil,” diye cevapladım. “O kadar fena acıyor ki,

üstümden atmaya çalışıyorum.”

Burrich sessiz kaldı.

“Bana yardım edecek misin?” diye sordum sonunda.

“Bilmiyorum,” dedi yumuşakça, ve sonra, neredeyse rica edercesine, “Fitz, nesin sen? Ne hale geldin?” diye sordu.

“Sen neysen ben de oyum,” dedim ona dürüstçe. “Kralın adamı. Burrich, Verity’yi öldürecekler. Başarırlarsa, Regal Kral olacak.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ben her şeyi açıklayana kadar burada kalırsak, olacak. Buradan çıkmama yardım et.”

Üzerinde düşünmesi epey zaman almışa benziyordu. Ama sonunda, ayağa kalkmama yardım etti ve ahırlardan geceye çıkarken koluna tutundum.

NİKAH

Diplomasi sanatı, rakibinin onun senin hakkında bildiğinden daha çok sırrını bilme şansıdır. Her zaman güçlü bir konumdan pazarlık et. Bunlar Shrewd'un vecizeleriydi. Ve Verity onlara uydu.

“August’u bulup getirmelisin. Verity’nin tek umudu o.”

Sarayın yukarısında bir yamaçta şafaktan önceki grilikte oturuyorduk. Fazla uzağa gitmemiştik. Arazi dikti ve uzun yürüyecek halde değildim. Regal’in tekmesinin Galen’in kaburgalarına önceden verdiği hasarı yenilediğinden şüphelenmeye başlıyordum. Aldığım her derin nefeste göğsüm batıyordu. Regal’in zehri hâlâ vücudumda titremelere neden oluyordu ve bacaklarım sık sık ve habersiz bir şekilde bükülüyordu. Tek başıma ayakta duramıyordum, çünkü bacaklarım beni taşıyordu. Bir ağaç gövdesine bile tutunup kendimi dik tutamıyordum; kollarımda güç kalmamıştı. Etrafımızda şafakta orman kuşları cıvıldıyor, sincaplar kış için erzak topluyor ve böcekler ötüyordu. Hayatın ortasında, bu hasarın ne kadar kalıcı olacağından endişelenmek zordu. Gençliğimin günleri ve gücü çoktan harcanmış ve bana sadece titreme ve zayıflık mı kalmıştı?

Soruyu zihnimden çıkarmaya, Altı Dükalığın karşı karşıya olduğu daha büyük sorunlara konsantre olmaya çalıştım. Kendimi Chade'in öğrettiği gibi doğrulttum. Etrafımızdaki ağaçlar huzura benzer varlıklarıyla sıkı. Eyod'un onları kereste için neden kesmediğini anlıyordum. Altımızdaki iğneyaprakları yumuşak, kokuları rahatlatıcıydı. Nosy gibi sadece uzanıp uyuyabilmeyi diledim. Acılarımız hâlâ birbirine karışıyordu, ama en azından Nosy uykuda kendininkinden kaçabiliyordu.

"Sana August'un bize yardım edeceğini düşündüren nedir?" diye sordu Burrich. "Onu buraya getirebilirsem."

Düşüncelerimi tekrar çıkmazımıza çevirdim. "Gerisine bu laştığını sanmıyorum. Bence krala hâlâ sadık." Bilgimi Burrich'e kendi dikkatli sonuçlarım gibi sunmuştum. Kafamda duyduğum hayalet seslerle ikna olacak türden bir adam değildi. Bu yüzden ona Galen'in August'u öldürmeyi önermediğini ve bu nedenle August'un büyük olasılıkla entrikadan habersiz olduğunu söyleyemezdim. Yine de tecrübe ettiğim şeyden emin değildim. Regal İrfan yapamıyordu. Yapabilseydi bile, iki kişi arasındaki İrfana nasıl kulak misafiri olabilirdim? Hayır, başka bir şey olmalıydı, başka tür bir büyü. Galen'in tasarladığı mı? O kadar güçlü bir büyü yapabilecek kapasitede miydi? Bilmiyordum. Bilmediğim çok şey vardı. Her şeyi bir yana koymaya zorladım kendimi. Çünkü artık, elimdeki gerçekler, hayal edebileceğim bütün diğer varsayımlardan daha iyi yerine oturuyordu.

"Eğer Krala sadıksa ve Regal'den şüphelenmiyorsa, o zaman Regal'e de sadık demektir," diye belirtti Burrich sanki ben bir aptalmışım gibi.

"O zaman onu bir şekilde zorlamamız gerekecek. Verity uyanılmalı."

“Elbette. Sadece içeri girer, August’un sırtına bir bıçak dayar ve onu buraya getiririm. Bizi kimse rahatsız etmez.”

Bir fikir bulmak için çırpındım. “Birini onu buraya çekmesi için ayart. Sonra üzerine atla.”

“Ayartılabilecek birini tanıyor olsaydım bile, ne kullanacaktık?”

“Bende bu var.” Kulağımdaki küpeye dokundum.

Burrich küpeye baktı ve neredeyse yerinden zıpladı. “Onu nereden buldun?”

“Patience verdi. Yola çıkmadan hemen önce.”

“Buna hakkı yok!” Ve sonra daha sessiz bir şekilde: “Bunun onunla birlikte mezara girdiğini düşünmüştüm.”

Sessizce bekliyordum.

Burrich başka yana baktı. “O babanıdı. Ona ben vermiştim.” Sessizce konuştu.

“Neden?”

“Çünkü vermek istedim, açıkça.” Konuyu kapattı.

Uzanıp çıkarmaya başladım.

“Hayır,” dedi sert bir şekilde. “Onu olduğu yerde tut. Bir rüşvet için harcanacak bir şey değil. Bu Chyurdalar zaten ayartılamaz.”

Bu konuda haklı olduğunu biliyordum. Başka planlar düşünmeye çalıştım. Güneş doğmak üzereydi. Galen’in harekete geçeceği gün. Belki de çoktan harekete geçtiği. Aşağıdaki sarayda neler olduğunu bilmeyi isterdim. Kayıp olduğumu biliyorlar mıydı? Kettricken kendini nefret edeceği bir adama bağlamaya mı hazırlanıyordu? Sevens ve Rowd ölmüşler miydi? Ölmedilerse, onları uyararak Regal’in karşısına alabilir miydim?

“Biri geliyor!” Burrich kendini yere yapıştırdı. Bense ne oluyorsa kendimi teslim ederek sırt üstü uzandım. İçimde fizik-

sel güç kalmamıştı. “Bu kızı tanıyor musun?” dedi Burrich.

Kafamı çevirdim. Jonqui bir daha asla Rurisk için ağaca tırmanmayacak küçük bir köpekle birlikte geliyordu. “Kralın kız kardeşi.” Fısıldama zahmetine girmemiştim. Benim gecelik entarilerimden birini taşıyordu ve bir an sonra küçük köpek neşeyle etrafımızda zıplıyordu. Nosy’ye davetkar bir şekilde sıçradı, ama Nosy ona sadece kederle baktı. Bir an sonra Jonqui bize yaklaştı.

“Geri dönmelisin,” dedi bana girizgahsız. “Ve acele etmelisin.”

“Geri dönmek çok zor,” dedim ona, “ölümüne koşturmadan.” Başka takipçiler var mı diye arkasına bakıyordum. Burrich ayağa kalkmış ve üzerimde savunmacı bir tutum almıştı.

“Ölüm yok,” diye söz verdi bana sakın bir şekilde. “Kettricken seni affetti. Dün gecedan beri ona öğüt veriyorum, ama ancak şimdi ikna edebildim. Akrabasını akrabasını yaralamaktan affetmek için akrabalık hakkına başvurdu. Bizim kanunumuza göre, akraba akrabayı affederse, kimse başka türlü davranamaz. Senin Regal onu caydırmaya çalıştı, ama onu sadece kızdırdı. ‘Burada, bu saraydayken, dağ halkının kanunlarına başvurabilirim,’ dedi ona. Kral Eyod bu fikre katıldı. Rurisk için yas tutmadığından değil, Jhaampe kanununun gücüne ve bilgeliğine saygı duymak gerektiği için. Bu yüzden geri dönmelisin.”

Düşündüm. “Ya sen beni affettin mi?”

“Hayır,” diye homurdandı. “Yeğenimin katilini affetmiyorum. Ama seni yapmadığın bir şey için affedemem. Zehirlediğin şarabı içeceğini sanmıyorum. Bir yudum bile. Zehirlerin tehlikelerini en iyi bilenler onlara daha az kapılırlar. Sadece içiyormuş gibi davranır ve zehirden bahsetmezdin bile. Hayır. Bu kendini çok akıllı ve diğerlerini de çok aptal sanan biri ta-

rafından yapıldı.”

Burrich'in savunmasını azalttığını görmekten ziyade hissettim. Ama tamamen rahatlayamıyordum. “Neden Kettricken beni sadece affedip gitmeme izin vermiyor? Neden geri dönmek zorundayım?”

“Bunun için vaktimiz yok!” diye tsladı Jonqui ve bu sinirli diyebileceğim bir Chyurda'ya en yakın şeydi. “Sana dengeler hakkında bildiğim her şeyi öğretmek için aylar ve yıllar mı harcamalıyım? Bir çekmeye bir itiş, bir soluğa bir iç çekiş mi? Gücün şimdiye kadar nasıl çevrildiğini ve nereye meylettiğini kimse hissedemez mi sanıyorsun? Bir prenses bir inek gibi takas edilmeye tahammül etmelidir. Ama yeğenim zar oyununda kazanılacak bir parçayı oynamıyor. Yeğenimi kim öldürdüyse açık bir şekilde senin de ölmeni istedi. Bu atışı kazanmasına izin mi vermeliyim? Sanmıyorum. Kimin kazanmasını istediğimi bilmiyorum; bilene kadar, hiçbir oyuncunun elenmesine izin veremem.”

“Bu anladığım bir mantık,” dedi Burrich onaylayarak. Eğildi ve beni aniden ayağa kaldırdı. Dünya korku verici bir şekilde sallanıyordu. Jonqui omzunu diğer kolumun altına sokmak için geldi. Onlar yürüdü ve ayaklarını aralarındaki zeminde kukla gibi hareket etti. Nosy ayaklandı ve takip etti. Ve böylece Jhaampe'deki saraya geri döndük.

Burrich ve Jonqui, beni yerlerde, sarayda toplanmış insanların arasından geçirip odama götürdüler. Açıkcası çok az ilgi uyandırdım. Sadece dün gece fazla şarap ve duman içmiş bir Dışadalı'ydım. İnsanlar beni merak edemeyecek kadar kürsüyü gören güzel yerler bulmakla meşguldüler. Yas havası yoktu, bu yüzden Rurisk'in öldüğü haberinin duyurulmadığını sandım. Nihayet odama girdiğimizde, Jonqui'nin uysal yüzü karardı.

"Bunu ben yapmadım! Sadece Ruta'ya koku vermek için bir gecelik entarisi aldım."

"Bunu" odamı belirtiyordu. Tamamıyla olmasa bile tedbirli yapılmıştı. Jonqui hemen her şeyi düzeltmeye koyuldu ve bir süre sonra Burrich ona yardım etti. Ben bir sandalyede oturdum ve durumdan bir anlam çıkarmaya çalıştım. Nosy bir köşede, farkına varılmadan kıvrılmıştı. Düşünmeden ona rahatlık vermiştim. Burrich hemen bana göz attı, sonra da kederli köpeğe. Başka yana baktı. Jonqui, bana yıkanmak için su ve yemek getirmeye gittiğinde, Burrich'e "Ufak ahşap bir sandık buldun mu? Meşe palamudundan oyulmuş?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. Öyleyse benim zehir cephanemi almışlardı. Bir başka hançer hazırlamayı isterdim, ya da savuracak bir toz. Burrich sürekli beni korumak için yanımda olamazdı ve elbette içinde bulunduğum durumda bir saldırganı savuşturamaz ya da kaçamazdım. Ama iş aletlerim gitmişti. Onlara ihtiyacım olmayacağını ummak zorundaydım. Odaya girenin Rowd olduğundan şüphelendim ve bunun onun son eylemi olup olmadığını merak ettim. Jonqui su ve yemekle döndü, ve sonra izin istedi. Burrich'le ben yıkanma suyunu paylaştık ve biraz yardımla üstümdekileri temiz, ve eğer öyle denebilirse sade giysilerle değiştirdim. Burrich bir elma yedi. Midem yeme düşüncesinden bile ürküyordu, ama Jonqui'nin bana getirdiği kuyudan çıkarılmış soğuk suyu içtim. Boğaz kaslarımın yıtmasını sağlamak hâlâ bir çaba gerektiriyordu ve suyun içime tatsız bir şekilde aktığını hissettim. Ama benim için iyi olduğunu tahmin ettim.

Ve her dakikanın geçtiğini hissettim ve Galen'in ne zaman harekete geçeceğini merak ettim.

Örtü açıldı. Tekrar Jonqui'nin geldiğini düşünerek baktım,

ama bir küçümseme dalgasıyla birlikte August girdi içeri. Görevini yapıp ayrılmaya endişesiyle hızla konuştu. “Buraya kendi irademle gelmedim. Veliaht Verity’nin ona söyleyeceklerini söylemem isteğiyle geldim. Mesaj aynen böyle. Şunu söylemekten büyük üzüntü duyuyo—”

“Ona İrfanladın mı? Bugün mü? İyi miydi?”

August soruma çok öfkeleni. “Hemen hemen iyiydi. Ru-risk’in ölümünü ve senin ihanetini duyduğundan büyük üzüntü içinde. Sana etrafında sana sadık olanlardan güç almanı, çünkü onunla yüzleşmek için ihtiyaç duyacağını söylüyor.”

“Hepsi bu mu?” diye sordum.

“Veliaht Verity’den evet. Prens Regal merasime sadece saatler kaldığı ve giydirilmesi gerektiği için kendisine hızla hizmet etmeni emrediyor. Ve senin, kuşkusuz Regal’i hedef almış korkak zehrin, zavallı Sevens ve Rowd’u buldu. Şimdi Regal eğitimsiz bir uşakla idare etmek zorunda. Giyinmesi daha uzun sürecek. O yüzden onu bekletme. Kendini canlandırmak için banyo alıyor. Onu orada bulabilirsin.”

“Ne acıklı. Eğitimsiz bir uşak,” dedi Burrich iğneleyici bir şekilde.

August bir karakurbağası gibi şişti. “Pek gülünç değil. Bu hergeleye sen de Cob’u vermedin mi? Ona yardım etmeye nasıl dayanabilirsin?”

“Cehaletin seni koruyor olmasaydı August, onu giderirdim.” Burrich tehlikeli görünerek duruyordu.

“Sen de suçlamalarla karşılaşacaksın,” diye uyardı onu August geri çekilirken. “Veliaht Verity’nin piçin kaçmasına nasıl yardım etmeye kalkıştığından, sanki kralın Verity değil de oymuş gibi hizmet ettiğinden haberi olduğunu söylemeliyim.

Yargılanacaksın.”

“Verity böyle mi dedi?” diye sordu Burrich merakla.

“Evet. Bir zamanlar senin Chivalry’nin en iyi adamı olduğunu, ama görünüşe göre Krala sadakatle hizmet edenlere nasıl yardım edileceğini unutmuş olduğunu söyledi. Unutma, onun yanında durmak için dönmez ve eylemlerinin hak ettiğini almazsan büyük gazab duyacağından emin olmanı istedi.”

“Çok iyi hatırlayacağım. Fitz’i Regal’e getireceğim.”

“Şimdi mi?”

“Yemek yer yemez.”

August Burrich’e ters ters baktı ve gitti. Örtüler etkin bir şekilde çarpılamıyordu, ama denedi.

“Midem yemeği kaldırmayacak Burrich,” diye itiraz ettim.

“Biliyorum. Ama zamana ihtiyacımız var. Verity’nin kelime tercihlerine dikkat ettim ve onlarda August’un bulduğundan fazlasını buldum. Sen?”

Yenilmiş hissederek başımı salladım. “Ben de anladım. Ama beni aşıyor.”

“Emin misin? Verity öyle düşünmüyor ve böyle şeyleri bilir o. Ve sen bana Cob’un beni bu yüzden öldürmek istediğini söyledin, senin gücümü çektiğinden şüphelendikleri için. O halde Galen senin de yapabildiğine inanıyor.” Burrich karşıma geçti ve dimdik dizlerinin üzerine çöktü. Hasta bacağı hantal bir şekilde arkasında uzanıyordu. Gevşek elimi aldı ve omzuna koydu. “Chivalry için kralın adamıydım,” dedi bana sessizce. “Verity bunu biliyordu. Benim İrfanım yok, anlıyorsun ya. Ama Chivalry böyle bir alma için aramızdaki dostluk kadar önemli olmadığını anlamamı sağlamıştı. Benim gücüm var ve birkaç kez ona ihtiyaç duymuştu ve ben de isteyerek verdim.

Yani buna daha önce de, daha kötü koşullarda dayandım. Denne evlat. Başansız olursak başansız oluruz, ama en azından denemiş oluruz.”

“Nasıl yapılacağını bilmiyorum. Nasıl İrfan yapılacağını bilmiyorum ve bunu yapmak için bir başkasının gücünü nasıl çekebileceğimi de bilmiyorum. Ve bilseydim ve başarsaydım bile, seni öldürebilirim.”

“Başarılı olursan kralımız yaşardı. Ben buna yeminliyim. Ya sen?” Böyle basit görünmesini sağlamıştı.

Bu yüzden denedim. Zihnimi açtım, Verity’ye uzandım. Nasıl yapılacağına dair fikrim olmadan Burrich’ten güç almaya çalıştım. Ama tek duyduğum sarayın duvarlarının dışındaki kuşların cıvıltısıydı ve Burrich’in omzu sadece elimi dinlendirdiğim bir yerdi. Gözlerimi açtım. Ona başaramadığımı söylememe gerek yoktu; biliyordu. Şiddetli bir şekilde iç geçirdi.

“Pekala. İyisi mi seni Regal’e götüreyim,” dedi.

“Gitmezsek, sonsuza kadar ne istediğini merak ederiz,” diye ekledim.

Burrich gülümsemedi. “Çatlak bir halin var,” dedi. “Kendinden ziyade Soyтары gibi görünüyorsun.”

“Soyтары seninle konuşuyor mu?” diye sordum merakla.

“Bazen,” dedi ve kalkmama yardımcı olmak için kolumu tuttu.

“Ölüme en çok yaklaştığım an,” dedim ona, “her şey daha komik görünüyor gibi.”

“Sana belki,” dedi ters bir şekilde. “Ne istediğini merak ediyorum.”

“Pazarlık etmek. Bakşa bir şey olamaz. Ve pazarlık etmek istiyorsa, bir şeyler elde edebiliriz.”

“Regal bizler gibi aynı sağduyu kurallarına uyuyormuş gibi konuşuyorsun. Bunu yaptığını hiç görmedim. Ve saray entrikalarından hep nefret ettim,” diye yakındı Burrich. “Bölmeleri temizlemeyi yeğlerim.” Beni tekrar ayağa kaldırdı.

Ölükökünün kurbanlarına nasıl hissettirdiğini merak ettiy-diysem, bunu artık biliyordum. Öleceğimi düşünmedim. Ama bana ne kadarlık bir yaşam bıraktığını da bilmiyordum. Bacak-larım titriyordu ve idarem güvenilmezdi. Vücudumun her tara-fında gelişigüzel kas seğirmeleri hissedebiliyordum. Ne nefes alıp verişim ne de kalp atışlarım tahmin edilebilirdi. Kendi vü-cudumu dinleyebileceğim ve ona ne yapıldığını anlayabilece-ğim bir yere uzanmak istiyordum. Ama Burrich adımlarıma sa-bırla yol gösterdi ve Nosy arkamızda boynunu büktü.

Daha önce hiç hamamlara gitmemiştim, ama Burrich git-mişti. Ayrı bir lale goncasıyla çevrili fokurdayan bir pınar, ban-yoya dönüştürülmüştü. Dışarda bir Chyurda duruyordu; onun bir gece önce feneri taşıyan adam olduğunu fark ettim. Yeni-den ortaya çıkmamla ilgili acayip bir şey düşündüyse bile, bel-li etmedi. Bizi beklermiş gibi yana çekildi ve Burrich içeri gir-mek için beni merdivenlere sürükledi.

Beraberlerinde madensel bir koku taşıyan duman bulutları havayı sislendirmişti. Bir ya da iki taş bankı geçtik; Burrich bu-harın kaynağına yaklaşırken pürüzsüz fayans zeminde dikkat-le yürüdü. Su, etrafı tuğlayla örülü, merkezi bir pınırdan yük-seliyordu. Oradan oluklarla başka, daha küçük banyolara akı-yor, ısı oluşun uzunluğuna ve göletin derinliğine göre değişi-yordu. Havayı buhar ve akan suyun sesi dolduruyordu. Hoşu-ma gitmemişti; daha yeni nefes almaya çalışıyordum. Gözlerim loşluğa alıştı ve Regal’in büyükçe banyolardan birinde suya girdiğini gördüm. Yaklaşmamız üzerine başını kaldırıp baktı.

“Ah,” dedi sanki çok hoşuna gitmiş gibi. “August bana seni Burrich’in getireceğini söyledi. Pekala. Sanırım Prenses’in ağabeyini öldürmeni affettiğini biliyorsundur. Ve en azından bu mekanda, böyle davranarak seni adaletten koruyor. Bence vakit kaybı, ama yerel âdetleri şereflendirmek gerek. Seni artık kendi akraba topluluğunun bir parçası olarak gördüğünü ve bu yüzden sana bir akraba gibi davranmam gerektiğini söylüyor. Senin yasal bir birleşmeden doğmadığını ve bu nedenle akrabalık haklarının olmadığını anlamıyor. Ah, pekala. Burrich’i gönderip pınarlarda bana katılmayacak mısın? Gevşeme yardımcı olabilir. Çok rahatsız görünüyorsun, çamaşır ipinde gerili bir gömlek gibi.” Nefretimden habersizmiş gibi o kadar arkadaşça, o kadar rahat konuşuyordu ki...

“Bana ne söylemek istiyorsun Regal?” Sesimi donuk tuttum.

“Burrich’i göndermeyecek misin?” diye sordu tekrar.

“Aptal değilim ben.”

“Bu tartışılır, ama pekala. O zaman onu ben göndermeliyim.”

Buhar ve su sesleri Chyurda’yı gizlemişti. Burrich’ten uzundu ve Burrich döndüğünde sopası çoktan hareket halindeydi. Benim ağırlığımı kaldırıyor olmasaydı, ondan kurtulabilirdi. Burrich kafasını çevirdi, ama sopa kafatasına, tahtaya vuran bir balta gibi korkunç, keskin bir sesle çarptı. Burrich düştü ve onunla birlikte ben de. Küçük göllerden birine düşer gibi oldum. Haşlama değildi, ama epey yakındı. Göletten çıkmayı başardım, ama tekrar ayağa kalkamadım. Bacaklarım bana itaat etmiyordu. Burrich yanımda hareketsiz yatıyordu. Bir elimi ona uzattım, ama dokunamadım.

Regal ayağa kalktı ve Chyurda’ya işaret etti. “Öldü mü?”

Cyurda Burrich’i bir ayağıyla iteledi, başını sallamakla yetindi.

“Güzel.” Regal açıkça hoşnut olmuştu. “Onu köşedeki derin tankın arkasına çek. Sonra gidebilirsin.” Sonra dönüp bana, “Merasim bitene kadar buraya birinin gelmesi olası değil. Yer kapmakla çok meşguller. Ve o köşede... pekala, senden önce bulunup bulunmayacağından şüpheliyim.”

Yanıt veremiyordum. Chyurda eğildi ve Burrich'i ayak bileklerinden kavradı. Burrich'i sürüklerken, saçlarının siyah kuyruğu fayanslarda bir kan izi bıraktı. Nefretle umutsuzluğun başdöndürücü bir karışımı zehirle birlikte kanıma karıştı. Soğuk bir amaç uyandı ve içime yerleşti. Artık yaşamayı umut edemezdim, ama önemli görünmüyordu. Önemli olan Verity'yi uyarmaktı. Ve Burrich'in öcünü almaktı. Planım, silahım, imkanım yoktu. O halde, zaman kazanmaya çalış, diye tavsiyede bulundu Chade'in öğüdü. Kendin için ne kadar çok zaman yaratırsan, bir şeyin kendini göstermesi için o kadar şansın olur. Onu oyala. Belki biri Prens'in neden nikah için giyinmediğini görmeye gelir. Belki biri merasimden önce hamamı kullanmak ister. Onu bir şekilde meşgul et.

“Prenses—” diye söze başladım.

“Sorun değil,” diye bitirdi Regal benim yerime. “Prenses Burrich'i affetmedi. Sadece seni. Ona yaptığım şey haklarım dahilinde. O bir hain. Bunu ödemeli. Ve onu haklayan adam Prens Rurisk'i en çok seven adamdı. Bütün bunlara bir itirazı yok.”

Cyurda hamamdan arkasına bakmadan çıktı. Ellerim pürüzsüz fayans zemini hafif bir şekilde tırmalıyor, ama tutacak bir şey bulamıyordu. Bu esnada Regal kurulanmakla meşguldü. Adam gittiğinde tepemde dikildi. “Yardım çağırmayacak mısın?” diye sordu parlak bir şekilde.

Derin bir nefes aldım, korkumu bastırdım. Regal için bulduğum kadar çok küçümseme topladım. “Kimden? Suyun

üzerinden beni kim duyacak?”

“O halde gücünü saklıyorsun. Akıllıca. Anlamsız, ama akıllıca.”

“Kettricken’in ne olduğunu anlamayacağını mı sanıyorsun?”

“İçinde bulunduğun durumda akılsızca hamama gittiğini düşünecek. Sıcak, sıcak suyun altına kaydın. Ne utanç verici.”

“Regal bu çılgınlık. Arkanda kaç tane ceset bırakabileceğini sanıyorsun? Burrich’in ölümünü nasıl açıklayacaksın?”

“İlk soruna karşılık, önemsiz insanlar olduğu sürece, epeyce.” Üzerime eğildi ve gömleğimi kavradı. Ben sudan çıkmış balık gibi çırpınırken beni sürükledi. “Ve ikinci soruna gelince, aynı. İnsanların ölü bir seyis için ne kadar yaygara koparacağını sanıyorsun? Kendi aşağı tabaka önemine o kadar takılmışsın ki, bunu hizmetçilerine kadar vardırıyorsun.” Beni dikkatsizce Burrich’in üstüne attı. Hâlâ sıcak vücudu yüzükoyun yerdeydi. Yüzünün etrafında fayansların üzerinde kan pıhtılaşmıştı ve burnundan hâlâ kan damlıyordu. Belli belirsiz nefes alışıyla birlikte dudaklarında bir kan kabarcığı belirdi. Hâlâ yaşıyordu. Bunu Regal’den gizlemek için kaydım. Hayatta kalabilirsem, Burrich’in de bir şansı olabilirdi.

Regal hiçbir şey fark etmedi. Çizmelerimi çıkardı ve onları bir kenara koydu. “Görüyorsun ya piç,” dedi soluklanmak için durduğunda. “İnsafsızlık kendi kurallarını koyuyor. Annem bana böyle öğretti. İnsanlar görünüşte öneme değer vermeden davranan bir adamdan korkarlar. Dokunulamazmışsın gibi davran ve kimse sana dokunmaya cesaret edemesin. Bütün duruma bak. Ölümün bazı insanları kızdıracak, evet. Ama Altı Dükalığın tamamının güvenliğini etkileyecek hareketlerde bulunmaya yetecek kadar mı? Sanmam. Üstelik, ölümün diğer şeylerle gölgelenecek. Seni ortadan kaldırma fırsatını kaçırarak ka-

dar aptal değilim.” Regal lanet bir şekilde sakın ve üstündü. Onunla savaştım, ama sürdürdüğü müsamahakar hayat için şartıcı derecede güçlüydü. Gömleğimi çıkardığında kendimi bir enik gibi hissettim. Giysilerimi güzel bir şekilde katladı ve bir kenara kaldırdı. “Asgari bahaneler işe yarayacaktır. Eğer suçsuzmuşum gibi görünmek için fazla çaba harcarsam, insanlar tasalandığımı düşünebilir. O zaman dikkat etmeye başlayabilirler. Bu yüzden, basit bir şekilde hiçbir şey bilmiyorum. Adamım ben çıktıktan sonra senin Burrich’le içeri girdiğini gördü. Ve şimdi August’a gidip senin Prenses Kettricken’a söz verdiğim gibi seni affedeyim diye benimle konuşmaya gelmediğinden yakınacağım. August’u seni kendisi getirmediği için şiddetle azarlayacağım.” Etrafına bakındı. “Bir bakalım. Güzel derin sıcak bir tane. Tam burada.” Beni kenara götürdüğünde boğazını yakalamaya çalıştım, ama beni kolaylıkla silkip attı.

“Güle güle piç,” dedi sakın bir sesle. “Acelemin kusuruna bakma, ama beni epey oyaladın. Giyinmek için acele etmeliyim. Yoksa nikaha geç kalırım.”

Ve beni içeri yuvarladı.

Havuz benim boyumdan derindi, uzun boylu bir Chyurda’nın ensesine gelecek şekilde tasarlanmıştı. Hazırlıksız vücudum için acı verecek derecede sıcaktı. Ciğerlerimdeki havayı çekti ve battım. Zemini zayıf bir şekilde ittim ve yüzümü suyun üzerine çıkarmayı başardım. “Burrich!” Nefesimi bana yardım edemeyecek birine bağırarak için harcadım. Su tekrar üzerime kapandı. Kollarım ve ayaklarım aynı anda çalışmıyordu. Bir duvara çarptım ve yüzeye çıkıp tekrar biraz hava solumadan altından geçtim. Sıcak su zaten gevşek olan kaslarımı gevşetiyordu. Su diz hizamda olsaydı bile yine de boğuluyor olurdum.

Nefes almak için kaç kez yüzeye çıkmaya çalıştığımın sayı-

sını hatırlamıyordum. Duvarların pürüzsüzleştirilmiş taşları benim felçli kavrayışımı savuşturdu ve derin bir nefes almaya ça-
 lıştığım her seferinde kaburgalarım acıyla battı. Gücüm içim-
 den boşalıyordu, içime dermansızlık doluyordu. Çok sıcak,
 çok derin. Karanlığın kapandığını hissettiğimde bir köpek yav-
 rusu gibi boğuldum diye düşündüm kendi kendime. *Çocuk?*
 diye uzandı biri bana doğru, ama her şey siyahtı.

Çok fazla su vardı, çok sıcak ve çok derindi. Bırak bir kenar-
 ı bir zemin bile bulamıyordum. Suyu karşı zayıf bir şekilde sa-
 vaştım, ama direniş yoktu. Ne yukarısı ne aşağısı vardı. Vücu-
 dumun içinde hayatta kalmak için savaşmanın bir yararı yoktu.
 Koriyacak bir şey kalmamıştı, o halde duvarları düşür ve kralı-
 na yapabileceğin son bir iyilik var mı bak. Dünyamın duvarları
 benden uzağa düştü ve nihayet salıverilmiş bir ok gibi ileri atıl-
 dım. Galen haklıymış. İrfanda mesafe yoktu. Buckkeep hemen
 buradaydı ve *Shrewd*, diye umutsuzlukla feryat ettim. Ama kra-
 lım başka şeylerle meşguldü. Bana karşı kapalı ve duvarlıydı, et-
 rafı ne kadar fırtınalı olursa olsun. Orada yardım yoktu.

Gücüm tükeniyordu. Bir yerlerde boğuluyordum. Vücu-
 dum güçten düşüyordu, yaşam ipliğim çok inceydi. Son bir
 şans. *Verity*, *Verity* diye bağırdım. Onu buldum, ona çarptım,
 ama kavrayacak, tutacak hiçbir şey bulamadım. Başka bir yer-
 deydi, bir başkasına açık, bana kapalıydı. *Verity!* diye inledim,
 umutsuzlukta boğularak. Ve birdenbire daha kaygan bir uçu-
 rumu tırmalarken, güçlü eller benimkileri kavramış gibi hisset-
 tim. Kavradı, sıkıca tuttu ve kayabileceksen beni içeri çekti.

Chivalry! Hayır, o olamaz, çocuk bu! Fitz?

*Hayal görüyorsunuz prensim. Orada kimse yok. Yapmakta
 olduğumuz şeyle ilgilenin.* Galen beni bir kenara iterken zehir
 gibi sakın ve sinsiydi. Ona dayanamazdım, çok güçlüydü.

Fitz? Zayıfladığım için Verity şimdi tereddütlüydü.

Nereden olduğunu bilmediğim bir yerden güç buldum. Bir şey bana yol verdi ve güçlüydim. Verity'ye bileğindeki bir şahin gibi tutundum. Orada onunlaydım. Verity'nin gözleriyle gördüm: yeni süslenmiş taht odası, önündeki büyük masada Verity'nin evliliğinin kayıtlarını almak için açık duran Olaylar Kitabı. Etrafında, en iyi giysileri ve en pahalı mücevherleriyle, Verity'nin gelinin andına August'un gözlerinden şahit olmasına tanıklık etmekle onurlandırılmış birkaç kişi. Ve kralın bir adamı olarak gücünü sunuyor olması gereken Galen, Verity'nin yanında, az arkasında konumlanmış, onu kurutmak için bekliyordu. İrfanı yanlış kullanmaktan yıllar önce yanmış ve körlenmiş, ama bunu kabullenemeyecek kadar gururlu Shrewd her şeyden tamamıyla habersiz, tacı ve cüppesiyle tahnında oturuyordu.

Bir yankı gibi, August'un gözlerinden Kettricken'in kürsüsünde insanların önünde bir mum gibi solgun durmakta olduğunu gördüm. Onlara, sade ve nazik bir şekilde, dün gece Ru-risk'in Ice Fields'de almış olduğu ok yarasına sonunda yenildiğini söylüyordu. Hatırasını, ayarlanmasına yardımcı olduğu için, kendini Altı Dükalığın Veliahtı'na bağlamakla hoşnut etmeyi umuyordu. Regal'e döndü.

Buckkeep'te Galen'in pençe gibi bir eli Verity'nin omzuna yerleşmişti.

Onu bir kenara itip Verity'yle bu bağa girdim. *Galen'e dikkat et Verity. Seni kurutmak için gelmiş bir haine dikkat et. Dokunma ona.*

Galen'in Verity'nin omzundaki eli sıkılaştı. Birdenbire her şey Verity'den her şeyi çekip almaya çalışan emici, kurutucu bir burgaç haline geldi. Ve alacak fazla bir şey de kalmamıştı.

İrfanı çok güçlüydü, çünkü kendinden çok fazla şeyi çok hızlı almasına izin vermişti. Kendini koruma bir başka adamın gücünün bir kısmını saklamasını sağlardı. Ama Verity gücünü her gün Kızıl Gemileri kıyılarından uzak tutmak için dikkatsizce harcıyordu. Bu merasim için çok az gücü kalmıştı ve Galen onu içine çekiyordu. Ve bunu yaptıkça da güçleniyordu. Kaybı azaltmak için umutsuzca savaşıarak Verity'ye yapıştım. *Verity!* diye bağırdım ona. *Prensim*. Onda kısa bir canlanma hissettim, ama her şey gözlerinin önünde silikleşiyordu. Çöküp masanın kenarına tutununca heyecanlandırıcı bir tehlike işareti duydum. Sadakatsiz Galen omzundaki elini çekmeden, Verity dizinin ona çökünce üzerine eğilerek merakla mırıldandı, "Prensim? İyi misiniz?"

Gücümü, bende olduğunu bilmediğim yedekleri Verity'ye savurdum. Kendimi açtım ve bıraktım gitsinler, tıpkı Verity İrfanladığında yaptığı gibi. Verecek bu kadar çok şeyim olduğunu bilmiyordum. "Hepsini al. Ben nasıl olsa öleceğim. Ve ben küçükken sen bana hep iyi davrandın." Kelimeleri onları söylemişim gibi açıkça duydum ve ölümcül bir bağın güç olarak benden Verity'ye aktığını hissettim. Birdenbire hayvani bir şekilde güçlendi ve sinirlendi.

Verity'nin eli Galen'inkini tutmak için kalktı. Gözlerini açtı. "İyi olacağı," dedi Galen'e yüksek sesle. Tekrar ayağa kalkarken odaya göz gezdirdi. "Ama ben senin hakkında endişelendim. Titriyora benziyorsun. Bunun için yeterince güçlü olduğundan emin misin? Seni aşan bir meydan okumaya kalkışmamalısın. Neler olabileceğini düşün." Ve bir bahçıvanın yabani bir otu topraktan söktüğü gibi Verity gülümsedi ve hainin içindeki her şeyi çekti. Galen göğsünü kavrayarak düştü, insan şeklinde boş bir şey. Seyirciler ona yardım etmek için koş-

turdular, ama artık doymuş olan Verity gözlerini pencereye çevirdi ve zihnini uzaklara odakladı.

August. Bana iyi hizmet et. Regal'i yarı kardeşinin öldüğü konusunda uyar. Verity deniz gibi gürliyordu ve August'un İrfan'ın gücünden ürktüğünü hissettim. Galen fazla hırslıydı. İrfan'ının ötesinde bir şeye kalkıştı. Kraliçenin piçinin kraliçenin ona verdiği konumdan tatmin olmaması kötü bir şey. Genç kardeşimin yarı kardeşini yanlış yönlendirilmiş hırslardan caydıramaması da kötü. Galen konumunu aştı. Genç kardeşim böyle bir dikkatsizlikten ne çıkacağını önemsemeli. Ve August. Bunları Regal'e özel olarak söylemeye dikkat et. Galen'in Kraliçenin piçi ve onun yarı kardeşi olduğunu fazla insan bilmezdi. Eminim annesinin ya da onun adını lekeleyecek bir skandal çıkmasını istemez. Böyle aile sırları iyi saklanmalı.

Ve sonra August'u dizlerinin üstüne çöktüren bir kuvvetle, Verity Kettricken'in zihnine girebilmek için onun içinde ilerledi. Nazik olma çabasını hissettim. *Seni bekliyorum, gelecekteki kraliçem. Ve sana adım üzerine yemin ederim ki, ağabeyinin ölümüyle hiçbir ilgim yok. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum ve seninle birlikte yas tutuyorum. Bana, ağabeyinin kanının elime bulaştığını düşünerek gelmeni istemem.* Verity'nin kalbindeki ışık, ona bir katile verilmediğini bilmesi gerektiğini açıklarken açılan değerli bir taş gibiydi. Özgecil bir şekilde güven kurmak için güven vererek kendini ona karşı saldırıya açık bırakmıştı. Kettricken sallandı, ama ayakta durdu. August bayıldı. Bağlantı kesilmişti.

Ve sonra Verity beni sürüyordu. *Gel, geri gel, Fitz. Bu kadarı yeter, öleceksin. Geri gel!* Ve beni bir ayı gibi tokatladı ve kendi sessiz, kör vücuduma çarptım.

SONUÇ

Jhaampe'deki Büyük Kütüphane'de Rain Wilds'a giden dağların bir haritasını içerdiği rivayet bir goblen vardır. Birçok Jhaampe harita ve kitapları gibi, içerdiği bilgi o kadar kıymetli sayılmış ki, bulmaca ve görsel bilmeceler şeklinde şifrelenmişti. Örtünün üzerinde birçok görüntünün arasına siyah saçlı, toplu ve kash, kırmızı bir kalkan taşıyan siyah bir adamla karşı köşede altın tenli bir varlık resmedilmiştir. Altın tenli yaratık güve ve yıpranmanın kurbanı olmuştur, ama örtünün oranında, bir insandan çok daha iri ve büyük ihtimalle kanatlı olduğunu görmek mümkündür. Buckkeep efsanesi bunu Kral Wisdom'ın Elderlingler'in anavatanını aradığını ve Dağ Krallığı'ndan geçen gizli bir yoldan bulduğunu söyler. Bu figürler Kral Wisdom ve bir Elderling'i tasvir ediyor olabilirler mi? Bu goblen Dağ Krallığı'ndan geçip Elderlingler'in Rain Wilds'daki anavatanlarına giden yolu mu kaydediyor?

Hamamın fayans zemininde Burrich'in vücuduna yaslanmış olarak bulunduğumu çok sonra öğrendim. Bir sıtma nöbetiyle titriyordum ve uyandırılamıyordum. Bizi, hamama bakmayı nereden düşündü asla bilemeyecek olsam da, Jonqui

buldu. Chade Shrewd için neyse, onun da Eyod için o olduğundan şüpheleneceğim hep, belki bir suikastçı olarak değil, ama sarayda olan neredeyse her şeyi bilen ve öğrenen biri olarak. Ne olursa olsun durumun idaresini eline aldı. Burrich'le ben saraydan ayrı bir odada tecrit edildik ve Buckkeep'ten hiç kimsenin bir süre nerede olduğumuzu ya da yaşayıp yaşamadığımızı bilmediğini sanıyorum. Bize yaşlı bir erkek hizmetçinin yardımıyla kendisi baktı.

Nikahtan iki gün sonra uyandım. Hayatımın en kötü günlerinden dördünü yataкта uzanarak, organlarım isteğim dışı seçilerek geçirdim. Çoğu kez hoş olmayan uyuşturulmuş bir şekilde uyukladım veya canlı bir şekilde Verity'yi düşümde gördüm ya da bana İrfanlamaya çalıştığını hissettim. İrfan rüyaları beni, benimle ilgilendiği dışında bir yere götürmedi. Onlardan sadece, İrfan yaptığı odadaki perdelerin renkleri, bana ulaşmaya çalışırken parmağında dalgınlıkla burduğu yüzüğün hissi gibi tek tük bilgi kırıntıları kaptım. Kaslarımın biraz daha vahşi silkinmeleri beni düşlerimden uyandırıyor ve kasılmalarım, tükenerek tekrar uykuya dalana kadar bana işkence ediyordu.

Burrich aynı odada bir şiltenin üzerinde, boğuk bir sesle nefes alıp başka da bir şey yapmadan yattığından, uyanıklık anlarım da aynı derecede kötüydü. Yüzü öyle şişmiş ve rengi öyle bozulmuştu ki güçbela tanınabilir haldeydi. Başlarda Jonqui bana onunla ilgili çok az umut verdi, ya yaşayacak ya da hayatta kalmışsa kendi içinden çıkamayacaktı.

Ama Burrich ölümü daha önce de aldatmıştı. Şişlik gitgide azaldı, morluklar soldu ve uyandığında hızla iyileşmeye devam etti. Beni ahırdan aldıktan sonra olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Ona sadece bilmesi gerekenleri anlattım. Bilmesinin tehlikesiz olmasından çok ona borçlu olduğum için. İlk başlar-

da baş dönmeleri ve baş ağrıları olduysa da, benden önce kalkıp ayaklandı. Ama Burrich Jhaampe ahırlarını hızla öğrenmeye ve boş zamanlarda kasabayı keşfetmeye başlamıştı. Gecele ri dönerdi ve uzun, sessiz sohbetler ederdik. Fikir ayrılığına düşeceğimiz konulardan ve Chade'in öğrettikleri gibi ona karşı açık olamayacağım alanlardan uzak dururduk. Çoğunlukla, tanımış olduğu köpekler ve eğitmiş olduğu atlar hakkında konuşsak da, bazen Chivalry'yle önceki zamanlarından, azıcık, bahsederdi. Bir gece ona Molly'den bahsettim. Bir süre sessiz kaldı ve sonra Beebalm Mumhanesinin sahibinin borç içinde öldüğünü ve dükkanı devralmayı uman kızının akrabalarıyla yaşamak için bir kasabaya gittiğini duymuş olduğunu söyledi. Benimle alay etmeden, ciddi bir şekilde onu tekrar görmeden önce kendimden emin olmam gerektiğini söyledi.

August bir daha İrfan yapmadı. O gün kürsüden taşınmıştı, ama ayılır ayılmaz, Regal'i hemen görmekte ısrar etti. Verity'nin mesajını iletmişinden eminim. Çünkü Regal nekahat dönemimizde ne Burrich'i ne beni ziyarete gelmedi, Kettricken geldi ve Regal'in geçirdiğimiz kazalardan hızla ve tamamıyla iyileşmemizle çok ilgili olduğunu, çünkü Kettricken'a söz verdiği gibi, beni tamamıyla affettiğini belirtti. Ben krize girdiğimde, Burrich'in beni havuzdan çıkarmaya çalışırken nasıl kayıp kafasını çarptığını anlattı. Bu hikayeyi kim uydurdu bilmiyorum. Jonqui belki. Chade'in bile daha iyisini yapabileceğinden şüpheliyim. Ama Verity'nin mesajı August'un gruptaki liderliğinin ve bildiğim kadarıyla İrfanlamanın sonuydu. O günden sonra çok mu korktu ya da o kuvvetle yeteneğini mi kaybetti bilmiyorum. Saraydan ayrıldı ve bir zamanlar Chivalry ve Patience'in hüküm sürdüğü Withywoods'a gitti. Akıllandığını düşünüyorum.

Nikahını takiben Kettricken Jhaampe'nin tamamıyla birlikte ağabeyi için bir aylık yasa katıldı. Hasta yatağımdan zil sesleri, şarkılar ve yakılan büyük tütsülerle çoğu kez farkındaydım. Rurisk'in bütün eşyaları verilmişti. Bana Eyod'un kendisi geldi ve oğlunun takmış olduğu basit gümüş bir yüzüğü getirdi. Ve göğsünü delen okun başını. Eşyaların ne olduklarını ve olağanüstü bir adamın hatıralarının üzerine titremem gerektiği dışında fazla bir şey demedi. Beni, benim için neden bu parçaların seçildiğini merak ederek bıraktı.

Bir ayın sonunda, Kettricken yasını bir kenara bıraktı. Burich'le bana hızlı iyileşmemizi ve bizi Buckkeep'te görene kadar hoşça kalmamızı söylemek için geldi. Verity'nin İrfanladığı o kısacık an onun hakkındaki bütün tereddütlerini silmeye yetmişti. Kocasından gösterişsiz bir gururla söz etti ve Buckkeep'e isteyerek, onurlu bir adama verildiğini bilerek gitti.

Ne eve dönen alayın başında onun yanında at sürmek, ne de Buckkeep'e borular, akrobatlar ve çocukların çalan zilleri eşliğinde girmek bana göre değildi. O Regal'in yeriye ve kibar bir yüz ifadesi takındı. Regal, Verity'nin uyarısını içtenlikle almışa benziyordu. Verity'nin onu hiç tamamen affettiğini sanmıyorum. Ama Regal'in entikalarını kötü çocukça numaralar olarak uzaklaştırdı ve sanırım bu Regal'i herhangi bir kamu cezasından daha çok sindirdi. Zehirlenme sonunda Sevrens ve Rowd'un üstüne kaldı. Yine de Sevrens zehri temin etmiş ve Rowd elma şarabı hediyesini vermişti. Kettricken bunun habersiz bir efendi adına yanlış bir tutku duyan hizmetçilerin işi olduğuna inanmış gibi davrandı. Ve Rurisk'in ölümünden asla açıkça zehirlenme olarak bahsedilmedi. Ben de bir suikastçı olarak bilinmedim. Regal'in kalbinde ne vardıysa, görünen tavırları ağabeyinin gelinine eve kibarlıkla eşlik eden genç bir

prensın tavırlarıydı.

Uzun bir nekahat dönemi geçirdim. Jonqui beni zarar gören şeyi tekrar yapacağını söylediği bitkilerle tedavi etti. Onun bitkilerini ve teknikleri öğrenmeyi denemeliydim, ama zihnim şeyleri ellerimden daha iyi tutuyora benzemiyordu. Aslında o dönemden çok az şey hatırlıyorum. Zehirlenmeden iyileşmem moral bozucu bir şekilde ağır oldu. Jonqui Büyük Kütüphane’de zaman geçirmemi ayarlayarak daha az sıkıcı hale getirmeye çalıştı, ama gözlerim hızla yoruluyor ve titreme hastalığına ellerim kadar yatkın görünüyorlardı. Çoğu günü yataкта uzanıp düşünerek geçirdim. Bir süre Buckkeep’e dönmek istiyor muyum diye merak ettim. Hâlâ daha Shrewd’in suikastçisi olabilir miyim diye endişelendim. Dönersem, Regal’in aşığındaki masaya oturacağımı, ona bakıp onu kralımın sol kolunda göreceğimi biliyordum. Ona sanki beni öldürmeye hiç kalkışmamış, ya da beni saygı duyduğum bir adamı zehirlemeye alet etmemiş gibi davranmak zorunda kalacaktım. Bir gece bundan dürüstçe Burrich’e bahsettim. Oturdu ve sessizce dinledi. Sonra, “Kettricken için senin için olduğundan daha kolay olacağını hayal edemiyorum. Ne de benim için, beni iki kez öldürmeye kalkışmış bir adama bakmak ve ona ‘prensım’ demek. Karar vermelisin. Beni korkutup kaçırdığını düşünmesi fikrinden nefret ederim. Ama başka bir yere gitmemize karar verersen, o zaman gideriz.” dedi. Sanırım sonunda küpenin ne anlama geldiğini tahmin ettim.

Dağlardan ayrıldığımızda, kış artık bir tehdit değil, bir gerçektir. Burrich, Hands ve ben Buckkeep’e diğerlerinden epey sonra döndük, çünkü yolculukla epey zaman harcadık. Kolaylıkla yoruluyordum ve gücüm hâlâ çok belirsizdi. Bazen eye-rin üzerinden bir torba arpa gibi düşer ve çökerdim. Sonra

tekrar ata binmeme yardım etmek için dururlar ve kendimi devam etmek için zorlardım. Birçok gece titreyerek, seslenecek gücüm bile olmadan uyanırdım. Bu sapmaların geçmesi uzun sürdü. En kötüsü, sanırım, uyanamadığım, sonsuz bir boğulmanın düşünüyü gördüğüm gecelerdi. Böyle bir rüyadan uyanıldığında Verity'nin tepemde dikildiğini gördüm.

Ölüyü bile uyandırırısın, dedi bana dostça. Sana hiçbir şeyi olmasa da azıcık kontrol öğretecek bir hoca bulmalıyız. Kettricken bu kadar sık boğulma rüyası görmemi bir parça garip buluyor. En azından düğün gecemde güzel uyursan minnettar olacağımı sanıyorum.

"Verity?" dedim sersemce.

Hadi uyumaya devam et, dedi bana. Galen öldü ve Regal'in tasmaını kısa tuttum. Korkacak bir şeyin yok. Uyu ve o kadar yüksek sesle rüya görmeyi bırak.

Verity, bekle! Ama arkasından onu aramaya çalışmam ince İrfan bağıını kopardı ve öğütlediği gibi davranmaktan başka seçeneğim kalmadı.

Gittikçe tatsızlaşan havada yolculuk etmeye devam ettik. Hepimiz eve varmadan çok önce eve varmayı dört gözle bekledik. İnaniyorum ki Burrich, o yolculuğa kadar Hands'in yeteneklerini görmezden gelmişti. Hands'in köpeklerde olduğu gibi atlarda da güven uyandıran sessiz bir yeteneği vardı. Buckkeep ahırlarında giderek Cob'la benim yerimi hızla doldurdu ve Burrich'le arasında gelişen arkadaşlık kabul etmeyi umursamadığım yalnızlığımın daha çok farkına varmama neden oldu.

Galen'in ölümü Buckkeep sarayında trajik bir şey sayıldı. Onu en az tanıyanlar hakkında çok nazik konuştular. Kalbi bu

kadar genç yenik düştüğüne göre, açıkça adam kendini fazla zorlamıştı. Günahkar bir kahramanmış gibi, bir savaş gemisine onun adının verilmesinden bahsediliyordu, ama Verity fikri asla kabul etmedi ve asla gerçekleşmedi. Cesedi gömülmesi için Farrow'a gönderildi. Shrewd, Verity'yle Galen arasında yaşananlardan şüphelendiyse bile, bunu gizlemeyi iyi başardı. Ne o ne Chade bana bundan hiç bahsetmedi. İrfan ustamızın ölümü, yerini alacak bir çırak da olmadığından, önemsiz bir şey değildi, özellikle de Kızıl Gemiler ufuklarımızdayken. Bu açık açık tartışıldı, ama Verity, Serene ya da Galen'in eğittiklerinden herhangi bir başkasını dikkate almayı reddetti.

Shrewd'un beni Regal'e açık edip etmediğini asla öğrenemedim. Ona hiç sormadım, ne de şüphelerimden Chade'e bahsettim. Sanırım bilmek istemiyordum. Sadakatimi etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Ama kalbimde, 'kralım' dediğimde Verity'yi kastediyordum.

Rurisk'in söz verdiği keresteler Buckkeep'e geldi. Turlake'e ve oradan Buck Nehri'nden aşağı Buckkeep'e salınmadan Vin Nehri'ne karadan taşınmak zorunda kalındılar. Kış ortasında geldiler ve hepsi de Rurisk'in söz verdiği gibiydi. Tamamlanan ilk savaş gemisine onun adı verildi. Sanırım bunu anlar, ama fazla onaylamazdı.

Kral Shrewd'un planı başarıya ulaştı. Buckkeep'in herhangi bir kraliçesi olmayalı uzun yıllar olmuştu ve Kettricken'in gelişi saray hayatına ilgi kattı. Ağabeyinin düğün gecesindeki trajik ölümü ve buna rağmen cesur bir şekilde devam etmesi insanların hayal güçlerini ele geçirdi. Yeni kocasına beslediği açık takdiri Verity'yi kendi halkının bile gözünde romantik bir kahraman yaptı. Kettricken'in gençliği ve solgun güzelliğiyle Verity'nin sessiz gücünü ortaya çıkarması onları çarpıcı bir çift

yapmıştı. Shrewd onları bütün dükalıklardan bütün önemsiz soyluları çeken balolarda sergiledi ve Kettricken Kızıl Gemi Akıncıları'nı yenmek için herkesin birlik etmesi gerektiğini hararetle bir belagatle dile getirdi. Böylece Shrewd vergilerini artırdı ve kışın fırtınalarında bile, Altı Dükalığın desteklenmesi başladı. Daha çok kule inşa edildi ve insanlar kulelerde nöbet beklemek için gönüllü oldular. Gemi oymacıları savaş gemilerinde çalışma onuru için birbirleriyle yarıştılar ve Buckkeep Kasabası gemilere adam olmak isteyen gönüllülerle dolup taşı. O kış kısa bir süre, halk kendi yarattığı efsanelerde, Kızıl Gemilerin sırf istekle yenilebileceğine inandı. O ruh durumunda şüphe ettim, ama Shrewd'un bunu desteklemesini seyrettim ve işlenme gerçeklikleri başladığında bunu nasıl sürdüreceğini merak ettim.

Birinden daha, sadece bana karşı sadakatiyle aynı çatışma ve endişeye sürüklenen birinden bahsetmeliyim. Hayatımın sonuna kadar, bende açtığı yaraları taşıyacağım. Yorgun dişleri beni o havuzdan çıkarmayı başarana kadar ellerime defalarca derinden battı. Nasıl yaptığını hiç bilemeyeceğim. Ama bizi bulduklarında başı hâlâ göğsümdeydi; bu dünyayla ölümlü bağları kopmuştu. Nosy ölmüştü. Sanırım hayatını, ikimiz de yavruyken birbirimize iyi davrandığımızı hatırlayarak isteyerek vermişti. İnsanlar köpekler gibi yas tutamaz. Ama yıllardır yas tutuyoruz.

SONSÖZ

“Yoruldun,” dedi benim oğlan. Başucumda duruyor ve ne zamandır orada bilmiyorum. Kalemı gevşek parmaklarımlın arasından almak için yavaşça uzanıyor. Sayfamda bıraktığı titrek mürekkep izine yorgun bir şekilde baktım. Bu şekli daha önce görmüştüm, diye düşündüm, ama o zaman mürekkep değildi. Bir Kızıl Geminin güvertesinde kuruyan kan damlaları ve onu döken benim ellerim mi? Yoksa ben bir kasabayı Kızıl Gemi akınına karşı uyarmakta gecikmiş at sürerken mavi bir gökte yükselen siyah bir duman sürgünü mü? Ya da basit bir bardak suda dönen ve sarı sarı açılan bir zehir, birine benim gülümseyerek uzattığım bir zehir mi? Yastığımda kalmış bir kadın saçının kaba kıvrıncığı mı? Yoksa biz Sealbay’de için için yanan kuleden dışarı cesetleri taşıırken, bir adamın topuklarının kumda bıraktığı izler mi? İşlenmiş yavrusunu, onun kızgın çığıklarına rağmen sıkıca kavrayan bir annenin yanaklarından aşağı süzülen bir gözyaşının yolu mu? Tıpkı Kızıl Gemiler gibi, batıralar, uyarmadan, acımadan geliyorlar. “Dinlenmelisin,” diyor oğlan tekrar ve oturmakta ve bir sayfadaki bir mürekkep dizisine bakmakta olduğumu fark ediyorum. Hiçbir anlamı yok. İşte berbat olmuş bir yaprak daha, bir kenara atılan bir başka çaba.

"Kaldır onları," diyorum ona ve bütün kağıtları toplayıp tesadüfî bir şekilde istiflemesine itiraz etmiyorum. Şifacılık ve tarih, haritalar ve felsefe, hepsi tıpkı zihnimde olduğu gibi elinde bir karmaşaya dönüşüyor. Ne işe koyulduğumu artık hatırlayamıyorum. Acı geri geldi ve onu susturmak çok kolay olacak. Ama o yolda delilik bekliyor, daha önce çok defalar ispatlandığı gibi. Bu yüzden oğlanı bana çay yapması için iki yaprak carryme, zencefil kökü ve nane bulmaya gönderiyorum. Bir gün o Chyurda bitkisinden üç yaprak getirmesini isteyecek miyim, merak ediyorum.

Bir yerlerde, bir arkadaş yumuşak bir sesle "Hayır," diyor.